

Služebníci evangelia

Gospel Workers

Poučení pro všechny, kdož jsou spolupracovníky Božími. Sestaveno z uveřejněných spisů z dosud neuveřejněných rukopisů spisovatelky

Předmluva

Toto revidované a rozšířené vydání „Služebníků evangelia“ potřebuje jen několik málo slov úvodem. První vydání vydané v r. 1892, našlo místo skoro v každém adventním domově. Stalo se vysoce ceněnou příručkou, obsahující rady a poučení pro kazatele a všechny ostatní misijní pracovníky, zapojené do tohoto hnutí.

Od vydání prvního vydání vytvořilo stále cenné pero spisovatelčino mnoho životně důležitého pro tento lid. Práce na tomto díle byla dokončena v době, kdy spisovatelka skončila svou životní činnost jako pisatelka a mluvčí. Představuje tedy soubor ze všech svých spisů. Je to zralé ovoce osoby, kterou Bůh velice požehnal, jako svému „poslu“, k chvále svého jména a k vybudování tohoto hnutí v jeho počátcích. Proto tato cenná, důležitá kniha bude přijata s ceněním a povděkem.

Naší vroucí prosbou je, aby Duch svatý, který tato poselství s radami nechal napsat, aby poučky zapůsobila na srdce všech, kdo je budou číst.

Vydavatelé

Povolal nás povoláním svatým

„Vy pak kněží Hospodinovi nazváni budete, služebníci Boha našeho slouti budete...“ Iz. 61,6

Na místě Kristově

V každém dějinném období naší země měl Bůh své muže, kteří dovedli dobře využít naskytnutých příležitostí. Jim platila slova: „Vy jste moji svědkové“. Vždycky se vyskytovali zbožní mužové, kteří zcela ochotně přijali paprsky světla, jimiž byli ozáření, a kteří Boží Slovo přinášeli svým bližním. Enoch, Noe, Mojžíš, Daniel a jiní patriarchové a proroci, byli kazatelé spravedlnosti. Nebyli neomylní, nýbrž jen slabí a chybní lidé; přesto Bůh působil skrze ně, neboť se dali do Jeho služeb.

Kristus, ona vznešená hlava církve, zanechal po svém nanebevstoupení své vyvolené posly, kteří měli pokračovat v Jeho díle na zemi. Skrze ně mluví k lidem a pečuje o jejich potřeby. Postavení těch, kdož jsou Bohem povoláni, aby slovem a poučováním, působili k vybudování Jeho církve, je velmi odpovědné. Mají na místě Kristově prosit muže a ženy,

aby se smířili s Bohem. Je to poslání, které mohou splnit jen tehdy, obdrží-li moudrost a sílu shůry.

Služebníci Boží jsou představeni sedmi hvězdami, o než ten, který je první i poslední zvláště pečuje a drží nad nimi svou ochrannou ruku. Ony blahodárné vlivy, jež se musí hojně vyskytovat v církvi jsou omezeny na ty služebníky Boží, kteří mají představovat lásku Ježíše Krista. Hvězdy na nebeské obloze, jsou plně v moci Boží. Bůh jim propůjčuje světlo, On je vede a určuje jejich dráhu. Kdyby od nich vzdálil svou ruku, nastal by jejich pád. Tak je tomu i s Jeho služebníky. Jsou jen nástroji v Jeho ruce a vše dobré co činí, děje se jen v Jeho síle.

Jest jen ke cti Kristu, že Působení Ducha svatého činí své služebníky pro církve větším požehnáním, nežli jsou větším požehnáním, nežli jsou hvězdy pro svět. Spasitel měl být jejich zdatností. Hledí-li na Něho, jako On vzhlížel ke svému Otci, pak budou činit Jeho skutky. Do jaké míry se oddají Bohu, udělí jim své slávy, jež má být tomuto světu zjevena.

Duchovní strážci

Kristovi služebníci jsou duchovními ochránci lidí, jež jsou svěřeni jejich péči. Jejich úkol je podobný úkolu strážce. V minulých dobách bývaly na městské hradby stavěny stráže, které ze svých předsunutých míst pozorovaly důležité body a mohly včas hlásit blížící se nepřátele. Bezpečnost města závisela na jejich věrném konání povinnosti. V určitých chvílích museli strážci na sebe navzájem volat, aby se ujistili, že všichni bdí, a že se nikomu z nich nic nepříhodilo zlého. Povzbuzující, nebo varovný hlas se nesl od jednoho k druhému, každý ho opětoval, až obepnul celé město.

Pro každého služebníka platí slovo Hospodinovo: „Synu člověčí, tebe jsem ustanovil strážným nad domem Izraelským, abys slyše z úst mých slovo, napomínal jich ode mne. Když bych já řekl bezbožnému: „Bezbožníče, smrti umřeš, a nemluvil bys, vystříhaje bezbožného od cesty jeho: ten bezbožný pro nepravost svou umře, ale krev jeho z ruky tvé vyhledávu budu. Pak-li bys vystříhal bezbožného od cesty jeho, ... ty duši svou vysvobodíš.“ Ezech. 33,7-9

Tato prorocká slova zjevují vážnou odpovědnost, jež spočívá na těch, kdož jsou postaveni jako pastýři církve a správci Božích tajemství. Mají státi jako strážci na zdech Sionu, aby mohli rozhlásit varovné volání, když by se blížil nepřítel. Byl-li by jejich duchovní postoj z nějakých příčin zeslaben tak dalece, že by neviděli nebezpečí a zanedbali varovat před ním, a lidé by proto zahynuli, pak krev zatracených bude Bůh požadovat z jejich rukou.

Strážci na Sionských hradbách mají velkou přednost, neboť mohou býti Bohu tak blízko a tak přístupni vlivům Jeho Ducha, že může skrze ně působit a hříšníkům poukázat na jejich nebezpečí i na jejich útočiště. Bohem povolání, zapečetění a krví posvěcení mají zachraňovat muže a ženy před hrozící zkázou. Mají věrně varovat své bližní před nevyhnutelnými následky jejich přestoupení a se stejnou věrností pečovat i o blaho samotné církve. Jejich bdělost nesmí nikdy ochabnout; svěřená práce vyžaduje použití veškerých schopností jejich bytosti. Jejich hlasy musí zaznít jako signály polnic a nikdy nesmí vydat nezřetelný a nejistý zvuk. Nesmí pracovat jen pro mzdu, ale u vědomí že nemohou jinak, neboť si uvědomují, že by pro ně platilo slovo „běda“, kdyby zameškali kázat evangelium.

Věrnost v službě

Kazatel, jenž je spolupracovníkem Ježíše Krista, bude si hluboce vědom svatosti svého úřadu a bude mít na zřeteli i námahy a oběti, jež jsou nezbytné k tomu, aby měl úspěch. Nemyslí na vlastní pohodlí nebo výhody, zapomíná na sebe. Při hledání ztracené ovce ani

nepozoruje, že on sám je unaven, hladový a že je mu zima. Má před očima jen to jediné – zachránit ztracenou.

Kdo slouží pod zkrvavenou korouhví Immanuele, musí podstoupit leccos, k čemu je zapotřebí hrdinného vypětí sil a trpělivosti. Avšak bojovník kříže stojí neochvějně v předních bitevních liniích. Zaútočí-li na něho nepřítel, pak se obrací na pomoc ke svému pevnému hradu, předkládá Bohu zaslíbení Slova Božího a přijímá potřebnou sílu k vyplnění svých povinností. Je si vědom, že potřebuje pomoci shůry. Dosavadní vítězství ho nevedou k vysokomyslnosti, nýbrž naopak způsobují, že se tím více opírá o Všemohoucího. A spolehne-li na Jeho moc, bude schopen kázat poselství spásy tak přesvědčivě a důrazně, že vzbudí kladný ohlas v myslích jiných.

Pán posílá své služebníky, aby zvěstovali slovo života, nikoliv „filozofii, která jest jen prázdným klamem“, nebo „co se lživě říká poznáním“, nýbrž evangelium. „moc Boží k spasení“. Kol.2,8, I.Tim.6,20, Řím. 1,16 „Zapřísahám tě před Bohem“, píše ap. Pavel k Timoteovi, „a Kristem Ježíšem, jenž má souditi živé i mrtvé, při Jeho zjevení a kralování, kaž slovo Boží, naléhej, ať je to vhod, či nevhod, přesvědčuj, hroz, napomínej, s velkou shovívavostí a s učením. Neboť nastane čas, kdy lidé nesnesou zdravého učení, ale podle vlastních libůstek si budou sháněti učitele, aby byly jejich uši polechtávány, odvrátí sluch od pravdy a vrhnou se na báje. Ale ty zůstaň při všem střízliv, buď ochoten trpěti, pracuj jako evangelista.“ 2.Tim.4,1-5. Tento příkaz představuje obraz díla každého kazatele, díla, jež může vykonat jediné na základě splnění: „Já jsem s vámi po všechny dny, až do skonání.“ Mat. 28,20

Kazatelé evangelia, Boží poslové pro své bližní, neměli by nikdy ztratit ze zřetele své poslání a svou odpovědnost. Ztratí-li spojení s nebesy, pak jsou ve větším nebezpečí a mohou mít silnější vliv ke zlému, než ostatní lidé. Satan je neustále pozoruje a čeká, až se při nich rozvine některá slabost, skrze níž by je mohl úspěšně napadnout. Ó, jak veliký jest jeho jásoť, má-li úspěch. Nepozorný posel Ježíše Krista dává totiž tomuto velikému odpůrci příležitost k uchvácení mnohých duší.

Věrný kazatel se nedopustí ničeho, co by snížilo jeho svatý úřad; je obezřetný ve svém počínání a moudrý ve svém jednání. Bude působit, jako působil Kristus; bude dělat to co dělal Kristus, vynasnaží se ze všech sil, aby přinesl spasné poselství těm, kteří je neznají. Jeho srdce bude lačněti po Kristově spravedlnosti, a poněvadž pozná své nedostatky, bude opravdově toužit po síle, jež se musí nejprve stát jeho vlastnictvím, aby mohl představit pravdu ve vší prostotě, opravdovosti a pokoře, jak jest v Ježíši.

Příklady lidské stálosti

Božím služebníkům se nikdy nedostane cti a uznání ze strany světa. Štěpán byl kamenován, poněvadž kázal ukřižovaného Krista, Pavel byl zajat, bit, kamenován a nakonec i usmrcen, poněvadž byl věrným Božím poslem mezi pohany. Apoštol Jan byl ve vyhnanství na ostrově Patmos, „pro Slovo Boží a pro svědectví Ježíšovo“. Zjev.1,9. Tyto příklady lidské neochvějnosti v síle božské moci, dosvědčují světu pravdivost Božích zaslíbení a stále Boží přítomnosti a podporující milosti.

Nepřátelům Božím nezazáří v budoucnosti ona krásná naděje nesmrtelnosti. Velký vojevůdce dobývá národy a vojska, poloviny světa se třesou před ním, a přece nakonec zmírá pln zklamání ve vyhnanství. Filozof, jehož myšlenky pronikají celým vesmírem a jenž všude nachází projevy Boží moci, a uznává jejich soulad, často není s to poznat v těch divech ruku Toho, který všemu dal vznik. Člověk jsa ve cti, nesrozumí-li sobě, bývá učiněn podobný hovadům, kteráž hynou“. Žalm 49,21. Ale Boží hrdinové víry jsou dědici pokladu, jehož hodnota převyšuje všechny poklady světa – je to dědictví, jež plně uspokojuje touhu duše. Světu mohou být neznámí, nebo mohou jím být i neuznání, avšak jsou zapsáni

v záznamech nebeských knih jakožto občané nebes. Vznešená velikost a věčná sláva bude jejich údělem.

Poukázat hříšníkům na Beránka Božího, jest ta nejvzácnější práce a nejslechetnější snaha, již se člověk může oddat. Opravdoví kazatelé přímo spolupracují s Bohem při uskutečňování Jeho úmyslu. Bůh k nim praví: Jděte a kaďte Krista. Poučte a vzdělávejte všechny, kteří dosud neznají Jeho milost, dobrotu a milosrdenství. Učte lidi kolem sebe. „Ale“: jak mohou vzývat toho, v koho neuvěřili? Jak pak uvěří v toho, o kom neslyšeli? Jak mohou slyšeti bez kazatele?“ Řím. 10,14

„Ó jak krásné na horách nohy toho, ješto potěšené věci zvěstuje a ohlašuje pokoj, toho toho, ješto zvěstuje dobré, ješto káže spasení a mluví k Sionu: Kralujeť Bůh tvůj.“ „Zvučte, prozpěvujte spolu pustiny Jeruzalémské; neboť jest potěšil Hospodin lidu svého, vykoupil Jeruzalém. Ohrnul Hospodin rámě svatosti své před očima všech národů, aby viděly všechny končiny země spasení Boha našeho.“ Iz.52,7,9-10

Kristovi dělníci nemají nikdy připustit myšlenku na neúspěch; natož o něm dokonce mluvit. Pán Ježíš jest naší dostatečnou silou ve všech věcech; Jeho duch nás obživí. Položíme-li se do Jeho náruče, abychom se stali pravými nositeli světla, pak naše prostředky ke konání dobra budou nevyčerpatelné. Smíme čerpat neomezenou milost z Jeho Božské plnosti.

Svatost díla

Kazatel jest Božím mluvčím, a proto jeho myšlenky, slova a jednání mají představovat Pána. Když Mojžíš byl zvolen za prostředníka Boží smlouvy, stalo se k němu slovo Boží: „Stůj ty za lid před Bohem.“ 2.Mojž.18,19. Také dnes si Bůh vyvoluje své služebníky, jako kdysi povolal Mojžíše, aby se stali Jeho posly, a těžké „běda“ spočívá na tom, kdo svůj svatý úřad znesvěcuje, anebo snižuje cíl, který mu byl v životě a působení Ježíše Krista vytčen.

Trest, který stihl Nadaba a Abiu, syny Aronovy jest nám poučením, jak Bůh nakládá s těmi svými služebníky, kteří činí něco, co zneuctvuje jejich svatý úřad. Oni mužové byli posvěceni pro kněžství, avšak nenaučili se ovládat sama sebe. Jejich zakořeněný zlovyk, být vůči sobě samému shovívavý je ovládl tak mocně, že ani odpovědnost jejich úřadu ho nedovedla ulomit.

Při bohoslužbách, když se k nebesům vznášely modlitby a chvály lidu, polozpití Nadab a Abiu vzali každý svou kadidelnici a dali do ní oheň a kadidlo. Přestoupili však Boží příkázání tím, že použili „oheň cizí“ namísto ohně svatého, zaníceného samým Bohem, jehož jim rozkázal používat k tomu účelu. Pro tento hřích sestoupil oheň před Hospodina a spálil je oba před očima lidu. „I řekl Mojžíš Aronovi: Toť jest, což mluvil Hospodin řka: V těch, kteříž přistupují ke mně, posvěcen budu a před obličejem všeho lidu oslaven budu.“ 3.Moj.ž 10,1-7

Izaiášovo posvěcení

Když se Bůh chystal poslat Izaiáše s poselstvím ke svému lidu nejprve dovolit proroku nahlédnout ve vidění do svatyně svatých uvnitř svatyně. Viděl, jak se pojednou otevřely dveře a rozestoupila vnitřní opona chrámu, takže mohl nahlédnouti do svatyně svatých, kam nesměly vstoupit ani nohy prorokovy. Viděl tvář Hospodinovu, jenž seděl na vyvýšeném a vznešeném trůnu, a lem Jeho roucha naplňoval chrám slávou. Kolem trůnu stáli serafíni jako strážce velikého Krále a na nich se odrážela je obklopující nádhera. Když se rozezvučely jejich chvalozpěvy k Jeho otci, otráslly se sloupy brány jako při zemětřesení. Z čistých, neposkvrněných rtů andělů se snesly chvály Pánu. „Svatý, svatý, svatý Hospodin zástupů“, oni volali; plná jest všecka země slávy Jeho.“ Viz Iz 6,1-3

Serafíni stojící kolem trůnu Božího, spatřující Boží slávu, jsou naplněni takovou úctou a bázní, že ani na okamžik v údivu sami na sebe navzájem nepohledí. Dívají-li se vstříc

budoucnosti, kdy naše země bude naplněna Boží slávou a nádherou, tím líbezněji se nese melodie jejich radostného zpěvu: „Svatý, svatý, svatý Hospodin zástupů.“ Jejich štěstím je oslavovat Boha, nepřejí si nic jiného, než smět zůstat v Jeho přítomnosti a těšit se Jeho zalíbení a souhlasu. Néstí Jeho obraz, vyplňovat Jeho rozkazy a Jej vzývat, jest jejich nejvyšším cílem, jehož se snaží dosáhnout.

A když Izaiáš pozorně naslouchal, otevřela se před ním všechna sláva, moc a majestát Hospodinova a ve světle tohoto vidění zjevila se i jeho vlastní vnitřní nečistota se zdrcující jasností. Sama jeho slova se mu zdála nízká a obecná. V hluboké pokoře zvolal: „Běda mně, jižť zahynu, protože jsem člověk poskvrněné rty maje.... a že krále Hospodina zástupů viděly oči mé.“

Izaiášova pokora byla ryzí. Když mu byl jasně zjeven rozdíl mezi lidským a Božím charakterem, tu se cítil zcela bezmocným a bezcenným. Jak by mohl takto zjevit lidu svaté Boží požadavky?

„I přiletěl ke mně jeden ze serafínů!, píše, „maje v ruce uhel řeřavý, kleštěmi vzatý z oltáře a dotekl se úst mých a řekl: Aj hle, dotekl se uhel tento úst tvých; nebo odešla nepravost tvá a hřích tvůj shlazen jest.“

Potom slyšel Izaiáš Boží hlas, řkoucí: „Koho pošli? A kdo nám půjde?“ A tu prorok, posilněn myšlenkou Božího vyzvání, odpovídá: „Aj já, pošli mne.“

Když se Boží služebníci ve víře zadívají do svatyně svatých a spatří našeho velikého velekněze v nebeské svatyni, poznají, že jsou lidmi s poskvrněnými rty, lidmi, jejichž jazyk mnohdy pronášel marná slova. Srovnají-li svou nicotnost a nehodnost s Kristovou dokonalostí, tehdy snadno zapochybují. S potřeným srdcem, plně si vědomi své neschopnosti ke svému úřadu, zvolají též své „zahynu.“ Pokoří-li se však před Bohem jako Izaiáš, pak se i s nimi stane něco podobného jako s prorokem. Jejich rty budou dotčena řeřavým uhlím z oltáře a zapomenou sami na sebe u vědomí Boží velikosti a moci i ochoty jim pomoci. Poznají svatost svěřeného jim úřadu a naučí se cítit odpor ke všem, co by je mohlo svést k zneuctění Toho, který je poslal se svým poselstvím.

Řezavý uhel představuje očistění a zároveň i znázorňuje snah pravých služebníků Božích. Těm, kdož se oddají Pánu tak plně, že se mají dotknout jejich rtů, je zaslíbeno: „Jděte na obilné pole. Budu s vámi spolupůsobit.

Kazatel, který prošel touto průpravou, bude pro tento svět mocí k dobrému. Jeho slova budou příhodná, čistá a pravdivá, plná soucitu a lásky. Jeho činy se prokáží jako správné a jako pomoc a požehnání pro slabé. Jeho myšlenky, slova a jednání budou vedeny v něm přebývajícím Kristem. Zavázal se přemoci pýchu, chamtivost, sobectví. Snaží-li se splnit tyto závazky, dosáhne duchovní sílu. Ve stálém denním spojení s Bohem a Synem, a to, že je stále poslušen vůle Boží, povede k tomu, že bude denně schopnější k mluvení slova, skrze které dovede bloudící duše do stádece Kristova.

Pole jest tento svět

„Ježíš kráčel podle jezera Galilejského, uviděl dva bratry, Šimona, řečeného Petr a jeho bratra Ondřeje, jak spouštějí síť do jezera; byli totiž rybáři, a řekl jim: „Poďte za mnou, a učím z vás rybáře lidí.“ Oni pak ihned zanechali sítí a následovali Ho. Když odešel dál odtud, uviděl jiné dva bratry, Jakuba, syna Zebedeova a jeho bratra Jana na lodi, jak se Zebedeem, svým otcem, opravují síť. I zavolal je. „Oni pak ihned zanechali loď i otce a následovali Ho.“ Mat. 4,18-22

Jest zde pozoruhodná rychlá a bezprostřední poslušnost těchto mužů bez žádné vyhlídky na odměnu. Kristova slova však byla pozváním, jež v sobě skrývalo neodolatelnou moc. Kristus chtěl, aby se z těchto skromných rybářů skrze spojení s Ním staly nástroje, jimiž by byly z moci satanovy vyproštěny duše, jež měly být postaveny do sužby Boží. V tomto

díle měli být Jeho svědky a měli světu přinést Boží pravdu, prostou lidským podání a lidských chytráctví. Zatím, co se zdokonalovali v jeho ctnostech a s Ním chodili a působili, měli se vzdělávat na rybáře lidí.

Tak se první učedníci stali evangelisty. Tři roky pracovali se Spasitelem a byli Jeho učení, skutky uzdravování a Jeho příkladem připravení dále šířit jím započaté dílo. Pro svou dětinnou víru, čistotu a pokornou službu byli učedníci pověřeni nést odpovědnost za Boží věc.

Ze zkušeností apoštolů můžeme čerpat mnohé poučení. Tito mužové stáli ryze jako zlato, za svým přesvědčením. Nedali se zviklat, ani odstrašit. Byli plni horlivosti a úcty k Bohu, plni šlechetných předsevzetí a snah. Je pravda, že byli ve své přirozenosti slabí a bezmocní, jako všichni ti, kdož až do dnes pracují v díle Božím, avšak oni měli plnou důvěru v Pána. Byli bohatí; bohatí v duchovních věcech, vzděláním srdce a duše a tohoto bohatství může dosáhnout každý, kdo učiní Boha vždy prvním i posledním a ve všem tím nejžádostivějším. Dlouho se namáhali, aby se naučili lekcím daným jim ve škole Ježíše Krista, a jejich námaha nebyla marná, neboť se spojili s mocí ze všech nejvyšší. Toužili stále po hlubším, vyšším a širším poznání oněch věčných skutečností, aby mohli prahnoucímu světu úspěšně předložit poklady pravdy.

Nyní je třeba pracovníků s takovýmto charakterem, mužů, kteří se bez výhrad zasvětili práci, aby světu, ve zlém ležícím, ukázali království Boží. Lidem je třeba myslících mužů, kteří jsou zásadní a jejichž rozumové síly a soudnost stále rostou. Je nutně třeba mužů, kteří by dovedli zdárně využít i tisku k tomu, aby se pravda jako na křídlech rozšířila mezi všemi národy, jazyky a lidmi.

Evangelium všem zemím

Světlo pravdy musí proniknout všude, aby srdce mohla býti probuzena a obrácena. Evangelium musí být zvěstováno ve všech zemích. Služebníci Boží musí působit v dáli i blíž, musí rozšiřovat vinice již založené a rovněž se odebrat i do vzdálených oblastí. Musí pracovat, dokud je den, neboť přijde noc, kdy již nikdo nebude moci pracovat. Hříšníkům musí být poukázáno na Spasitele, vyvýšeného na kříži, a mnozí se musí pozvednout k pozvání: „Hle, Beránek Boží, jenž snímá hřích světa.“ Jan 1,29. Musí býti zakládány sbory a vypracovány plány, aby se členové těchto nových sborů mohli ujmout díla. Vycházejí-li pracovníci s horlivostí a s láskou Boží, pak ožijí i sbory, z nichž vycházejí, neboť každý člen bude mít hlubokou osobní účast na jejich úspěchu.

Musí to být vážní a obětaví mužové a ženy, kteří s hlasitým voláním a se slzami předstupují před Boha, aby jej prosili za duše, které jsou na pokraji zkázy. Avšak není sklizně bez setby, není výsledku bez námahy. Abrahám byl povolán, aby opustil své příbuzné, a aby přinesl světlo pohanům. „Uposlechl bez jediné námitky a odešel aniž by věděl kam jde.“ Žid.11,8. Tak také i dnes mají služebníci Boží jít tam, kam je Bůh volá, plni důvěry, že je povede a že dá úspěch jejich práci.

Při pohledu na hrozný stav světa, vkrádá se do našeho srdce myšlenka, že Kristus zmíral téměř nadarmo, a že satan jásá nad svým vítězstvím. Velká většina pozemšťanů se přimkla k nepříteli. My jsme však byli oklamáni. Bez ohledu na zdánlivá satanova vítězství pokračuje Kristus ve svém díle v nebeské svatyni i na zemi. Slovo Boží popisuje bezbožnost a zkaženost, jež měla v posledních dnech zavládnout, a splňuje-li se toto předpovědění před našimi očima, má to posílit naši víru v ono konečné vítězství království Kristova a měli bychom proto s novým nadšením vykonávat určenou nám práci.

Ono vážné a slavné varovné poselství musí být hlášáno v nejobtížnějších polích, v nejbezbožnějších městech, na každém místě, kde dosud nevzešlo světlo velkého trojandělského poselství. Každý člověk musí slyšet pozvání k večeři svatby Beránkovy. Od

vesnice k vesnici, od města k městu, od jedné země do druhé musí zaznívat poselství přítomné pravdy, nejen jako vnější projev, ale především v síle Ducha. Budou-li Boží zásady, které našemu Spasiteli daly podnět k tomu, aby přišel na zemi a je slovem a skutkem uvedl ve známost, předneseny v prostotě evangelia, pak se projeví i moc poselství. Každého pracovníka musí se nyní zmocnit nový život, vycházející z pramene všeho žití. Ó, jak málo chápeme velikost svého poslání. Nedostává se nám opravdové, pevné víry a neochvějně zmužilosti. Náš čas k práci jest krátký a musíme pracovat s neúnavnou horlivostí.

„Pole jest tento svět.“ Mat.13,38. My chápeme význam tohoto výroku lépe nežli apoštolé, kteří obdrželi onen příkaz kázat evangelium? Celý svět jest velkým misijním polem a nás, kteří poselství evangelia již tak dlouho známe, má povzbudit myšlenka, že pole kdysi těžko dostupná, leze nyní pronikat bez jakýchkoli obtíží. Země, které donedávna byly uzavřeny, jsou nyní snadno přístupné. Země až dosud uzavřené pro evangelium nyní otvírají své dveře a žádají o objasnění Slova Božího. Králové a mužové vysoce postavení otvírají své tak dlouho uzavřené brány a nabízejí vstup hlasatelům kříže. Žeň jest opravdu veliká. Jen věčnost sama ukáže výsledky moudře vynaložených námah. Prozřetelnost nám razí cestu a Nekonečná Síla působí spolu s lidským úsilím. Slepé by musely být ony oči, které by neznaly Boží působení a hluché uši, jež by neslyšely hlas Věrného Pastýře, volajícího své ovce.

Kristus touží po tom, aby mohl uplatnit svůj vliv na každou lidskou mysl a aby mohl svůj obraz a svůj charakter přenést do duše každého člověka. Již tehdy, když byl zde na zemi, prahla jeho duše po účastenství a spolupůsobení, aby se jeho království mohlo rozšířit a dosáhlo celý svět. Tato země jest vykoupeným vlastnictvím, přeje si zde mít lidi svobodné, čisté a svaté. „Kterýž místo předložené sobě radosti strpěl kříž, opováživ se hanby.“ Žid.12.2. Jeho pozemská pouť stávala se mu snesitelnější, když pomyslil na to, že všechna ona námaha nebude marná, nýbrž že se lidé stanou opět věrnými občany Božími. Také i nyní musí být za pomoci krve prolité za svět vybojována vítězství, která Bohu a Beránkovi přinesou věčnou slávu. Pohané se stanou jeho dědictvím a nejvzdálenější končiny světa budou jeho vlastnictvím. „Kristus uvidí užitek z práce své a nasycen bude.“ Iz. 53,11.

Povstaniž, zastkvěj se, poněvadž přišlo světlo tvé a sláva Hospodinova vzešla nad tebou. Nebo, aj, tmy přikryjí zemi a mrákota národy, ale nad tebou vzejde Hospodin a sláva jeho nad tebou vidína bude. I budou choditi národové v světlo tvém a králové v blesku, jenž vzejde nad tebou. Pozdvihni vůkol očí tvých a popať. Všichni tito shromáždíce se, k tobě se poberou, synové tvoji z daleka přijdou a dcery tvé při boku tvém chovány budou. Tehdáž uzíš to, a rozveselíš se, tehdáž podiví se a rozšíří se srdce tvé; nebo se obrátí k tobě množství mořské, síla pohanů přijde k tobě.“ Iz.60,1-5. „Nebo jakož země vydává rostlinu svou, a jakož zahrada símě své vyvodí, tak panovník Hospodin vyvede spravedlnost a chválu přede všemi národy.“ Iz.61,11.

Onen, učedníkům daný rozkaz, platí i pro nás. Dnes právě tak, jako tehdy, musí být ukřižovaný, a zmrtvýchvstalý Spasitel vyvýšen před těmi, kteří jsou na světě bez Boha a bez naděje. Pán potřebuje pastýře, učitele a evangelisty. Jeho služebníci musí ode dveří ke dveřím zvěstovat spasitelné poselství. Ke všem národům, pokolením a jazykům a nářečím musí býti pronesena zpráva o odpuštění hříchů skrze Krista. Toto poselství nemá býti vyjadřováno vlašnými a lhostejnými slovy, nýbrž slovy jasnými, určitými a uchvacujícími. Stovky lidí očekávají výstrahu, aby mohli zachránit svůj život. V křesťanech musí svět vidět důkaz síly křesťanství. Nejenom na některých místech, ale všude na zemi je zapotřebí hlasatelů Božího milosrdenství.

Myšlenky toho, kdo pozná Spasitelovu jedinečnou lásku, budou zušlechtěny, jeho srdce bude očištěno a jeho charakter změněn. Vyjde, aby byl světu světlem a do jisté míry i odleskem oné tajuplné lásky. Čím více přemýšlíme o Kristově kříži, tím více si osvojíme

apoštolův výrok: „Ode mne odstup to, abych se chlubil, jedině v kříži Pána našeho Jezukrista.“ Gal. 6,14

Odpovědnost kazatele

„Protož já osvědčuji před obličejem Božím“, psal ap. Pavel Timoteovi, „a Pána Jezukrista, kterýž má souditi živé i mrtvé v příchodu svém slavném a království svém; Každé slovo Boží, ponoukej v čas neb nečas, tresci, žehři, napomínej, ve vši tichosti a učení.“ 2.Tim.4,1-2

Toto vážné a slavnostní pověření, které bylo určeno takovému věrnému a horlivému služebníku jako byl Timoteus, jest mocným svědectvím důležitosti a odpovědnosti díla, jež zastává kazatel evangelia. Pavel vyzývá Timotea před soudnou stolicí Boží, a přikazuje mu, aby kázal Slovo Boží, a ne výroky a obyčeje lidí, a aby tak připraven svědčil při každé příležitosti, která se naskytne ať již ve velkých shromážděních nebo v rodinném kruhu, na cestě, nebo v domě, před přáteli i nepřáteli, v bezpečí, nebo uprostřed těžkostí, nebezpečí, nebo potupy a újmy.

Timoteus měl jemnou, povolnou povahu. Pavel se obával, aby ho tato stránka jeho povahy nepřivedla na scesti, a aby se nezpronevěřil podstatné části svého díla; napomínal ho, aby věrně bojoval proti hříchu a přímo přísně káral ty, kdož se dopouštějí těžkých provinění. Ale toto vše se mělo dít „ve vši tichosti a učení“. Měl dokazovat Kristovu trpělivost a lásku a své napomenutí měl objasnit a potvrdit pravdami Slova Božího.

Nenávidět hřích a kárat ho a zároveň projevit hříšníkovi soucit a vlídnost, není nijak lehké. Čím opravdovější je naše úsilí o dosažení svatosti srdce i života, tím výrazněji budeme vnímat hřích a tím určitější bude náš odpor vůči němu. Musíme se vyvarovat nemístné přísnosti k přestupníkům a přesto bedlivě dbát toho, aby nebyla ztracena ze zřetele nesmírná hříšnost hříchu. Vůči bloudícím, je nutno projevovat trpělivost a lásku Kristovu, ale je zde i nebezpečí, že blud bude posuzován tak shovívavě, že postižený dojde k názoru, že napomenutí nezasloužil a nakonec je odmítne jako nevhodné a nespravedlivé.

Břímě povinnosti k duším

Boží služebníci musí přijít do důvěrného vztahu s Kristem a následovat jeho příkladu v každém směru: v čistotě života, v sebezapření, v dobročinnosti, pílí a vytrvalosti. Jejich hlavním cílem musí být získávání duší pro království Boží. Sklíčení nad hříchem a s trpělivou láskou musí pracovat a působit jako Kristus, určitě, bez přestání, jsouce bdělí a vytrvalí ve svých snahách.

Jan Welch, kazatel evangelia, cítil takovou tíhu starosti o duše, že často za noci vstal z lože a úpěnlivě prosil Boha o jejich záchranu. Když ho jednou jeho žena prosila, aby také myslel na své zdraví a nevystavoval se tak chladu, odpověděl: „Ó, ženo, mám odpovědnost za spasení 3000 duší a nevím, jak s nimi je.“

V jednom městě v Nové Anglii kopali studnu. Když bylo dílo téměř skončeno, sesula se na jedné straně zem, a pohřbila muže, který dole ještě pracoval. Ihned bylo slyšet volání o pomoc a dělníci, rolníci, obchodníci a úředníci bez dechu přispěchali na pomoc. „Zachraňte ho, ó zachraňte ho, znělo volání.

Muži pracovali ze všech sil, až se jim na čele perlil pot a paže se chvěly námahou. Konečně se jim podařilo prorazit rourou otvor, jímž zavolali na onoho muže, aby si ověřili, zda ještě žije. Ozval se ihned. „Žiji, ale pracujte rychle, je zde hrozně.“ S radostným výkřikem a s novým vypětím sil bylo dále pokračováno v záchranné práci. Konečně se dostali až

k zasypanému a zachránili ho. Zdálo se, že radostné, hlasité volání pronikne až do nebes. „Je zachráněn!“, znělo všemi ulicemi města.

Byla to vážná, příliš vážná horlivost, příliš velká spoluúčast a příliš hlasitá radost, když se jednalo o život jediného muže? Jistě že nikoliv; avšak co znamená ztráta časného života ve srovnání se ztrátou duše? Dovede-li nebezpečí ztráty jen jediného života vzbudit v lidském srdci tak veliký soucit, nemělo by pomyšlení na ztrátu duše vyvolat mnohem hlubší úzkost v lidech, kteří dávají najevo, že znají nebezpečí, v němž úpí duše odloučená od Krista. Neměli by služebníci Boží projevit ve své práci stejně usilovanou horlivost jaká se projevila zde, když se jednalo o život jen jediného muže, jenž byl zasypan ve studni?

Hladovějící po chlebě života

Jedna bohobojná žena jednou poznamenala: „Ó, kdybychom přece mohli slyšet ono čisté evangelium, jež kdysi zaznívalo z naší kazatelny! Náš kazatel je zcela dobrý muž, ale nepoznává duchovní bídu lidu. Kráší golgatský kříž krásnými květy, které skrývají všechnu hanbu a potupu. Má duše hladovějí po chlebě života. Ó, jak by to povzbudilo stovky ubohých duší, takových jako jsem já, kdyby slyšeli něco jednoduchého a biblického, něco, co by oživilo naše srdce!“

Je nedostatek mužů víry, kteří nejenom káží, ale chtějí lidem i sloužit. Jest třeba mužů denně chodících s Bohem, kteří mají živé spojení s nebesy a jejichž slova mají moc přesvědčit srdce. Kazatelé nemají pracovat jen k tomu, aby rozvíjeli své dary a své znalosti, ale zejména proto, aby si pravda jako šíp Všemohoucího mohla razit cestu k lidským srdcím.

Jednomu kazateli byla po biblické hodině, která učinila hluboký dojem na jednoho z posluchačů, položena otázka: „Věříte skutečně tomu, co kážete?“

„Zajisté,“ odpověděl.

„Je tomu opravdu tak, jak říkáte?“ tázal se znovu znepokojený tazatel.

„Jistě“, odpověděl kazatel a vytáhl svou bibli.

„A je-li toto pravdy, co máme tedy činit?“

„Co máme my činit?“, uvažoval kazatel – „my?“

Co tím mohl onen muž mínit? A ona otázka mu pronikla do duše. Šel a vážně prosil Boha, aby mu zjevil, co má činit. A tu mu s přemáhající mocí přišlo na mysl, že zmírajícímu světu musí zjevit slavnou skutečnost věčnosti. Po tři týdny na kazatelnu ani nevskočil, hledal odpověď na otázku: „Co máme činit?“

Posléze, ovlivněn byl Duchem svatým ujal se opět svého úřadu. Poznal, že jeho dosavadní kázání zapůsobilo na jeho posluchače jen zcela malým dojmem. Nyní však cítil hroznou tíhu odpovědnosti za duše. Když vstupoval na kazatelnu, nebyl již sám. Očekávalo jej mnoho práce, ale věděl, že Bůh ho nezklame. Vyvýšil před posluchači Spasitele a Jeho předivnou lásku; zjevil jim Syna Božího a brzy se projevilo duchovní probuzení, jež se rozšířilo i do okolních sborů.

Naléhavost díla Kristova

Kdyby si naši kazatelé uvědomili, jak záhy mají obyvatelé země stanout před soudnou stolicí Boží, pak by mnohem opravdověji pracovali na tom, aby přivedli muže a ženy ke Kristu. Brzy nadejde všem poslední zkouška. Již jen krátký čas bude slyšet volání Božího smilování, již jen kratičkou chvíli bude zaznívat milostivé pozvání: „Žízni-li kdo, pojď a napij se.“ Jan 7,37. Bůh vysílá pozvání evangelia k veškerému lidstvu. Kéž by poslové, jež vysílá do celého světa, pracovali tak svorně a neúnavně, aby každý mohl poznat na nich, že „s Ježíšem bývali“ a že byli jím vyučeni.

O veleknězi Aronovi je zaznamenáno: „I bude nositi Aron jména synů Izraelských na náprsníku soudu na srdci svém, když vcházeti bude do svatyně, na památku před Hospodinem ustavičně.“ 2.Mojž. 28,29. Jak krásný to a výrazný obraz o neměnné Kristově lásce k jeho církvi! Náš veliký velekněz, jehož byl Aron předobrazem, nese svůj lid na svém srdci. A což by neměli jeho pozemští služebníci stejným způsobem mít podíl na jeho lásce a na jeho účasti a péči?

Hříšnickovo srdce může obměkčit pouze Božská síla, ona jej vede v duchu pokání až ke Kristu. Žádný veliký reformátor ani učitel, žádný Luther, Melancton, Wesley, nebo Whitofield by z vlastní síly nezískal přístup k srdcím, aniž by nemohl vykázat výsledky jako tito mužové. Avšak Bůh mluvil skrze ně a oni pocítili vliv vyšší moci a svobodně se poddali jejímu působení. Kdo dnes na sebe zapomíná a pro úspěch v díle zachraňování duší zcela na Boha spoléhá, bude mít zajištěno Boží spolupůsobení a jeho snahy přinesou překrásné plody ke spáse mnohých duší.

Cítím se nucena říci, že dílo mnohých našich kazatelů se nedostává moci. Bůh vyčkává, aby jim mohl udělit svou milost, avšak oni nechávají plynout jeden den za druhým a spokojují se s jakousi chladnou vírou, jež má jenom jméno; je pravda, že přednášejí teorii pravdě, avšak schází jim životní síla, jež pramení se spojení s nebem a jež mluvená slova v lidských srdcích utvrzuje. Jsou v jakémsi polospánku, zatím, se kolem nich zmírají duše v klamu a temnotě.

Boží služebníci, jsou-li vaše srdce roznícená láskou ke Kristu a k vašim spolubližním, dychtíte po tom, abyste vyburcovali duše, jež jsou mrtvá ve vinách a hříších. Svými vážnými prosbami a výstrahami pronikněte jejich srdce a v pokání je ved'te ke Spasiteli. Jste postaveni na místě Kristově abyste oznámili jeho spasitelné poselství. Pomyslete na to, že nedostatek oddanosti a moudrosti z vaší strany může duši zavdat příčinu k tomu, že odejde do věčného zahynutí. Vy nesmíte být nepozorní a lhostejní; potřebujete síly, a tu vám chce Bůh udělit bez míry. Žádá si jen pokorné a potřebné srdce, jež je hotovo věřit, a přijmout jeho zaslíbení. Potřebujete jen použít prostředků, jež Bůh umístil ve vašem dosahu a dosáhnete požehnání.

Výhled

Blížíme se ke konci pozemských dějin. Čeká nás veliká práce - závěrečné dílo zvěstování posledního varovného poselství hříšnému světu. Jsou lidé, kteří budou vzati od pluhu, z vinice, z různých jiných pracovních oborů a Pán je vyšle zvěstovat toto poselství světu.

Svět je vykolejen. Hledíme-li na tento obraz, výhled se nijak nezdá být povzbudivý. Kristus však pozdravuje s nadějnou jistotou ty muže a ženy, kteří nám působí znechucení. Vidí, že mohou být uschopněni k tomu, aby zaujali místo v Jeho vinici. Budou-li se vytrvale učit, svojí prozřetelností učiní z nich muže a ženy způsobilé k dílu, které nepřesahuje jejich schopnosti; darem Ducha svatého je obdaří mocí výmluvnosti.

Vstup na mnoho neúrodných, neobdělaných polí musí otevřít začátečníci. Jas Spasitelova pohledu na svět vdechne důvěru mnohým pracovníkům, kteří pokorným začátkem a srdcem zapáleným pro dílo, osvědčí se jako praví mužové v pravý čas a na pravém místě. Kristus vidí všechnu bídu a zoufalství světa; je to pohled, který by zdeptal některé z našich i velice schopných pracovníků takovým znechucením, že by nevěděli ani jak začít vést lidi k prvnímu stupni žebříku. Jejich přesné metody mají jen nepatrnou cenu. Rádi by stáli na nižším stupni žebříku a řekli: „Vstupte sem, kde jsme my.“ Ubohé duše však nevědí, kde položit své nohy.

Kristovo srdce je potěšeno pohledem na ty, kteří jsou chudí v každém slova smyslu, potěšeno při pohledu na zklamané, avšak pokorné jednotlivce, potěšeno při pohledu na trpící zdánlivě neukojitelným hladem po spravedlnosti, a potěšeno i při pohledu na ty, kteří nevědí

jak začít. Vítá i tuto situaci, která by mnohé kazatele naprosto znechutila. Usměruje naši bloudící zbožnost a ukládá povinnost pečovat o chudé a nuzné na neobdělaných místech země mužům a ženám, kteří mají srdce soucítící s nevědomými a zbloudilými.

Pán poučuje ty pracovníky, jak jít za těmi, jimž chce pomoci. Při pohledu na otevřené dveře budou povzbuzeni a půjdou tam, kde mohou konat zdravotně misijní dílo. Jelikož mají malou sebedůvěru, veškerou slávu vzdávají Bohu. Snad mají drsné a neobratné ruce, jejich srdce je však schopno soucítit; jsou naplněni opravdovou touhou konat něco, aby byla zmírněna veliká bída a Kristus je přítomen jim pomoci. Působí prostřednictvím těch, kteří v bídě postihují milosrdenství a v ztrátě všech věcí vidí zisk. Když přichází Světlo světa, pak v každé těžkosti se objeví určitá přednost, pořádek v zmatku, úspěch a moudrost Boží v tom, co se zdálo být prohrou.

Moji bratři a sestry, ve své službě těsněji se přimkněte k lidu. Pozvedejte ponížené. Na různé nesnáze hleďte jako na maskovaná požehnání, a za bídou postihujte milosrdenství. Pracujte tak, aby se ze zoufalství rodila naděje.

Z prostých lidí se mají stát pracovníci. Tím, že se budou podílet o žal svých spolubližných, jako se Spasitel podílel o zármutky lidstva, prostřednictvím víry postřehnou, že On sám s nimi spolupracuje.

„Blízký jest den Hospodinův veliký, blízký jest a rychlý velmi.“ Sof. 1,14. Každému pracovníkovi bych ráda řekla: Jdi vpřed v pokoře víry a Pán půjde s tebou. Bdi však na modlitbě. Toto je tajemství tvé práce. Moc je od Pána. Pracuj, ve své práci buď závislý na Něm, pamatujice, že jsi Jeho spolupracovníkem. On je tvým pomocníkem. Tvá síla pochází od Něho. On bude Tvou moudrostí, tvou spravedlností, tvým posvěcením a vykopením. Nes jho Kristovo a denně se uč od Něho jeho tichosti a pokoře. On bude tvým útočištěm i odpočínutím. --7T 270-272

Spasitel zná hloubku bídy a zoufalství světa a ví, čím přinést ulehčení. Všude vidí duše v temnotě, duše sehnuté pod tíhou hříchu, žalu a bolesti. Avšak současně vidí i jejich možnosti a příležitosti; vidí onen vysoký cíl, jehož mohou dosáhnout. Přestože lidské bytosti zneužívají jeho dobroty a milosti, promarnují své dary a schopnosti a ztratili důstojnost Boha podobného lidství. Stvořitel bude oslaven jejich vykopením.

Kristus se radoval z toho, že pro své následovníky bude moci činit mnohem více, než vůbec dovedou pomyslet a sobě i vyprosít. Věděl, že pravda, vyzbrojena mocí Ducha svatého nadále udrží vítězství v boji se zlem a že Jeho krví ztřísněná zástava bude vítězně vlát i nad jeho následovníky. Věděl, že život, jemu důvěřujících učedníků bude podoben životu Jeho – řetěz neustálých vítězství, zde však jako takové plně nepoznaných, jež teprve sama věčnost bude sto plně zhodnotit.

„Tyto věci mluvil jsem vám, abyste ve mně pokoj měli. Na světě soužení míti budete, ale doufejte, já jsem přemohl svět.“ Jan 16,33. Kristus nikdy neselhal a rovněž nikdy nezmalomyslně, a jeho následovníci mají projevovat tutéž vytrvalou a cílevědomou víru. Mají žít, jako žil On, pracovat, jako On působil, neboť se mohou spolehnouti na Něho jako na svého velikého Mistra.

Musí však býti odhodlaní, činorodí a vytrvalí. A postaví-li se jim v cestu velké a zdánlivě nepřekonatelné překážky, musí za přispění Jeho pomoci spět nadále vpřed. Místo, aby nad těžkostmi hořekovali, mají je právě přemáhat. Nic je nesmí uvést do zoufalství, ve vše doufají. Kristus je spojil zlatou páskou své bezpříkladné lásky s trůnem Božím. Chce, aby je provázely vlivy vesmíru, jež vycházejí z pramene vši síly. Z těchto nejvyšších vlivů plyne moc odporu proti zlu, moc, kterou ani země, ani smrt, ani peklo nezdolají, moc, jež jim dopomůže, aby přemáhali a vítězili jako vítězil sám Kristus.

Kazatelé spravedlnosti

„Dostatečnost naše z Boha jest. Kterýž i hodné nás učinil služebníky Nového Zákona.“ 2.Kor. 3,5-6

Kristus náš příklad

Náš Spasitel Ježíš Kristus přišel na tento svět, aby neúnavně sloužil tam, kde toho člověk potřeboval. „Onť vzal na se mdloby naše, a neduhy nesl.“ Mat. 8,17, aby posloužil lidstvu v jakékoli potřebě. Přišel, aby odstranil břímě nemoci, neštěstí a hříchu. Byl poslán proto, aby přivedl lidi k úplnému obnovení, přinesl jim zdraví a pokoj a dokonalost povahy.

Různé byly okolnosti a potřeby těch, kdož Ho prosili o pomoc, a nikdo, kdo k Němu přišel, neodcházel s nepořízenou. Proud hojivé síly vycházel z Něho a lidé byli uzdravováni na těle, na duchu, i na duši.

Dílo Spasitelovo nebylo omezeno ani časem, ani místem. Jeho soucit neznal hranic. Uzdravoval a vyučoval v takovém rozsahu, že v Palestině nebylo ani tak prostorné budovy, která by pojala zástupy kupící se okolo Něho. Na zelených stráních Galileje, podél hlavních cest, na pobřeží mořském, v synagogách a všude, kam bylo možné přinést nemocné k Němu, bylo možno nalézt Jeho nemocnici. V každém městě i městečku a v každé vsi, kudy procházel, kladl své ruce na nemocné a uzdravoval je. Kdekoliv byla srdce ochotná pro přijetí Jeho poselství, potěšoval je tím, že je ujišťoval, že i je miluje jejich nebeský Otec. Po celý den sloužil těm, kdož k Němu přicházeli, navečer pak věnoval se těm, kdož se ve dne museli lopotit aby vydělali na výživu svých rodin.

Ježíš nesl nesmírnou tíhu odpovědnosti za spásu lidí. Věděl, že vše přijde na zkázu, nenastane-li rozhodná změna v zásadách a cílech lidského pokolení. Jak těžké břemeno tlačilo toto vědomí na Jeho duši a nikdo nedovedl ohodnotit velikost tíhy spočívající na Něm. Sám a sám putoval svým dětstvím a jinoštvím i ve svém mužném věku. Zato však nebesa byla mu vždy ku pomoci. Denně čelil zkouškám a pokušením; denně přicházel do styku se zlem a byl svědkem toho, jak moc zla působí na ty, které se snažil zachránit a jim požehnat. A přece neumdlél a neztratil odvahy.

Ve všem podřizoval svá přání svému poslání. Svůj život proslavil tím, že se ve všech záležitostech podroboval vůli svého Otce. Když jednou v jeho jinoštví našla jej jeho matka ve škole mezi rabíny a řekla: „Synu, proč jsi nám to učinil?“, odpověděl: - a Jeho odpověď je klíčem k Jeho životnímu dílu – „Co, že jste mne hledali? Zdaliž jste nevěděli, že v těch věcech, kteréž jsou Otce mého, musím já býti?“ Luk. 2,48-49

Jeho život byl životem ustavičného sebeobětování. Neměl žádného domova na tomto světě, pokud laskaví přátelé nepostarali se o Něho jako pocestného. Přišel, aby na místo nás žil životem nejchudších, a chodil a pracoval mezi nuznými a trpícími. Neuznán a neuctěn procházel se mezi lidem, pro který byl tolik vykonal.

Byl vždy trpělivým a srdečným a nemocní vítali Jej jako posla života a pokoje. Viděl nedostatky mužů a žen, dětí i mládeže a všechny zval: „Pojďte ke mně.“

Během svého působení zasvětil Ježíš více času uzdravování nemocných nežli kázání. Jeho zázraky svědčily o pravdivosti Jeho slov, že nepřišel aby zatracoval, ale aby spasil. Kamkoli přišel, zprávy o Jeho milosti Jej předcházeli. Kudykoli šel, všude se radovali ze zdraví ti, nad nimiž se slitoval a okoušeli svých nově nabytých sil. Okolo nich se kupili zástupy, aby z jejich úst vyslechly svědectví o tom, co Pán učinil Jeho hlas byl prvním zvukem, který mnozí vůbec kdy zaslechli. Jeho jméno bylo prvním slovem, které kdy vyslovili, Jeho obličej, byl prvním obličejem, který vůbec kdy spatřili. Proč by tedy neměli milovat Ježíše a hlásat Jeho slávu? Když procházel městečky a městy, byl podoben životodárnému proudu, který přinášel život a radost...

Každé uzdravení bylo Spasiteli příležitostí k vštěpování božských zásad do mysli a duše. Bylo to cílem Jeho díla. Zemská požehnání uděloval proto, aby lidská srdce naklonil pro přijetí evangelia a Jeho milosti.

Kristus mohl zaujímat nejvyšší místo mezi učiteli židovského národa; On však raději přinášel evangelium chudým. Chodil z místa na místo, aby slova pravdy slyšeli ti, kdož byli u silnic i u chodníků. Na pobřeží, na úbočích hor, na ulicích měst i v synagoze bylo Jej slyšet vysvětlovat Písma. Často vyučoval na vnějším nádvoří chrámu, aby i pohané slyšeli Jeho slova.

Učení Kristovo bylo tak nepodobné výkladům Písma, které podávali zákoníci a farizeové, že to upoutalo pozornost lidu. Rabínové stavěli na tradici, na lidských domněnkách a výmyslech. Často to, čemu lidé učili a co napsali o Písmu, bylo stavěno na místo Písma samotného. Předmětem Kristova vyučování bylo Slovo Boží. Těm, kdož se Jej na něco tázali, odpovídal jasně: „Psánoť jest“, „Co praví Písmo?“, „Kterak čteš?“. Pokaždé, když se projevil zájem, ať se jednalo o přítele, nebo nepřítele, podával Slovo. Jasně a mocně vyhlášoval poselství evangelia. Z Jeho slovy vycházel mohutný proud světla objasňujícího učení patriarchů a proroků, a Písmo jevílo se lidem jako nové zjevení. Nikdy před tím Jeho posluchači nepostihli ve Slově Božím tak hluboký smysl.

Jednoduchost Kristova učení

Nikdy nebylo takového pracovníka evangelia, jako byl Kristus. Byl Veličenstvem nebes, ale ponížil se a vzal na se naši přirozenost, aby se dostal do styku s lidmi tam, kde se nacházeli. Všem lidem, bohatým i chudým, svobodným i spoutaným přinášel zprávu o spasení, jako Posel smlouvy. Pověst o Něm, jako o velikém Lékaři, se rozšířila po celé Palestině. Nemocní přicházeli k místům, kudy měl procházet, aby Ho prosili o pomoc. Sem přicházeli i mnozí ze zvědavosti, aby slyšeli Jeho slova a aby Jeho ruka se jich dotkla. A tak chodil od městečka k městečku, od města k městu, káže evangelium a uzdravuje nemocné, - Král slávy v ponížené podobě člověčenství.

Zúčastňoval se velikých národních výročních svátků a zástupům cele soustředěným do zevních obřadů mluvil o věcech nebeských, předváděje věčnost před jejich zraky. Všem přinášel poklady z pokladnice moudrosti. Mluvil k nim řečí tak prostou, že Mu nemohli nerozumět. Způsobem Jemu vlastním pomáhal všem, kdož byli zarmoucení a sklíčení. S něžnou a laskavou zdvořilostí sloužil hříchem obtíženě duši, přinášeje ji zdraví a sílu.

Jako kníže učitelů snažil se dosíci přístupu k lidu nejběžnějšími cestami jejich způsobu života. Pravdu podával tak, že to bylo pro Jeho posluchače v jejich pozdějším životě vždy spojeno se vzpomínkami a pocity velmi svatými. Vyučoval tak, že Jeho posluchači cítili, že se úplně ztotožnil s jejich zájmy a štěstím. Jeho vyučování bylo tak bezprostřední, Jeho vysvětlivky tak přiléhavé a Jeho slova naplněna takovým soucitem a takovou laskavostí, že Jeho posluchači byli uchvázeni. Prostota a vážnost, s nimiž se obrace k nuzným posvěcovaly každé slovo.

Žádný rozdíl mezi bohatým a chudým

Jak rušný to měl život! Den co den bylo možno Jej vidět vcházet do chudobných příbytků plných nouze a bolu a slyšet Jej hovořit o naději sklíčeným a o pokoji usouzeným. Pln lásky a něžnosti a soucitu, obcházel a povzbuzoval malomyslné a potěšoval zarmoucené. Kamkoli přišel, přinášel požehnání.

Zatím co sloužil chudým, přemýšlel Ježíš také o tom, jak nalézt cestu k bohatým. Snažil se seznámit se zámožným farizeem, se židovským šlechticem i římským

vladařem. Přijímal jejich pozvání, zúčastňoval se jejich hostin a seznamoval se s jejich zájmy a povoláními, aby získal jejich srdce a zjevil jim tak nehynoucí bohatství.

Kristus přišel na tento svět, aby ukázal, že přijetím moci shůry člověk může žít život neposkvrněný. S neúnavnou trpělivostí a soucítěním plnou ochotou pomáhal lidem v jejich potřebách. Něžným a laskavým dotekem vypuzoval z duše neklid a pochybnost a měnil tak nepřátelství v lásku a nevěru v důvěru....

Kristus neuznával žádného rozdílu národnosti ani třídy, ani vyznání. Zákoníci a farizeové chtěli použít nebeských darů ve prospěch určitého místa a národa a vyloučit tak zbytek rodiny Boží na světě. Kristus však přišel proto, aby odstranil jakoukoli přehradu dělící narůzno. Přišel, aby ukázal, že dar Jeho milosti a lásky je stejně volný, jako vzduch, světlo, nebo pršky dešťové zavlažující zemi.

Život Kristův byl základem náboženství bez kast, jímž Židé, stejně jako pohané, svobodní jako poddaní, jsou zapojováni do celosvětového bratrstva jako navzájem rovní před Bohem. Žádná politická otázka neovlivňovala jeho pohnutky. Nečinil rozdílu mezi sousedy a cizinci, mezi přáteli a nepřáteli. Jeho duše nejvíce se dotýkala touha duše žíznicí po vodách života.

Neopovrhnul žádnou lidskou bytostí, s níž se setkal, nýbrž pro každou duši se snažil nalézt lék vhodný k uzdravení. Necht' se nalézal v jakékoli společnosti, vždycky Jeho naučení přicházelo včas a na pravém místě. Při každé nedbalosti, nebo urážlivém chování ze strany lidí vůči svým bližním si uvědomoval jenom více jejich potřebu svého Božsko-lidského soucítění. Nadchnout nadějí se snažil ty, kdož byli hrubí a od nichž se dalo nejméně očekávat, ujišťuje je, že se stanou bezúhonnými a nevinnými, dosáhnou-li takové povahy, že se budou jevit jako dítky Boží.

Často se setkával s těmi, kdož se dostali pod moc satanovu a neměli síly, aby se vyprostili z jeho léčky. K takovému člověku, malomyslnému, nemocnému, v pokušení a poklesku, promlouval Ježíš nejněžnější slova soucitu, slova, jichž potřebovali a jim mohli rozumět. I s jinými se setkával, kteří sváděli s nepřítelem duší boj z blízka. Takovým dodával odvahy, aby v boji vytrvali a ujišťoval je, že v boji zvítězí proto, že andělé Boží jsou na jejich straně a pomohou jim k vítězství.

U publikánů seděl za stolem jako čestný host a svou družnou laskavostí a soucitem dával najevo, že uznává lidskou důstojnost; a lidé toužili stát se hodnými Jeho důvěry. Jeho slova dopadla do jejich žízňivých srdcí plné požehnané a životodárné moci. V těchto vvrhelích společnosti probouzela se nová nutkání a otvírala se jim možnost nového života.

Ač byl Židem, družil se bezstarostně se Samaritány, pokládaje na nic farizejské obyčeje svého národa. Přes jejich předsudky přijímal pohostinství těchto opovrhovaných lidí. Spal s nimi pod jednou střechou, jedl s nimi u jejich stolu, bera účast na pokrmech připravených a podávaných jejich rukama, - vyučoval na jejich ulicích a jednal s nimi nanejvýš laskavě a nanejvýš zdvořile. A zatím, co táhl jejich srdce k sobě poutem lidského soucítění, přinášela jim Jeho božská milost spasení, které Židé zavrhli. MH 17-26

Ježíš jako Učitel

Spasitel světa obcházel kraj a činil dobré. S jakou vážností pozoroval měnící se tahy obličejů svých posluchačů, když stál před nimi a přinášel jim slova věčné pravdy. Nacházel uspokojení v oněch tvářích, které prozrazovaly hlubokou účast při slyšení Jeho slov. Když Jeho jasná a srozumitelná slova se dotkla hýčkaného hříchu, nebo nějaké modly, pozoroval změnu rysů v obličejích; ať to již byl chladný, přísný, anebo vyhýbavý pohled, který prozrazoval, že pravda je nevítána. Ježíš věděl, že Jeho posluchači potřebují důkladného pokárání hříčů, a světlo, které nechal vniknout do temných komor jejich svědomí, bylo by se jim stalo tím největším požehnáním, kdyby ho byli přijali.

Ježíš si vzal za cíl, přinášet pravdu jednoduchým a srozumitelným způsobem, která, kdyby byla následována, přinesla by duším pokoj a štěstí. Viděl i do nitra; viděl hýčkané hříchy, které ničí život i charakter a vzdalují duši od Boha. Poukazoval na hříchy, aby je lidé viděli v pravém světle a zavrhli je. V některých, kteří se na první pohled zdáli sice zatvrzelí, poznal nadějně lidi, kteří přijmou světlo a stanou se Jeho věrnými následovníky.

Spasitel se radoval, jestliže šípy pravdy pronikly srdcem posluchačů a zlomily závory zfištnosti a na jejich místo nastoupila pokora, poníženost a vděčnost. Spatřil-li Spasitel ve svém shromážděném množství známé tváře z dřívějška, zračila se radost v Jeho obličej, poněvadž to byli nadějní poddaní pro Jeho království.

Poslové Kristovi, které posílá na místo sebe, budou mít tytéž pocity a tentýž vážný zájem. Všichni, kteří jsou v pokušení domnívat se, že jejich práce není oceněna a jsou blízcí zmalomyslnění, měli by si uvědomit, že Ježíš také musel obcovat s tvrdými srdci a prožil ještě mnohem těžší zkušenosti, než oni mají, nebo budou mít. Vyučoval lidi s trpělivou láskou. Jeho hluboká a pronikající moudrost znala všechny potřeby každé duše mezi posluchači a když upozoroval, že je opovrhováno poselstvím pokoje a lásky, které přinášel, usazovala se ještě hlouběji starost v Jeho srdci.

Vykupitel světa nepřišel se zevní okázalostí, a nepřinášel také na obdiv světskou moudrost. Lidé nemohli poznat slávu Božího Syna pod rouškou lidskosti. „Nejpohrdanější zajisté a nejopovrženější byl z lidí, muž bolesti a kterýž zkusil nemoci...“ „Byl jako proutek a jako kořen ze země vyprahlé, nemaje podoby, ani krásy...“, Iz.53,2,3, čím by se lidem zalíbil. Dosvědčoval však, že „Duch Panovníka Hospodina jest nade mnou, proto, že pomazal mne Hospodin, abych kázal evangelium tichým. Poslal mne, abych uvázal rány zkroušených srdcem, abych vyhlásil jatým svobodu, a vězňům otevření žaláře“. Iz.61,1.

Ježíš rozuměl lidem. Mocnou, ale jednoduchou řečí zjevoval jim pravdu. Ti nejhudší, a bez jakéhokoliv vzdělání mohli vírou v Něho chápat vznešené pravdy. Žádný z nich nemusel žádat učené doktory o vysvětlení Ježíšova učení. Nepletl nevědomé tajuplnými naukami, nepřinášel jim nezvyklá, učená slova, kterým nemohli rozumět. On, největší ze všech učitelů, jakého kdy svět poznal, byl tím nejurčitějším nejjednodušším a nejpraktičtějším ve svém vyučování.

„Tento byl to pravé světlo, kteréž osvěcuje každého člověka přicházejícího na svět“. Jan 1,9. Svět měl veliké učitele, muže velikých schopností a obdivuhodného důvtipu; muže, jejichž výroky probouzely svědomí a otvíraly široké rozhledy v poznání. Tito byli ctěni jako vůdčové a dobrodinci světa. Jeden však stojí výše, než i tito všichni. „Kteríž pak koli přijali Jej, dal jim moc syny Božími býti.“ „Boha žádný nikdy neviděl; jednorozený ten Syn, kterýž jest v lůnu Otce, Onť vypravil.“ Jan 1,12,18.

Můžeme sledovat celou řadu velkých učitelů světa, jak daleko jen lidské záznamy sahají, avšak zjistíme, že Světlo bylo již před nimi. Tak jako měsíc a hvězdy sluneční soustavy září odrazem slunečního světla, tak také velcí učitelé světa jsou odleskem paprsků Slunce Spravedlnosti, pokud jejich učení je ve shodě s pravdou. Každá povznášející myšlenka, každé osvětlení moudrosti pochází od Světla světa.

Poučení pro naši dobu

Zkušenosti Enochovy a Jana Křtitele jsou tytéž jako mají být naše. Více než dosud měli bychom uvažovat o životě těchto mužů. – Jednoho, který byl vzat do nebe, aniž okusil smrti; a druhého, který byl povolán před prvním příchodem Krista, aby připravil cestu Páně a přímě činil stezky Jeho.

Zkušenost Enochova

O Enochovi je psáno, že mu bylo 65 let, když zplodil syna a pak ještě 300 let chodil s Bohem. Po 65 let svého života se bál Boha a miloval ho a ostříhal jeho přikázání. Po narození prvního dítěte učinil vyšší zkušenost; byl stále přitahován do užšího spojení s Bohem. Když viděl onu dětskou lásku k němu jako k otci, důvěřivou víru v jeho ochranu, když pocítil ve svém vlastním srdci úzkostlivou lásku ke svému prvorozenému, bylo to jemu cenným poučením o předivné lásce Boží k člověku, která se zjevila v tom, že dal svého syna, a poučením o důvěře, kterou mohou děti Boží skládat ve svého nebeského Otce. Nezměrná, nevyzpytatelná láska Boží v Kristu byla předmětem jeho přemýšlení ve dne i v noci. Snažil se ze všech svých sil zjevit tuto lásku lidem, mezi kterými žil.

Enochovo chození s Bohem nespočívalo v nějakém vytržení nebo vidění, ale přenášelo se na veškeré povinnosti denního života. Enoch nebyl poustevník, jenž by se stranil světa; vždyť právě ve světě měl dělat dílo pro Boha.

Ve své rodině a ve společnosti s jinými, jako manžel a otec, jako přítel a občan, byl vždycky pevným, neochvějným služebníkem Božím.

Uprostřed čínorodého života udržoval vytrvale úzké spojení s Bohem. Čím těžší a naléhavější byla jeho práce, tím častější a upřímnější byly jeho modlitby. Čas od času se vzdaloval z lidské společnosti. Strávil-li určitou dobu mezi lidmi a Namáhal se prospět jim učením i příkladem, pak odcházel na nějakou dobu, aby učil samoty, neboť lačněl a žíznil po onom pravém poznání, které uděluje jenom Bůh.

V důsledku takového obecenství s Bohem zrcadlil se v Enochovi stále víc a více Boží obraz. Jeho obličej zářil svatým světlem, tím světlem, které spočívalo na Ježíšově obličejí. Když se navracoval po takovémto obecenství s Bohem, sami bezbožní poznali na jeho obličejí vliv nebes.

Během staletí se stávala jeho víra silnější a láska vroucnější. Modlitba mu byla tím, čím je tělu dýchání. Žil v ovzduší nebes.

Když mu byly odhaleny budoucí události, stal se kazatelem spravedlnosti a zvěstoval Boží poselství všechněm, kteří chtěli poslouchat varovná poselství. Právě v té zemi, kde chtěl Kain utéci od tváře Boží, zvěstoval prorok Boží ona nádherná zjevení, která mu byla ukázána ve vidění. „Aj Pán se běře s svatými tisíci svými, aby učinil soud všechněm a trestal všecky, kteříž by koli mezi nimi byli bezbožní, ze všech skutků bezbožnosti jejich.“

Moc Boží, která provázela působení svého služebníka, byla pocíťována všemi, kteří mu naslouchali. Jednotlivci si vzali varování k srdci a odvrátili se od svých hříchů, avšak většina se posmívala tomuto svatému poselství. Služebníci Boží mají přinést světu v posledních dnech podobné poselství, které obdobně bude od většiny přijato s nevěrou a posměch.

Rok co rok stával se tok lidských hříchů mohutnější a mraky Božího soudu tmavší. Avšak Enoch, svědek víry, kráčel svou stezkou, varoval, prosil a učil, snažil se změnit proud přestoupení a zadržet šípy Boží pomsty.

Lidé onoho pokolení se smáli bláznovství toho, který se nijak nesnažil, aby si nashromáždil zlato, anebo pozemský majetek; Enochovo srdce bylo zaměřeno k nebeskému bohatství. Vyhlédl nebeského města, kde viděl Krále v Jeho nádhře na Sionu; čím více se zlo rozmáhalo kolem něho, tím toužebněji si přál dosáhnout Božího domova. Třebaže žil na zemi, vírou dlel již v říši světla.

„Blahoslavení čistého srdce, nebo oni Boha viděti budou.“ Mat. 5,8. Třista let usiloval Enoch o čisté srdce, aby mohl žít v souzvuku s nebesy. Třista let vedl zbožný život. Den co den toužil po užším spojení s Bohem; jeho obcování s Ním bylo vždy vroucnější, až si Ho Bůh vzal k sobě. Stál na prahu věčnosti, pouze jeden krok ho dělil od země požehnaných; nyní se však otevřely brány a on prochází jimi do svatého města, aby žil dále se svým Bohem. Je prvním ze synů lidských, který měl vstoupit do Božího království.

„Věřou Enoch přenesen jest, aby neviděl smrti..... Prve zajisté, než jest přenesen, svědectví měl, že se líbil Bohu.“ Žid. 11,5

K takovému společenství povolává Pán i nás. Tak jako Enoch, musí všichni ti, kteří budou vykoupeni, při druhém příchodu Kristově, svatou povahu vlastnit.

Zkušenost Jana Křtitele

Jan byl vyučován Bohem za svého života na poušti. Studoval Boží zjevení v přírodě a pod vedením Ducha svatého i svitky proroků. Ve dne i v noci byl Ježíš předmětem jeho studií, takže mysl, srdce i duše byly naplněny tímto nádherným obrazem.

Díval se na krále v Jeho nádheře a ztratil se zřetele nebe; hleděl na majestát svatosti a poznal svoji vlastní nezpůsobnost a nehodnost. Měl zvěstovat Boží poselství a stát zde v Boží díle a spravedlnosti. Byl připravován, aby vstoupil jako posel nebes, bez lidské bázně; neboť patřil na to božské. Měl stát před zemskými panovníky prost bázně, neboť se v pokoře sklonil před králem všech králů.

Jan nezvěstoval své poselství s pečlivě sestavenou argumentací, nebo jasně spředenými teoriemi. S bázní a přísně, a přece pln naděje zazníval jeho hlas z pouště: „Pokání činite, neboť se přiblížilo království nebeské.“ Mat.3,2. Novou, zvláštní mocí, pohnul jeho hlas lidmi. Celý národ byl vyburcován. Zástupy lidí táhly na poušť.

Neučení sedláci a rybáři s okolí, římská vojska z Herodesových kasáren a jejich velitelé, se svými meči po boku, připraveni zničit všechno, co by nasvědčovalo vzpouře, ziskuchtiví celníci, i zdánlivě svatí kněží z vysoké rady, všichni poslouchali jako připoutaní a všichni, dokonce i sami farizeové a saduceové, právě tak jako chladný a necitelný posměvač, odcházeli bez uštěpačných poznámek, prodchnuti vědomím své hříšnosti. Herodes uslyšel o poselství ve svém paláci; a tento pyšný, neřestmi zatvrzelý vladař, se třásl před hlasem vyzývajícím k pokání.

V naší době, právě před příchodem Ježíše Krista v oblacích nebeských, má být konáno takové dílo, jako Janovo. Bůh si přeje muže, kteří by připravili lid, který by obstál ve veliký den Páně. Poselství, které předcházelo veřejnému Kristovu vystoupení, znělo: změňte své smýšlení, celníci a hříšníci, změňte své smýšlení i vy, saduceové a farizeové; „Pokání činite, nebo se přiblížilo království nebeské.“ Jeho lid, který věří v brzký příchod Kristův, má nésti poselství: „Připravíš se vsříc Bohu svému.“ Amos 4,12.

Naše poselství musí být právě tak určité, jako poselství Janovo. Káral krále pro jejich přestoupení. Třebaže byl v nebezpečí jeho život, nezdráhal se zvěstovat Slovo Boží. Právě tak věrně musíme i my vykonat naše dílo v této době.

Máme-li přinést podobné poselství, jako Jan, musíme jako on, tak i my činiti duchovní zkušenost. Totéž dílo musí být dokonáno i v nás. Musíme patřit stále na Boha a zatím, co tak budeme činit, ztrácíme se zřetele naše vlastní já.

Od přirozenosti vlastnil Jan chyby a slabosti jako jiní lidé, ale dotek svaté lásky ho přetvořil. Poté, co započal Ježíš svůj učitelský úřad, přišli k Janovi jeho učedníci a žalovali, že celý svět se přidržuje toho nového učitele. A tu dokázal Jan, jak jasný je jeho poměr k Mesiáši, a jak radostně pozdravuje toho, jemuž připravoval cestu.

„Nemůže člověk vzít nic, leč by jemu bylo dáno s nebe“, řekl. „Vy sami svědkové jste mi, že jsem pověděl: Nejsem já Kristus, ale že jsem poslán před Ním. Kdož má nevěstu, ženichť jest, přítel pak ženicha, kterýž stojí a slyší ho, radostí raduje se pro hlas ženich. Protož ta radost má naplněna jest. Onť musí růsti....“ Jan 3,27-30

V tom, když Jan u víře na Spasitele hleděl, dosáhl výšky sebezapření. On se nepokoušel k sobě přitahovat lidi, nýbrž jejich myšlenky řídil výš a výš, aby se zakotvily do Beránka Božího. Sám byl jenom hlas volající na poušti. S radostí se stáhl do tichého pozadí, aby všeliké oko se obrátilo na Světlo života.

Kdo jest svému povolání věrný jako posel Boží, nebude žádné slávy pro sebe hledat. Sebeláska zanikne v lásce ke Kristu. Ten pozná, že jeho úloha jest, jako Jan Křtitel hlásat: „Aj Beránek Boží, kterýž snímá hříchy světa.“ Jan 1,29

Prorokova duše, vyprázdněna od vlastního Já byla naplněna světlem Božím. Ve slovech, které byly skoro stejné se slovy Kristovými, položil svědectví o nádheře Hospodinově. „Kdož shůry přišel, řekl, „nade všechny jest; kdož jest ze země, zemskýť jest a zemské věci mluví. Ten, který s nebe přišel nade všechny jest. Nebo ten, kteréhož Bůh poslal, slovo Boží mluví.“ Jan 3,31,34

Tuto nádheru Kristovu mají všichni jeho následovníci s ním dělit. Spasitel mohl říci: „Nebo nehledám vůle své, ale vůle toho, kterýž mne poslal, Otcovy.“ Jan 5,30. A Jan vysvětloval: „Nebo jemu ne v míru dává Bůh Ducha.“ Jan 3,34. Tak je to s následovníky. My můžeme světlo nebes jenom tehdy přijmout, jsme-li ochotni zbavit se vlastního já; můžeme Boží charakter jenom tehdy poznat a Krista u víře přijat, poddáme-li všechny své myšlenky poslušnosti Kristově. Všechněm, kteří toto učiní, bude dán Duch svatý bez míry. V Kristu“přebývá všechna plnost Božství tělesně. A v něm jste doplněni...“ Kol.2,9-10

Jan nepromarnil svůj život v nějaké dlouhé nucenosti, nebo smuteční úmyslné oddělenosti. Šel čas od času mezi lidi a byl bedlivým pozorovatelem všeho toho, co se ve světě dělo. Ze svého tichého místa samoty očekával dějinný vývoj. Zrakem osvětleným svatým Duchem bádá lidské charaktery, aby propichnutím jejich srdcí, mohlo je dosáhnout nebeské poselství. On si byl vědom důležitosti svého misionování. V samotě, skrze přemýšlení a modlitbu, pokoušel se posilňovat svoji duši pro dílo, ležící před ním.

Pavel, apoštol pohanů

Především těm, kteří byli povolání kázat Kristovo evangelium, je apoštol Pavel příkladem ve věrnosti, odevzdanosti a neúnavném působení. Jeho zkušenosti a poukazování ke vztahu na svatost kazatelského díla, jsou pro všechny, kteří stojí ve službě evangelia, bohatým zřídlem pomoci a povzbuzení.

Před svým obrácením byl apoštol Pavel hrozným pronásledovatelem Ježíšových následovníků. Když ale při bráně Damašku jeden hlas k němu promluvil, zasvitlo světlo z nebes do jeho duše, a v tomto zjevení, daném mu skrze Ukřižovaného poznal to, co celý jeho životní běh změnilo. Od toho času se mu stala láska k Pánu slávy, kterého on v osobnosti jeho svých nemilosrdně pronásledoval, tím nejvyšším. Jemu byl předán úřad, zjevovati „tajemství od časů věčných skrytého.“ Řím. 16,25. „Neboť jest on má nádoba vyvolená“, vysvětloval anděl, který se zjevil Ananiášovi, „aby nosil jméno mé před pohany i krále i před syny Izraelské“. Skut. 9,15

Skrze svou dlouholetou službu Pavel nikdy nezapochyboval ve své věrnosti ke Spasiteli. „Ját' nemám za to, že bych již dosáhl“, psal on pro Filipenské, „ale to jedno činím, na ty věci, kteréž jsou za mnou zapominaje, k těm pak, kteréž jsou přede mnou, usilovně chvátaje, k cíli běžím, k odplatě svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši.“ Filip.3,13-14

Paulův život byl pln práce různého druhu. On cestoval od města k městu, ze země do země, vykládal dějiny kříže, ku evangelium obracel duše a zakládal sbory. O ty pak stále pečoval a psal jim mnoho dopisů a napomenutí. Dle potřeby šel po svém řemesle, aby získal svůj denní chléb. Ale uprostřed svého denního života on nikdy neztratil svůj velký účel z dohledu – stíhati svůj předurčený cíl svého vysokého povolání.

Apoštolovo srdce vzplálo láskou k hříšníkům a všechna jeho energie směřovala jen k záchraně duší. Nebyl nikdy překonán žádným pracovníkem v sebezapření a vytrvalosti. Udělených mu požehnání si vážil jako předností, jichž musí být použito k požehnání jiných. Nenechal si ujít žádnou příležitost, kdy mohl mluvit o Spasiteli, nebo pomoci trpícím. Když mu

bylo popřáno sluchu, snažil se působit proti zlu a postavit nohy poslouchajících na stezku spravedlnosti.

Pavel nikdy nepřehlédl onu odpovědnost, která na něm, jako na služebníkovi Kristově spočívala, že by Bohu musel vydat počet, kdyby v důsledku zanedbání svých povinností, duše zahynuly. „Protož osvědčuji vám v dnešní den, že jsem čist od krve všech.“ Skut. 20,26. „Jejichž učiněn jsem já služebníkem“ prolašoval, „tak jakž mi to svěřil Bůh, na to, abych vám sloužil a tak naplnil slovo Boží. To tajemství skryté od věků národů, nyní zjevené svatým jeho. Jimžto Bůh ráčil známo učiniti, kteraké by bylo bohatství slavného tajemství tohoto mezi pohany, jenž jest Kristus ve vás, ta naděje slávy, kteréhož my zvěstujeme, napomínající všelikého člověka a učice všelikého člověka ve vši moudrosti, abychom postavili každého člověka dokonalého v Kristu Ježíši. O čem i pracuji, bojuje podle té jeho mocnosti, kteráž dělá ve mně mocně.“ Kol. 1,25-29

Tato slova ukazují dělníku Kristovu vysoký cíl dokonalosti, jenž může být dosažen všemi těmi kteří se poddají vedení velkého učitele a denně se učí v Kristově škole. Boží moc je neomezená, a ten kazatel, jenž se ve své potřebě spolehne jen na Boha, může být ujistěn, že obdrží to, co je pro jeho posluchače vůní života.

Pavlovy dopisy ukazují, že kazatel evangelia má být příkladem pravd které učí: „Žádného nedávající v ničemž pohoršení, aby bylo bez úhony přísluhování.“ 2.Kor. 6,3. A Titovi píše: „Takž i mládenců napomínej k střednosti. Ve všech věcech sebe samého vydávaje za příklad dobrých skutků, maje v učení celost, vážnost, slovo zdravé, bez úhony, aby ten, kterýž by se protivil, zastyděti se musel, nemaje co zlého mluvíti o vás.“ Tit. 2,6-8

O svém vlastním životě zanechal nám obraz v listu věřícím v Korintu: „Ve všem se chovajíce jako Boží služebníci, ve mnohé trpělivosti, v utištěních, v nedostatcích, v úzkostech, v ranách, v žalářích, v nepokojích, v pracích, v bděních, v postech. V čistotě, v umění, v dlouhočekání, v dobrotivosti, v Duchu svatém, v lásce neošemetné. V slovu pravdy, v moci Boží skrze odění spravedlnosti napravo i nalevo. Skrze slávu i pohanění, skrze zlou i dobrou pověst, jako bludní a jsou pravdomluvní, jako neznámí a jsouce známí jako umírající a aj, živí jsme, jako potrestání a nezmordování, jako smutní avšak se vždycky radující.“ 2.Kor. 6,4-10.

Pavlovo srdce bylo naplněno hlubokým, trvalým vědomím odpovědnosti; pracoval v úzkém spojení s tím, který je zdrojem spravedlnosti, milosti a pravdy. Připoutal se na kříž Kristův, jako jedinou záruku úspěchu. Láska Spasitele byla oním nepohnutelným důvodem, že stál pevně v boji se sebou sama a proti moci zla a krácel vpřed v díle Páně přes nepřízeň světa a odpor nepřátel.

V těchto nebezpečných dnech potřebuje církev zástup dělníků, podobných Pavlovi, kteří mají v Božích věcech hlubokou zkušenost a jsou naplněni opravdovostí a horlivostí. Potřebujeme posvěcené, obětavé muže, kteří jsou odvážní a upřímní, v jejichž srdcích žije Kristus, „ta naděje slávy“. Kol.1,27 a jejichž ústa jsou očištěna uhlem z oltáře, káží slovo. Nedostatkem takovýchto služebníků trpí věc Boží a těžká prohřešení, podobná smrtícímu jedu, poskvřňují mravní život a zakalují naději veliké části lidského pokolení.

Nutná příprava

„Pilně se snažuj vydati sebe Bohu milého dělníka,
za nějž by se nebylo zač stydět, kterýž by právě
slovo pravdy rozděloval.“ 2.Tim. 2,15

Mladí mužové, jako služebníci evangelia

Úřad kazatelský nesmí být podceňován, také nemůže být zdůrazňován, jako žádný jiný podnik, aby službu Slova považoval za malou věc. Toto není úřad kazatelský na žádný pád, a

kdo jej snižuje, snižuje Krista. Nejvyšší ze všech povolání, je služba evangelia ve všech svých odvětvích a mládeži by to mělo být stále předkládáno před zraky, že Bůh nevloužil většího požehnání na žádné dílo, jako na úřad kazatelský.

Naši mladí lidé by neměli být zastrašeni, aby se chopili tohoto povolání. Je zde nebezpečí, že zářícími představami jsou někteří podníceni opustit tu stezku, kterou jim Bůh nařídil, aby šli. Někteří, kdož se měli připravit k úřadu kazatelskému, jsou povzbuzováni, věnovati se studiu lékařství. Pán touží po více dělnících ve své vinici. Vyšlo slovo: „Posilňte přední stráž, postavte všude ve světě věrné strážné.“ Bůh vás vyzývá, mladí lidé, potřebuje celou řadu mladých mužů, kteří mají široké srdce, prozřetelných, a majících velkou lásku ke Kristu a pravdě.

Stupeň schopnosti, nebo učenosti, je mnohem menšího významu, nežli duch, jimž mladý muž se uchopí tohoto povolání. Nikoliv veliké, učené muže, nikoliv výtečné řečníky vyžaduje úřad kazatelský. Bůh si přeje muže, kteří by se mu zcela předali, aby mohli být naplněni Jeho Duchem. Boží a lidská věc požaduje posvěcených, sami sebe vydávajících lidí, kteří by mohli vyjít za stany, pohanění Kristovo nesouce. Měli by to být silní, odvážní mužové, kteří by dorostli důstojnému povolání a měli by při oběti učiniti smlouvu se svým Bohem.

V díle evangelia není žádného díla pro lenivé osoby. Boží služebníci by se měli svému úřadu plně vydati. Neměli by být lenivci, nýbrž jako vykladači Slova Božího, použití svých sil co nejkrásnější, aby byli věrní. Nikdy by se neměli učit přestat. Měli by bdít nad svými vlastními dušemi pro svatost díla pro velikou odpovědnost svého povolání, aby nikdy a nikde nepřinesli Bohu chromou oběť, dar, který by je nestál ani úsilí, ani modlitbu.

Pán potřebuje muže, jejichž duchovní život je velmi vyvinut. Každý služebník Páně může od Něj obdržet plnost síly a u víře a naději vyjít na cestu, kterou mu Bůh předepsal. Slovo Boží přebývá v mladém, Bohu zasvěceném kazateli. Je rychlý, vážný, mocný a v radě Boží nevysychající pramen svých potřeb.

Bůh povolal tyto ze svého lidu, aby přinesli světu poselství o brzkém příchodu Kristově. Skrze nás mělo by vyjít k lidem poslední pozvání k hostině evangelia, večeři Beránkově. Tisíce míst, kam dosud toto volání neproniklo, musí jej ještě slyšet. Mnozí, kdož toto poselství ještě nerozšiřovali, musí je ještě hlásat. Ještě jedenkrát se obracím k našim mladým mužům: Nepovolal vás Bůh, abyste zvěštovali toto poselství?

Kolik z našich mladých lidí chtělo by vstoupit do služby Boží, ne aby jim bylo slouženo, nýbrž aby sloužili? Když jsme měli muže, jejichž myšlenky se poutaly na určitou duši, jednu za druhou, a prosili Boha: „Pane, pomoz mi zachránit tuto duši.“ Nyní jsou takové případy řídké. Kolik jich jedná, jako by poznali nebezpečí hříšníků? Kolik jich přinesou v modlitbě před Boha, o nichž ví, že jsou v nebezpečí, aby je zachránili?

Apoštol Pavel mohl říci o církvi své doby: „A slavili ve mně Boha.“ Gal. 1,24. Nechtěli bychom se přičinit žít tak, aby mohlo být těchto slov použito i na nás? Pán nalezne cesty i prostředky pro ty, kdož Jej hledají z celého srdce. Přeje si, abychom Jeho Božské vedení uznali v tom, že na toliko připraví pracovní pole, nýbrž také cestu, aby tato pole byla opatřena úspěšnými muži.

Kazatelé a evangelisté měli by konat více vážných modlitebních hodin s těmi, kdož jsou přesvědčeni o pravdě. Pomyslete na to, že Kristus je stále s vámi. Pán je stále hotov vzácnými projevy své milosti posílit a povzbudit pokorné, upřímné dělníky. Potom ale nechte vyzařovat na jiné to světlo, jež nechal na vás svítit. Kdo toto činí, přinese Pánu vzácný dar. Srdce těch, kdož přináší dobré poselství vykoupení, jsou pojata žarem duchovní chvály.....

Počet služebníků evangelia neměl by být zmenšen, nýbrž velmi rozmnožen. Tam, kde nyní v poli stojí jeden kazatel, musí být dvacet přidáno a vede-li je Duch Boží bude těchto dvacet zvěstovati pravdu tak, že bude opět dvacet získáno.

Kristova důstojnost a dílo spočívají v tom, že dává podmínky, jaké se mu líbí. Jeho následovníci se mají čím dál tím víc stát moci pravdy, čím více se blíží k dokonalosti víry a lásky ke svým bratřím. Bůh připravil pomoc pro každou situaci, na níž naše lidské zdroje nestačí. Svého svatého ducha dává na pomoc v každém boji, posiluje naši naději a jistotu a osvětluje naši mysl a očisťuje naše srdce. Chce, aby dostatečné pomůcky byly připraveny pro uskutečnění Jeho plánů. Vyzývám vás, abyste hledali radu Boží. Hledejte Ho celým svým srdcem, a „což by koli řekl vám, čiňte.“ Jan 2,5 6T 414-415

Jak brzo by mohlo poselství o ukřižovaném, zmrtvýchvstalém a přicházejícím Spasiteli proniknout celý svět s takovou armádou pracovníků jakou je naše mládež, řádně vycvičená a mocně vyzbrojená! Jak brzo by potom mohl přijít konec, konec utrpení, soužení a hříchu! Jak brzo by mohly naše dítky dosáhnout místo majetku zde, se vši jejich zkázou hříchů a hořem, své dědictví tam, kde „spravedliví ujmou zemi dědičně a na věky v ní přebývati budou“, Žalm 37,29 kde „Nedí nikdo z obyvatelů města: Nemocen jsem“. Iz 33,24 a kde „nebude v něm slýchat hlas pláče!“ Iz.65,19 Ed 271

Mládež má být nositelem břemene

„Psal jsem vám mládenci, že silní jste a slovo Boží ve vás zůstává, a že jste zvítězili nad tím zlostníkem.“

Aby dílo mohlo pokračovat ve všech svých odvětvích, Bůh povolává mladé, silné, naplněné horlivostí a statečností. Povolal mládež, aby pomáhala ku předu Jeho věci. Plánování s jasnou myslí a provádění plánu statečnou rukou vyžaduje svěží, nepodlomenou energii. Mladí muži a ženy jsou vyzývány, aby Bohu poskytli sílu svého mládí, aby pomocí svých myšlenek a mohutné činnosti mohli žít k Jeho slávě a ke spasení svým bližním.

Vzhledem ke svému poslání by neměli mladí lidé mezi námi vyhledávat zábavy, nebo žít pro sobecké požitky. Spása duší má být pohnutkou, která je inspiruje k činnosti. Při své síle dané jim od Boha, se mají pozvednout nad každý zotročující, nízký návyk. Mají dobře uvážit stezky, po nichž hodlají kráčet, pamatujíce na to, že kam půjdou, tam je budou jiní následovat.

Nikdo nežije pro sebe; každý řídí buď dobrý, nebo zlý vliv. Z tohoto důvodu vyzývá apoštol mladé lidi, aby měli rozvážného ducha. A jak by mohli být jinými, pomyslí-li, že mají být spolupracovníky Krista, podílníky s Ním na jeho sebezapření a obětování, Jeho trpělivosti, a Jeho blahovůli?

Dnešní mládeži, beze vši pochyby, tak jako Timoteovi platí slova: „Pilně se snažuj vydati sebe Bohu milého dělníka, za něž by se nebylo proč stydět, kterýž by právě slovo pravdy rozdělával.“ „Mládenčích pak žádostí utíkej, ale následuj spravedlnosti, víry, lásky, pokoje...“ 2.Tim.2,15,22. „...ale buď příkladem věrných v řeči, v obcování, v lásce, v duchu, u víře, v čistotě.“ 1.Tim.4,12

Ti mezi námi, na nichž spočívá břemeno, končí smrtí. Mnozí z těch, kteří byli nejpřednější při provádění reforem námi stanovených, minuli nyní vrcholný bod svého života a jejich fyzická síla upadá. S nejhlubším zájmem se můžeme tázati: Kdo zaplní jejich místa? Komu mají být svěřeny životní zájmy církve, zhrouť-li se nynější praporečníci? Můžeme pohlížet pouze s úzkostí na dnešní mladé lidi jako na ty, kteří musí převzít toto břímě a na nichž musí spočinout zodpovědnost. Oni musí převzít práci tam, kde ji jiní opustí a jejich postup rozhodne o tom, zda bude převládat mravnost a náboženství a živá zbožnost, nebo zde nemravnost a nevíra zkazí a zmaří vše, co je hodnotné.

Ti, kteří jsou starší, musí vzdělávat mládež podle předpisu a příkladu, aby uspokojili nároky které má vůči nim společnost a jejich Stvořitel. Na tuto mládež musí být vložena těžká odpovědnost. Otázka je: Je schopna ovládat se a vystoupit do popředí v čistotě své zmužilosti, dané jí od Boha, ošklivíc si vše, co zavání hříšností?

Nikdy před tím nebylo tolik v sázce; nikdy nebyly výsledky tak silně závislé na generaci, jako na generacích, které nyní přicházejí na scénu. Ani na okamžik by se mládež neměla domnívat, že náležitě může zastávat důvěryhodné místo aniž by měla dobrý charakter. Právě tak dobře by mohla očekávat, že bude sklízet hrozny z hloží, nebo fíky z bodláčí.

Dobrý charakter musí být budován krok za krokem. Ty charakteristické vlastnosti, které uschopní mládež k úspěšné práci v díle Božím, lze získat pilným školením jejich schopností, zužitkováním každé přednosti, kterou je Prozřetelnost obdařila, a ve spojení s pramenem vši moudrosti. Nesmí se spokojit ze žádnou nízkou úrovní vzoru k následování; a v životě Spasitele mají před sebou dokonalý vzor.

Všem je dána příležitost vyvinout charakter. Všichni mohou zastávat místa, určená jim v Božím velikém plánu. Pán přijal Samuele od samého jeho dětství, neboť jeho srdce bylo čisté. Byl dán Bohu jako posvátná oběť a Bůh ho učinil řečištěm světla. Zsvětí-li se dnešní mládež, tak jako to učinil Samuel, Pán ji přijme a použije ji ve svém díle. O svém životě budou moci mladí lidé říci se žalmistou: „Bože, učil jsi mne od mladosti mé, až po dnes vypravuji o divných činech tvých.“ Žalm 71,17

Nutnost vzdělání pracovníků

Mladí lidé musí nésti břímě brzy, které nyní nesou starší pracovníci. Ztratili jsme čas tím, že jsme zanedbali poskytnout mladým lidem solidní, praktickou výchovu. Věc Boží je na neustálém postupu a my musíme uposlechnout příkazu: Jděte vpřed. Je zapotřebí mladých mužů a žen, kteří nebudou ovládnáni okolnostmi, kteří chodí s Bohem, mnoho se modlí a kteří se upřímně snaží, aby nashromáždili všechno poznání, které nashromážditi mohou.

Boží pracovník by měl vynaložit největší duševní a morální energii, kterou ho obdařila příroda, vzdělání a milosrdenství Boží; ale jeho úspěch bude úměrný stupni posvěcení a sebeobětování v jakém koná své dílo, spíše nežli přirozeným nebo získaným vlohám. Upřímné, vytrvalé úsilí, vynaložené na získání kvalifikace pro službu je nezbytné; nemůže však být uskutečněno nic dobrého, ledaže Bůh pracuje s lidstvem. Božská milost jest velkým prvkem spásné síly; bez ní je veškeré lidské úsilí marné.

Kdykoli má Pán k vykonání nějakou práci, žádá o pomoc nejenom vedoucí úředníky, ale všechny pracovníky. Dnes žádá o pomoc mladé muže a ženy, kteří jsou silní a činí duchem i tělem. Přeje si, aby do zápasu s mocnými tohoto světa a mravní zkažeností na vysokých místech, vnesli své čerstvé, zdravé síly mozku, kostí a svalů. Musí však mítí potřebnou přípravu. Někteří mladí lidé si vynucují místo v díle, aniž by k němu byli povoláni. Nechápu, že se předně musí učit, než-li mohou sami jiné vyučovat. Poukazují na lidi, kteří pracovali s malou přípravou s určitou dávkou úspěchu. Avšak jestliže byli tito lidé úspěšní, bylo to proto, že vložili svoje srdce a duši do díla. A oč úspěšnější by mohla být jejich práce, kdyby byli obdrželi vhodnou výchovu!

Boží dílo potřebuje zdatné lidi. Výchova a vzdělání jsou právem považovány za důležitou přípravu pro obchodní život; oč důležitější je důkladná příprava pro dílo zvěstování posledního poselství milosrdenství světu. Toto nemůže být získáno pouhým nasloucháním kázání. V našich školách má naše mládež nést břímě díla Božího. Má obdržet důkladné vzdělání pod vedením zkušených učitelů. Měli by co nejlépe použít svého času při studiu a uvést v praxi získané znalosti. Za účelem vytvoření úspěšného duchovního, nebo úspěšného pracovníka v jakémkoli odvětví díla Božího je vyžadováno důkladné studium a tvrdá práce. Nic menšího nerozvine hodnotu nadání, které Bůh udělil aby bylo rozumně rozmnožováno, nežli stálé vzdělávání.

Často je konáno veliké bezpráví na našich lidech tím, že je jim dovolováno, aby začínali kázat, aniž by měli dostatečné znalosti Písma svatého, aby představili naši víru rozumným způsobem. Někteří z těch, kteří vstupují na pracoviště, jsou nováčky v Písmě svatém. Též

v jiných věcech jsou nezpůsobilí a nedostatečně schopní. Neumí číst Písmo svaté bez váznutí, chybně vyslovují slova a pomíchají je takovým způsobem, že Slovo Boží je zneuctěno. Ti, kteří neumějí správně číst, měli by se tomu učit a učit se, také jiné učit, nežli se pokusí státi před obecnstvem.

Učitelé v našich školách se musí dát pečlivě do studia, aby byli připraveni poučovat jiné. Tito učitelé nejsou přijímáni, až když obstáli přísnou zkoušku a jejich učitelské schopnosti byly zkoušeny kompetentními rozhodčími. Ne menší opatrnosti by mělo být používáno při zkoušce duchovních; ti, kteří mají jít zvěstovat světu biblickou pravdu, měli by být pečlivě zkoušeni spolehlivými, zkušenými lidmi.

Vyučování v našich školách by nemělo být totéž, jako v jiných kolejích a seminářích. Nemá být podřadnějšího řádu; znalost, důležitá k přípravě lidí pro onen veliký den Boží má být tím nejhlavnějším zájmem. Studenti se mají připravit pro službu Bohu nejenom v tomto životě, nýbrž i v budoucím. Pán požaduje, aby naše školy připravovaly studenty pro království, pro něž jsou určeni. Tak budou připraveni zapojit se do harmonie svatého a šťastného zápasu vykoupených.....

Nechť ti, kdož byli vychováni pro Boží službu, zaujmou nyní bezodkladně svá místa v díle Páně. Je zapotřebí pracovníků, kteří by šli od domu do domu. Pán se dožaduje rozhodného úsilí, aby byl zvěstován na místech, kde lidé nic nevědí o biblické pravdě. V domovech je zapotřebí zpěvu, modliteb a čtení Písma. Nyní, právě nyní jest čas uposlechnout posláni: „Učíte je zachovávat všecko, což jsem koli přikázal vám.“ Mat. 28,20. Ti, kteří konají tuto práci, musí mít pohotovou znalost Písma svatého. „Psánoť jest“ má být jejich obranou. Bůh nám dal poznat své Slovo, abychom mohli toto poznání předat svým bližním. Pravda promluvená Kristem, zasáhne srdce. Toto „Takto praví Pán“ bude mocně znít a ovoce se ukáže všude tam, kde je konána poctivá práce.“ CT 535-540

Vzdělání pro misijní práci

„Božíť jsme zajisté pomocníci, Boží rolí, Boží vzdělání jste.“ 1.Kor. 3,9

Dílo služebníků Kristových není lehké, nebo bezvýznamné. Má vysoké povolání, jež celý jejich budoucí život přeměnit a ovlivnit musí. Kdo se oddá tak svatému dílu, měl by nasadit veškeré síly k jejímu vykonání. Musí si vytknout vysoký cíl; nikdy nezaujme vyšší stanovisko, jako to, po němž usiluje. Nemůže šířit žádné světlo, pokud je sám nepřijal. Musí být žákem, nežli bude mít dostatečnou moudrost a zkušenost, aby se stal učitelem a schopným otvírat Písmo svaté těm, kdož chodí v temnotě. Povolal-li Bůh lidi za své spolupracovníky, požaduje také od nich, aby se co nejlépe připravili, aby ty svaté, vznešené pravdy Jeho slova správně přednesli.

Všichni, kdož se oddají službě Boží, měli by přiměřeně k tomu obdržet výchovu a vzdělání pro toto dílo, aby byli schopnými, svůj úřad s obezřetností naplnit. Nesmí očekávat, že vystoupí ihned na vyšší příčky žebříku; chtějí-li mít úspěch, musí začít na tom nejnižším stupni a stupeň za stupněm postupovat výše. K jejich vzrůstu budou jim poskytnuty příležitosti a přednosti a měli by konat to nejmožnější, aby se naučili dílo Boží úspěšně urychlovat.

Kdekoliv působí naši kazatelé v Evropě nebo v Americe, měli by se snažit povzbudit mládež, aby se připravila k bedlivé službě na velikém bitevním poli. Kdo se nazývá služebníkem Kristovým, má také k vykonání dílo pro Něho. Jméno „služebník, ukazuje na sloužení, práci a odpovědnost. Bůh každému svěřil dary, jež má upotřebit ve službě pro Něho; každému dal jeho dílo, a přeje si, aby každá schopnost byla vyvinuta k Jeho oslavení.

Výcvik vojáků

Před naší dřívější tiskárnou v Besileji, rozprostíral se veliký park, který byl oddělen od vlády pro vojenské účely. Zde jsme mohli den ze dne v určitou dobu vidět, že vojáci byli cvičeni ve všech vojenských povinnostech, aby v případě války ihned uposlechli vyzvání vlády a mohli bez odkladu svoji službu vykonávat.

Jednoho dne byl přinesen na toto místo veliký, mohutný stan a byly uděleny návody k jeho postavení a rozebrání. Každý obdržel určitou práci, a ke cvičení byl stan vícekrát postaven a opět rozebrán.

Jiní vojáci přinesli mnoho malých děl a potom byli dělostřelci poučováni od důstojníků, jak dělo přemístit co nejrychleji z jednoho místa na druhé, sejmout kola a dělo nabít a opět rychle kola nasadit, aby bylo v jednom okamžiku připraveno k odjezdu.

Také nemocniční vozy byly přivezeny a sanitní oddíl byl poučován ošetřovat zraněné. Vojáci byli vloženi na nosítka a potom obvazováni na hlavě a údech, jako by byli zraněni na bojišti. Potom byli pozvednuti do nemocničního vozu, a odvezeni.

Vojáci se po celé hodiny cvičí v odkládání svých batohů a v opětném rychlém nasazování jich na sebe. Učí se stavět své zbraně do pyramid a rychle zase vzít. Cvičí se střelbou proti nepříteli a učí se všem možným manévřům.

Tímto způsobem pokračoval výcvik, aby byli vojáci připraveni pro případnou potřebu. Měli by ti, kdož táhnou do boje pro knížete Immanuele méně vážní, méně pečliví být ve své přípravě pro duchovní boj? Kdo podnikne toto veliké dílo, musí postoupit nutný čas cvičení, musí se naučit poslušnosti dříve, nežli může rozkazovat.

Výzbroj ke vzdělání

Zvláštní přípravy, jež jsou nutné k lepšímu vzdělání, měly by být požadovány. Ve všech našich sdruženích by měly být položeny dobře promyšlené plány pro výchovu a vzdělání těch, kdož chtějí vstoupit do díla Páně. Naše městská misie poskytuje příznivou příležitost ke vzdělání v misijní práci, avšak to nestačí. Naše školy by měly stát k nejlépe možnému vzdělání pro posly evangelia, pro vnější a vnitřní misii. Také i v našich větších sborech by měly být zvláštní školy pro mladé muže a ženy, aby byli způsobilými ke službě pro Pána. Tak i naši kazatelé měli by mnohem více na to myslet, mladším stát ku pomoci a je vzdělávat.

Jsou-li konány úsilí, aby pravda byla uvedena na důležitá místa, měli by naši kazatelé být zvláště pamětliví na to, aby poučovali a vedli ty, kdož s nimi spolupůsobí. Kolportéři a prodavači knih jsou potřební a také ti, kdož mohou v rodinách konat biblické čtení, takže zatím co kazatel slouží ve Slově a učení, tito mohou také duším poukazovat na pravdu.

Často se dopustili naši kazatelé těžké chyby, když ve velkoměstech, nebo stanovém shromáždění konali přednášky, tak, že všechen čas věnovali přednáškám. Měli méně kázat a více učit, vyučovat a také mladé muže poučovat, jak úspěšně pracovat. Kazatelé musí být způsobilí jiné poučovat, jak Bibli probádat a také rozum a počínání těch vzdělat, kdož chtějí být služebníky v Boží věci. Také musí být ze srdce hotovi udělit radu a poučení těm, kdož jsou nováčky u víře a zdají se mít schopnosti, aby působili pro Pána.....

Kdo chce být úspěšným služebníkem Kristovým, musí vynaložit mnoho času k modlitbě. Obcování duše s Bohem musí být neustále, aby pracovník evangelia mohl stále rozeznávat hlas svého Vůdce. Pravda Boží, podobně jako zlato, neleží na povrchu; může být často pouze vážným přemýšlením a bádáním dosažena. Takovým studiem nebudou shromážděny pouze cenné znalosti, nýbrž duševní síly budou také posíleny a vyvinuty a věčné věci se zjevují v jejich pravé hodnotě. Boží zřízení musí proniknout denním životem a chování musí být řízeno podle Božího velikého stanoviska; potom bude celá povaha zušlechtěna a silná.

Kdo chce učinit sebe způsobilého pro dílo Boží, musí se varovat vstoupit na nepřátelskou půdu; musí mnohem více hledat styk s lidmi, jež mu mohou být nápomocni, získat Božské vzdělání. Bůh dopustil, že Jan, milovaný učedník, byl vyhnán na Patmos, kde byl odloučen od neklidu a shonu, ode všech vnějších vlivů a dokonce od díla jemu milého. Jen tak mohl Pán sním mluvit a otevřít jemu závěrečné události dějin světa. Jan Křtitel žil na poušti, aby tam od Boha obdržel poselství, které měl zvěstovat – poselství, jež má připravit cestu Přicházejícímu.

Pokud se to dá zařídit, měli bychom se vystříhat každého vlivu, jež naše myšlenky odvádí od díla Božího. Zvláště ti, kdož jsou mladí u víře a ve skutečnosti, by se měli varovat, aby sebedůvěrou nesešli na cestu pokušení.

Kdo se správně chopí díla, pocítí tu nutnost že musí mít Ježíše na každém kroku a také pozná, že vzdělání rozumu a způsobu života je povinností, kterou sám sobě a Bohu dluží, povinnost, jež je vyžadována k úspěšné práci.

Spokojenost se samým sebou

Někteří nastávající misijní pracovníci považují sebe za tak daleko pokročilé ve svých znalostech, že nepotřebují žádné zvláštní přípravy; ale právě tito mají všeobecně nejvíce zapotřebí důkladného vychování. Jestliže více vědí o pravdě a důležitosti díla, potom poznají i svoji nevědlost a nezpůsobilost.

Zkušují-li důkladně svoje srdce, spatří ten veliký rozdíl mezi jeho, a čistou povahou Kristovou a zvolají: „Kdo je k tomu způsobilý?“ 2.Kor. 2,16. Potom budou v hluboké pokoře denně usilovat o to, aby měli úzké spojení s Kristem, a tím, že přemohou sobecké náklonnosti přirozeného srdce, staví své nohy na stezku, kde Kristus je vůdcem. „Začátek učení tvého osvěcuje a vyučuje sprostné rozumnosti.“ Žalm 119,130. Avšak ti, kdož své vlastní schopnosti a znalosti vysoko oceňují, považují sebe vůbec za důležité, že Slovo Boží nemá žádnou příležitost je poučit a osvětit.

Mnozí považují se velmi způsobilí pro dílo o němž sotva něco rozumí, a chopí-li se díla sebedůvěřivým způsobem, chybí jim poznání, jež mnozí musí dosáhnout ve škole Kristově. Budou muset bojovat s mnohými těžkostmi, pro něž jsou zcela nepřipraveni. Bude jim stále chybět zkušenost a moudrost, až poznají svoji velikou nedokonalost.

Boží věc utrpěla těžké ztráty nedostatečnou prací mužů, kteří měli sice schopnosti, ne však správné vzdělání. Vstoupili do odvětví díla, aniž by věděli jak v něm pracovat a následkem toho vykonají pouze málo. Ani desetinu nevykonali z toho, co mohli vykonat, kdyby měli před tím, na začátku správné vzdělání. Chopili se nové myšlenky z některých přednášek a tím byl jejich pokrok ukončen. Domnívají se, že mohou být učitelé a ovládají sotva základy poznání pravdy. Klopýtají odtud dále a nedají ani sobě, ani dílu zakusit spravedlnosti. Zdají se být bez účasti, aby probudili své spící síly, nebo usilovali stát se způsobilými služebníky Kristovými. Nenamáhali se, aby navrhli důkladné a dobře promyšlené plány, a jejich práce zjevuje všude nedokonalost.

Někteří potom v malomyslnosti vzdali se díla a chopili se něčeho jiného. Kdyby byli trpělivě a pokorně postavili svoje nohy na nejposlednější příčku žebříku a potom s vytrvalou silou příčku za příčkou vystupovali výše, tak, že v jejich dosahu ležící přednosti a příležitosti by pilně využili, byli by se stali schopnými a užitečnými služebníky evangelia a jejich učitelský úřad by dobře zpravoval a Mistr by se za ně nestyděl.

Kdo předstírá, že působí pro spásu duší, a spoléhá na svoji omezenou moudrost, ten bude jistě zahanben. Smýšlí-li však o sobě nepatrně a opírá se na zaslíbení Boží, nebude mít žádného nedostatku. „Doufej v Hospodina celým srdcem svým, na rozumnost pak svou nespolehej. Na všech cestách svých snaž se jej poznávati a Onť spravovati bude stezky tvé.“ Přisl. 3.5-6. Máme tu přednost, že jsme vedeni moudrým Rádcem.

Bůh může pokorné v Jeho službě učinit mocnými. Ti, kdož poslušně následují volání povinnosti, využijí co nejkrájnějších svých schopností, mohou být ujištěni Božím přispěním. Andělé, jako poslové světla přijdou a pomohou těm, toto vše činit co je v jejich moci, důvěřujíc potom Bohu, který podpoří jejich úsilí.

Ode všech, kdo se rozhodli stát se služebníky Božími, musí být požadován důkaz, že jsou skutečně obráceni. Mladý muž, bez pevné ctnostné povahy, nemůže být pravdě ke cti. Každý posel Kristův, musí být čistého srdce, v jeho ústech nesmí být nalezena žádná lest. Musí myslet na to, že k tomu, aby byl úspěšným, musí mít Krista po boku a že každá hříšná zvyklost, nechť je jakkoli utajená, je známá tomu, jemuž slouží.

Hřích znetvořil božský obraz v lidech. Skrze Krista může být opět obnoven; avšak pouze vážnými modlitbami a vítězstvím nad vlastním já, můžeme být účastni Božské přirozenosti.....

První dělníci na vinici Páně budou mužové modlitby, víry a sebezapření, mužové, kteří přirozené žádosti po jídle a pití a vášně drží na uzdě. Ve svém vlastním chování zjevují důkaz moci pravdy, kterou jiným přináší a jejich práce nebude bez účinku.

Kazatel by měl být připraven, aby použil těch nejvyšších duchovních a mravních sil, jimiž ho příroda, vzdělání a milost Boží obdařily. Přitom však bude jeho úspěch více záviset na stupni oddanosti a sebeobětování s nímž vykonává svou práci, nežli na přirozených, nebo nabytých schopnostech. Opravdové a vytrvalé úsilí o získání předpokladů pro úspěšnou službu jest nezbytné; ale když Bůh nežehná naší lidské námaze, nemůžeme dosáhnout ničeho. Kristus praví: „Beze mne nic nemůžete učinit.“ Jan 15,5 Milost Boží jest tou mohutnou silou vykopení; bez ní zůstává všechna lidská námaha marná. 5T 583

Mladí lidé jako misionáři

Mladí lidé, kteří chtějí vstoupit do pole jako kazatelé, bibliční pracovníci, nebo kolportéři, neměli by nejprve mít vhodné všeobecné vzdělání, nýbrž obdrželi také zvláštní přípravu k jejich povolání. Kdo není vycvičen, vyškolen a zušlechtěn, není připraven vstoupit na pole, kde mocné vlivy vzdělání a výchovy bojují s pravdami Slova Božího. Také nemůže vstoupit proti cizím způsobům bludu spojení náboženství a filozofie a je obnažit, neboť k tomu náleží známost vědecká, jakož i biblické pravdy.

Zvláště ti, kdož usilují o kazatelský úřad, musí nahlédnout důležitost vzdělání pro jejich povolání podle plánu uvedeného v Písmě svatém. Měli veškerou svoji sílu věnovat věci, a zatím co studují ve školách, měli by se učit od toho velikého Učitele tichosti a pokoře Kristově. Bůh, který drží svoji smlouvu, prohlásil, že takovým učícím se ve škole Kristově na jejich prosby, dá svého Ducha, aby se mohli státí kazateli spravedlnosti.

To vyžaduje těžkou práci, vypudit z hlavy blud a falešné učení, aby biblická pravda a biblické náboženství našly místo v srdci. Mezi námi zřízené vyšší školy jsou prostředky v Boží ruce, kde mladí muži a ženy v různém odvětví misijní práce jsou vzděláni a je to Jeho vůle, aby z těchto škol nejen někteří, nýbrž mnozí služebníci evangelia mohli vyjít. Avšak satan se rozhodl, aby úmysl zmařil a zajistil si často právě ty, jež Bůh chtěl učinit způsobilými a užitečnými pro své dílo.

Jsou mnozí, kteří jsou-li ke službě Kristově povzbuzeni, působí, a potom jejich duše takovým působením mohou být zachráněny. Církev musí poznat svoji tíživou odpovědnost, jestliže uzavře světlo do svých těsných hranic a snaží se omezit Boží milost, místo aby upotřebila peníze a vliv k vysílání osob do misijních polí.

Sta mladých lidí mělo by se připravit, aby rozsévání semene pravdy mělo všude u vod podíl. Hledáme muže, kteříž by usilovali po vítězství kříže, kteří v malomyslnosti a strádání vytrvají a mají v misijním poli tak nepostradatelnou horlivost a víru.....

Cizí řeči

Jsou mezi námi lidé, kteří bez námahy a prodlévání mohou se naučit cizí řeči, aby mohli i jiným národům zvěstovat pravdu. V první křesťanské církvi byli misionáři předivným způsobem vyzbrojeni znalostí řeči v nichž byli povoláni, aby kázali ta nevyčerpatelná bohatství Kristova. Když Bůh tehdy byl ochoten tímto způsobem svým služebníkům pomoci, mohli bychom pochybovat, že Jeho požehnání by nespočinulo na našem úsilí, vzdělat ty, kdož od přirozenosti znalost řeči mají a je-li to správně uvedeno, nemohlo by být přineseno jejich venkovanům svědectví pravdy? Měli bychom více pracovníků ve vnějších misijních polích, kdyby všichni, kdož tam šli, využili příležitosti, kterou dosažitelnou hřivnou přitáhnou....

Může být ve mnohých případech nutné, aby se mladí lidé učili cizím řečem. Působí v tom nejlepším úspěchem, stýkají-li se s lidmi a současně denně používají část svého času k naučení se řeči. Toto mělo by být však pouze přípravným krokem, který předchází vzdělání těch, kdož jsou sami v poli a správnou výchovou mohou se stát služebníky evangelia. Je podstatné povzbudit ty, kdož jdou do síla, kteří mohou mluvit mateřčinou k národům různých jazyků.

Pro muže středního věku je to veliký podnik, naučit se cizí řeči, a vzdor všemu úsilí, bude mu téměř nemožným mluvit tak plynně a správně, aby mohl být úspěšným kazatelem. Také nemůžeme naši vnitřní misii odejmout staré kazatele, abychom je poslali na vzdálená pole, aby tam podnikli dílo, pro něž nejsou schopni, a ani při veškerém vzdělání být nemohou. Mužové tímto způsobem vysílání zanechávají prázdná místa jež nezkušení služebníci Kristovi nemohou vyplnit.

Mladí mužové pro obtížná pole

Církev může se tázat, zda mladí mužové, jimž může být dána odpovědnost, mohou založit vnější misii a nad ní bdít. Odpovídám: Bůh chce, aby v našich školách společným působením se zkušenými muži byli tak vzděláni, aby mohli vyplnit důležitá místa v této věci.

Musíme našim mladým mužům přinést důvěru. Musí ve všem podnikání, jež vyžaduje práci a obět být průkopníky, kdežto ti přetížení služebníci Kristovi měli by být jeho rádcové, aby povzbudili ty, kdož se cvičí v těch nejtěžších skutečích pro Boha. Prozřetelnost postavila tyto zkušené otce na těžká, odpovědná místa v časném věku, kdy ani tělesné, ani duchovní síly nebyly vyvinuty; tíha jim předaných odpovědností probudila jejich ráznost a činné úsilí v díle vyžadovalo jejich tělesné a duchovní vyvinutí.

Je potřebí mladých lidí. Bůh je povolává do misijních polí. Poněvadž jsou poměrně prosti starostí a odpovědností, je to pro ně příznivější jít do díla jako ti, kdož mají zaopatřovat rodinu a ji vychovávat. Kromě toho mladí mužové snadněji se přizpůsobí novému podnebí a novým poměrům, nepohodlnostem a těžkosti lépe snáší. Přizpůsobením a vytrvalostí mohou dosáhnout lidi tam, kde jsou.

Cvičením vzrůstají síly. Kdo vyžaduje schopností, jež mu Bůh propůjčil, zakusí vzrůst k lepší službě. Kdo ve věci Boží nic nečiní, nemůže růst v milosti a poznání pravdy. Kdyby se člověk položil a zdráhal se pohybovat svými údy, ztratí záhy veškeré síly, aby jich použil. Tak také křesťan, který necvičí síly od Boha mu propůjčené, nejen že ve vzrůstu v Krista zakrní, nýbrž ztratí i ty síly jež měl; duchovně ochrne.

Ale ti, kdož v lásce k Bohu a svým bližním usilují po tom, aby pomohli jiným, budou v pravdě založeni, posílněni a utvrzeni. Pravý křesťan nedá se ve své práci pro Boha řídit okamžitým hnutím, nýbrž zásadami, a sice nikoliv pouze jeden den, nebo měsíc, nýbrž po celý svůj život....

Mistr volá služebníky evangelia. Kdo se chce přihlásit? Ne všichni, kdož vstoupí k vojsku mohou být generály, hejtmány a rotmistry, nebo také pouze svobodníky. Ne všichni nesou odpovědnost a starost jako vůdcové. Je těžká práce k vykonání jiného druhu: zákopy musí být vyházeny, pevnosti vystavěny, stráže postaveny a rozkazy dále podány. Kdežto důstojníků je zapotřebí pouze málo, vojínů za to mnoho, aby tvořili řady a členy vojska a přece úspěch spočívá na věrnosti každého jednotlivce. Zbabělost, nebo zrada jednotlivce může způsobit zlo v celém vojsku....

Ten, „který jednomu každému práci jeho dal“, Mar. 13,34 podle jeho schopností, nenechá neodměněno věrné vyplnění povinností. Každá služba věrnosti a víry bude korunována zvláštním znamením uznání a přízně Boží. Každému služebníku Kristovu platí zaslíbení: „Sem i tam chodící lid s pláčem rozsívá drahé símě, ale potom přijde, s plesáním snášeti bude snopy své.“ Žalm 126,6 5T 390-395

I mnohý dnešní jinoch, který vyrůstá jako Daniel ve svém Judském domově, sleduje Boží slovo a jeho skutky, a učí se úloze věrné služby, bude jednou také stát v zákonodárných shromážděních, v soudních síních, nebo při dvorech královských, jako svědek Krále králů. Mnozí budou povoláni k velikým službám v dalekých zemích. Celý svět je otevřen evangeliu. Mouřenínská země vztahuje své ruce k Bohu. Z Japonska, Číny a Indie, z dosud temných zemí amerického kontinentu, z každé části světa, v němž se nalézáme, vychází volání hříchem sklíčených srdcí po poznání Boha lásky. Ed 262

Vzdělání hlasu pracovníků

Ve veškeré naší službě evangelia, mělo by být věnováno více pozornosti péči o hlas. Dokonce, máme-li známosti, může být naše působení neúspěšná, poněvadž neumíme správně použít hlasu. Jaký účel má naše vzdělání, nedovedeme-li odít naše myšlenky ve vhodná slova? Naše známosti nám poskytnou pouze nepatrnou přednost, nepěstíme-li dar řeči, avšak osvědčí se jako předivná síla, ve spojení se schopnostmi vysloviti užitečná slova tak moudře, že bude upoutaná pozornost.

Žáci v Boží věci měli by se učití mluvití jasným, plynulým způsobem, jinak bude jejich vliv o polovici zkrácen. Schopnost jasně a zřetelně a líbozvučně mluvití plným tónem, je v každém odvětví díla neocenitelné, ale bezpodmínečně nutné, těm, kdož chtějí být kazatelé, evangelisté, bibličtí pracovníci, nebo kolportéři. Tito by měli být vedeni, aby používali hlasu tak, že bude učiněn rozhodný vliv k dobrému; mluví-li o pravdě, nesmí toto trpěti vadným způsobem vyjadřování.

Prodavačům knih bude to velikou pomocí v jejich práci, může-li jasným, zřetelným způsobem mluvit o přednostech prodávané knihy. Může míti příležitost přečíst kapitulu z knihy a může zvukem svého hlasu a správným přízvukem na slova tak jasně ji vysvětlit, že posluchači budou ji v duchu vidět.

Ten, kdo dává biblické hodiny ve shromáždění, nebo v rodině měl by měkkým, líbozvučným hlasem číst, který by poutal účast.

Kazatelé evangelia musí s mocí a důrazem umět mluvit a ta slova věčného života tak důrazná a naléhavá učiniti, takže posluchači pocítí jejich důležitost. Bolí mne, slyším-li chybnou výslovnost našich kazatelů. Olupují Boha o čest, kterou by mohl míti, kdyby se byli cvičili mluvití Slovo s mocí.

Přemožení nedostatků

Nikdy by se neměl nikdo pokládat za schopného pro úřad kazatelský, pokud by trvalým úsilím nepřemohl každý nedostatek ve svém vyjadřování. Mluví-li k lidem, aniž by správně rozuměl kterák má správně použít daru hlasu, ztrácí se mnoho z vlivu jeho slov, poněvadž má tak málo moci, aby upoutal pozornost posluchačů.

Skaždý, necht' jeho povolání jest jakékoli, měl by se učit ovládat hlas, aby když se něco nedaří, nemluvil takovým tónem, který by ty nejhorší vášně srdce podnítil. Příliš často je mluveno ostrým a urychleným způsobem. Odpovídáme tvrdými, rozkazujícími slovy. Hrubým, podrážděným hlasem byli již mnozí přátelé rozděleni a také způsobena ztráta duší.....

V hodinách zkušeností je způsob jasného a zřetelného vyjadřování zvláště žádoucí, aby všichni rozuměli svědectví a měli z toho užitek. Sdělením svých zkušeností ve vzdělávacích hodinách odstranily dítky Boží často těžkosti a vykonali dobrou pomoc. Žel, bývají svědectví, často vydávaná nedostatečnou a nezřetelnou řečí, tak že je nemožným řečenému správně rozuměli. Tímto způsobem je většinou požehnání ztraceno.

Kdo se modlí, nebo mluví, musí správně slova vyslovovat a jasným, zřetelným a stejnoměrným hlasem přednésti. Správně přednesená modlitba skrývá v sobě moc k dobrému; je to prostředek použitý od Boha, aby udělil svému lidu vzácné poklady pravdy. Její účel je však zmařen, je-li vyslovena nedostatečným tónem. Satan se raduje z modliteb vysílaných k Bohu, které jsou sotva slyšitelné.

Boží dítky musí se učit tak modlit a tak mluvit, že ty veliké pravdy jež mají, jsou správně předneseny. Svědectví a modlitby musí jasně a zřetelně být vysloveny a potom bude Bůh tím oslaven. Kéž bychom všichni se učili dar řeči co nejlépe využít.

Bůh požaduje vyšší, dokonalejší službu. Je zneuctěn nedokonalým způsobem řeči těch, kdož úsilím a námahou by mohli být ústy pro Něj. Voda bývá často znečištěna potrubím, kterým protéká a tak příliš často i pravda. Proto požaduje Pán ode všech, kdož jsou spojeni s Jeho službou, aby vzdělali svůj hlas, aby mohli libým způsobem ty veliké a slavnostní pravdy zvěstovat, jež jsou jim svěřeny. Nikdo neškod' pravdě chybným způsobem řeči. Nikdo se neodvažuj být způsobilým za kazatele, když bys zanedbal pěstovati dar řeči, neboť nejdříve si musíš osvojit moc pravdy, a správně pravdu udělit.

Zřetelná výslovnost

Mluvíte-li, vyslovujte každé slovo plně a libozvučně, každou větu až do posledního slova jasně a zřetelně. Mnozí klesají hlasem ke konci věty a mluví tak nezřetelně, že moc myšlenky je tím porušena. Slova, jenž jsou vůbec hodna, aby byla vůbec vyslovena, měla by také být přednesena jasným hlasem, zřetelně a s důrazem a podobně. Nikdy však nevyhledávejte slov, jež by měly vzbudit dojem, že jste učenými. Čím větší jednoduchost, tím bude lépe porozuměno vašim slovům.

Mladí lidé – mužové a ženy, vzbudil Bůh ve vašich srdcích touhu Jemu sloužit? Potom na každý pád vzdělejte svůj hlas podle nejlepší možnosti, abyste mohli jiným objasnit vzácnou pravdu. Nepropadněte zvyku modlit se tak nezřetelně a tiše, že by vaše modlitby potřebovaly tlumočníka. Modlete se prostě, ale jasně a zřetelně. Nechat klesnout hlas hluboko, že nemůže mu být porozuměno, není žádným důkazem pokory.

Těm, kdož si předsevzali sloužit Pánu jako kazatelé, chtěla bych říci: Usilujte s pevným předsevzetím po dokonalosti řeči. Proste Boha, aby vám pomohl tento veliký cíl dosáhnout. Modlíte-li se ve sboru, tedy myslete na to, že mluvíte k Bohu a že od vás požaduje modlit se tak, aby to slyšeli všichni přítomní a svoje prosby mohli spojit s vašimi. Rychlé modlitby, v níž slova splývají neslouží ke cti Boha a neposkytuje posluchači žádného užitku. Kazatel a všichni, kdož se modlí veřejně, musí se naučit tak modlit, že tím bude Bůh oslaven a jiní

požehnání. Musí mluvit pomalu, zřetelně a dosti hlasitě, aby se mohli všichni toho zúčastnit a na konci říci společně Amen.

Někteří z našich nejnadanějších kazatelů škodí si sami svojí chybnou výslovností. Zatím co lid vyučují povinnosti být poslušní mravního zákona Božího, neměli by přestupovat Boží zákony o zdraví a životu. Kazatelé musí sát zpříma, pomalu, určitě a zřetelně mluvit, po každé větě vdechnout a vyslovovat slova pomocí břišních svalů. Budou-li ostříhat těchto prostých pravidel, a také jiným způsobem dbát na zdravotní zákony, mohou si prodloužit život i potřebnost déle uchovat, nežli jako v každém jiném povolání. Hrudní koš se rozpíná a řečník i když by mluvil mnoho, bude zřídka unaven. Na místo, aby dostali souchotě, mohou kazatelé s náležitou opatrností přemoci veškerou náklonnost k souchotinám.

Nenavykne-li si kazatel mluvit v souladu se zdravotním zákonem, obětuje svůj život a mnozí budou litovat ztrátu oněch „mučedníků pravdy“, kdežto pravda v takových případech byla prostě, že pěstovali převrácené návyky a tím se provinili proti sobě a pravdě, kterou přednášeli a olupovali Boha a svět o službu, kterou mohli vykonat. Bohu by se bylo líbilo, aby žili déle, ale oni pomalu spáchali sebevraždu.

Druh a způsob, jakým je pravda přednesena, často rozhoduje, bude-li přijata, nebo zavržena. Všichni, kdo působí ve veliké reformační věci, měli by hledět, aby se stali způsobilými služebníky, aby mohli vykonat tolik dobrého, pokud je možné a neodjímalí moc pravdě svými vlastními nedostatky.

Kazatelé a učitelé se musí kázniti v tom, aby mluvili jasně a zřetelně a udělili každému slovu plný zvuk. Ti, kdo mluví hrdelně, oplývají slovy, jedno slovo přes druhé vrtají a svoje slova vyšroubovávají do nepřirozené výše, budou brzo unaveni a jejich slova ztratí mnoho z moci, kterou by mohly mít, kdyby mluvili pomalu, zřetelně a ne tak hlasitě. Posluchači cítí soucit s řečníkem, neboť pozorují jak se strašně namáhá a obávají se, že se může každým okamžikem zhroutit. Není to žádným důkazem pro horlivost muže, jestliže se upravuje v námahu a posuňky. „Tělesné cvičení“, praví apoštol, „malého jest užitku.“ 1.Tim. 4,8

Spasitel světa chce, aby Jeho spolupracovníci Jej představili, a čím úžeji člověk chodí s Bohem, tím prostější chyb bude způsob jeho řeči, jeho postoj, a pohyby. Na našem předobraze Ježíši Kristu nevidíme žádné hrubé a podivné zvyky. Byl nebeským vyslancem a Jeho následovníci musí být Jemu také i v tomto podobní.

Někteří tvrdí, že Pán skrze Ducha svatého činí lidi způsobilými, aby mluvili tak, jak On tomu chce, avšak Pán nezamýšlí činiti to dílo, jež udělil lidem. Vybavil nás rozumem k usuzování a udílí nám příležitosti, abychom vzdělávali mysl a chování. Když jsme vykonali vše a využili každé dosažitelné výhody, potom můžeme ve vážné modlitbě pohlížet k Bohu, aby nás skrze svého Ducha propůjčil to, co sami nemůžeme. 4T 404-405

Snaž se osvědčiti před Bohem

Boží věc potřebuje schopných mužů, mužů, kteří jsou vzdělaní jako kazatelé a učitelé sloužiti evangelium. Někteří sice s určitým úspěchem působili, vzdor tomu, že pouze málo používali vzdělání ve škole, nebo vysoké škole, ale i jak mnohem by byl větší jejich úspěch, jak schopnější by byli jako pracovníci, kdyby byli od počátku požívali školení rozumových sil.

Timoteovi, mladému kazateli, psal apoštol Pavel: „Pilně se snažuj vydati sebe Bohu milého dělníka, za nějž by se nebylo proč stydět.“ 2.Tim.2,15. Dílo získávání duší pro Krista vyžaduje pečlivou přípravu. Nikdo nemůže vstoupiti do služby Páně bez nutného školení; teprve potom může očekávat úspěch. Řemeslníci, právníci, obchodníci, muži každého zaměstnání, nebo povolání jsou pro zaměstnání, jež chtějí na sebe vzít, vzdělání. Jejich vlastní chytrost způsobí, aby si přivlastnili tolik způsobilosti, jak jen možno. Modistka a švadlena ti

řeknou, jak dlouho se musely učit dříve, nežli svému oboru důkladně porozuměly; stavitel ti oznámí, jak dlouhý čas uplynul, nežli porozuměl, jak by vedl slušnou, prostrannou stavbu. A tak je tomu s každým posláním i povoláním, za kterým jsou lidé.

Měli by služebníci Boží použití méně píce, v přípravě na dílo, které je nekonečně důležitější? Neměli by být s uvedenými prostředky a nastoupenou cestou záchrany duší seznámeni? Známost lidské přirozenosti, důkladné bádání, pečlivé přemýšlení a vážné modlitby jsou požadovány, aby muže a ženy mohly poučiti o těch důležitých předmětech, jež se vztahují na jejich věčné blaho.-

Ne málo z těch, kdož byli povoláni jako spolupracovníci Kristovi chybili v tom, že se nenaučili správně svému povolání. Zneuctili svého Vykupitele tím, že bez nutného vzdělání vstoupili do díla. Někteří, kdož si zošklivili povrchní, uhlazené způsoby, které svět nazývá jemné, společenské způsoby, upadli do opačného, rovněž tak nebezpečného směru. Zdráhají se přivlastnit si tu polituru a dobrý tón, který si Kristus přál, aby Jeho dítky vlastnily. Kazatel musí pomyslet že je vychovatelem a že lidé s menší známostí a zkušeností následují Jeho šlépějí, i když jeho vystoupení a řeč jsou neotesané a neobroušené.

Povrchní kazatel

Mladý kazatel nesmí se spokojit s povrchní známostí pravdy, neboť přece neví, kde od něho může být požadováno, aby byl svědkem pro Boha. Budou mnozí postaveni před krále a učené světa, aby se zodpovídali za své pravdy. Ti, kdož mají pouze povrchní známost pravdy, nebudou nikdy pracovníky, za něž by se nebylo proč stydět; budou zmateni a neschopni zřetelně vysvětlit Písmo.

Je to smutná skutečnost, že prorok díla je zdržován nedostatečným vzděláním pracovníků. Mnozí nemají mravní a duchovní schopnosti; nenapínají svůj rozum a nekopou po tom skrytém pokladu. A poněvadž pouze povrchně čerpají, získávají pouze to vědomí, jež spočívá na povrchu.

Domnívají se, že budou moci zaujmout v obtížných poměrech důležité postavení, když se zanedbali vycvičiti a ukázniti pro svoje povolání? Představují si, že jsou vypulované nástroje v ruce Boží k záchraně duší, když ty příležitosti jim stojící ke službám nepoužili, aby se učinili způsobilými pro dílo? Věc Boží vyžaduje mnohostranné muže, kteří by mysleli, plánovali, budovali a uměli rozdělovati. Ti, kdož uznávají pravděpodobnosti a možnosti díla pro tento čas, pokusí se o tom nejkrajnějším, vážným studiem tolik vědět, jak jen je možné ze Slova Božího si přivlastnit, aby toto ve službě potřebné, hříchem onemocněné duše upotřebil.

Kazatel nesmí se nikdy domnívat, že se dosti neučil a smí nyní ve svém úsilí poleviti. Musí ve vzdělání svého celého života pokračovati, musí každý den se učit a získané vědomosti upotřebit.

Kdo se vzdělává k úřadu kazatelskému, nesmí nikdy zapomenouti, že příprava srdce je tím nejdůležitějším, jehož místo nemůže zaujmout žádné vzdělání rozumu, nebo teologického školení. Jasně paprsky Slunce spravedlnosti musí proniknouti do srdce pracovníků a očistiti jejich chování dříve, nežli světlo od trůnu Božího vyzařuje skrze něho na ty, kdož jsou v temnotě.

V noci mýjely mnohé události před mým duchem a mnohé body díla, jež máme konati pro našeho Mistra, Pána Ježíše Krista, byly mi oznámeny. Jeden s dokonalou mocí mluvil slova a pokusím se opětovati poučení, ohledně díla, jež se musí státi. Nebeský posel pravil:

Úřad kazatelský trpí tím, že mužové opovažují se kázati, aniž by měli nutnou přípravu pro dílo. Mnozí učinili zadost opatření tím, že přijali svůj ověřovací list jako kazatelé. Budou se muset rozhodnouti přijmouti pro ně schopnou práci, jako kázání Slova. Budou placeni z desátků, ale jejich úsilí je nepatrné, a neměli by býti z této pokladny dále vypláceni. Ve mnohých případech ztrácí úřad kazatelský spojitost se svatou povahou.

Kdo je povolán ke službě Slova, musí být věrným, sebezapírajícím pracovníkem. Bůh povolává muže, kdož jsou plně vědomí, že musí být učiněno vážné úsilí, muže, kteří jdou do práce s přemýšlením, horlivostí, moudrostí a vlastnostmi povahy Kristovy. Záchrana duší je veliké dílo, které vyžaduje použití každé schopnosti, každého daru milosti. Kdo je v ní zúčastněn, měl by být stále schopnějším, měl by mít vážnější úsilí, aby posílil své síly, věda, že bude slabým, nebude-li neustále vzrůstat v milosti. Musí usilovat o to, aby měl ve své práci stále větší úspěch. Působí-li naši kazatelé tímto způsobem, uvidí zralé ovoce. Mnoho duší bude získáno pro pravdu.

Výše, nad dosah lidské myšlenky, jest Boží ideál pro Jeho dítky. Svatost božství, podobnost Kristu – jest metou, jež má být dosažena. Před studentem se otevírá cesta neustálého pokroku. Má o co usilovat, má i dosažitelný vzor, který v sobě zahrnuje všechno dobré, čisté, vznešené. Necht' pokračuje tak rychle a tak dalece, jak jen možno v každém odvětví opravdového poznání.

Ed 18

Kolportáž, jako výchova pro úřad kazatelský

Mladí lidé naleznou v kolportáži nejlepší příležitost k získání schopností pro úřad kazatelský. Mohou jít do vesnice a měst, aby šířili knihy, jež obsahují pravdu pro tuto dobu. Při tom je jim poskytnuta příležitost mluvit slova života, a tímto způsobem rozsáté símě vzejde a přinese ovoce. Stykem s lidmi a předvedením našich knih, budou si shromažďovat zkušenosti, kterých by nemohli dosáhnouti kazatelským úřadem.

Jdou-li mladí lidé do kolportáže s vroucím přáním, aby pomohli svým bližním, potom jako výsledek jejich úsilí, bude shromážděna žeň pro Pána. Potom mohou vyjít jako misionáři, aby zvěstovali přítomnou pravdu a budou-li prositi o přibývající světlo a vedení Ducha svatého, budou uměti v pravý čas ustálým mluvit slova. Měli by využít každé příležitosti k vykonání služby lásky tím, že budou pamětliví toho, že obstarávají rozkazy pro Pána.

Kdo by se rád stal kazatelem a chtěl by se bezvýhradně oddat Bohu, v knižní evangelizaci bude moci mluvit o mnoha věcech, jež se týkají budoucího života věčného. Ona takto získaná zkušenost, bude mít velkou cenu pro ty, kteří se připravují pro kazatelský úřad.

Tím, že Duch Boží je provází, budou obojí muži i ženy, připraveni na pracovníky, na pastýře Božího stáda. Když stále myslí na to, že Kristus jest jejich průvodcem ve všech obtížných příhodách i při všech zkouškách budou cítiti posvátnou úctu a duchovní radost. Budou se učit, jak se mají modlit při své práci. Budou vychováni k trpělivosti, přívětivosti, vlídnosti a ochotě pomáhat. Budou projevovat pravou křesťanskou zdvořilost, a myslet na to, že Kristus, jejich průvodce, nemůže schvalovat drsná a nevlídná slova a nebo city. Jejich slova budou čistá. Sílu řeči budou pocítovat jako vzácný dar, jenž jim byl propůjčen k tomu, aby konali vysoké a svaté dílo.

Lidský pracovník se bude učit, jak má představovat toho nebeského Průvodce, se kterým jest spojen. Onomu neviditelnému, Svatému, bude prokazovat úctu a poctu, protože nese Jeho jméno a naučil se Jeho čistému, svatému chování. Kdo tomuto božskému Průvodci důvěřuje, bude mít úspěch. Obdrží sílu, aby poselství pravdy obklopil posvěcenou krásou. 6T 322 Buďte pilní, mladí lidé, abyste poznali Pána a zakusíte, že „jako jitřní svítání jest vycházení jeho.“ Oz.6,3. Usilujte neustále o to, abyste se zdokonalovali. Hleďte vážně úzké obecenství s Bohem a Vykupitelem. Hleďte vážné, úzké obecenství. Žijte u víře v Krista. Konejte to dílo, které konal On. Žijte, abyste zachránili duše, pro něž svůj život vydal. Pokuste se každým způsobem být nápomocni všem, s nimiž přijdete do styku..... Mluvte se svým starším bratrem, který chce vaše vzdělání zdokonaliti, „naučení za naučením,.... trošku odtud, trošku

od onud.“ Iz. 28,10. Úzké spojení s Tím, který sám sebe vydal v oběť, aby zachránil ztracený svět, učiní vás příjemnými služebníky Kristovými. 6T 416

Biblické studium nezbytné ke zdatnosti

Mladí lidé, kteří si přejí vstoupiti do úřadu kazatelského, anebo již to učinili, měli by býti seznámeni s každým řetězem prorockých dějin a s každým učením uděleným od Krista. Porozumění vzrůstá na síle činným prožíváním; rozmáhá se a ostří. Nepracuje-li duch, stane se slabým. Musí být vycvičen k přemýšlení, zvykem přičiňovati se k přemýšlení, jinak ztratí mnoho ze své možnosti přemýšleti. Mladý kazatel musí zápasiti, aby porozuměl těžkým úkolům ve Slově Božím a potom bude jeho rozum zcela probuzen. Jestliže pilně bádá v těch velikých pravdách Písma svatého, bude způsobilým míti kázání, která obsahuje zřetelná určitá poselství, a která pomohou jeho posluchačům vyvoliti tu správnou cestu.

Kazatel, který si předsevzeme vyučovati pravdě, má-li pouze povrchní známost Slova Božího, zarmucuje Ducha Božího. Kdo však začne s nepatrnou známostí zvěstovati to, co ví, a současně se snaží rozšířiti své vědění, bude způsobilým vykonávati veliké dílo. Čím více přijme světla do své vlastní duše, tím více nebeské osvětlení může jiným udíleti.

V úřadě kazatelském by se neměla zjeviti žádná slabost; poselství pravdy, které zvěstujeme, je všemohoucí. Avšak mnozí kazatelé neobírají se úlohou, aby probádali ty hluboké myšlenky Boží pravdy. Chtějí-li býti ve své službě účinnými a dosáhnouti zkušeností jež by je učinily schopnými jiným pomoci, potom musí jejich navykloou lenost ve službě přemoci. Necht' se celým srdcem věnují své úloze, aby probádali Písmo a pocítí v sobě novou sílu. Božské, přizná se k lidskému úsilí žízni-li duše po Bohu; a toužící srdce může říci: „Vždy přece měj se k Bohu mlčenlivě duše má, nebo od Něho jest očekávání mé.“ Žalm 62,6 Kazatelé, kteří chtějí účinně působiti pro spasení duší, musí býti badatelé Bible a mužové modlitby. Je to hřích, býti nedbalým ve studiu Slova, zatím co si umiňujeme vyučovati jiné. Kdo pozná cenu duší, ví, že pro něj mnoho stojí v sázce, než aby se odvážil býti netečným ke svému pokroku v Božském poznání a uteč se k pevnosti pravdy, kde může obdržeti moudrost, poznání a sílu k působení Božích skutků. Nedá si odpočinutí, pokud neobdrží pomazání shůry.

Tím, že služebník Kristův učiní ji svým neustálým průvodcem, získá více schopnosti k působení. Tím, že neustále mu přibývá moudrosti, bude lépe schopen představití Krista. Bude posílněn u víře a bude moci nevěřícím dáti důkaz o plnosti a lásce, jaká je v Kristu. Jeho duch je pokladnicí, ze které může vzíti, aby opatřil nutnou potřebu jiných. Dílem Ducha svatého bude pravda vtisknuta jeho mysli, a všichni, kdož od něj slyší pravdu a za něž bude jednoho dne odpovědný, budou velmi požehnáni. Kdo tímto způsobem budou způsobilí k úřadu kazatelskému, je jejich odměna jistá, jež je zaslíbena těm, kdož ukazují ke spravedlnosti.

Čtení knih o našich náhledech víry, nebo o důkazech o tom z pera jiných je výborným a důležitým pomocným prostředkem; neudílí však duchu té největší síly. Bible je nejlepší ze všech knih ke vzdělání našeho porozumění. Bádáním v ní bude více dosaženo, nežli studiem všech předmětů jež jsou obsaženy v lidské filozofii, duch bude podnícen, paměť posílena a rozum zostřen. Ta veliká naučení, jež Písmo svaté uvádí, ta důstojná prostota, jež ono popisuje, to světlo, které vrhá na ty vysoké úkoly života, přinesou rozumnost, sílu a moc.

Kdo chce zůstatí věrný Kristu v tom boji, který je před námi, musí hlouběji proniknouti nežli v mínění a naučení lidská. Moje poselství k listivým i mladým kazatelům je: Ostříhejte žárlivě čas modlitby, studium Bible a sebezkušování. Oddělte čas každého dne k bádání v Písmě a ke styku s Bohem a získáte duchovní sílu a přibývání milosti u Boha. On sám může vás naplniti šlechetným úsilím a může přetvořiti vaši povahu podle Božího obrazu. Přiblížíte

se k Němu ve vážné modlitbě, potom naplní vaše srdce vysokým a svatým úmyslem, hlubokou a upřímnou žádostí po čistotě a jasnosti myšlenek.

Opravdová znalost Písma může být získána jenom za přispění toho Ducha, jímž Slovo bylo dáno. Abychom toto poznání získali, musíme podle toho žít a uposlechnout ve všem, co ono nařizuje a potom smíme požadovat vše, co zaslíbujeme. Písmo dává sílu k životu, ke kterému nás nabádá; kdo je chce s úspěchem studovat, musí s touto pomocí počítat a o ni prosit.

Ed 189

Mladí kazatelé by měli spolupůsobiti se staršími

V přípravě k úřadu kazatelskému měli by mladí lidé se staršími kazateli společně působit. Ti, kdož si v činné službě nashromáždili zkušenosti, musí mladé, nezkušené kazatele vzít s sebou do zralých polí, aby je poučovali jak úspěšně působiti k obrácení duší. Přívětivě a láskyplně, musí tito starší pracovníci těm mladším pomáhati, aby se připravili k dílu, k němuž je Pán povolal. Mladí lidé by měli opět dbáti svých učitelů, cítiti jejich oddanost a pomysleti na to, že dlouhá léta práce jim propůjčila moudrost.

Petr dal úředníkům církve a sdružením následujícími slovy moudrou radu: „Paste stádo Boží, kteréž při vás jest, opatrujce je, ne bezděky ale dobrovolně, ne pro mrzký zisk, ale ochotně, ani jako panující nad dědictvím Páně, ale příkladem jsouce stádu. A když se ukáže kníže pastýřů vezmete tu neuvadlou korunu slávy. Podobně mládenci buďte poddáni starším. A všichni poddanost jedni druhým ukazujte, pokorou vnitř se ozdobte Bůh zajisté pyšným se protíví, ale pokorným dává milost.“ 1.Petr 5,2-5

Starší služebníci Slova musí být vychovatelé a musí se dobře držet v kázni Boží. Mladí lidé musí to považovat za přednost, moci se učiti od starších pracovníků a musí každé břemeno, pokud se to připouští jejich mládí a zkušenosti na sebe vzít. Tím způsobem vychovával Eliáš mládence Izraelské v prorockých školách a mladí lidé by měli dnes požívatí podobné výchovy. Ovšem, že to není možné v každé jednotlivosti raditi mládeži jak by měla jednati, musí však býti staršími pracovníky svědomitě poučována a vyučována, aby vždy pohlížela k Tomu, který je Vůdcem a Dokonavatelem naší víry.

Apoštol Pavel poznal důležitost zapracovat mladé síly. Když byla ukončena misijní cesta, navštívil s Barabášem ty sbory, které založil a vyvolil muže, jako průvodce, aby je podobným způsobem vzdělali ke zvěstování evangelia.

Pavel považoval tuto část evangelia za svůj úkol – vychovati mladé lidi ke službě evangelia. Vzal je s sebou na misijní cestu a tito získali tím zkušenost, jež je později učinila způsobilými, aby zastávali odpovědná místa. Když byl od nich odloučen, měl stále zřetel k jejich práci a jeho dopisy k Timoteovi a Titovi dokazují, jak velmi si přál jejich úspěch. „Což jsi slyšel ode mne před mnohými svědky, svěřujž to lidem věrným, kteříž by způsobilí byli i jiné učiti.“ 2.Tin.2,2

Tato zvláštnost způsobu působnosti Pavlovy, obsahuje pro dnešní kazatele ještě důležité naučení. Zkušení pracovníci konají ušlechtilé dílo, když mladší muže poučují a kladou břímě na jejich bedra, místo, aby se pokořili veškeré břímě nésti sami. Je to vůle Boží, aby mužové, kteří shromáždili ve svém díle zkušenost, vychovali mladší ke službě.

Nastávající kazatel nesmí se však dáti ovládnouti ideami a míněním toho, jemuž je svěřen, že by tím ztratil svoji vlastní osobitost, nebo svůj vlastní úsudek a neodvážil se sám uvažovat, nýbrž prostě vykonal to, co je mu řečeno, aniž by rozeznal správné od nesprávného. Je to předností, aby se sám učil od toho velikého Učitele. Sleduje-li ten, s nímž společně pracuje cestu, která není v souladu s „taktó praví Pán“, neměl by se někam obracet, nýbrž jíti ke svému představenému, předložiti mu tu věc a svoje mínění o tom volně říci. Tímto

způsobem může být žák požehnáním. Bůh nenechá ho bez trestu, jestliže mlčky přehlíží převrácený způsob jednání, nechť je vliv, nebo odpovědnost dotyčného sebevětší.

Mladým lidem radíme, aby se připojili ke starším korouhevníkům, aby mohli být posílení a poučení od těchto věrných, kteří již ve mnohých bojích obstáli a k těm, k nimž svědectví Ducha svatého často mluvil Bůh, ukazoval jim správnou cestu a zavrhnul převrácenou. Jestliže povstanou proti lidu Božím nebezpečí, jež postavují jejich víru na zkoušku, potom by tito průkopníci pracovníci měli své zkušenosti z minulosti oznámiti, byla-li pravda v podobných případech postavena do pochybnosti a zvláštních názorů, jež nepocházely od Boha. Dnes hledá satan příležitost, aby pomníky pravdy, mezníky, jež byly zřízeny podle cesty strhnul, a je nám zapotřebí naléhavé zkušenosti letitých služebníků Páně, kteří svůj dům vystavěli na pevné skále a skrze zlou a dobrou pověst statečně velmi si vážili pravdy.

Mladý kazatel

Mladí lidé by měli vstoupiti v úřad kazatelský jako spolupracovníci Ježíšovi, kteří sdílí s Ním svůj život sebezapírání a sebe obětování a slovy Mistra vyjadřují: „Já posvěcuji sebe samého za ně, aby i oni posvěceni byli.“ Jan 17,19. Vydají-li se bez výhrad Pánu, pomůže jim vykonati Jeho plán na záchranu duší. Mladý muž, vstoupivše na úřad kazatelský, musí mít jasno o svém povolání a rozhodnouti se zasvětit dílu svůj čas, svoje síly i svůj vliv, jsa si dobře vědom, za jakých podmínek slouží Vykupiteli.

Korouhevníci padají a mladí lidé musí být připraveni vyplniti prázdna místa, aby mohla být pravda bez překážky zvěstována. Útočná fronta musí být rozšířena. Kdo má mládí a sílu, musí jíti do temných míst země a vyzývati hříšníky k obrácení. Nejdříve však musí očistiti chrám své duše od všeliké nečistoty a Kristu zříditi trůn ve svém srdci.

„Budiž sebe pilen“

Každému mladému muži, který vstupuje v úřad kazatelský, platí slova Pavlova k Timoteovi: „Budiž sebe pilen i učení, v tom trvej...“ 1.Tim. 4,16. „Sebe pilen“ vyžaduje pravou pozornost. Nejprve předej se Pánu k očištění a posvěcení. Dobrý příklad mluví více pro pravdu, nežli ta největší výmluvnost, jež nyní provázená dobře uspořádaným chováním. Ozdobuj lampu své duše a opatř ji olejem Ducha. Vypros od Krista onu milost, ono jasné porozumění, čímž budeš učiněn schopným, konati úspěšné dílo. Uč se od Něho, co je působiti pro duše, za něž vydal svůj život.

„Dej pozor“ nejprve sám na sebe a potom na učení. Nedopust', aby tvé srdce bylo zatvrzeno hříchem. Zkoušej přísně své chování a obyčeje. Porovnej je se Slovem Božím a potom vyžeň každou zavrženíhodnou zvyklost a ukájení z tvého chování. Pokoř se před Bohem a pros Jej o porozumění Jeho Slova. Buď zcela jist, že znáš správně zásady pravdy. Setkáš-li se potom s protivníky pravdy, nebudeš státi ve vlastní síle; Boží anděl bude stále po tvém boku a pomůže ti zodpověděti každou otázku, jež bude položena. Den ze dne musíš pěstovati styk s Ježíšem, a tak budou tvoje slova a příklad mocným vlivem k dobrému.

Není žádné omluvy pro nevědomost

Někteří nastávající kazatelé necítí břímě díla. Mají převrácené pojmy o požadovaných schopnostech kazatele. Domnívají se, že potřebují pouze nepatrnou známost vědy, nebo slova Božího, aby byl způsobilým k úřadu kazatelskému. Někteří z těch, kdož vyučují přítomné pravdě, jsou tak málo zběhlí v Bibli, že je jim těžko z paměti uvést správně biblický text.

Tím, že nemotorně, slepě tápou, prohřešují se vůči Bohu. Překrucují Písmo a vynášejí z Bible věci, které tam nejsou.

Někteří se domnívají, že vzdělání, nebo důkladná znalost Písma svatého je malého významu, jen když ten muž má Ducha Božího. Bůh však nepropůjčí svého Ducha, aby schvaloval nevědomost. Je Mu líto těch, a jim pomůže a požehná, kdož jsou v takovém postavení, že je jim nemožné získati správné vzdělání a někdy sníží se k nim, aby svojí silou učinil dokonalou jejich slabost. Přes to je vždy jejich povinností, aby probádali Jeho Slovo. Nedostatek vědeckých znalostí není žádnou omluvou pro zanedbání studia Slova, neboť Slova Božského vnuknutí jsou dosti zřetelné, aby dokonce i naučení mohli tomu rozuměti.

Pohostinnost musí býti odměna

Mladí kazatelé musí býti všude užiteční. Navštěvují lidi v jejich příbytcích a nesmějí býti leniví, nýbrž musí se pokoušeti pomoci těm, jejichž pohostinství požívají. Spojitost jsou vzájemné; přijme-li kazatel pohostinství svých přátel, je to jeho povinností, aby jejich dobrotu ohledem a pozorností ve svém chování vůči nim opětoval. Hostitel může být mužem starosti a těžké práce, jehož srdce kazatel často získá, tím může učiniti přístupným pravdě, když není pozorným pouze vůči němu, nýbrž také i ostatním vhodně pomůže.

Láska k pohodlí, nebo řečla bych tělesná lenost, činí muže nepotřebného k úřadu kazatelskému. Kdo se připravuje k tomuto povolání, musí se cvičiti v těžké práci a potom bude moci také vykonati těžké v duchovní práci.

Mladí lidé by si měli vytýčiti určité mezníky, jimiž by se v případě nouze mohli řídit. Až potom přijde čas, kdy budou požadovány činné, dobře vyvinuté tělesné síly a jasný praktický rozum, kdy musí býti vykonána těžká práce, kdy záleží na každém úderu, povstanou těžkosti, jež mohou býti urovnány pouze moudrostí shůry, potom ti mladí lidé, kteří se naučili přemáhati těžkosti vážnou prací, budou moci odpověděti na volání po pracovnících.

Nutnost neochvějnosti

Pavlův list Timoteovi obsahuje mnoho naučení pro mladé kazatele. Apoštol zdůrazňuje nutnost statečnosti u víře. „Pro kterouž příčinu napomínám tebe, abys rozněcoval v sobě dar Boží, kterýžť jest dán skrze vzkládání rukou mých. Nebo nedal nám Bůh ducha bázně, ale moci a milování, a myslí způsobné. Protož nestyď se za svědectví Pána našeho, ani za mne, vězně jeho, ale čitedlen buď úzkostí pro evangelium podlé moci Boží.“ 2.Tim.1,6-8.

Pak ho Pavel prosil, aby pamatoval, že jest povolán „povoláním svatým“, aby zvěstoval moc toho, který život pak na světlo uvedl i nesmrtnost skrze evangelium, jehož o sobě prohlašuje, „já ustanoven jsem kazatelem a apoštolem a učitelem pohanů. A pro tu příčinu toto trpím, ale nestydím se za to; nebo vím, komu jsem uvěřil, a jist jsem, že mocen jest toho, což jsem u Něho složil, ostříhati až do onoho dne.“ v. 9-12

Pavel v době svého působení ve své věrnosti vůči svému Spasiteli nikdy nezakolísal. Kdekoliv byl, ať před temnými pohledy farizeů, nebo před římskou vrchností, ať před divokým davem v Lystře, nebo usvědčeným hříšníkem v Macedonském žaláři, ať jednal se zděšenými námořníky na lodi, nebo stál sám před Neronem, aby se obhajoval pro zachování svého vlastního života – Nikdy se nestydl za tu věc, kterou zastával. Jediným velikým účelem jeho křesťanského života bylo sloužiti tomu, jehož jméno jej kdysi naplňovalo opovržením, a od tohoto cíle nemohli jej odvrátiti ani odpor, ani pronásledování. Jeho víra, posílena cvičením a přečištěná obětí, jej udržovala a posilovala.

„Protož synu můj“, pokračoval Pavel, „zmocniž se v milosti, kteráž jest v Kristu Ježíši. A což jsi slyšel ode mne před mnohými svědky, svěřuj to lidem věrným, kteříž by způsobilí byli i jiné učiti. A tak ty snášej protivenství, jako ctný rytíř Ježíše Krista.“ 2.Tim. 2,1-3

Pravý služebník nepůjde s cesty trampotám a odpovědnostem. Z pramene, který nikdy nevyschne těm, kdož vážně hledají Boží síly, získá sílu, která ho učiní schopným vstoupiti proti pokušení a přemoci je a naplniti ty povinnosti, jež Bůh vložil na jeho bedra. Stav milosti, kterou obdrží, rozšíří jeho možnost vnímati poznání Boží z Jeho Slova. Jeho duše vzrůstá v úsilí, aby mohla konati libou službu pro Krista. A zatím, co pokračuje na křesťanské stezce, bude silný „skrze milost v Kristu Ježíši“. Tato milost mu umožní, aby byl věrným svědkem té věci, které náleží. Nepohrdá, ani nezanedbává poznání, které mu Bůh propůjčil, nýbrž svěřuje tuto jemu udělenou známost lidem věrným, kteří opět učí jiné.

V tomto posledním listu k Timoteovi, drží Pavel svému mladšímu spolupracovníkovi před zraky vysoký ideál tím, že poukazuje na jemu případnou povinnost, jako služebníka Kristova. „Pilně se snažuj vydati se Bohu“, píše apoštol, „milého dělníka, za nějž by se nebylo proč stydět, kterýž by právě slovo Boží rozděloval. Mládenčích pak žádostí utíkej, ale následuj spravedlnosti, víry, lásky, pokoje, s těmi, kteříž vyznávají Pána z srdce čistého. Bláznivých pak a nevzdělavatelných otázek varuj se, věda, že plodí sváry. Neslušíť pak na služebníka Páně vaditi se, ale aby byl přívětivý ke všechněm, způsobilý k učení, trpělivý, kterýž by v tichosti vyučovat ty, kteříž se protiví, zda by někdy dal jim Bůh pokání ku poznání pravdy.“ 2.Tim.2,15,22-25

Schopnost

„Ve všem se chovajíce, jako Boží služebníci.“ 2.Kor.6,4.

Zasvěcení

Býti úspěšným kazatelem, vyžaduje více, nežli moudrost z knih. Ti, jež pracují na záchraně duší potřebují posvěcení, opravdovost, moudrost, pilnost, energii a takt. Takovoto vlastnosti nikoho neponíží, ale co víc, bude tak tím více šířit vliv dobra.

Kristus zcela postavil do služeb misie své přání a žádosti, jež měly čestné označení nebes a podřídil vše dílu na zemi, pro něž přišel na svět. Když jeho matka našla jej mezi rabíny ve Škole, jako hochu, a pravila „Synu, proč jsi nám tak učinil? Aj otec tvůj a já s bolestí hledali jsme tebe.“ Odpověděl – a Jeho odpověď je klíčem k Jeho životnímu dílu – „Co, že jste mne hledali? Zdaliž jste nevěděli, že v těch věcech, kteréž jsou Otce mého, musím já býti?“ Luk.2,48-49

Toto předání, toto zasvěcení a toto podřizení se pod požadavky Božího Slova, jak je zjevil Kristus, musí také jeho služebníci zjevit. Opustil svůj domov jistoty a pokoje, zbavil se slávy, kterou měl u Otce dříve než byl založen svět, sestoupil dolů s trůnu a šel, jako trpící, pokoušený člověk do samoty, aby rozšířil se slzami a svojí krví zalil símě života ztraceného světa.

Podobným způsobem musí také Jeho služebníci vyjít a rozsévati. Když byl povolán Abraham jako rozsévač, aby rozséval símě pravdy, bylo mu nařízeno: „Vyjdi ze země své a z příbuznosti své i z domu otce svého do země, kterouž ukáži tobě.“ 1.Mojž.12,1. „I šel, nevěda kam přijde.“ Žid.11,8. Šel jako světloňoš Boží, jehož jméno měl světu zachovati. Opustil svůj domov, svůj příbytek, příbuzné a vše, co mu činilo tento život příjemným a stal se poutníkem a cizincem.

K apoštolu Pavlovi přišlo poselství, když se modlil ve chrámě Jeruzalémském: „Jdi, neboť já ku pohanům daleko pošlu tebe.“ Skut.22,21. Tak musí všichni, kdož jsou povoláni, aby se spojili s Kristem, vše opustiti a Jej následovati. Staré spojení musí býti zrušeno, pozemské naděje opuštěny. Prací a se slzami, v osamělosti a obětí musí býti símě rozséváno.

Kdo zcela zasvětil Pánu tělo, duši a ducha, bude neustále opatřen novými silami tělesnými, duševními i duchovními. Nevyčerpatelné zásoby nebeské, jsou mu volné k použití.

Kristus udělí mu dechnutě svého ducha, život, ze svého vlastního života. Duch svatý působí podle sil v jeho srdci a na jeho mysl. Milost Boží zvětší a rozmnoží jeho schopnosti a nejvyšší míra božské přirozenosti je při něm, při práci záchrany duší. Spolupůsobením s Kristem bude v Něm dokonalým a ve své lidské slabosti bude schopen konati skutky Všemohoucího.

Spasitel nechce žádnou rozdělenou službu. Služebník Boží musí se denně učit, zcela svému Pánu se oddati. Musí ve Slově Božím bádati, jeho význam chápati, učit se a býti poslušen Jeho naučení. Tímto způsobem může dosáhnouti vysoký cíl křesťanské dokonalosti. Den ze dne působí Pán s ním a zdokonaluje povahu, která má býti v poslední čas vystavena poslední zkoušce. Denně přináší věřící před lidi a anděle vznešený důkaz toho, co může učiniti evangelium pro padlé dítky.

Když Kristus vyzval své učedníky aby jej následovali, nenabídnul jim žádné krásné vyhlídky tohoto života, nezaslíbil jim žádný zisk, nebo světskou čest, nemluvil také s nimi, jakou mzdu obdrží. K Matouši, který byl na cle, pravil Spasitel: „Pojď za mou. I vstav, šel za Ním.“ Mat.8,9. Matouš neprodléval, aby požadoval určitou mzdu, aby nad se rovnala dosavadnímu jeho ostavení, nýbrž následoval Jež, aniž by se dále tázal. Bylo mu dosti, aby šel se Spasitelem. Jeho slovům naslouchal a mohl s Ním společně působit.

Podobně tomu bylo také s dříve povolányi učedníky. Když Ježíš nařídil Petrovi a jeho druhům, aby jej následovali, opustili hned své lodi a sítě. Někteří z učedníků jež museli zaopatřiti; když však obdrželi Spasitelovo pozvání, neváhali a také se netázali: Z čeho mám žítí a svoji rodinu živiti? Uposlechli prostě povolání, a když později se jich Ježíš tázal: „Když jsem vás posílal bez pytlíku a bez mošny a bez obuvi, zdali jste v čem měli nedostatek? A oni řekli: V ničem.“ Luk.22,35

Dnes žádá Spasitel, jako tehdy Matouše, Jana a Petra ke svému dílu. Jsou-li naše srdce dotknuta Jeho láskou, potom nebude pro nás otázka mzdy tou vedoucí; budeme-li se radovati, že můžeme být spolupracovníky s Kristem a nebudeme se obávati svěřiti se Jeho péči. Bude-li Bůh naší silou, potom budeme míti jasné poznání povinnosti a nesobeckých úmyslů; naše chování bude ovlivněno ušlechtilým úsilím, jež nás povznese nad veškeré nízké pohnutky.

Mnozí, jež mohl Bůh použiti, nechtěli jen a jediné slyšet Jeho hlas a Jež následovati. Příbuzní a přátelé, někdejší zvyky a spojení mají na ně tak silný vliv, že Bůh je pouze poučuje a může jim zjeviti pouze málo poznání svých úmyslů. Pán by mnohem více pro své služebníky vykonal, kdyby se jemu zcela zasvětili a službu pro Něho stavěli na přednější místo, nežli pásku příbuzenství a veškeré jiné závaznosti.

Plnější zasvěcení je potřebné

Čas vyžaduje větší schopnost výkonu, a plnější zasvěcení. Volám k Bohu: Probuď a vyšli ven posly, kteří by si byli vědomi své odpovědnosti, v jejichž srdci ta modla „já“, která je příčinou všech hříchů, je ukřižována. Muže, kteří se bez výhrady zasvětili službě Boží, jejichž duše pociťují svatost díla a odpovědnost jejich povolání, kteří jsou rozhodnutí nepřinéstí Pánu žádnou vadnou obět', jež by je nestála ani úsilí, ani modlitbu.

Vévoda z Wellingtonu byl jednou přítomen poradě, v níž se vykládalo, jak křesťanští mužové mohou být úspěšní mezi pohany. Byl požádán, aby o tom vyjádřil svoje mínění, zda určité úsilí vynese vhodný úspěch, rovnající se výdajům. Ten starý voják odpověděl:

„Moji pánové, jaký je váš rozkaz k pochodu? Úspěch není ta otázka, kterou máte vyložiti. Čtu-li váš rozkaz správně, tedy zní: Jdouce po všem světě, kažte evangelium všemu světu. Moji pánové, jste poslušni vašemu rozkazu?“

Moji bratři, Pán přijde a my musíme celou naši ráznost použiti, abychom to dílo, jež před námi leží, vykonal. Kristus dal svůj čas, svoji duši, svoji sílu proto, aby mohl pracovati pro blaho a požehnání lidstva. Celé dny zasvětil práci, celé noci strávil na modlitbě, aby mohl

nepříteli vítězně odporovati a býti oděn silou, k pomoci těm, kdož u Něho hledají pomoc. Tak, jak můžeme pozorovat svěží zeleň živého proudu vody, tak mohl Kristus býti spatřen ve skutečích milosrdenství, které jeho stezku na každém kroku označovaly. Kamkoliv přišel, kvetlo zdraví, a štěstí bylo v Jeho průvodu. Uváděl slova života tak prostě, že jim dítko mohlo porozuměti. Jeho Duch služby přešel na učedníky, kteří se pokoušeli jeho líbezný způsob napodobiti a potřebným přispět. Slepí a hluchí se těšili z Jeho přítomnosti. Jeho slova otvírala nevědomým a hříšným zdroj života. Rozděloval bohatě a neustále svá požehnání; byla to shromážděná bohatství věčnosti, dané v Kristu, dary Otce lidstvu.

Služebníci Kristovi musí to v sobě tak jistě pociťovat, že nenáleží sami sobě, jako kdyby jim byla vtisknuta pečeť a razítko poslušnosti. Musí býti pokropeni krví oběti Kristovy a v duchu by se měli rozhodnouti k plnému zasvěcení, skrze milost Kristovu býti živou obětí. Avšak jak málo jej vidí nebesa – jako od věčnosti chovaný je plán Boží; Jak málo z nás působí z celého srdce s Vykupitelem v této slavnostní zakončující práci! Sotva desetina nutného soucitu s dušemi ještě nezachráněnými je zde. Musí jich býti tolik varováno a jak málo je těch, kdož jsou jedno s Bohem, že by nechtěli něco, nebo nic, jen když mohou býti duše získány pro Krista!

Když Eliáš hodlal opustiti Elizea, pravil k němu: „Žádej sobě co chceš, prvé než vzat budu do nebe. I řekl Elizeus: Necht' jest prosím dvojnásobný díl ducha tvého na mně“. 2.Král.2,9. Elizeus neprosil o světskou čest, o místo mezi velikány země. Toužil po velikém díle Ducha, který byl dán tomu, kteréhož Bůh chtěl poctiti proměněním. Věděl, že nic jiného nemohlo jej učiniti způsobilého k tomu dílu, které bylo od něho požadováno.

Služebníci evangelia, kdyby taková otázka byla nám položena, co byste odpověděli? Co je největším přáním vašeho srdce, jste-li činnými ve službě Boží?

Způsobilost

V díle záchrany duší je třeba velikého taktu a moudrosti. Spasitel nikdy nepotlačil pravdu, ale vždy ji zdůraznil, a to v lásce. Ve své rozmluvě s druhými projevil ten nejvyšší takt a vždy byl laskavý a ohleduplný. Nikdy nebyl hrubý. Nikdy zbytečně nepromluvil přísné slovo, nadarmo nezarmoutil žádnou citlivou duši. Neprovořoval lidskou slabost. Nebojácně poukazoval na pokrytectví, nevěru a nepravost, ale slzy bylo cítit v Jeho hlasu, který vnášel tato těžká obvinění. Pravdu nikdy nepodával krutě, ale vždy projevoval hlubokou něžnost k lidem. Každá duše byla pro něho drahá v Jeho očích. Choval se božsky důstojně a přece se skláněl v soucitu a s ohledem ke každému členu Boží rodiny. V každém viděl toho, kterého přišel zachránit.

Pavlova přizpůsobení se

Kazatel se nesmí domnívati, že musí přinést nevěřícím celou pravdu najednou, při nějaké příležitosti. Měl by uvážiti pečlivě, kdy má mluvit, kdy co říci a co by měl nechat nepovšimnuto. Tím nezpůsobí žádný omyl, nýbrž to je ono postupování Pavlovo. „Svoboden zajisté jsa ode všech“, psal Korintským, „všechněm sebe samého v službu jsem vydal, abych mnohé získal. A učiněn jsem Židům jako Žid, abych Židy získal; těm kteříž pod zákonem jsou, jako bych pod zákonem byl, aby ty, kteříž pod zákonem jsou, získal. Těm, kteříž jsou bez zákona, jako bych bez zákona byl, (nejsa bez zákona Boha, ale jsa pod zákonem Kristu), abych získal ty, kteříž jsou bez zákona. Učiněn jsem mdlým, abych mdlé získal. Všechněm všechno učiněn jsem, abych vždy některé k spasení přivedl.“ 1.Kor. 9,19-22

Pavel nepřibližoval se k Židům tím způsobem, aby vzbudil předsudek. Neřekl jim ihned, že musí věřiti v Ježíše z Nazaréta, nýbrž prodléval u prorocství, jež hovořila o Mesiáši, jeho

poslání a jeho díle. Krok za krokem vedl dále své posluchače a ukázal jim důležitost ctít zákon Boží. Udílel obřadnému zákonu náležitý úctu, a ukázal, že to byl Kristus, který ustanovil židovské obyčeje a obětní službu. Pozvolna potom přišel k prvnímu příchodu Vykupitelově a dokazoval, kterak v životě a úsilí Kristově byla naplněna každá jednotlivost obětní služby.

Pohanům se Pavel přiblížil blíže tím, že vyvýšil Krista a na tom přednesl závaznost nároků Zákona. Ukázal, jak z kříže Golgaty vyzařovalo světlo. Propůjčovalo významu celé židovské bohoslužbě.

Tímto způsobem měnil apoštol svůj způsob působnosti a svoje poselství přizpůsobil těm poměrům, v nichž právě byl. Po trpělivé práci byl také velmi úspěšný, i když bylo mnoho těch, kteří se nechtěli dáti přesvědčiti. Také i dnes jsou mnozí, kteří žádným způsobem nemohou být přesvědčeni a Boží spolupracovníci musí podle nejlepšího druhu a způsobu se snažiti, aby nevzbudili žádné předsudky, nebo chuť k boji. Právě zde se mnozí dopustili chyby. Následující svých vlastních náklonností zavřeli si dveře, kterými za jiné metody mohli míti přístup k srdci a skrze tyto opět k jiným.

Boží pracovníci musí být mnohostranní mužové; to znamená, že musí míti velkomyslný charakter. Nemají to být mužové ovládnáni jednou myšlenkou, stereotypní ve svém počínání, neschopní nahlédnout, že jejich obhajoba pravdy se musí různit podle třídy lidí, s nimiž pracují a podle okolností s nimiž se setkávají.

Kazatel musí s velikou něžností postupovati, narazí-li na odpor, hořkost, nebo odmítnutí. Více nežli kdo jiný, potřebuje moudrosti, která „nejprve zajisté jest čistotná, potom pokojná, mírná, povolná, plná milosrdenství a ovoce dobrého, bez rozsuzování a bez pokrytství.“ Jakub 3,17. Tak jako rosa a tichý deštěk padá na uvadlé rostliny, tak musí být útloučivá jeho slova, když zvěstuje pravdu. Má získati duše, nikoli je odpuditi. Musí v takových případech pro něž se nedají napsat pravidla, jednati moudře.

Mnoho duší nedostatkem moudrosti a způsobivosti služebníků Kristových sešli na převrácené cesty a tím byly ztraceny pro věc království Božího. Útloučivost a dobrý úsudek zvětší užitečnost služebníků stonásobně. Mluví-li pravá slova ve vhodný čas, a zjeví-li správného ducha, potom bude míti blahodárny vliv na srdce těch, jimž se snaží pomoci.

V nových polích

Pracujete-li v nových polích, nepovažujte to za svou povinnost, abyste posluchačům ihned řekli: Jsme adventisté sedmého dne, věříme, že sedmý den je sobota; nevěříme v nesmrtelnost duše. Tím jsou často zřízeny odstrašující závory mezi vámi a těmi, které si přejete získati. Mluvte k nim, jak se naskytuje příležitost o vyučovacích bodech, v nichž se můžete sjednotiti. Zdůrazněte nutnost praktické zbožnosti. Dejte jim důkazy, že jste křesťany, přejete si pokoj a milujte jejich duše. Necht' spatří, že jednáte svědomitě. Tímto způsobem získáte jejich důvěru a potom naskytne se již čas pro učebné články. Ziskejte srdce, připravte půdu, a potom rozsivejte símě tím, že v lásce přednesete pravdu, jak je v Kristu Ježíši.

Bůh pomůže těm, kdož jej prosí o moudrost. Neměli bychom čekati na příležitosti; musíme hledati takové, a býti stále připraveni, vydati počet z naděje, která je v nás. Zůstane-li srdce služebníka evangelia pozvednuto v modlitbě k Bohu, bude mu pomoženo mluvití pravá slova v pravý čas.

Pokoušíme-li se jiné kárati, nebo působiti k přeměně jejich života, měli bychom býti velmi opatrní na svá slova, neboť jsou buď vůni života k životu, nebo vůni smrtelnou k smrti.

Mnozí, když udílí pokárání nebo radu, mluví ostrými, přísnými slovy, jež nejsou schopné uzdraviti zraněnou duši. Těmito špatně volenými výrazy je mysl podrážděna a často bloudící se na ně spoléhají.

Ten, kdo chce zastupovati zásady pravdy, potřebuje nebeského oleje lásky. Za všech okolností musí býti pokárání vysloveno v lásce. Potom budou sloužiti naše slova k polepšení a ne k hořkosti. Kristus skrze Ducha svatého propůjčí těm slovům moc a důraz. To je jeho úřad.

PŘÍVĚTIVOST

Všichni, kteří pracují pro Pána Ježíše, musí býti upřímní, spolehliví, pevní v zásadách a také přívětiví i zdvořilí. Přívětivost, neboli vlídnost, je ctnost Ducha svatého Pracovati na srdcích lidských jest největší dílo, které bylo lidem svěřeno; a kdo chce získati přístup k srdcím, musí dbáti napomenutí: „...bud'te milosrdní, přívětiví.“ 1.Petr 3,8. Láska vykoná to, co nemohou vykonat důkazy. Rozmrzelost, nevlídná odpověď, nedostatek křesťanské přívětivosti v malých věcech může způsobiti, že ztratíme přátele a nebudeme míti úspěch.

Služebník evangelia se musí snažiti býti tím, čím byl na zemi Kristus. On je naším vzorem nejen v čistotě, nýbrž i v trpělivosti, tichosti, a laskavosti. Pro každého utiskovaného a zarmouceného měl vlídný pohled a potěšující slova. Jeho přítomnost oblažila každý dům, kamkoli On vešel. Jeho život působil na lidskou společnost jako kvas. Mezi nevzdělanými a neochotnými, mezi nečestnými celníky, nespravedlivými samaritány, pohanskými žoldněři i mezi všemi ostatní i zůstal čistý a neposkvrněný. Viděl-li, že zemdení jsou nuceni nésti dále své břímě, měl s nimi soucit a potěšoval je i poučoval o lásce, dobrotivosti a vlídnosti Boží. V ubohých, kteří pozbyli myslí, hleděl vzbuditi naději a ujišťoval je, že jim lze dosáhnouti povahy, která by je učinila dítkami Božími.

Náboženství Ježíšovo obměkčilo tvrdou a nepoddajnou mysl, zjemnilo drsné chování a učinilo slova něžná a příjemná. Učme se od Něho. Dobrotivý, přívětivý křesťan, jest nejmocnějším důkazem, který se pro křesťanství může dáti.

Přívětivá slova jsou pro duši rosou a tichým deštěm. Písmo svaté praví o Pánu Ježíši, že měl „jazyk umělý, aby uměl příhodně ustálemu mluvití slova.“ Iz.50,4.Nám prikazuje Pán: „Řeč vaše vždycky budiž příjemná, aby dala milost posluchačům.“ Kol.4,6; Efez.4,29.

Některí, s nimiž přijdete do styku, budou hrubí a nepřívětiví; nebud'te však proto k nim méně dobrotiví. Kdo si chce zachovati sebeúctu, musí býti opatrný, aby zbytečně neporanil sebeúctu jiných. Tohoto pravidla jest třeba dbáti při všech i u méně vzdělaných. Vy nevíte, jaký úmysl Bůh s nimi má. On často osoby,od kterých se málo očekávalo, použil k vykonání velikého díla. Pohnul-li Duch Boží srdcem, vzbudil v něm schopnosti k velké činnosti. V těch hrubých, neotesaných kamenech, viděl Pán dobrou látku (materiál), která může snésti zkoušku bouře, horka i tlaku. Bůh nehledí tak, jako lidé. On nesoudí podle zevnějšku, nýbrž zkušuje srdce a činí spravedlivý soud.

Pán Ježíš chce, abychom uznali práva všech. Musíme míti zřetel na jejich právo společenské i právo jako křesťanů. Se všemi jest nám třeba zacházeti něžně a laskavě jako se syny a dcerami Božími.

Křesťanství zušlechťuje člověka. Kristus byl přívětivý i ke svým nepřítelům a jeho praví následovníci zjevovati budou téhož ducha. Pozorujme Pavla, když byl postaven před vrchnost. Jeho řeč před Agrippou jest příkladem pravé přívětivosti i přesvědčující výmluvnosti. Evangelium Kristovo nežádá jen zdání, tvárnost zdvořilosti, jako se to děje ve světě, nýbrž opravdovou přívětivost, která prýští ze srdce opravdu dobrotivého.

Pečlivé zdání zevní slušnosti v životě nestačí k vyloučení mrzutosti, tvrdého úsudku a nevhodné řeči. Pravá ušlechtilost nemůže se zjeviti tam, kde ještě vlastní „já“ zaujímá to nejvyšší postavení. Láska musí přebývati v srdci. Přesvědčeným křesťanům jsou pohnutky jejich jednání diktovány z nejhlubší lásky srdce k jejich Mistru; z kořene jejich náklonnosti ke Kristu vypudí se jim nesobecká účast pro jejich bližní. Taková láska, propůjčí půvab, slušnost a bezúhonnost v chování, rozveselí vzezření, učiní hlas tichým a pozvedne celou bytost.

MRAVNÉ CHOVÁNÍ

Tomu, kdož zachází se svatými věcmi, platí slavnostní napomenutí: „Očišťte se vy, kteříž nosíte nádoby Hospodinovo.“ Iz. 52,11. Především ostatním měli by ti, kterým Pán něco svěřil, poctil povoláním ke zvláštní službě, býti opatrní ve svých slovech a skutcích. Měli by býti zbožnými muži, kteří nejsou každým pokušením na ně příšlým odvedeni z cesty, kteří sledují pevný, vážný cíl, a jejich nejvyšším úsilím je získati duše pro Krista.

Satanova zvláštní pokušení jsou namířena proti služebníku Kristovu. Ví, že kazatelé jsou pouze lidé, sami v sobě nemají žádnou ctnost a svatost, že poklady evangelia jsou svěřeny pozemským nádobám, které mohou býti přetvořeny jedině Božskou mocí v nádoby ke cti. Ví, že Bůh zřídil kazatele za mocné prostředky k záchraně duší, a že ve svém působení mohou býti mocní pouze tehdy, nechají-li svůj život utvořiti nebeskému Otcí. Proto se snaží satan s celým svým důvtipem svést je k činění nepravosti, věda dobře, že jejich úrad činí hříšnějším, neboť hřeší-li, činí se služebníky nepravosti.

Ti od Boha povolání k úradu kazatelskému, musí dáti důkazy, že jsou schopni sloužiti na svatém místě. Pán nařídil: „I vy svatí ve všem obcování buďte.“ 1.Petr 1,15. Buďte příkladem věrných“, píše apoštol Pavel. „Budiž sebe pilen i učení, v tom trvej, nebo to činí i samého sebe spasiš i ty, kteříž tebe poslouchají.“ 1.Tim.4,12.16. Všemut' se pak přibližuje konec. A protož buďte střídmí a bedliví k modlitbám.“ 1.Petr 4,7-8.

Čistota a mravní chování je něco, na což bychom měli dbáti. Musíme se chrániti před hříchy tohoto znetvořeného věku. Poslové Kristovi nesmí se smířiti k pošetilým rozhovorům, k důvěrnostem se ženami, nechť vdanými, nebo svobodnými. Musí to ostavení, jež jim náleží s náležitou důstojností zastávati a přes to mohou současně býti ke každému družnými, přívětivými a zdvořilými. Nade všecku obyčejnost a všelikou důvěrnost musí býti povznesení, k zjemnění, k zušlechtnění. Bezmyšlenkovitost v takových věcech je hříchem.

Pavel napomínal Timotea, aby nade vším přemýšlel, co je čisté a svaté, aby jeho vzrůst ve všech věcech byl zjevný. Tataž rada je potřebná mužům naší doby. Nemohu dosti naléhavě služebníkům Kristovým dáti najevo nutnost čistoty každé myšlenky a každého jednání. Máme osobní povinnost k Bohu, vykonati osobní dílo, které za nás nikdo vykonati nemůže. Musíme usilovati o to, abychom svět učinili lepší. Pěstujeme-li družnost, nesmí to býti pouze k zábavě, nýbrž musí to býti k vyššímu účelu.

Neděje se kolem nás dosti důležitého, aby nám to ukázalo nutnost této výstrahy? Všude vidíme zničené lidi, ztroskotané rodinné oltáře, zničené domovy. Odcizili jsme se té zásadě, mravnost zaujímá nízké stanovisko a země bude rychle Sodomou. Zvyky, za něž před potopou byly vylity soudy Boží, a jež způsobily, že Sodoma byla zničena ohněm, rozmnožují se velmi. Blížíme se ke konci, kdy má býti země očištěna ohněm.

Kéž by všichni, jimž Bůh svěřil světlo pravdy povstali ze svých hříchů. Kéž by chodili o stezce poctivosti a Pán odstraní každou vášeň a zvyk, které by nějakým způsobem zkalili dílo Boží, nebo poskvřili jeho svatosti. Je to povinností kazatele vzepřítí se každému pokušení a povznést se nad vše, co může snížití smysl. Bděním a modlitbou může nejslabší stránky své povahy tak chrániti, že budou nejsilnější. Milostí Kristovou mohou lidé dosáhnouti mravní pevnosti, sílu vůle, a vytrvalost; tato milost propůjčí jim sílu povznést se nad vábívé, omamující pokušení satanovo a státi se věrnými, zbožnými křesťany.

Kazatelé musí dáti důstojný příklad

Kazatelé musí býti mládeži důstojným příkladem svatého povolání. Měli by pomáhati mladším, a býti ve svém styku s jinými otevření, ale skromní. Den ze dne rozsévají símě,

kteří vzejde a přinese ovoce. Musíme odstraniti veškerou nejemnost, laškování, a stále na to mysliti, že jsou vychovatelé a že chtějí-li, či nikoli, jejich slova a skutky jsou pro ty, s nimiž přijdou do styku buď vůni života k životu, nebo vůni smrti k smrti.

Kázeň ducha a čistota srdce a myšlenek jsou nutné. Mravní čistota závisí na správném myšlení a jednání. Zlé myšlenky kazí duši, kdežto správně vedené myšlenky připraví ducha, aby jednotně působili pro Mistra. Každá myšlenka měla by býti zajata v poddanost Krista.

Učitelé pravdy musí být moudří a opatrní ve svých slovech a ve svých činech. Musí stádati Božím umět udíleti pokrm v pravý čas a nesmí schvalovati ani v tom nejmenším nižší způsob života, musí míti víru, která je činná láskou a očišťuje duši od všelikých tělesných myšlenek a žádostí. Takoví služebníci Kristovi nemají žádné zalíbení v obyčejných, pozemských věcech a nejsou ve služebnosti lidí, nebo pokušení satanově. Obrací se k Slunci spravedlnosti a povznášá se nade vše nízké do ovzduší, které je prosto duševního a mravního poskvrnění.

Kdo žije podle zásad Bible, nebude slabý v mravní síle. Zušlechťujícím vlivem Ducha svatého bude vkus a náklonnost čistá a svatá. Nic nezíská tak sinou moc nad hnutím myslí, nic nepronikne tak hluboko ve vnitřní pohnutky činění, nic nevykoná tak mocný vliv na život a neudělí povaze tak velikou pevnost a sílu, jako náboženství Kristovo. Vede věřícího stále výše, roznítí ho ušlechtilými úmysly, učí ho způsobnosti v chování a udílí každému skutku náležitou důstojnost.

Čím může mladý muž potlačiti své náklonnosti a to dobré a ušlechtilé ve své povaze vyvinouti? Tím, bude-li ostříhati slov: „Protož, buď že jíte, nebo pijete, aneb cokoli činíte, všecko ke slávě Boží činite.“ 1.Kor.10,31. To je ona zásada, na níž každá pohnutka, každá myšlenka a každý skutek má spočívat. Neposvěcené vášně musí býti ukřižovány; ačkoli budou si činiti nárok na ohled, avšak Bůh vypěstil do srdce vysoké a svaté úmysly a přání a tyto nemusí býti sníženy. Pouze zdráháme-li se předati vládu rozumu a svědomí budeme strženi do bahna. Pavel prohlašuje: „Všecko mohu v Kristu, který mne posiluje.“

Přidrže se těsně Krista a usilujte o to, abyste svoje povolání ozdobili dobře spořádaným chováním a svatou rozmluvou a potom vaše nohy zůstanou chráněny, aby nevstoupily na zapovězené území. Budete-li neustále bděti s modlitbou, činíte-li vše tak, jako byste byli v bezprostřední blízkosti Boží, potom nesvolíte žádnému pokušení a smíte doufati, že zůstanete až do konce čisti, svatí a neposkvrnění. Zachováte-li až do konce vaši počáteční důvěru pevnou, potom budou vaše cesty založeny v Bohu a to, co milost započala, bude korunováti sláva v království Božím. Ovoce Ducha je láska, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost, středmost. Proti takovým není zákona Neboť kteříž jsou Kristovi, ti své tělo ukřižovali s vášněmi a žádostmi.“ Gal. 5,22-23.

SPOLEČENSKÝ STYK

Užitečnému působení mladých, ženatých, nebo svobodných kazatelů bývá často na újmu prokazovaná jim pozornost od mladých dívek. Tyto dívky si neuvědomují, že zraky jiných je pozorují a že jejich nenáležité počínání může lehce škoditi vlivu kazatele, jemuž věnují tolik pozornosti. Budou-li přesně dbáti pravidel slušnosti, bylo by pro ně a mnohem lépe pro kazatele; poněvadž toto však nečiní, přivedou jej do nepříznivého postavení a způsobí, že se naň pohlíží ve špatném světle

Avšak kazatel sám nese hlavní vinu. Kdyby zjevil odpor vůči takovým pozornostem, a nastoupil od Boha žádanou cestu, nebyli by dlouho obtěžováni. Měli by se varovati každé zlé tvárnosti a jeví-li se mladé dívky velmi družně, je povinností kazatele dáti jim zřetelně na srozuměnou, že mu to je nepříjemné. Musí, dokonce i s nebezpečím, že bude považován za

hrubého, odmítnouti veškerou smělost, aby svatou věc nestihla žádná pohana. Mladé dívky, které jsou obrácen k Bohu a pravdě, přijmou tu důtku a změni se.

Žerty, šprýmy a světské zábavy náleží světu. Křesťané, kteří mají pokoj Boží v srdci, jsou veselí a šťastni, aniž by se oddávali tékavosti a nebo lehkomyšlnosti. Bdí-li s modlitbou, zjeví veselost a pokoj, který je uchrání přede vším zbytečným.

Je-li služebníku Hospodinovu otevřeno tajemství pobožnosti, povznese ho nad veškeré pozemské a smyslné radosti. Uteče porušenosti, která je na světě v žádostech a stane se účastníkem Božské přirozenosti. Styk s Bohem a jeho duší učiní ho plodným v poznání vůle Boží a otevře mu poklady praktického poučování, které může přednésti svým posluchačům bez veselosti, nebo jen aby jediný úsměv vzbudil, nýbrž naopak mysl slavnostně naladí, dotkne se srdce a učiní duši přístupnou pro svaté nároky jež má Bůh na náklonnosti a život. Všichni, kdož jsou činnými ve zvěstování Slova, měli by býti mužové Boží, čistého srdce a chování.

3T 241

Službě Boží se chtějí také věnovati takoví mladí mužové, kteří nemají o svatosti a odpovědnosti díla, téměř žádné ponětí. Mají v životě víry ještě málo zkušeností a neznají ještě hlad duše po Duchu Božím, který vždy zjevuje ovoce. Někteří velmi schopní muži, kteří by mohli zaujmouti důležité místo, nevědí, čího ducha jsou dítkami. Jejich rozmluva pohybuje se po žertovné dráze tak přirozeně, jako voda tekoucí z pahorků. Mluví nesmysl, obveseluje se mladými dívkami, a přitom téměř denně slyší ty nejslavnější pravdy uchvacující srdce. Takoví mají náboženství v hlavě, kdežto jejich srdce slyšenými pravdami není posvěceno. Nemohou jiné nikdy vésti k prameni živé vody, dokud se sami nenapíjí z tohoto proudu.

Dnes není žádného času pro lehkomyšlnost, marnivost, nebo pohrávání. Dějiny této země se blíží svému ukončení. Kdo se oddává lehkým myšlenkám, musí býti jiného smýšlení. Apoštol Petr praví: "Přepášice bedra myslí své, a střízliví jsouce, dokonale doufejte v té milosti, kteráž vám bude dána při zjevení Ježíše Krista. Jakožto synové poslušní, nepřirovnávající se prvním neznámosti své žádostem. Ale jakž ten, kterýž vás povolal svatý jest, i vy svatí ve všem obcování buďte; jakož psáno jest: „Svatí buďte, nebo já svatý jsem.“ 1.Petr 1,13-16

Lehké myšlenky musí býti tak sebrány, aby obdržely Boha za svůj střed. Také každá myšlenka musí býti postavena do poslušnosti Boha. Chvála by neměla býti udílěna nebo očekávána, neboť tím je vzbuzena náklonnost k sebedůvěře a ne ke vzrůstu v pokoře; slouží mnohem více ke zkáze, nežli k očistění. Schopní muži, kteří se cítí povolání, aby byli spojeni s dílem Božím, budou se cítiti od vědomí svatosti díla tak obtíženi, jako vůz naložený snopy. Nyní jest čas usilovati co nejkrajněji, abychom přemohli přirozené pocity tělesného srdce.

3T 473-474

Jestliže kazatel, který nese výstražné poselství světu, přijímá pohostinné úsluhy přátel a sester bratří, a zanedbává svoji povinnost, jako pastýř stáda, když je nerozvážný v pošetilé rozmluvy, žerty a škádlení a vypráví humoristické anekdoty ke vzbuzení smíchu, je nehoden svého úřadu kazatelského a potřebuje obrácení, nežli mu smí být svěřena péče o beránky a ovce. Kazatelé, kteří zanedbávají povinnosti náležející jim jako věrným pastýřům, dosvědčují, že tou pravdou, kterou chtějí přinést druhým, nejsou posvěceni; neměli by být jako dělníci na vinici Páně vypláceni, dokud si více nebudou oceňovat úřadu kazatelského. 3T 233

Služebník Kristův musí býti mužem modlitby, který je zbožný, veselý, ne však hrubý, žertující, nebo pošetilý. Žertovat přísluší komikům, nebo hercům; je však hluboko pod důstojnost muže, který je vyvolen, aby stál mezi živými a mrtvými a byl ústy Božími.

Tajemství pobožnosti odhalené myslí služebníku Kristova, povznese jej nad pozemské a smyslné radosti. Bude účastníkem božské přirozenosti, uniknuv porušenosti, která je na světě skrze žádostivost. Obecenství mezi Bohem a jeho duší, přináší ovoce poznání vůle Boží a

otevřít před ním poklady praktických námětů, které může předkládat lidu, které nebudou zlehčeny a nevyvolají úsměv, nýbrž opravdovým vlivem zasáhnou mysl, dotknou se srdce a

probudí mravní citlivost k svatým nářkům, které Bůh má na srdce i život. Ti, kteří pracují slovem a učením, měli by být mužové Boží, čisti v srdci i životě.

ROZHODNOST A RYCHLOST

Nezávislí mužové zanícení vážným úsilím budou použiti, a nikoli takoví, kdož jsou přístupní lidským vlivům, jako sklenářský tmel. Muži, kteří svoji práci přizpůsobí svému mínění a kteří chtějí vykonati pouze určitou míru, kteří si činí nárok na pevnou mzdu, a přejí si pro sebe vhodné postavení, místo, aby se mu přizpůsobili a k tomu se vzdělali, nejsou těmi muži, které Bůh povolal pro věc svého království. Kdo nemůže své schopnosti přizpůsobiti téměř každému postavení, vyžaduje-li toho nutnost, není tím mužem pro tento čas. Muži, které chce Bůh spojit se svým dílem, nejsou ospalí a nedbalí, bez síly svalů, nebo pevnosti povahy.....

Jsou muži, kteří si lichotí, že mohou vykonati něco velikého a dobrého, kdyby byli jen jinam postaveni; nepoužijí však svých schopností na tom místě, kam je prozřetelnost vedla. Osobní nezávislost a osobní vynaložení síly jsou nyní ty nejpožadovanější vlastnosti. Osobní povaha nemusí býti vydána všanc, musí však býti přizpůsobena, zjemněna a zušlechtěna.....

Dílo Boží vyžaduje muže, kteří rychle chápou a okamžitě, v pravý čas a s mocí jednají. Čekáte-li, až každá těžkost bude změřena a každá překážka uvážena, potom vykonáte pouze málo. Všude narazíte na překážky a musíte se pevně rozhodnouti že je přemůžete, jinak vás porazí.

Mnohokrát se zdají různé cesty a usnesení, různá jednání stejné ceny v díle Božím. Právě tehdy je nutné nejpresnější rozlišování. A má-li býti něco úspěšně vykonáno, musí se to státi v tom pravém, zlatém okamžiku. Musí býti pozorováno to nejnepatrnější hnutí misek váhy a ihned rozhodnuto pro tuto věc. Dlouhé otálení unavuje anděle. Mnohdy je dokonce převrácené rozhodnutí odpustitelnější, nežli neustálé kolísání a naklánění se brzy k tomu, brzy k onomu směru. Z takového váhání a pochybování povstane více zmatku a zla, nežli z rychlého jednání.

Bylo mi ukázáno, že nejvýznamnější vítězství a nejstrašnější porážky byly otázkou minut. Bůh žádá pohotové jednání. Odkládání, pochybování a nerozhodnost, bývají často příležitostmi pro nepřitele.....

Jednati v pravý čas, mluví velmi pro pravdu. Váháním jsou často ztracena vítězství. Nastanou body obratu; rychlým a rozhodným jednáním v pravý čas bude docíleno pravého vítězství; kdežto váháním a nedbalostí veliká porážka a rozhodná nečest Bohu. Rychlé jednání v kritickém okamžiku často odzbrojí nepřátele; je zklamán a přemožen, neboť očekával, že bude míti čas k položení svých plánů a působení umělých obrátů.

Největší rychlost v hodině nebezpečí jest naprosto nutná. Plán může býti dobře položen, aby byl dosažen určitý cíl, a přece krátkým otálením mohou ty věci se zcela jinak utvářeti a to veliké, co mělo býti docíleno, je ztraceno nedostatkem rychlého rozhledu a hbitého provedení.

Mnoho se dá dělati k přemožení lenivosti myšlení. Je čas, kdy je nutná opatrnost a zralá úvaha, kdy ukvapenost byla by bláznovstvím; avšak dokonce tehdy, velikým váháním již mnoho je ztraceno. Až k určitému stupni je opatrnost potřebná, avšak váhání a mudrování jsou při zvláštních příležitostech horší, nežli nezdar z ukvapenosti. 3T 496-498

Mnozí jsou po nějakou dobu ve svém boji úspěšní proti sobeckým žádostem, po zábavách a pohodlí. Jsou upřímní a míní to vážně, unaví se však dlouho trvajícím úsilím denního snažení a nekonečného nepokoje. Lenost zdá se býti lákavá, odumření vlastnímu já protivné, zavírají své ospalé oči, padají pod moc pokušení, místo, aby mu odporovali.

Poučení napsaná ve Slově Božím neposkytují žádného místa k vyrovnání s hříchem. Syn Boží se zjevil, aby celé lidstvo táhl k sobě. Nepřišel, aby uspal svět, nýbrž označil úzkou stezku na níž musí choditi všichni, kteří konečně dosáhnou brány Božího města. Jeho dítky musí Ho následovati kamkoli je vede; musí stále udržovati boj sami proti sobě, necht' se nazývá pohodlí a obětování ohledů, nebo úsilí a utrpení snášeti.

SBÍRÁNÍ PLODU - SEN

Ve snu dne 29. Září 1886 šla jsem spolu s mnoha jinými, mezi nimiž bylo několik mladých mužů a dívek sbíratí borůvky. Zdálo se, že jsme ve městě, neboť bylo vidět málo nezastavěné půdy, ale za městem se prostíralo pole, krásné háje a dobře upravené zahrady. Před námi jel vůz naplněný potravinami.

Když se vůz zastavil, rozprchla se společnost, všemi směry hledati plody. Kolem vozu bylo mnoho vysokých i nízkých, krásnými plody obtěžkaných keřů borůvek, ale ti lidé hleděli všichni daleko přes ně a nemohli je spatřiti. Počala jsem sbíratí ty blízké plody, musela jsem však býti velmi opatrná, abych také netrhala nezralé, neboť byly velmi promíseny s nezralými, takže jsem mohla sbíratí pouze po jedné, nebo po dvou.

Některé krásné plody byly opadané a ležely od červů a hmyzu napolo sežrány na zemi. „Ó“, pomyslela jsem si, „kéž by toto místo bylo dříve prohledáno, potom by překrásné borůvky mohly býti použity. Nyní však je již pozdě. Seberu však přece ty opadané a zjistím, je-li na nich ještě něco dobrého. A i když jsou zcela zkažené, mohu bratřím a sestřám ukázati, co mohli nalézt, kdyby nebyli přišli příliš pozdě.“

Právě v té chvíli přišli ke mně dva, nebo tři z naší společnosti. Byli zabráněni do horlivého hovoru, který zaujal celou jejich pozornost. Když mne spatřili, pravili: „Všude jsme hledali, ale nemůžeme žádné borůvky nalézt.“ S úžasem pozorovali to množství, které jsem měla. „Zde je jich ještě mnoho“, pravila jsem. „Ty košíky jsou plné zralých borůvek.“ Začali sbírat, brzo však přestali a pravili: „Není to správné, abychom zde sbírali, ty jsi toto místo nalezla a právem náleží tyto borůvky tobě.“ Odpověděla jsem: Nezáleží na tom, jen trhejte kde co naleznete. Je to Boží pole a borůvky náleží Jemu; je to vyšší předností, že je můžete sbíratí.“

Brzo však byla jsem opět sama. Tu a tam jsem zaslechla u vozu smích a žertování. Zvolala jsem: „Co zde děláte?“ Odpověděli: „Nemohli jsme nalézt žádné borůvky, a poněvadž jsme unaveni a hladoví, přišli jsme sem, abychom se osvěžili. Až si odpočineme, budeme hledati dále.“

„Avšak“, řekla jsem: „nic jste nenasbírali. Sníte naše zásoby a nové nám nedáte. Nemám kdy k jídlu; je zde velmi mnoho borůvek, jež musí býti otrhány. Žádné jste nenalezli proto, že jste nehledali pozorně. Nevidí na keřích z vnější strany, musíte je hledati. Ovšem po hrsti je nemůžete trhati; když je budete trhati pozorně, mezi zelenými, naleznete jich mnoho.“

Moje malá nádoba byla brzo plná a přinesla jsem ji k vozu. Při tom jsem pravila: „To jsou nejkrásnější borůvky, jaké jsem kdy sbírala a nalezla jsem je zcela na blízku, zatím, Co vy jste se unavili marným hledáním daleko.“

Všichni mne obklopili, obdivující mé borůvky a pravili: „To jsou borůvky z těch vysokých keřů, jsou tvrdé a chutné. Nemysleli jsme, že bychom na nich něco nalezli. Proto jsme hledali na těch nízkých a nalezli jsme pouze málo.“

Na to jsem odpověděla: „Nechtěli byste odložití tyto borůvky a jíti se mnou, abyste na těch vysokých keřích ještě více nenasbírali?“ Neměli se však k tomu, aby uložili ty nasbírané plody. Měli jsme s sebou mnoho mís a hrnků, ale bylo jich použito pro pokrmu. Byla jsem unavena čekáním a pravila jsem konečně: „Což jste nepřišli sbírat borůvky? Nejste ochotni je uschovati?“

Jeden z nich odpověděl: „Nečekali jsme opravdu, že bychom zde, kde jsou domy tak blízko, a chodí kolem tolik lidí, našli borůvky; poněvadž sis to však přála, rozhodli jsme se jít s tebou. Zásobili jsme se hojně občerstvím a chtěli jsme se trochu osvěžiti, i kdybychom nenalezli žádné borůvky.“

Moje odpověď zněla: „Nedovedu pochopiti takovou práci. Přijdu ještě jednou k těm velikým keřům. Den brzo končí, bude tma a potom nebudeme moci sbírat.“ Někteří šli se mnou, jiní však zůstali u vozu, aby jedli.

Na jednom místě se utvořila malá skupinka, která velmi živě zdánlivě něco zajímavého vyprávěla. Šla jsem k ní a pozorovala, že malé dítě v náručí jedné ženy upoutalo pozornost všech. „Nemáte již dlouho čas, pracujte přece, pokud můžete“, pravila jsem.

Jiní pozorovali mladého muže a dívku, kteří o závod běželi k vozu. Když tam doběhli, byli tak unaveni, že museli usednouti, aby si odpočinuli. Jiní opět odpočívali v trávě.

Pak uplynul den a pouze málo bylo vykonáno. Konečně jsem pravila: „To jistě nazýváte dobrým výletem. Pracujete-li vždy takto, nedivím se, že nemáte úspěch. Úspěch či neúspěch spočívá většinou v tom, jak se chopíme práce. Zde jsou borůvky, protože jsem je našla. Někteří z vás marně hledali na nízkých keřích, jiní našli nějaké, ale přešli jste ty vysoké keře, poněvadž jste se domnívali, že na nich žádné nenaleznete. Vidíte, že ty plody, jež jsem našla, jsou velké a zralé; brzo bude ještě více zralých a můžeme ty keře opět prohledati. Tím způsobem jsem se učila hledat borůvky. Kdybyste byli hned začali hledat, blízko vozu, našli byste borůvky, rovněž tak jako já.“

To naučení, které jste dali dnes začátečníkům v této práci, vstoupí se jim v paměť. Pán nechá růsti tyto plodné rostliny zcela blízko hustě obydleného místa a očekává, že je naleznete. Zaměstnávali jste se však příliš jídlem a zábavou, nepřišli jste sem s plným rozhodnutím sbírat borůvky.

Musíte pracovati příště s větší vážností a horlivostí, musíte si vytýčiti zcela jiný cíl, jinak nebude vaše srdce korunováno úspěchem. Budete-li pracovati správným způsobem, budete učiti mladé pracovníky, že jídlo a zotavení je malé důležitosti. Bylo to těžké přivést sem vůz s potravinami, vy jste však více mysleli na osvěžení, nežli na plody, jež jste měli přinésti domů, jako odměnu vaší práce. Musíte býti pilní a nejdříve sebrati ty plody jež jsou vám nejbližší a potom hledati dále, později můžete hledati opět blízko a tímto způsobem budete míti úspěch.“

PODSTATNÉ POŽADAVKY KE SLUŽBĚ

Soucítí

Bůh si přeje spojití své služebníky všeobecným soucitem, čistou náklonností. Ovzduší lásky, podobné Kristu, jež obklopuje duše věřících, činí je vůní života k životu a je podnětem Bohu, že žehná jejich úsilí. Křesťanství nezřizuje žádné oddělující zdi mezi lidmi a jejich bližními, nýbrž spojuje je s Bohem navzájem.

Pozoruj, jak něžný a soucitný je Pán ve svém chování ke svému stvoření. Miluje své bloudící dítě a prosí je srdečně, aby se obrátilo. Rámě Otcovo objímá kajícího syna, plášť Otcův přikrývá jeho roztrhaný oděv, prsten, jako znamení jeho vysoké rodinné příslušnosti je navlékán na jeho prst; a přece, jak mnoho je těch, kteří na ztraceného syna nejen s lhostejností, nýbrž s opovržením pohlížejí. Podobní farizeům, praví: „Bože, děkuji tobě, že nejsem jako jiní lidé.“ Luk. 18,11 Avšak jak míníte, považuje Bůh domnělé spolupracovníky Kristovy, kteří zatím co duše bojuje proti záplavě pokušení, stojí při tom tvrdošíjně, svéhlavě a zjištně, jako ten starší bratr v podobenství?

Jak málo udílíme s Kristem soucit, který má být nejsilnější páskou společenství mezi námi a Ním, totiž soucit se sešlými, vinnými, trpícími dušemi, mrtvými v přestoupení a hříchu! Nelidské chování lidí vůči svým bližním, je naším největším hříchem. Mnozí se domnívají, že zastupují spravedlnost Boží, zatím co jeho něžnost a veliká láska zcela odešla. Často stojí ti, proti nimž bylo tvrdě a přísně vystoupeno, pod mocí pokušení. Satan zápasí s těmito dušemi a tvrdá, bezcitná slova je malomyslní a vydávají je v moc pokušitele, aby mu padli za kořist.....

Je nám zapotřebí více křesťanské účasti nejen účasti pro ty, kdož se nám zdají být bez chyby, nýbrž účasti pro chudé, trpící, bojující duše, které jsou často chybami ukvapeni, které hřeší a opět činí pokání a jsou pokoušeny a zmalomyslněny. Měli bychom jít ke svým bližním rozdílení tímtož soucitem k jejich slabostem, jaký pociťuje náš milostivý nejvyšší kněz.

MH 163-164

Poctivost

Mužové z vyzkoušenou odvahou a přísnou poctivostí jsou potřební pro tento čas, mužové, kteří se nebojí pozvednouti svého hlasu za pravdu. Každému služebníku Kristovu chtěla bych provolati: „Nechť poctivost označuje každé jednání vašich úředních povinností. Veškeré desátky, všechny vám svěřené peníze k určeném účelu, měly by být ihned přineseny tam, kam náleží. Peníze určené pro věc království Božího nesmí být použity pro vlastní potřebu s myšlenkou, že je později nahradí. Toto zapovídá Pán. Je to pokušení toho, který nepůsobí nic, nežli zlé. Služebníci Boží by měli, když přijmou peníze pro pokladnici Boží, vystavěti dárci potvrzení, opatřené datem a potom, dříve nežli přijde pokušení, aby něco pro sebe použil, tak uložit, aby na přání mohly být přineseny.

Spojení s Kristem

Úzké spojení s vrchním Pastýřem stane se pastýřům tím, že budou věrní, živí zástupcové Kristovi, světlem světa. Naší víře musí být ve všech bodech jasně porozuměno; ale ještě důležitější je, aby kazatel tou pravdou, kterou zvěstuje byl posvěcen.

Pracovník, který zná význam spojení s Kristem, bude mít neustále vzrůstající přání, aby přijal stále větší schopnost pochopiti význam služby pro Boha. Jeho znalosti se rozšiřují; neboť vzrůstati v milosti Boží značí dosáhnouti vždy většího porozumění Písmu svatému. Je skutečně spolupracovníkem Božím. Poznává, že je pouhým nástrojem a tiše se oddá rukám Mistrovým. Setká se se zkouškami, neboť bez nich by nikdy nepoznal svůj nedostatek moudrosti a zkaženosti. Budou mu však sloužit k p zehnaní, bude-li hledati Pána v pokoře a důvěře. Bude se mnohdy zdáti, jakoby podlehnul, ale jeho zdánlivá porážka může být Božím způsobem k jeho pokroku a jemu propůjčiti lepší sebezpoznání a pevnější důvěru v Boha. I když ještě činí chyby, nepadne ihned do toho samého. Bude silnější v odporování zlému a jiní budou žítí dobrodiní z jeho příkladu.

Pokora

Boží služebník musí být na vysokém stupni pokroku. Kdo učinil ty nejhlubší zkušenosti v Božských věcech, je co nejdále vzdálen pýchy a sebepovýšování. Poněvadž má vysoké ponětí o slávě Boží, váží si i nejnižšího místa v Jeho službě, jako čestného pro něj.

Když Mojžíš po čtyřicetidenním styku s Bohem sestupoval s hory, nevěděl, že jeho tvář zářila, že ti, kdož jej spatřili se báli.

Pavel měl velmi nepatrné mínění o svém pokroku v křesťanském životě. Mluvil sám o sobě, jako o nejpřednějším hříšníku a vyznává: „Ne že bych již dosáhl, aneb již dokonalým byl.“ Fil. 3,12. A přece byl Pavel od Pána velmi poctěn.

Náš Spasitel nazývá Jana Křtitele největšího ze všech proroků a přece Jan prohlašuje, když byl tázán není-li Kristus, že není hoden rozvázati řemínky u obuvi svého Pána. Když jeho učedníci si jemu stěžovali, že se všichni obracejí k novému Učiteli, připomněl jim Jan, že on sám je pouhým předchůdcem toho, který měl přijíti.

Služebníci tohoto smýšlení budou nyní potřební. Ti, kdož jsou soběstační, sami se sebou spokojeni, mohou býti v díle Božím dobře postrádáni. Náš Pán touží po poslech, kteří cítí na sobě potřebu smiřující krve Kristovy, nevstupují do díla u vědomí své vlastní síly, nýbrž v plné jistotě víry a v poznání, že potřebují neustále pomoci Kristovy, aby věděli, jak mají nakládati s dušemi.

Vážnost

Musí se zjevití mnohem větší vážnost. Čas rychle plyne a potřebujeme mužů, kteří jsou ochotni pracovati tak, jak Kristus působil. Není dosti vésti klidný, modlitebný život. Jediné přemýšlení neuspokojí potřebu světa. Náboženství nemělo by býti pouze osobním vlivem v našem životě. Musíme býti prozřetelní, různými, vážnými křesťany, kteří touží po tom, aby jiným přinesli pravdu.

Lidé musí slyšeti poselství spásy skrze víru v Ježíše a sice musí jim býti přinesena vážným, věrným způsobem. Duše musí býti vyhledány, musí se za ně modliti a pracovati. Naše jednotvárné, mrtvé modlitby musí býti přetvořeny v naléhavé, vážné prosby.

Stálost

Povaha mnohých, kdož předstírají, že jsou zbožnými, je nedokonalá a jednostranná. Dokazují, že jako žáci ve škole Kristově, naučili se pouze částečně své úloze. Někteří, kdož napodobují tichost Kristovu, nezjevují nic z Jeho pile dobře činiti. Druzí jsou činní a horliví, avšak chlubí se; nenaučili se pokoře. Ještě jiní nechávají Krista zcela mimo svého působení; mohou býti příjemnými ve svém chování, ale v jejich srdcích netrůní Spasitel; nerozumí řeči nebes. Nemodlí se tak, jak se modlil Kristus, neváží si duší podle Kristova měřítka, nemohou snést žádné těžkosti, aby zachránili duše. Někteří znají málo z přetvořující moci milosti Kristovy, jsou zjištní, kritičtí a tvrdí, jiní jsou povolní a ústupní a obrací se sem i tam, aby se líbili lidem

I když pravda je horlivě zastupována, málo prospějí mluvená slova, nesvědčí-li duchovní denní život o posvěcující moci. Nestálost zatvrzuje srdce, omezuje ducha pracovníka a klade kameny urážky na cestu těch, pro něž pracuje.

Denní život

Kazatel by měl býti zproštěn každé, ne nutné časné těžkosti, aby se mohl věnovati cele svému svatému povolání. Musí mnoho obcovati s Bohem, a postaviti se zcela pod kázeň Boží, aby jeho život zjevoval ovoce pravého sebeovládání. Způsob vyjadřování měl by býti bezvadný; žádný drsný způsob řeči, žádné sprosté slovo nesmí splynouti z jeho rtů. Jeho oděv budiž v souladu s povahou jeho práce. Kazatelé a učitelé musí usilovati o to, aby dosáhli stanoviska vytčeného v Písmu svatém; nesmí přehlížet malé, často považované za nedůležité věci, jejichž zanedbání vede často k zanedbání větších povinností.

Pracovníci na vinici Páně mají ke svému povzbuzení příklad dobrého za všech věků; pomáhá jim také láska Boží, služba andělů, účast Ježíšova a naděje, získati duše pro to právě. „Ale ti kteříž jiné vyučují, skvíti se budou jako blesk oblohy, a kteříž k spravedlnosti přivozují mnohé, jako hvězdy na věčné věky.“ Dan. 12,3

KAZAREL ZA STOLEM

„Žádného nedávající v ničem pohoršení,
aby bylo bez ouhony přisluhování.“ 2.Kor.6,3

„Kaž slovo“

„Protož já osvědčuji před obličejem Božím a Pána Jezukrista, kterýž má souditi živé i mrtvé, v příchodu svém slavném a království svém, kaž slovo Boží, ponoukej v čas, neb ne v čas, tresci, žehři, napomínej, ve vši tichosti a učení.“ 2.Tim. 4,1-2

V těchto určitých a mocných slovech je jasně vyložena povinnost kazatele Kristova. Má kázati Slovo Boží, a ne mínění, nebo ústní podání lidí, příjemné bajky, nebo senzační vyprávění ke vzbuzení obrazotvornosti a dráždění pocitů. Nesmí vyvýšiti sám sebe, nýbrž musí jako v přítomnosti Boží státi před světem jdoucím do záhuby a kázati Slovo Boží. Žádná lehkomyšlnost, žádná nechut', žádný klamný výklad nesmí se vplížiti, jako hlas od Boha musí mluvití upřímně a s velkou vážností, který vykládá Písmo svaté. Měl by přinésti svým posluchačům to, co se nejvíce vztahuje k jejich přítomnému a věčnému spasení. Moji bratři v úřadu kazatelském, mluvte, stojíte-li před vašimi posluchači, o podstatných věcech které poučují, vyučuje velikým, praktickým pravdám, které musí býti uvedeny v životě. Mluvte o zachraňující moci Ježíšově, v němž máme vykoupení.....odpuštění hříchů. Pokuste se vašim posluchačům moc pravdy učiniti pochopitelnou.

Kazatel by měl přepevné slovo prorocké přednášeti jako základ víry adventistů sedmého dne. Proroctví Danielovo a Zjevení ve spojení se slovy: „Aj Beránek Boží, který snímá hříchy světa.“ Musí býti pečlivě studováno.

Dvacátá čtvrtá kapitola evangelia Matouše, byla mi opětně uvedena jako něco, čemuž musí býti dána veškerá pozornost; žijeme nyní v čase naplnění této kapitoly. Kazatel a učitel musí toto proroctví vysvětliti těm, které vyučuje. Měli by ze svých přednášek vynechati méně důležité věci a přednášeti ty pravdy, které rozhodnou o osudu duší.

Čas, ve kterém žijeme vyžaduje neustálé bdělosti a služebníci Boží musí přinésti světlo o sobotní otázce. Musí oznámiti obyvatelům země, že Kristus brzy přijde s mocí a slávou velikou. Poslední výstražné poselství ke světu mělo by přivésti lidi tam, že poznají důležitost, kterou Bůh připočítá svému Zákonu. Tak zřetelně musí býti pravda přednesena, že každý přestupník, který ji slyší, nebude míti omluvu,když zanedbá pochopiti důležitost poslušnosti vůči Zákonu Božímu.

Byla jsem poučena, abych řekla: Shromážd'te z Písma svatého důkazy, že Bůh posvětil sedmý den a nechte tyto přechísti ve shromáždění. Ukažte těm,kdož ještě nejsou seznámeni s pravdou, že všichni, kdož nedbají zřetelného „takto praví Pán“musí trpěti následky. Za všech dob je sobota zkouškou věrnosti k Bohu. „Mezi mnou a syny Izraelskými za znamení jest na věčnost“, praví Hospodin 2.Mojž.31,17

Světská chytrost ve svatých věcech

Evangelium jest nyní ze všech stran odporováno. Ještě nikdy nebyl svazek všeho zla silnější nežli v tomto čase. Zlí duchové se z lidskými nástroji spojují, aby vedli válku proti přikázání Božímu. Ústní podání a lži budou postaveny nad Písmo svaté, rozum a věda nad zjevení, lidské schopnosti nad učení Ducha svatého, formálnost a obřady nad životní sílu zbožnosti. Těžké hříchy odloučily lid od Boha. Nevěra je na denním pořádku. „Nechceme, aby tento nad námi panoval“, je řeč tisíců. Boží služebníci musí hlas povýšiti jako polnice a

oznámiti lidu jeho přestoupení. Tichá kázání, jak jsou často konána, nečiní žádného trvalého dojmu. Lidem nejdou k srdci, poněvadž ty prosté, nezařezávající Slova Boží nejsou jim přineseny.

Mnozí, kteří věří pravdě podle jména, řekli by, kdyby vyjádřili své pocity: Proč potřebuje tak zřetelně mluvit? Mohli by se právě tak tázati, proč potřeboval Jan říci farizeům: „Pokolení ještěrcí, kdo vám ukázal, kterak byste utéci měli budoucímu soudu?“ Mat.3,7. Proč musel vzbuditi hněv Herodiady a říci Herodesovi, že to není správné, aby si vzal ženu svého bratra? Touto zřetelnou řečí ztratil svůj život. Proč nemohl klidně dál působiti, aniž by dráždil hněv Herodiady?

Tímto způsobem pozvedli lidé námitky, až světská chytrost zaujala místo věrnosti a hřích se ponechává nekáraný dále rozšiřovati. Kdy bude opět v církvi slyšen hlas věrného pokárání: „Ty jsi ten muž!“ 2.Sam.12,7. Kdyby tato slova nebyla takovou vzácností, pocítili bychom mnohem více z moci Boží. Poslové Páně by neměli naříkati nad neplodným úsilím, dokud

nepřemohli svoji lásku k získání pochvaly, svoji touhu zalíbit se lidem; neboť tím budou svedeni potlačiti pravdu a zvolati: „Pokoj“, když Bůh žádný pokoj nezvěstoval.

Kéž by přece každý kazatel pravdy poznal svatost svého úřadu. Jako od Boha poslaní poslové nesou kazatelé strašnou odpovědnost. Na místě Kristově měli by působiti jako šafáři tajemství Božího, povzbuzovati poslušné a varovati neposlušné. Světská chytrost nesmí býti u nich rozhodující. Nikdy se nesmí uchýliti od stezky, kterou jim Ježíš předepsal. Musí jíti u víře kupředu, a mysliti na to, že jsou obklopeni oblakem svědků. Nesmí mluvití svá vlastní slova, nýbrž slova toho, který je vyšší nežli všichni vládcové země. Jejich poselství musí býti zřetelné: „Takto praví Hospodin.“

Bůh chce míti muže, kteří jako Nátan, Eliáš a Jan zvěstovali své poselství bez bázně a bez ohledu na následky; kteří mluví pravdu, dokonce i když při tom musí býti obětováno vše, co mají.

Jako ostrý šíp

Slova Kristova podobala se ostrým šípům; pronikala až do morku a zranila srdce posluchačů. Po každé, když mluvil k lidu, necht' byl zástup posluchačů veliký, nebo malý, vykonala Jeho slova zachraňující účinek na nějakou duši. Žádné poselství z Jeho rtů nebylo ztraceno. Každé slovo, jež promluvil, kladlo posluchačům nové odpovědnosti. Také nyní nepotřebuje kazatele, kteří přináší světu poselství milosti a spoléhají se k tomu nutné potřebné síly na Boha a nebáti se, že jejich usilování je zbytečné. I když žádné oko nemůže sledovati dráhu, kterou zaujímá šíp pravdy, kdo může říci, že nepronikl až do morku, nepronikl k duši posluchač? I když žádné lidské ucho neslyší křik zraněné duše, nalezla pravdu tiše cestu k srdci. Bůh mluvil k srdci a ve sni zúčtování Boží věrní služebníci s vítězným znamením vykupující milostí vzdají společně Kristu čest.

Nikdo nemůže říci, kolik je ztraceno jedním kázáním, které kazatel podnikne bez zasvěcení Ducha svatého. V každém shromáždění jsou duše, které ještě váhají, ačkoliv jsou téměř rozhodnuty oddati se cele Bohu. Jsou učiněna rozhodnutí avšak příliš často nemá kazatel toho ducha a moc poselství a žádná určitá výzva nepřijde k duším ještě nerozhodnutým.

V naší době mravní temnoty k pohnutí dušemi potřebujeme více, nežli suché učení. Kazatelé musí míti živé spojení s Bohem; musí kázati tak, že lidé obdrží také dojem, že opravdu věří tomu co mluví. Živé pravdy ze rtů muže Božího otřesou hříšníkem, a přesvědčení zvolají: Hospodin je mým Bohem; chci se postavit na stranu Páně.

Nikdy nesmí posel Boží úsilí po větším světle, po větší síle zastaviti. Musí uprostřed zklamání a temnoty dále zpracovati, dále se modliti a dále doufati, rozhodnut dosáhnout

důkladnou známost Písma svatého a v žádném daru nebýti zkrácen. Pokud je duše, které může býti pomozeno, musí vždy znovu a znovu s odvahou vzít na sebe své povinnosti. Pokud máme slovo Ježíšovo: „Nikoli nenechám tebe, aniž tě opustím.“ Žid. 13,5 pokud je nabízena vítězům koruna spravedlnosti, pokud náš prostředník za hříšníky zastupuje, měli by služebníci Kristovi s naděje plnou neúnavnou rázností a vytrvalou vírou působiti.

Mužové, kteří převzali odpovědnost přinést lidu Slovo z úst Božích, nesou těžkou odpovědnost za vliv, kterým působí na své posluchače. Jsou-li věrní mužové Boží, vědí, že kázání není k vůli zábavě, ne pouze k udílení poučení, nebo k přesvědčení rozumu.

Kázání Slova má se více obracet na zdravý rozum a má udílet znalosti, musí však činiti mnohem více. Kazatel Slova musí dosáhnouti srdce posluchačů, chce-li býti účinný. Neměl by do svého kázání vplétati žádné obveselující příběhy, nýbrž musí usilovati porozuměti pravé potřebě a touze duší. Stojí-li před shromážděním, měl by pomyslet, že mezi jeho posluchači jsou duše, které bojují s pochybností, téměř zoufalé, jsou bez naděje, že mnohé jsou neustále navštěvované okušením, mající obstáti ve tvrdém boji proti nepříteli duší, a měl by prositi Spasitele, aby mu udělil slova, která by posílily tyto duše pro ten boj se zlým.

DUŠÍM LÁMATI CHLÉB ŽIVOTA

Mnohé duše, pro něž naši kazatelé pracují, jsou zcela neznalé biblických pravd a požadavků Božích a ta nejprostší poučení o praktické zbožnosti jeví se jim jako nové zjevení. Tito se musí naučiti co je pravda a kazatel nesmí ve své práci s nimi přinést myšlenku, která by lahodila jejich uším, nebo ukojila jejich zvědavost nýbrž musí těmto vyhladovělým duším lámati chléb života. Nikdy neměl by mít kázání, která by jeho posluchačům nepomohla jasněji poznati, co musí dělati, aby byli spaseni.

Mužové a ženy potřebují pro okamžité potřeby a nastávající zkoušky okamžitou pomoc. Kazatel může učiniti vysoký vzlet do nebes, básnickým popisováním a vyzdobenými představami, které jsou příjemné pocitům a živí obrazotvornost, nedotýká se však životní zkušenosti, ani denních potřeb. Může si lichotiti, že svojí fantastickou výmluvností pase stáde Boží; jeho posluchači mohou se domnívati, že jim nikdy před tím nebyla pravda tak krásně vylíčena. Sledujeme-li však od příčiny až k účinku nadšení pocitů, které povstaly tímto vyzdobeným líčením, potom se zjeví, že i když byly některé pravdy předneseny, nemohou takové kázání posílit posluchače pro denní boje života

Kdo si vytyčuje jako největší svůj cíl svého kázání výmluvnost, ponechají ti lidé v jeho přednášce vpletené pravdy zcela nepovšimnuté. Zmizí-li pocity, ukáže se, že ani Slovo Boží se nevtisklo v paměť, ani posluchači nezískali poznání. Mohou se sice rozplývati obdivem nad výmluvností kazatele, sami nejsou však v bodu rozhodnutí blíže než před tím. Baví se o kázání tak, jako o divadelním kuse a o kazateli jako o herci. Mohou se opět dostaviti, aby vyslechl podobnou přednášku, avšak opět tak prázdní odejdou.

Žádné vyzdobené řeči, žádný příliv slov nemůže pomoci. Naši kazatelé musí tak kázati, že to lidem pomůže, aby pochopili ty veliké, podstatné pravdy. Moji bratři, nevznášejte se tak vysoko, že ti prostí lidé nemohou vás sledovati, a i když mohou, nebudou mít z toho žádnou přednost, ani požehnání. Zvěstujte prostě učení dané od Krista. Vyprávějte události z Jeho života sebezapření a sebeobětavosti, Jeho pokoření, a Jeho smrt, vzkříšení a vstoupení na nebesa. Jeho přímluva za hříšné v nebeské svatyni. V každém shromáždění jsou duše, na nichž Duch Boží působí; pomozte jim pochopiti co je pravda, lámejte jim chléb života, veďte jejich pozornost na hlavní otázky.

Mnozí přisvědčují, mluví-li se blud, jako Slovu Božímu; nechť váš hlas zastupuje pravdu. Mluvte o věcech, které mohou býti ovcem stáda Božího zelenou pastvou; neved'te je na pusté cesty, kde nejsou blíže živému prameni, dříve než vás poslechnou. Přineste

pravdu, jak je v Ježíši, učíte jasné požadavky zákona a evangelia. Představte Krista – cestu, pravdu a život a vyprávějte o Jeho moci zachrániti všechny, kdož k Němu přijdou. Kniže našeho spasení prosí za svůj lid, nikoli jako prosebník, aby vzbudil soucit Otcův, nýbrž jako Vítěz, který uplatňuje vymoženost svého vítězství. Může všechny spasiti, kteří skrze Něho přijdou k Bohu. Tuto skutečnost jim učíte zcela jasnou.

Nebudou-li kazatelé bedliví, skryjí pravdu pod lidskou ozdobu. Necht' se žádný kazatel nedomnívá, že bude moci obrátiti duše krásným kázáním. Kdo vyučuje druhé, musí prositi Boha o jeho Ducha a sílu, a představití Krista jako jedinou naději hříšníka. Řečnická výzdoba, příjemná vyprávění, nebo nevhodné anekdoty, nepřesvědčí hříšníka. Řečnická výzdoba, příjemná vyprávění, nebo nevhodné anekdoty, nepřesvědčí hříšníka. Lidé naslouchají takovýmto slovům jako písničky. Avšak poselství, které musí hříšník slyšeti je: „Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v něho nezahynul, ale měl život věčný.“ Jan 3,16. Přijetí evangelia není závislé na učeném svědectví, krásné promluvě, nebo dlouhém dokazování, nýbrž na jeho jednoduchosti a jeho přizpůsobení se těm, kdož hladoví po chlebě života.

Působením Ducha svatého činí služba Slova vliv. Mluví-li Kristus skrze kazatele, připraví Duch svatý srdce posluchačů, aby přijali Slovo. Duch svatý není žádným služebníkem, nýbrž ovládající mocí. Nechává osvítili smysl pravdy a mluví každou řečí, předá-li se kazatel zcela působení Božím. Obklopuje duši svatým ovzduším, mluví k nekajícím slovy výstrahy a ukazuje jim na Toho, který snímá hříchy světa.

KAŽTE KRISTA

Byly učiněny poznámky z mnohých stran, že naši řečníci ve svých přednáškách káží Zákon, a ne Ježíše. Přesně vzato není pravdivé toto tvrzení, avšak nějaký podklad přece v tom je. Nekázali již často mužové, kteří ve věcech Božích neučinili ještě žádnou pravou zkušenost a nepřijali ještě spravedlnost Kristovu? Mnozí naši kazatelé měli pouze řeč, uváděli důkazy o biblických předmětech a zachraňující moc Vykupitele sotva vzpomenu. Jejich svědectví postrádalo očišťující krev Kristovu. Jejich dar podobal se oběti Kainově. Přinesl Pánu plodiny země, avšak chyběla jim uvnitř přebývající moc oběti – krev zabitého beránka, která představovala krev Kristovu. Přesně tak je tomu s kázáním bez Krista. Nedotýká se srdce, nevzbuzuje otázku: „Co mám činiti, abych byl spasen?“

Ze všech, kdož nosí jméno Kristovo, měli by adventisté sedmého dne Krista nejvíce před světem vyvýšit. Zvěstování trojandělského poselství vyžaduje přednesení sobotní pravdy. Tato musí býti zvěstována s ostatními pravdami obsaženými v poselství, avšak ten veliký střed veškerých řečí, musí tvořiti Ježíš Kristus. U kříže Krista potkají se spolu milost a pravda; spravedlnost a pokoj dají sobě políbení. Pohled hříšníka musí býti upřen na Golgatu. Prostou vírou malého dítěte, musí důvěřovati zásluhám Spasitelovým, přijmouti Jeho spravedlnost a věřiti v Jeho milost.

Boží láska

Láskou Boží leží poklady milosti Kristovy otevřené před církví a světem. „Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdož věří v Něho nezahynul, ale měl život věčný.“ Jan 3,16, Jaká předivná, nepochopitelná láska, která pohnula Krista, aby za nás zemřel, když jsme ještě hříšníci byli! Jakou ztrátu utrpí duše, které vzdor tomu, že rozumí velikým požadavkům Zákona, neuznávají, že tam, kde se rozmnožil hřích, je milost Kristova mnohem mocnější!

Bude-li Zákon správným působením vyličen, zjeví lásku Boží; bude-li však vyřknut chladným, mrtvým způsobem, potom není žádný div, že srdce dokonce ani pravdou nebudou

obměkčena. Je téměř přirozené, že víra klopýtá přes zaslíbení Boží, když služebník evangelia nepředstaví evangelium Ježíšovo v jeho správném vztahu k Zákonu.

Někteří služebníci ve věci království Božího jsou hotovi žalovati na hříšníky; láska Otcova, která vydala Syna za lidi na smrt, vstupuje do pozadí. Necht' přece učitelé pravdy ukáží hříšníku, co Bůh ve skutečnosti je – Otec, který toužící láskou čeká, aby opět přijal ztraceného syna a nezasypal ho výčitkami, nýbrž vystrojil pro něho slavnostní přivítání. Ó, že můžeme se učit od Pána, jakým duchem a způsobem máme získávat duše!

Bůh chce smysl od logického přesvědčení vésti ke vnitřnímu, vyššímu a slavnějšímu. Často lidské uzávěry zhasly to světlo, kterými Bůh chtěl v jasných paprscích svítit lidem, aby je přesvědčil, že Pán přírody je důstojný, aby přijal chválu a čest, poněvadž je Stvořitelem všech věcí.

Někteří kazatelé se dopouští té chyby, že své kázání napíší zcela dokazující. Jsou posluchači, kteří slyší pravdy a jsou ovlivněni přednesenými důkazy; je-li jim potom přinesen Kristus jako Spasitel světa, může zasáté símě vzejít a přinést plody ke cti Boží. Avšak jak často je zanedbáváno, ukázati na kříž na Golgátě. Někteří mohou naslouchati kázání naposledy a nevyužitá zlatá příležitost je pro vždy ztracena. Byl-li by však zvěstován v učení pravdy Kristus a Jeho láska, mohli by být pro Něho získáni.

Cesta ke Kristu

Více lidí nežli se domníváme touží po tom, aby našli cestu ke Kristu. Všichni, kdož zvěstují poslední poselství milosti, neměli by zanedbat vyvýšiti Krista, jako jediné útočiště hříšníků. Někteří kazatelé považují to za zbytečné kázati pokání, a víru, považují za vyřízenou věc, že jejich posluchači jsou seznámeni s evangeliem a že jim musí přednésti jiné předměty, aby upoutali jejich pozornost. Avšak mnozí lidé mají málo poznání o plánu vykoupení; potřebují více poučení o tom nejdůležitějším předmětu, nežli o něčem jiném.

Učebné přednášky jsou důležité, aby lidé poznali řetěz pravdy, jeden článek za druhým v dokonalé souvislosti; ale žádná přednáška neměla by býti konána, aniž by nebyl ukřižovaný Kristus jejím základem. Kazatel mnohem snadněji dosáhne srdce, bude-li se více obírat praktickou zbožností. Je-li vzato nové pole útokem, k přednesení pravdy, jsou přednášky často z větší částky teoretické. Lidé tím, co slyšeli, ve svém dosavadním názoru zaváhají. Mnozí poznají moc pravdy a chtějí by stáli na pevném základě. Potom je na čase přede vším ostatním vtisknouti svědomí a srdce víru v Ježíše. Skončíme-li shromáždění bez vykonání této praktické práce, je mnoho ztraceno.

Mnohdy se rozhodnou muži a ženy pro pravdu k vůli pádnosti přednesených důkazů, aniž by byli obráćeni. Kazatelova práce není dokončena, pokud svým posluchačům neučinil jasným nutnost nového srdce. V každé přednášce měla by býti opakována výzva k odřeknutí se hříchu a obráćení se ke Kristu. Lidové hříchy a ukájení dnešního času mělo by býti káráno a praktická zbožnost zdůrazňována. Pravý služebník Boží, který cítí z hloubi srdce důležitost slov jež mluví, není mocen potlaćiti svoji účast s dušemi, pro něž pracuje.

Ó kéž by mi bylo dáno postačující vyjádření aby mým spolupracovníkům evangelia učinily vliv, který bych si přála. Milí bratři, používáte slov života, pracujete s dušemi, které jsou schopny nejvyššího rozvoje. Kristus ukřižovaný, Kristus vzkříšený, Kristus vstoupivší na nebesa, Kristus přijde opět – tyto pravdy měly by obměkćiti kazatelovo srdce, potěšiti a naplniti tak, že je v lásce a s hlubokou vážností přednese svým posluchačům. Potom kazatel zcela zmizí zrakům posluchačů a Ježíš bude zjeven.

Oslavte Ježíše vy, kteří vyučujete lid, oslavte Jej v kázání, zpěvu, v modlitbě. Necht' vaše celá síla je upřena, abyste zmateným, zbloudilým a ztraceným duším poukázali na „Beránka Božího!“ Vyvyšte Ho, toho vzkříšeného Spasitele a řekněte všem, kdož chtějí slyšeti: „Pojďte k Němu, který miloval nás a vydal sebe samého za nás.“ Efez. 5,2. Necht'

evangelium vykoupení je hlavním obsahem každého kázání textem každé písně; nechť vyvěrá z každé modlitby. Nepřinášejte ve svém kázání nic, abyste Krista – Moudrost a moc Boží doplnili. Pozvedněte vysoko Slovo života, představte Krista jako naději kajících, pevnost každého věřícího. Zjevte zarmouceným a poraženým cestu pokoje a ukažte na milost a dokonalost Spasitelovu.

Je pouze jedna cesta, která vede z temnoty vzhůru ke světlu, až se dotýká trůnu Božího – cesta víry. Tato stezka není temná, nebo nejistá; není to cesta vymyšlená lidským rozumem, nebo stezka učiněna lidskýma rukama na níž od každého putujícího by byly vybírány poplatky. Přístup k ní nemůže být dosažen skutky pokání.

Cesta stanovená od Boha je tak úplná, tak dokonalá, že člověk svými skutky k její dokonalosti nemůže nic přidat. Je dosti široká, aby i nejzatvrzelejšího hříšníka přijala, který opravdově činí pokání, a přece je tak úzká, že ani jeden hřích nenalezne na ní místo. Je to cesta připravená pro vykoupené Hospodinovy, kteří po ní budou choditi.

SPRAVEDLNOST Z VÍRY

Vzácná je ta myšlenka, že spravedlnost Kristova je nám udělena ne pro zásluby z naší strany, nýbrž jako dobrovolný dar Nepřítel Boží a lidský nechce, aby tato pravda byla zřetelně hlášána, neboť si je vědom, že jeho moc by byla zlomena, jakmile by toto lidé pochopili. Může-li ovládnouti mysl, že pochybnost, nevěra a temnota zmocní se těch, kdož předstírají, že jsou dítkami Božími, potom je může přemoci pokušení.

Prostá víra, kterou Bůh přijímá od svého lidu měla by být povzbuzena. Boží lid musí mít tu víru, jež se chápe moci Boží; „nebo milostí spasení jste skrze víru (a to ne sami ze sebe, dar jest to Boží).“ Efez.2,8. Všichni ti, kdož věří, že Bůh skrze Krista odpouští jejich hříchy, neměli by poleviti, vzdor pokušení, a pokračovati v dobrém boji víry. Jejich víra měla by být silnější a to tak, že by jak slovy, tak svým křesťanským životem zvěstovali: „Krev Krista Ježíše očisťuje nás od všelikého hříchu.“ 1.Jan 1,7.

Chceme-li mít ducha a moc třetího andělského poselství, musíme zvěstovati zákon a evangelium společně, neboť jdou ruka v ruce. Jakmile moc z důli podníti syny nevěry, aby prohlašovali Zákon Boží za neplatný a pošlapávali pravdu, že Kristus je naší spravedlností, pohne moc shůry srdcem věrných, aby pozvedli Zákon a vyvýšili Krista jako dokonalého Spasitele. Neproniká-li moc Boží životem dítek Božích, zaujmou mysl nepravá učení a mínění. Kristus a Jeho spravedlnost zmizí ze zkušeností, a jejich víra bude bez životní síly.

Služebníci Boží musí jak ve sboru, tak i v nových polích představit Krista v Jeho plnosti, aby posluchači dospěli k rozumné víře. Lidé musí být vyučeni, že Kristus je jejich záchranou a spravedlností. Je to satanův promyšlený plán, aby zadržel lidi od víry, že Kristus je jejich jedinou nadějí; neboť Spasitelova krev, očisťující ode všech hříchů, působí mocně pouze pro ty, kdož věří v Jeho zásluhy a odvolávají se na ně, před Otcem, tak jak to činil Abel při své oběti.

Kainova oběť nebyla příjemná Hospodinu, protože to byla oběť bez Krista. Těžištěm našeho poselství není pouze Zákon Boží, nýbrž také víra v Ježíše. Na naší stezku svítí dnes jasné světlo, čímž naší víry v Krista přibývá. Měli bychom přijmouti každý paprsek světla, a v něm choditi, aby nám na soudu nesloužil k ztracení. Naše povinnosti a zásady zdají se nám tím důležitější, čím je nám jasnější naše porozumění pravdě. Světlo odhaluje a kára bludy, které leží skryty v temnotě a jakmile přijde světlo, musí se podle toho změnit život a povaha člověka, aby byl v souladu s přijatým světlem. Hříchy, které byly kdysi následkem slepoty ducha, hříchy z nevědomosti, nemohou být nyní již spáchány, aniž bychom na sebe neuválili vinu. Tou mírou, jakou je nám poskytnuto přibývající světlo, musí být lidé utvářeni, povznešeni a zjemněli, jinak stanou se zatvrdilejšími a tvrdošijnějšími, nežli před tím.

RADA JEDNOMU EVANGELISTOVI

Milý bratře,

.... Buď radostný ve své řeči, tichý ve svém jednání. Chraň se pečlivě, neboť jsi nakloněn býti přísný a rozkazující, a mluvíti ukvapená slova. Pán mluví k tobě a praví. Bdi a modli se abys nevešel v pokušení. Tvrdá vyjadřování zarmucují Pána, nemoudrá slova škodí. Bylo mi uloženo, abych ti řekla: Buď tichý ve své řeči, ostříhej dobře slova; necht' se nevyplíží do tvého vyjadřování žádná tvrdost. Nech proniknouti líbeznou vůni podobnou Kristu vším co pravíš a činíš. Nenech žádné přirozené vlastnosti poskvřiti nebo zkaziti tvé dílo. Měl bys pomáhati pokoušeným a je posilovati. Necht' se nezjeví vlastní já v ukvapených slovech. Kristus vydal svůj život za stáde, tedy také za všechny, s nimiž pracuješ Necht' není jedním tvým slovem ovlivněna duše, převráceným směrem. Ve služebníku Božím musí se zjevití povaha podobná Kristu.

Předčasná, opovážlivá vyjádření nejsou v souladu se svatým dílem, které Kristus svým učedníkům. Pohlížíš-li v denních zkušenostech na Krista a učíš-li se od Něho, potom zjevíš dobrou, souladnou povahu. Mírní svoje vyličování a nevyslov žádná odsuzující slova. Uč se od velikého Učitele.

Od velikého Učitele. Přívětivá, účastiplná slova jsou tak dobrá, jako lékařství, zmírňující balzám pro duše které jsou v zoufalství. Poznání Slova Božího uvedené v praktický život, má hojivou, utišující moc. Tvrdá slova nepřinesou tobě, ani některé duši požehnání.

Milý bratře, měl bys znázorňovat mírnost, trpělivost a dobrotu Kristovu. Proto necht' ve tvou řeči před veřejností září Kristův obraz. „Ale moudrost, kteráž jest shůry, nejprve zajisté jest čistotná, potom pokojná, mírná, povolná, plná milosrdenství a ovoce dobrého.“ Jak 3,17. Bdi a modli se a potlačuj drsnost, která občas u tebe propukne. Přebývá-li v tobě milost Kristova, mohou tvá slova býti posvěcena. Nejednají-li tvoji bratři tak, jak se ty domníváš že musí, nevystupuj proti nim přísně. Pán tvými tvrdými výrazy je mnohdy zarmoucen.

Tvoje vůle musí zcela splynouti s vůlí Boží. Potřebuješ pomoci Pána Ježíše. Necht' ze tvých rtů splývají pouze čistá, posvěcená slova; neboť že jsi služebník evangelia, budou jiní následovat tvého příkladu. Budiž k dítkám v každý čas přívětivý a srdečný....

Můžeš dosáhnouti od Boha vytčeného stanoviska, jsi-li rozhodnut, aby nic z tvého vlastního já nepůsobilo ve tvé práci. Myšlenka, že skutečně potom usiluješ v duchu íi skutku býti podoben Pánu, propůjčí ti sílu, útěchu a odvalu. Je tvou předností státi se tichým a pokorným srdcem; potom budou andělé Boží podporovati tvoje úsilí, po probuzení. Kristus zemřel, aby v tobě a ve všech, kteří si Jej vezmou za předobraz, mohl se zjevití Jeho život. V moci tvého Vykupitele můžeš zjevití Jeho povahu a můžeš působiti s moudrostí a silou, aby bylo hrbolaté učiněno rovným.

PRAKTICKÉ NÁVRHY

Přesně sestavené přednášky

Při vypracování svých přednášek dbají někteří kazatelé každé maličkosti a takovou přesností poskytují Pánu málo místa, aby řídil jejich mysl. Každý jednotlivý bod je pevně položen a potom ve svém opakování právě tak podán. Zdá se, jako by bylo nemožné odchýliti se od tohoto předepsaného plánu. Toto je veliké opatření, které bude-li neustále vykonáváno,

Omezí kazatele a zanechá ho bez duchovního života a ráznosti, jako kdysi pahorky Gelboe zůstaly bez rosy a deště.

Cítí-li kazatel, že se nemůže odchýliti od vytčeného plánu v přednášce, potom bude účinek pouze o málo lepší, jako kdyby bylo kázání přečteno. Krotké, škrobené přednášky mají málo z Ducha svatého a zvyk takové přednášeti, skutečně podkope schopnost a užitečnost kazatele. p

Bůh chce, aby Jeho služebníci byli naprosto závislí na Něm. Musí naslouchati co Pán praví, a tázati se: „Jaké je Tvoje Slovo pro mé posluchače?“ Jejich srdce musí býti otevřeno, takže Pán může ovlivniti jejich smysly a potom budou moci lidu přednésti pravdy, bezprostředně pocházející s nebe. Duch svatý jim sdělí myšlenky, které budou yhovovati potřebám přítomných.

Uctivost

Slyšela jsem kazatele, kteří mluvili o životě a učení Kristově zcela obyčejným způsobem, jako kdyby vyprávěli události ze života nějakého velikého muže. Ano, zdálo se, že kazatelé mluví o Kristu, jako o muži jim rovném. Slyším-li tento svatý předmět jak je takovým způsobem znevažován, zmocní se mne nevýslovný zármutek; neboť vím, že tito mužové, až jsou učitelé pravdy, nemají vysokého pojmu o Ježíši a nikdy s Ním nebyli; propůjčili jasnou představu o povaze Vykupitele světa.

Ti, kdož mají správný pojem o povaze a díle Kristově, nebudou domýšliví, nebo sami sebe povyšující. Slabost a nedokonalost jejich vlastních a přirovnání s úsilím Syna Božího, učiní je pokornými a nedůvěřivými vůči jejich vlastní moci a přivede je k tomu, že za sílu pro jejich práci, spolehnou se na Krista. Pohlíželi ze zvyku na Krista a jeho dostatečné zásluhy rozmnoží víru, posílí moc duchovního rozlišování, zvětší touhu býti Jemu podoben a propjčí modlitbě vážnost, která ji činí účinnou.

Nenáležitě anekdoty

Kazatelé by neměli upadnouti do zvyku, aby vyplétali do věci nenáležitě anekdoty, neboť tyto zadržují moc přednesené pravdy. Vyprávění anekdot, nebo příhod, které vzbudí u posluchačů smích nebo lehké myšlenky, je velmi zavržitelné. Pravdu bychom měli odívati do čisté, důstojné řeči, a použitá znázornění měla by míti stejnou povahu.

Vyhýbati se nepozornosti

Často musí kazatel mluvíti v přeplněné, přetopené místnosti; posluchači se stanou ospalými, jejich mysl omámena a je jim téměř nemožným přednesenou pravdu chápati. Kdyby se řečník pokusil učiti, místo kázati zábavným tónem, mluvil a kladl otázky, byly by smysly probuzeny k činnosti a mohly by býti zřetelněji pochopeny mluvená slova.

Malé posluchačstvo

Nebud'te malomyslní, je-li přítomno pouze málo duší, aby slyšeli tvoji řeč. Dokonce kdyby to byla jedna nebo dvě, kde ví, zda právě tato přítomné nepudil Duch Boží? Pán ti může dáti právě pro tyto duše poselství a mohou býti, jsou-li obráceny, prostředkem k dosažení jiných. Tobě neznámé mohou být následky tvé práce tisícero násobně rozmnožené.

Nedívej se na prázdná místa, nenech poklesnouti svoji odvahu a víru, nýbrž myslí na to, co Bůh činí, aby svoje poselství přinesl světu. Nezapomeň, že spolupůsobíš s nebeskými mocnostmi, které nikdy nezklamou. Mluv s toužou horlivostí, vírou a vážností, jako kdyby byli přítomni tisícové, kteří by naslouchali tvým slovům.

Jeden kazatel šel za deštivého rána do chrámu, aby kázal, a zjistil, že jeho posluchačstvo se stává z jediného muž. Nechtěl však tuto jedinou duši zklamat a kázal s vážností a oddaností. Tímto kázáním byl tento muž obrácen; stal se misionářem a jeho úsilím slyšeli tisícové to vzácné poselství spásy.

Krátká kázání

Poselství pro tento svět a čas, nemusí být přineseno v dlouhých, unavujících přednáškách, nýbrž v krátkých promluvách. Dlouhá kázání unavuje řečníka a uspávají posluchače. Je-li proniknut důležitostí svého poselství, musí být zvláště opatrným, aby nepřetěžoval svoje tělesné síly a ani nepřinášel posluchačům více, než si mohou podržeti.

Nevěřte, že vaši posluchači vše pochopili, co jste jim přednesli, když jste mluvili o jednom předmětu. Je nebezpečí, když spěcháme rychle od jednoho bodu ke druhému. Dejte prostou, zřetelnou řečí krátké poučení a nechte je často opakovati. Krátká poučení, dají se mnohem lépe zachovati než dlouhá. Naši řečníci nesmí ztratiti se zřetele, že přinesené učení mnohým je zcela nové, proto měli by hlavní body vždy opět probrati.

Přímá cesta

Mnoho řečníků promarní svůj čas a sílu dlouhým úvodem a omluvami. Někteří tím spotřebují téměř půl hodiny; čas uplyne a když přijdou k pojednávání předmětu a pokouší se vtisknouti posluchačům body pravdy, jsou tito již unaveni a nemohou chápat důležitost věci.

Místo, aby se omlouval, že chce mluvit k lidem, měl by kazatel oznámiti, že přináší poselství od Boha a měl by vyzvednouti podstatné body pravdy, jako ukazatele cesty, aby nebyly přehlédnuty.

Často bývá čas ztracen tím, že jsou přesně vysvětlovány body, které jsou skutečně nepatrného významu a které také jsou bez všelikého důkazu přijaty za samozřejmé. Hlavní body však musí být tak jasné a mocně zdůrazněny, jak jen řeč a důkazy to učiniti mohou.

Stlačovati na jeden bod

Někteří řečníci upadli do zvyku myšlenku příliš jako střed vystavovati. Do určité míry je to dobré řídit myšlenky k jednomu bodu, avšak velmi často jsou ostatní body tímto zanedbány. V rozmluvě jsou takoví lidé mluvné a unavující posluchače; jejich spisům chybí volný pohyblivý styl; mluví-li veřejně, je celá jejich pozornost upoutána na ten předmět, který stále dále sledují a do něž vždy hlouběji pronikají. Samým se zdá, tím, že se vždy více v tu věc prohlubují, že obdrželi poznání a světlo, avšak pouze málo kteří mohou je sledovati v jejich výkladech.

Je nebezpečí, že takoví mužové sítě pravdy sázejí tak hluboko, že něžné stéblo nemůže nikdy dosáhnouti povrchu. Také nejpodstatnější, zřejmé pravdy, které samy o sobě jsou jasné a prosté, mohou být slovy tak zahaleny, že se zdají zasmušilé a nezřetelné.

Jednoduchost

Důkazy na vhodném místě jdou dobré, ale mnohem více může být dosaženo prostým vysvětlením Slova Božího. Kristus znázornil svoje učení tak jasně, že ti nejnevědomější je mohli snadno pochopiti. Ve svých řečech nepoužil žádných dlouhých a těžkých slov, nýbrž použil prosté řeči, která byla přizpůsobena porozumění prostých lidí. Šel k věci, kterou chtěl vysvětliti, avšak ne dále, jak jeho posluchači Jej mohli sledovat.

Kazatelé by měli vysvětlovati pravdu jasným způsobem. Mezi jeho posluchači jsou mnozí, jimž musí býti zřetelně vysvětleny potřebné kroky k obrácení; většina lidí je v této věci nevědomější, než se domníváme. Mezi učenci, velikými řečníky, schopnými státníky, muži, kteří zastávají vysoká důvěryhodná místa, jsou mnozí, kteří své síly věnovali jiným záležitostem a ty věci největší důležitosti zanedbali. Navštíví-li takoví lidé shromáždění, hledí řečník s napětím všech svých sil míti bohaté duchovní kázání a chybí, že nezjeví Krista. Neukáže, že hřích je přestoupení zákona, neučiní zřetelným vykoupení. Srdce jeho posluchačů by bylo pohnuto, kdyby byl poukázal na Spasitele, který zemřel, aby mohl míti podíl na vykoupení.

Probuzení

Působí-li Pán skrze lidské nástroje, jsou lidé pohnutí silou shůry, potom jsou služebníci satanovi ihned pohotoví a volají: „Fanatismus!“ a varují lidi, aby neupadli do výstředností. Kéž by byli všichni opatrní, aby nepozvedli takové volání, neboť i když jsou falešné mince, nemohou zmenšiti cenu pravých. Poněvadž jsou falešná probuzení a nepravá obrácení, nevyvěrá z toho, že musí býti pohlíženo na všechna probuzení s podezřením. Nezjevujme žádné opovržení jako farizeové, kteří ve své domýšlivosti a sebepovyšování pravili: „Tento hříšník přijímá.“ Luk. 15,2.

V Kristově učení nalezneme mnoho, jež nás učí, abychom nepohlíželi na Jeho dílo záchrany duší s pohrdáním. Zjevení obnovující milosti Boží na hříšném člověku dává andělům příčinu k vítěznému jásotu, kdežto člověk toto v nevěře často nazývá fanatismem a o poslu, skrze nějž Bůh působil praví, že má horlivost, která nesouhlasí s poznáním.

Sobotní bohoslužby

Ten, který je určen k tomu, aby řídil bohoslužby v sobotu, musí přemýšleti o tom, jak by u svých posluchačů mohl vzbudit zájem o pravdy Slova Božího. Nesmí vždy tak dlouho kázati, že nikdo nemá příležitost vyznati Krista, nýbrž kázání mělo by býti většinou krátké, aby přítomní mohli vysloviti své díky k Bohu. Oběť díky zvelebují jméno Hospodinovo. V každém shromáždění svatých, naslouchají svatí andělé chvále přenášené Hospodinu, neboť je to svědectví, zpěv nebo modlitba.

Modlitební a společná shromáždění měly by poskytovat zvláštní pomoc a povzbuzení. Všichni měli by to míti za přednost býti účastníkem. Každý, kdo má jméno Kristovo, měl by ve shromáždění něco říci. Nechť jsou svědectví krátká a nápomocná jiným. Nic neuhašuje ducha zbožnosti více, nežli svědectví osoby trávající dvacet, až třicet minut; toto usmrcuje duchovní život shromáždění.

PEČLIVOST V CHOVÁNÍ A ODÍVÁNÍ

Kazatel nesmí zapomenouti, že svým chováním za řečnickým stolkem, svým postojem, způsobem řeči a svým oděvem vzbuzuje příznivé, nebo nepříznivé dojmy v jeho posluchačích. Musí pěstovati zdvořilost, zjemnělost chování a uchovati si přiměřenou důstojnost svému vysokému povolání. Slavnostní ráz, a určitá Božská autorita spojená s tichostí, měly by označovati jeho počínání. Vše hrubé a drsné nesmí býti trpěno v obyčejném životě, tím méně se vplížiti v úřad kazatelský. Postoj kazatelův musí býti v souladu se svatými pravdami, které zvěštuje, jeho slova musí být v každém způsobu vážná a dobře uvážená.

Kazateli není dovoleno počínati si za stolkem jako herec, zaujímati postoje a používatí vyjádření pouze ke vzbuzení účinku; není žádným hercem, nýbrž učitelem pravdy. Nepěkné,

hlučné počínání nepropůjčí mluvené pravdě žádné síly; naopak, klidně usuzující muži se a ženy se správnými náhledy, budou tím naplnění odporem.

Služebník vyučený od Krista bude si stále vědom, že je poslem Božím, pověřen od Něho, vykonati dílo, jehož vliv se prostírá až do věčnosti. Nesmí býti jeho úmyslem, aby obracel pozornost na sebe, své učení, nebo své schopnosti. Jeho jediný cíl musí býti vésti hříšníky k pokání, jim jak učením, tak příkladem ukazovati na Beránka Božího, který snímá hříchy světa. Jeho řeč musí vyjadřovati, že má moc a autoritu od Boha, jeho řeč musí zjevovat vážnost, horlivost a přesvědčující sílu, a pohnouti hříšníka, aby zaujal útočiště u Krista.

Pečlivost v odívání je velmi důležitá. Kazatel měl by se odívatí takovým způsobem, který je v souladu s důstojností jeho úřadu. Mnozí v tomto klesli; nedokázali pouze nedostatek vkusu a správného sestavení, nýbrž jsou nepořádní a nedbalí v odívání.

Bůh nebeský, jehož rámě pohybuje zemí, který nám dává život a udržuje ve zdraví, je odíváním těch, kterým předal úřad ke cti, ctěn, nebo zneuctěn. Dal Mojžíšovi zvláštní poučení pro službu ve stánku úmluvy a popsal přesně úbor kněží před Ním sloužících. „A uděláš roucha svatá Aronovi, bratru svému k slávě a ozdobě.“ 2.Mojž.20,2, měl předpis udělený Mojžíšovi. Vše, co souviselo se zjevem a chováním kněží, mělo býti takové, že činilo na pozorovatele dojem svatosti Boží, slavnost jeho uctívání a požadovanou čistotu těch, kdož se k Němu blížili.

Kněží nesměli vstoupiti do svatyně s obuví na svých nohou, neboť prachem, přidrživším se na obuví, bylo by svaté místo znesvěceno. Museli svoji obuv odložit v předsíni, než vstoupili do svatyně a umýt si ruce i nohy dříve, než směli sloužit v stánku úmluvy, nebo u zápalného oltáře. Tímto způsobem bylo stále vtiskováno to naučení, že od těch, kdož se přibližují k Bohu, musí býti odstraněna veškerá nečistota.

Vliv kazatelům který je nedbalý ve svém oděvu není Bohu příjemný, a na jeho posluchače činí takový kazatel dojem, jako by svoji práci nepovažoval za světější, nýbrž nějaké obyčejné zaměstnání. Ale nejen to, nýbrž místo jim ukázat důležitost slušnosti a vkusu odívání, dává jim příklad v nedbalosti a nepořádku, kterých někteří velmi rychle následují.

Bůh očekává od svých služebníků, že ve svém chování a odívání vhodně znázorní pravdu a svatost svého úřadu. Měli by býti vzorem, který by mohl pomoci mužům a ženám k dosažení vysokého stanoviska.

Lidé mají moc uhašovati Ducha Božího; je jim ponechána moc voliti. Je jim dovolena naprostá svoboda v jednání. Mohou býti poslušní skrze jméno a milost našeho Vykupitele, nebo odvrhnouti poslušnost a vyjasnit si následky.

Člověk je odpovědný za přijetí, nebo zavržení svatých, věčných pravd. Duch svatý neustále přesvědčuje a duše se rozhodují pro, nebo proti pravdě. Jak důležité je proto, zvláště pro posly Kristovy, kteří na jeho místě jednají, aby působili pouze takové skutky, kterých nepotřebují litovat.

VEŘEJNÉ MODLITBY

Veřejně přinášený modlitby musí býti krátké a vhodné. Bůh nechce, aby modlitební čas působil únavně dlouhými modlitbami. Kristus nepožadoval od svých učedníků žádné namáhavé a dlouhé modlitby. „Když by se modlili“, pravil, „nebývej jako pokrytci. Obyčej zajisté mají ve školách a na úhlech ulic stojíce, modliti se, aby byli viděni od lidí.“ Mat. 6,5

Farizeové měli pevně stanový čas k modlitbě, a když byli, jak se to často stávalo, v ten určitý čas venku, zastavili se, nechť to bylo kdekoli venku na ulici, na trhu, ve spěchajícím množství lidí a hlasitě říkali svoje formální modlitby. Taková sebeoslavující bohoslužba zasluhovala pokárání od Ježíše, bez šetření. A přece nezavrhoval veřejnou modlitbu, neboť sám se modlil se svými učedníky a s množstvím. Zdůrazňoval však svým učedníkům naproti tomu, že takové modlitby musí býti krátké.

Pouze málo minut postačí pro obyčejnou, veřejnou modlitbu. Může se stát, že bude od Duch svatého udělen zvláštní způsob proseb, kdy usilující duše trpí muka a vzdychá k Bohu, kdy duch, tak jako Jákob, zápasí a bez zvláštního zjevení se moci Boží nemůže utišiti: v takovém případě může být další modlitba vhodná.

Je mnoho nudných modliteb vysloveno, které se podobají více přednášce Pánu držené, než-li prosbě. V takovém případě by bylo lepší omezit se na krátkou modlitbu, kterou učil Ježíš své učedníky. Dlouhé modlitby unavují posluchače a nepřipraví je na poučení, které jim má být potom uděleno.

Poněvadž modlitby v komůrce jsou zanedbávány, jsou přinášeny dlouhé, unavující veřejné modlitby. Kazatelé by neměli ve svých modlitbách přinášeti po celý týden zanedbané povinnosti a tím doufat, že napraví svoji nedbalost a upokojí svědomí. Takové modlitby jsou mnohem více podnětem, že jiné duše duchovně klesnou.

Dříve nežli kazatel vstoupí za stolek, musí hledat Boha v komůrce a vstoupit s Ním v úzké spojení. Tam může svoji žíznící duši pozvednout k Bohu a od rosy milosti být osvěžen. Potom, se zasvěcením Ducha svatého na sobě jež je naň vloženo pro odpovědnost za duše, nepustí své posluchače, aniž by je nepřivedl k Ježíši, tomu jedinému útočišti hříšníků. Jsa vědom, že tyto duše snad nikdy nebude před sebou vidět, bude tak mluvit, že jako promluva dosáhne jejich srdce. A Mistr, který zná lidská srdce, udělí mu vyjádření, pomůže mu mluvit slova v pravý čas s mocí.

Uctivost v modlitbě

Někteří to považují za znamení pokory mluvit s Bohem obyčejnou řečí, jako kdyby hovořili s nějakou lidskou bytostí. Zneuctívají jméno Boží tím, že zbytečně a neuctivě ve své modlitbě opakují slova: „Všemohoucí Bůh“, obsahově těžká slova, která by neměla vyjít ze rtů, leč v pokorném tónu a s pocitem svaté bázně.

Vzletná vyjadřování jsou pro modlitbu nevhodná, neboť je to veřejná, v rodinném kruhu, nebo v komůrce. Zvláště na veřejnosti měla by být modlitba z prostých slov, aby všichni řečenému rozuměli, a mohli se spolu modlit.

Je to ze srdce vycházející modlitba víry, která je v nebesích vyslyšena a na zemi odpověděna. Bůh rozumí potřebám lidstva. Ví, co žádáme, dříve než my prosíme. Vidí boje duše s pochybností a pokušením. Patří na upřímnost prosícího. Chce přijmouti pokoru a potřebu duše. „I však na toho patřím, kdož jest chudý a zkroušeného ducha a třese se před slovem mým,“ prohlašuje Izaiáš 66,2.

Je naší předností plni důvěry se modlit, jak Duch nám klade v ústa naše prosby. Musíme naše potřeby s prostotou přednésti Pánu a na Jeho zaslíbení činiti si takový nárok, s takovou vírou, že všichni přítomní zakusí, že jsme se naučili v modlitbě být s Bohem. Budou potom povzbuzeni věřit, že Pán je v shromáždění přítomen a otevrou svá srdce, aby přijali Jeho požehnání. Jejich víra v naši upřímnost bude vzrůstat a budou radostně naslouchati udělovaným poučením.

Naše modlitby musí být plny něžnosti a lásky. Toužíme-li po hlubším a širším poznání lásky Spasitelovy, budeme více volati po moudrosti. Mylo-li kdy zapotřebí modliteb, které hýbají dušemi, potom je to nyní. Konec všech věcí je přede dveřmi. Ó, bychom tu nutnost, hledat Pána z celého srdce, mohli tak vidět jak bychom měli! Potom jej také nalezneme. Kéž by Bůh vyučoval svůj lid, jak by se měl modlit. Kéž by naši učitelé ve školách a kazatelé ve sborech učili se denně ve škole Kristově. Potom se budou také s Kristem modlit a jejich prosby budou slyšeny a vyslyšeny a Slovo bude s mocí zvěstováno.

Náš postoj k modlitbě

Jak veřejně, tak v domácích pobožnostech, je naší předností svá kolena skláněti před Pánem, přinášíme-li Jemu naše modlitby. Ježíš, náš předobraz, „poklekl na kolena, modlil se“. Luk.22,41. O Jeho učednících je napsáno, že také oni poklekl na kolena, modlili se. Skut.9,40; 20,36; 21,5. Pavel praví: „Pro tu příčinu klekám na kolena svá před Otcem Pána našeho Jezukrista.“ Efez.3,14. Když Ezdráš před Bohem vyznával hříchy Izraele, klekl na kolena svá. Ezdráš 9,5. Daniel „třikrát za den klekal na kolena svá a modlival se a vyznával se Bohu svému.“ 6,10.

Pravá uctivost před Bohem bude nám vzbuzena vědomím Jeho nesmírné velikosti a poznáním Jeho přítomnosti. Každé srdce by mělo mít hluboký dojem o tomto pocitu Neviditelného. Čas a místo modliteb jsou svaté, poněvadž je tam Bůh, a uctivostí zjevené

V chování tento pocit ještě zesílí. „Svaté a hrozné jest jméno Jeho.“ Žalm 111,9 prohlašuje žalmista. Andělé zahalují své obličejy při vyslovení jména Jeho. S jakou uctivostí měli bychom my si počínati, kteří jsme podlé a hříšné bytosti.

Bylo by dobře pro staré a mladé, aby přemýšleli nad oněmi místy z Písma, jež ukazují jak pohlížeti na místo, jež bylo vyznačeno zvláštní přítomností Boží. „Szuj obuv sou z noh svých.“ Nařídil Bůh Mojžíšovi u hořícího keře, „nebo místo, na kterémž ty stojíš, svaté jest.“ 2.Mojž.3,5. Když měl Jákob vidění o nebeském žebříku, zvolal: „V pravdě Hospodin jest na tomto místě a já jsem nevěděl... Není jiného, jedině dům Boží a tu jest brána nebeská“. 1.Mojž.28,16-17

„Hospodin pak v chrámu svatosti své jest, umlkniž před obličejem jeho všechna země.“ Ab.2,20.

Nudné, jako kázání držené modlitby jsou nevhodné, zvláště na veřejnosti. Krátké, ve vážnosti a víře, přednesené modlitby obměkčují srdce posluchačů; avšak v době dlouhých modliteb čekají netrpělivě, jako by si přáli, aby každé slovo bylo posledním. Kdyby kazatel zápasil s Bohem ve své komůrce, až by zpozoroval, že jeho víra může uchovati zaslíbení: „Proste a bude vám dáno“, potom by přišel do shromáždění ihned k věci a prosil by vážně Boha a u víře milost pro sebe a své posluchače.

PASTÝŘUV POMOCNÍK

Paste stádo Boží,....opatrujíte je.“ 1.Petr 5,2

Kristus, největší vzor všech svých služebníků srovnává se s pastýřem. „Já jsem ten dobrý Pastýř. Dobrý pastýř pokládá duši svou za ovce. Já jsem ten dobrý Pastýř a znám své a ony znají mne. Jak mne zná Otec, tak i já znám Otce a duši svou pokládám za ovce.“ Jan 10,12.

Tak jako pozemský pastýř zná své ovečky, tak i nebeský Pastýř zná své stádo roztroušené po celém světě. „Vy pak ovce mé, ovce pastvy mé, vy lidé, a já Bůh váš, praví Panovník Hospodin.“ Ezech. 34,31.

V podoběnství o ztracené ovci jde pastýř hledat jednu nepatrnou ovečku. Když zjistil, že mu jedna chybí, neuklidnilo ho to, že je stádo v bezpečí, aby řekl: Mám devadesát devět ovcí a nestojí mi za to hledat jednu ztracenu. Může se opět vrátit a já ji otevřu a vpustím ji do ovčince. Ne, jakmile pastýř postrádá jedinou ovci, je plný starosti a strachu. Nechává oněch devadesát devět v ovčinci a jde aby tu jednu našel. Může být temná a bouřlivá noc, cesta nebezpečná a nejistá, hledání těžké a dlouhé, On neustane, dokud ztracenu nenalezne.

Jak se mu ulehčí, když zdáli zaslechne její slabý hlas! Následuje jej po strmých výšinách s nasazením vlastního života, jde po okraji propasti, zatím co stále slábnoucí volání mu praví, že jeho ovečka spěje ke zkáze.

Když pak zbloudilou nalezne, poručí ji, aby šla za ním, Nebo ji snad spílá a bije? Žene ji před sebou a vzpomíná co úzkostí a strachu pro ni vytrpěl? Ne, vezme znavenou ovečku něžně do náručí a naplněn radostnou vděčností, že jeho hledání nebylo marné, vrací se ke stádu. Přitom zvolává své přátele a známé a praví jim: „Radujte se se mnou, neboť jsem našel ovečku, která se ztratila.“

Právě tak se raduje nebe i země z každého ztraceného hříšníka, který je dobrým Pastýřem nalezen. „Tak jest radost v nebi nad jedním hříšníkem pokání činícím větší, nežli nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují.“ Luk. 15,6-7

Náš pastýř má své pracovníky, jímž svěřil péči o ovce. První úkol, který dal Petrovi při jeho opětovném uvedení v úřad pastýřský byl: „Pasiž Beránky mé.“ Jan 21,15, k tomu úkolu měl však Petr ještě málo zkušeností, neboť to vyžaduje velikou pečlivost a něžnost, mnoho trpělivosti a vytrvalosti. Byl Jím povolán sloužit dětem,, mládeži a mladým lidem v pravdě, učit nevědomé a vykládat jim Písma a vychovávat z nich dělníky Kristovy. Až dosud nebyl Petr pro tuto práci schopen a ani neuznával její důležitost.

Kristova otázka byla pro Petra významná. Pod jedinou podmínkou mohl být jeho učedníkem a pomocníkem. „Miluješ mne?“ tázal se ho. To je pro službu nejpotřebnější. I kdyby měl Petr všechny schopnosti, bez lásky ke Kristu by nemohl být věrným pastýřem Božího stáda. Znalost, ochota, výmluvnost, vděčnost a horlivost jsou potřebné v dobrém díle, ale bez lásky Ježíšovy není činnost křesťanského kazatele úspěšná.

Zkušenost získaná na jezeře Genezaretském byla Petrovi poučením po celý život. Pouze Duchem svatým, píše sborům:

„Starších, kteří mezi vámi jsou, prosím já spolustarší a svědek Kristových utrpení a budoucí, kteráž zjevena bude, slávy účastník: Paster stádo Boží, kteréž při vás je, opatrujíte je, ne bezděky, ale dobrovolně, ne pro mrzký zisk, ale ochotně, ani jako panující na dědictvím, ale jako příkladem jsouce stádu. A když se ukáže kníže pastýřů, vezmete tu neuvadlou korunu slávy.“ 1.Petr 5,1-4.

Od stáda zbloudilá ovce, je nejbezbrannější tvor. Musí býti hledána, neboť nenajde cestu zpět. Právě tak je i s duší, která odešla o Boha; je jako ztracená ovce. Nejde cestou zpět dříve, dokud ji ne zachrání Boží láska. Jakým soucitím, starostí a vytrvalostí má proto pastýř pomocník hledat každou ztracenou ovci! Jak ochotně by měl snášet sebezapření, těžkosti a strádání!

Potřebujeme pastýřů, kteří chtějí pod vedením knížete pastýřů hledat ztracené a pobloudilé ovce. To však znamená snášet tělesné útrapy a obětovati pohodlí; to vyžaduje něžnou péči o bloudící, velkou trpělivost a slitování, jakého je schopen Bůh. Je třeba s účastí naslouchat o kruté nespravedlnosti, ponížení, zoufalství a bídě.

Pravý pastýř nemyslí na sebe, ale sám sebe opomíjí, aby mohl konat skutky Boží. Kázáním Slova a osobní službou v obydlích lidí se učí znát jejich potřeby a těžkosti a ve spojení s tím velikým Pomocníkem se dělí o jejich bolesti, utěšuje a sytí hlad jejich duše. Tak získává jejich srdce Bohu. V této službě pomáhají služebníku Božímu andělé, on sám se pak zdokonaluje a posvěcuje v pravdě, která vede ke spasení.

V naší práci dokáže osobní námaha více, než se všeobecně soudí. Pro toto nedostatečné pochopení hyne mnoho duší. Každá z nich má nesmírnou cenu; zaplacenou na Golgathě. Jedna, pro Krista získaná duše, může získat jiné a může se tak stát zdrojem velkého požehnání a spásy.

OSOBNÍ SLUŽBA

Mnozí kazatelé kladou příliš velký důraz na řečnické umění a nesnaží se přiblížit lidským srdcím. Je zapotřebí více lidské péče o duše. Tak jako Kristus úzce cítil s každým jednotlivcem a snažil se probudit v něm pochopení pro důležitost života věčného. Lidská

srdce jsou někdy tvrdá jako kámen a veškerá snaha přivést je k Spasiteli zdá se zbytečnou. Avšak tam, kde selže logika, důkazy se minou cíle, obměkčí láska Kristova, projevená osobní službou i to nejkamenější srdce, aby v něm vzkličít mohlo símě pravdy.

Služba evangelia znamená mnohem více než kázat, znamená vážnou osobní práci. Církev je složena s omylných mužů a žen, kteří vyžadují trpělivou a namáhavou práci, aby byli vychováni a vyučeni v díle pro svého Pána, než by je jednou mohl korunovati slávou a nesmrtelností. Potřebujeme věrné pastýře, kteří by svěřeným duším nelichotili, ani hrubě s nimi nezacházeli, ale sytili je chlebem života – muže, kteří denně okouší obrazující moc Ducha svatého a jsou plni hluboké, nezištné lásky k těm, pro něž pracují.

Pomocník Pastýře musí být ohleduplný a taktní i když se v církvi vetká s ochladnutím, hořkostí, nenávisť, závistí, nebo žárlivostí; musí v duchu Kristově sjednat patřičný pořádek. Musí napomáhat z kazatelny i osobním zásahem kárat hříchy a nepravost. Vrtkavé srdce lidské může vznášet různé námitky vůči poselství a služebníka Božího neprávem soudit a kritizovat. Tu musí mít na paměti, že „moudrost, která je shůry, nejprve zajisté jest čistotná, potom, pokojná, mírná, povolná, plná milosrdenství a ovoce dobrého, bez rozsuzování a bez pokryství.“

Úkolem služebníka evangelia je „osvětlit každému jaké by bylo obcování tajemství skrytého od věků v Bohu.“ Efez.3,9. Vstoupí-li někdo do díla zvolí si práci vyžadující co nejméně sebeobětování, spokojí se pouhým kázáním a osobní službu přenechává jinému, nekoná dílo Bohu libé. Duše, pro které Kristus zemřel hynou následkem nedostatečné péče a ten, kdo není ochoten ujmout se této práce spojené se spasením stáda, špatně pochopil své povolání.

Kazatel musí být vždy hotov při každé příležitosti hlásat o Božích věcech. Nejvhodnější příležitost v domě při modlitební hodině a tam, kde se mluví o náboženských věcech; ne již tak často se podaří svědčit v rodinném kruhu, na poli, na cestě, nebo na trhu, uvádět mysl lidí vhodným způsobem v učení Bible a laskavě a vážně jim osvětlovati požadavky Boží. Mnoho, velmi mnoho takových příležitostí zůstává nevyužito v domnění, že není vhodná doba. Kdo však ví, jaký dojem může v mysli zanechat správná rozmluva? Je psáno: „Hned z jitra rozsívej símě své a u večer nedávej odpočinutí ruce své; nebo ty nevíš, co jest lepšího, to-li, či ono, čili obě jednostejné jest.“ Kaz.11,6. Někdy i s těžkým srdcem rozsévá rozsévač símě pravdy, neboť se jeho námaha zdá marnou; zůstane-li však věrný, spatří ovoce své práce, jak praví Slovo Boží: „Sem i tam chodící lid s pláčem rozsívá drahé símě, ale potom přijde, s plesáním snášeti bude snopy své.“ Žalm 126,6

Návštěvy v domovech

Zvěstování evangelia z kazatelny, práce kazatelova teprve začíná. Nastává jeho osobní služba k bližním v jejich příbytcích, opravdově s nimi promluvit a pokorně se modlit. Jsou rodiny, jímž Slovo Boží zůstává uzavřeno, dokud je nenavštíví ti, kteří jsou obdařeni milostí Boží, aby jim ukázali vyšší cestu. Srdce těchto pracovníků musí však tlouci v souzvuku se srdcem Kristovým.

Velmi významný je rozkaz: „Vyjdi na cesty a mezi ploty a přinuť vjíti, ať se naplní dům můj.“ Luk.14,23. Jestliže služebníci Boží vyučují pravdě v rodinách a sblíží se s těmi pro něž pracují, vzbudí je Bůh, s nimiž pracují, duchovní silou. Kristus je povede v jejich díle a dá jim slova, která se hluboce vtisknou v srdce posluchačů.

Je předností každého kazatele, že může s Pavlem říci: „Neobmeškal jsem zvěstovati vám všeliké rady Boží.“ „Kterak jsem ničeho nepominul, což by užitečného bylo, aby vám neoznámil a neučil vás zjevně i po domech,....o pokání k Bohu a o víře v Pána našeho Ježíše Krista.

Náš Spasitel chodil dům od domu, uzdravoval nemocné, potěšoval smutné, tišil trpící a zarmouceným přinášel pokoj. Bral malé děti do náručí a žehnal jim, zemdleným matkám dával novou naději a útěchu. S nevýslovnou něžností a soucitem vycházel vstříc každé lidské bídě a utrpení. Nepřišel spasit sebe, ale ostatní, byl služebníkem všech. Stát se nadějí a posilněním všechněm, s nimiž přišel do styku, to bylo jeho pokrmem a nápojem. A zatím, co mužům a ženám kázal slova, která se v základu lišila od učení a výkladů rabínů, probouzel v jejich srdcích nové naděje. Opravdovost Jeho učení dávala jeho slovům přesvědčující sílu.

Svým bratřím – kazatelům, chtěla bych říci toto: přibližte se svou osobností k všemu lidu. Seznamte se s ním. Tato práce nemůže být nikým zprostředkována. Půjčený, ani darovaný peněz nevykoná tuto úlohu, právě tak jako kázání s kazatelnou. Práce evangelisty je vyučovat Písmu svatému v rodinách a tak navazovat na kázání. Jestliže toho není, pak pozbývá kázání svůj hlavní účel.

Ti, kteří hledají pravdu, potřebují slova v pravý čas, neboť jsou pokoušeni satanem. Chcete-li duším pomoci, nedejte se zastrašiti, ani když narazíte na odpor. Někdy se zdá, že jste dosáhli jen nepatrného výsledku, ale buďte stateční! Zůstaňte na svém místě a bděte; poznejte kdy máte mluvit a kdy mlčet. Hledejte duše, jako dobří šafáři a nedejte se zmásti satanovými plány, aby vás neodvedl od vašich povinností. Nedejte se zmalomyslnět ani zastrašit těžkostmi, ale vzdorujte jim silou víry, pevně a rozhodně. Rozsivejte štědrú rukou símě víry.

Velmi záleží na našem chování vůči těm, které navštěvujete. Někoho můžeme získat vřelým stiskem ruky, nebo jej svým chladem natolik odradit, že navždy ztratíme jeho důvěru.

Styk s chudými nesmíme považovat za své ponížení, neboť mají v očích svého Pána stejnou cenu jako my; musíme dle toho s nimi také zacházet. Náš oděv má být jednoduchý, abychom je při své návštěvě nevedli do rozpaků z rozdílnosti našeho a jejich zevnějšku. Chudí mají málo důvodů k radosti a proto mají služebníci Boží vnášet paprsek světla do jejich příbytku. Něžnou účastí Ježíše Krista získáme cestu k jejich srdcím.

ÚKOL PASTÝŘUV

Pravý pastýř se stará o blaho svého stáda, o jeho pokrm, vede je a ochraňuje. Moudře a zvláště opatrně jedná s těmi, kteří procházejí pokušením, nebo jsou postiženi bolestí a sklíčením. „Syn člověka nepřišel, aby jemu slouženo bylo, ale aby on sloužil, a aby dal život svůj na vykoupení za mnohé.“ Mat. 20,28. „Amen, amen pravím vám, není služebník větší nad Pána svého, ani posel větší než-li ten, který jej poslal.“ Jan 13,16. Kristus „sebe samého zmařil, způsob služebníka přijav, podobný lidem učiněn.“ Fil.2,7. „Povinní jsme pak my silní mdloby nemocných snášeti a ne sami sobě se líbiti. Ale jeden každý z nás bližnímu se lib k dobrému pro vzdělání. Nebo i Kristus ne sám se sobě líbil, ale jakož psáno jest: Hanění hanějících tebe připadla na mne.“ Řím.15,1-3.

Mnohý pracovník maří své dílo tím, že není částečně citově spjat s těmi, kteří jeho pomoci potřebují. S Bibli v ruce, zdvořile a přátelsky se musí snažit odhalit překážky v nitru těch, kteří se jej hned na poprvé táží: „Co je pravda?“ Pečlivě a zároveň mile jako děti ve škole musí je uvádět v pravdu a poučovat. Mnozí, když se přesvědčí, že se mýlili ve věcech víry a že není pravdou to, čemu dlouho věřili, jsou přivedeni do zmatku a pochybností. Ti potřebují zvláštní pozornost a obezřetnost vyžadují co nejpečlivější poučení. Je třeba se za ně i s nimi modlit, a přátelsky je podpírat.

Je velkou předností účastnit se jako dělník Kristův u záchrany duší. Trpělivě a nezištně zachránil náš Spasitel padlého člověka před následky hříchu. Hlasatelé Jeho Slova mají co nejvěrněji následovat Jeho příkladu.

Práce na nové půdě vyžaduje posílení na modlitbě a moudrého počínání. Nejen ti, kteří dovedou kázat, je zapotřebí i těch, kteří již vnikli v tajemství Božího spasení a mohou svými

zkušenostmi uspokojit naléhavou potřebu lidí, těch, kteří jsou si vědomi důležitosti svého povolání jako služebníků Kristových a ochotně nesou kříž, který je učil nésti.

Je velmi důležité, aby se kazatel stýkal s lidmi a tak poznával různé obměny lidských povah. Musí nejprve poznat duševní vyspělost svých posluchačů, aby svá slova přizpůsobil jejich chápání. Tímto způsobem se naučí oné veliké lásce, která je vlastnictvím znalců lidských povah a potřeb.

ČTENÍ BIBLE V RODINNÉM KRUHU

Studovat Slovo Boží je původu nebeského. Mnoho mužů a žen se může zúčastnit tohoto odvětví misijní práce. Služebníci Boží se tímto způsobem zdokonalují a stávají se mnohými nástroji v ruce Boží. Tisícům se takto otevřela cesta k Slovu Božímu a jeho poslové se seznamují s lidmi všech národů a řečí. Bible se dostala do rodin, kde jsou její svaté pravdy přijímány. Lidé jsou přivedeni k tomu, aby se sami naučili přemýšlet a uvažovat, a konečně, aby se sami rozhodli světlo přijmout, nebo zamítnout. Bůh nenechá tuto cennou službu pro Něho vykonanou bez odměny, ale bude korunovat úspěchem každou námahu, vynaloženou s pokornou myslí pro Jeho jméno.

Každá nová práce vyžaduje trpělivost a vytrvalost. Nedejte se zmalomyslnit počátečními nezdary; často ta nepatrná práce přináší největší úspěch. Čím bližší je náš vztah k bližním, tím lepšího výsledku dosáhneme. Osobní vliv je mocný. Působí netušeným dojmem na smýšlení těch, s nimiž jsme úzce spojeni. Množství nelze zvládnout tak, jako jednotlivce. Ježíš opustil nebe, aby zachránil duše na naší zemi. I vy máte mít soucit s těmi, pro něž pracujete; nestačí, aby jen slyšeli váš hlas, musí se uchopit vaší ruky, a naučit se vašim zásadám a pocítit vaše účastenství.

Milí bratři kazatelé, nepovažujte kázání za jedinou povinnost vám svěřenou a za jediný způsob, jak získáte duše. Mnohem užitečnější vaší prací jest učit a vykládat. Máte-li k tomu příležitost, jděte do rodin, přijímejte dotazy a zodpovídejte s trpělivostí a prostě. Neustávejte v této práci ani při své veřejné činnosti. Kažte méně a uče více ze Slova Božího a modlete se v rodinách i ve skupinách.

Chtěla bych říci všem, kteří s Kristem pracují, podaří-li se vám získat přístup do rodiny, využijte té příležitosti. Vezměte s sebou Bibli a seznamujte je s velkými pravdami. Váš úspěch nezávisí tak na vašich znalostech a vyjadřování, jako na schopnosti nalézt cestu k jejich srdci. Tím, že jednáte přátelsky a projevujete cit k lidem, dosáhnete u nich většího porozumění než krásnými slovy. V rodinném kruhu, nebo malém shromáždění je často větší předpoklad pro získání duší správně poučených o Kristu, než tomu bývá o přednáškách k množství posluchačů ve veřejných místnostech.

Všichni, kteří se této službě osobní podvolí, musí býti bedliví toho, aby ji nekonali mechanicky jako kázání. Stále se musí učit. Se svědomitou horlivostí musí se snažit dosáhnouti těch největších schopností muže znalého Písma. Neustávat v duševní činnosti zvláště v modlitbě a pilném studiu Slova Božího.

Cena námahy pro jednotlivce

Nejvíce duší získali ti mužové a ženy, kteří si nezakládali na svých přednostech a v pokorné víře pomáhali svým bližním. Tak také sloužil Ježíš. Byl nablízku těm, které chtěl získat. Často se jich shromáždilo jen málo k naslouchání. Svá učení udílel; ale brzy se zastavil jeden mimojdoucí po druhém, až zanedlouho veliký dav naslouchal s podivením a úžasem slovům nebeského učitele.

Samaritánka

Kristus nečekal na veliké shromáždění. Některé nejdůležitější pravdy svého učení mluvil i k jednotlivci. Seděl u studnice Jákobovy, když přišla žena, aby navázila vody. Byla velmi překvapena, když ji Kristus požádal o laskavost: „Dej mi napít“, pravil. Toužil po chladném doušku, a zároveň si přál poskytnout této ženě vodu živou.

„Kterak ty jsa Žid, žádáš ode mne nápoj od ženy Samaritánky? Neboť neobcují Židé se Samaritány.“

Ježíš ji odpověděl: „Kdybys znala ten dar Boží, a věděla kdo jest, kterýž praví tobě: Dej mi napít, ty bys prosila jeho a dal by tobě vody živé. Kdo pije vodu tuto, žízniti bude opět. Ale kdož by se napil vody té, kterouž já dám jemu, nežíznil by navěky, ale voda ta, kterou já dám jemu, bude v něm studnicí vody prýšticí se k životu věčnému.“

Jak velkou účast projevil Ježíš k této ženě! Jak vážná a přesvědčivá byla Jeho slova! Zmocnila se jejího srdce, tak že úplně zapoměla proč přišla ke studnici a spěchala do města, aby oznámila lidem: „Pojďte a vizte člověka, kterýž mi pověděl všecko, co jsem činila. Není-li on Kristus?“ Jan 4,7-30

Mnozí opustili svá zaměstnání a přišli k cizinci u studnice Jákobovy. Zahrnuli ho otázkami a On jim vysvětloval všechno, čemu dosud nerozuměli. Sledovali paprsek světla až se i v jejich duších rozednělo.

Tento skutek vyhladovělého a unaveného Ježíše u studnice byl korunován dalekosáhlým úspěchem. Ona jediná duše, které pomohl, stala se nástrojem ku spasení pro mnohé. Takovýmto způsobem Boží dílo vždycky pokračovalo. Buďte sami světlem, aby se i jiná světla od vás rozsvítila.

Služebníci Boží musí být v každém čase hotovi ke službě. Bratři milí, každou hodinu se vám naskytuje příležitost sloužit Bohu. Neustávají se vám nabízet, proto buďte připraveni co nejlépe jich využít. Nemusí se vrátit možnost promluvit slovo života, hledající duši v okamžiku, kdy je přijme. Proto nikdy neřekněte: „Prosím tě, omluv mne.“ Nepromarněte jediný okamžik seznámit druhé s nevyčerpatelným bohatstvím Kristovým, neboť zameškaná příležitost, se již nemůže dohonit.

Dělba práce

Často se vyskytnou vážné a nenadále překážky díla pravdy v samotném sboru. Je-li zapotřebí potvrdit naši víru před nevěřícími, zůstávají členové sboru často v pozadí, jako kdyby na věci neměli žádný podíl a nechávají všechnu tíhu kazateli. Z toho důvodu bylo namnoze práce našich nejúspěšnějších kazatelů málo úspěšná. Ani nejlepší kázání a poselství odpovídající právě potřebám lidí nezískají žádnou duši do ovčince Kristova.

Pracuje-li kazatel na místě, kde jsou již duše věřících, neměl by usilovat v první řadě a hlavně o obrácení nevěřících, jako spíše přiměti členy ke spolupráci. Musí na ně působit svým osobním vlivem a toužit po hlubším poznání v této práci pro jiné. Bude-li při tom podporován modlitbami a pomocí, bude jeho námaha mnohem úspěšnější.

Nic nemůže mít trvalejší hodnotu pro každý sbor, než je uvědomění si vzájemné zodpovědnosti členů. Každý ve sboru si musí uvědomit, že spasení vlastní duše je závislé na jeho osobní námaze. Bez námahy nemůže být zachráněna žádná duše, kazatel nikoho nemůže spasit. Může být prostředníkem světla mezi Bohem a lidem, ale pak již náleží jen na členech, používají-li světla pro sebe a pro jiné.

2T 121

Vyučení pomocných sil ve sboru

Kazatel si nesmí přivlastnit všechna kázání, činnost a modlení jako svou povinnost; v každém sboru mají být vyučeny ještě pomocné síly. Různí členové se mohou střídat ve vedení shromáždění, nebo v kázání. Tak jsou využity schopnosti dané od Boha a zároveň získají zkušenost ve službě evangelia.

V jistém směru můžeme funkci kazatele přirovnat s dozorem nad oddílem pracujících, nebo kapitánem nad námořníky na lodi. Musí dbát toho, aby jejich mužstvo vykonávalo správně včas svěřené práce, aby jen v nejnnutnějších případech sami zasáhli.

Majitel velkého mlýna našel jednoho dne svého mistra dole u hlavního soukolí, kde opravoval jednoduchou závadu. Při čemž šest dělníků stálo a dívalo se na něj. Majitel se nejprve přesvědčil o skutečném stavu věci, aby snad nečinil něco nespravedlivého, nechal si mistra zavolat a vyplatil mu plnou mzdu, okamžitě ho propustil. Když si překvapený mistr žádal vysvětlení, dostalo se mu odpovědi: „Ustanovil jsem vás, abyste dohlížel na šest lidí. Těchto šest jsem právě našel nezaměstnaných, zatímco vy jste konal práci, kterou mohl právě tak dobře učinit kterýkoliv z nich. Nemohu platit sedm lidí, když vy těch šest učíte zahálet.“

Tuto zkušenost lze v některých případech použít a v některých ne. Mnozí kazatelé však neumí, nebo se nepokouší zapojit člena církve v různých odvětvích k činné spolupráci ve sboru. Kdyby se snažil udržovat své stádo v práci, zaslouží se o jeho dobro, sám získá více času ke studiu, k misijním návštěvám, zamezí mnohé příčiny ke třenicím.

Je jisté, že se někteří dopustí chyb vzhledem k nedostatku zkušenosti. Takovým je třeba přátelsky poradit lepší způsob práce. Tak může kazatel zasvětit muže a ženy, aby nesli zodpovědnost za dobrou věc, která má stále nedostatek pracovníků. Právě takové muže potřebujeme a nejlépe získají potřebnou zkušenost, uchopí-li se práce srdcem i rukou.

Zachráněn námahou pro jiné

Sbor, který pracuje, ten také roste. Členové jsou posilováni a povzbuzováni vědomím, že pracují pro jiné. Četla jsem o jednom muži, který cestoval v mrazivém počasí za velké vánice a trpěl zimou tak, že se zdálo, že přijde o život. Když tu slyší sténání jiného poutníka, který měl též zimou zkrhlé tělo, umíral. Pohnut soucitem, rozhodl se nešťastníka zachránit. Třel jeho zkrhlé údy a pokoušel se jej s velkým úsilím postavit na nohy. Když se mu to podařilo, uchopil trpícího do své náruče a pohnut pohledem na něj, nesl jej vánicí tam, kde sám nedoufal dojít.

Když svého spolucestujícího donesl do bezpečí, seznal, že ve skutečnosti nezachránil jenom svého bližního, ale také sebe. Jeho opravdová snaha pomoci druhému rozproudila v jeho vlastních, zimou ztuhlých žilách krev, která přivedla zdravé teplo až do nejbzdálenějších končin jeho těla.

Poskytujeme-li pomoc druhým, pomáháme tím vlastně sami sobě, a to musí být zvláště věřící mládeži poučením i vzorem, aby mohla získat bohaté zkušenosti ve svém křesťanském životě. Zvláště malomyslní, kterým se zdá cesta k věčnému životu příliš těžkou, musí se vzchopit a jiným pomáhat. Jejich snaha spojená s prosbou o Boží světlo, bude odměněna životodárnou milostí Boží, která jejich srdce roznítí k horoucí lásce. Celý jejich křesťanský život bude opravdovější, vážnější a bohatší na modlitby.

Nesmíme zapomínat, že jsme na této zemi hosté a příchozí, kteří hledají lepší, nebeskou vlast. Ti, kteří se rozhodli Pánu sloužit, jsou povinni zúčastnit se s Ním záchrany duší.

Členové sboru by měli po celý týden věrně plnit své křesťanské povinnosti a pak ve sboru si sdělovat své zkušenosti. Tak se jejich shromáždění stane pokrmem v pravý čas, který všechny přítomné osvěží a nově posílí. Poznají-li dítky Boží, že je nutné věnovat pro záchranu hříšníků stejné úsilí, kolik jej věnoval Kristus, budou i jejich sobotní zkušenosti působivé. Budou si s radostí vyprávět o cenných poznatcích, které učinili v práci pro druhé.

Církev je svaté společenství dobra

Když Kristus vstoupil na nebesa, svěřil církev i její budoucnost svým následovníkům, jako svatou obec. Starost o ni neměla spočívat pouze na kazateli, nebo několika vedoucích mužích, ale každý člen si musí uvědomit, že učinil slavnostní slib Pánu, kterým se zavazuje, podle svých nejlepších schopností v každé době a za všech okolností pracovat pro velkou věc království Božího. Pro každého by byla práce, každý by se měl ujmout nějakého břemene. Duchovní dílo by pokračovalo mnohem rychleji, kdyby se každý člen sboru uvědomil svou osobní zodpovědnost. Tíha na nich spočívající přinutila by je obracet se častěji k Bohu s prosbou o sílu a milost.

Pravá cena církve nezávisí na jejím vysokém postavení, ani na počtu zapsaných členů, ale na tom co činí pro svého Mistra a na počtu vytrvalých a věrných služebníků Kristových. Osobní a nezištná obětavost je prospěšnější dílu Páně, než kázání a vyznání víry.

Kazatelé musí příslušníky církve učit duchovně růst, překonávat obtíže, které na ně Pán dopouští a přivádět duše ke Kristu. Všichni, kteří tomuto úkolu neučiní zadost, mají být navštěvováni a na modlitbách s nimi máme o ně prosit. Nepřipustíte, aby na vás, jako na kazatele spoléhali; uče je spíše tomu, aby svých schopností použili k zvěstování pravdy svému okolí. V této snaze jim budou nápomocni nebeští andělé a získané zkušenosti prohloubí jejich víru a posílí jejich spoléhání na Boha.

Žena služebníka Kristova

V dřívějších dobách trpěly ženy služebníků Božích nedostatkem a pronásledováním. Když byli jejich mužové vězněni, nebo odsouzeni k smrti, tu jejich statečné a obětavé ženy trpěly s nimi a proto bude stejná i jejich odměna. Ženy misionáře Boardmana a Judsona trpěly pro pravdu se svými druhy. Obětovaly doslova své domovy a přátele, aby pomohly svým manželům přinášet světlo bloudícím a zjevovat jim tajemství slova Božího. Jejich život byl neustále v nebezpečí. Záchrana duší byla jejich největším cílem, pro který i radostně trpěly...

Doprovází-li žena svého manžela na cestě, nemá se tak díť pro její vlastní potěšení, aby konala návštěvy a byla obsluhována, ale aby s ním pracovala. Má se svým dílem připojit k společnému konání dobra. Jestliže jí v tom nebrání domácí povinnosti má jít se svým manželem a být mu oporou při zachraňování duší. V tiché pokoře a přec s ušlechtilým sebevědomím působíc svým vlivem na druhé, snášet kříž a těžkosti ve shromáždění, v rodinné bohoslužbě, ve společnosti i doma. Lidé toho právem od ní očekávají. Jestliže nesplní tyto požadavky snižuje vliv svého manžela více jak o polovinu.

Žena služebníka Kristova může při dobré vůli mnoho vykonat. Je-li sebeobětavá, a má-li lásku k duším, může být se svým mužem právě tak užitečná, jako on. Jako služebnice pravdy může mnohým věcem zvláště mezi sestrami lépe porozumět a je pochopit, než její manžel.

Kazatelova žena nese zodpovědnost, kterou nemá, ani nemůže lehkovážně zanedbat. Bůh žádá úroky z daru, které jí svěřil. Musí společně se svým mužem opravdově a věrně pracovat na záchraně duší. Její vlastní přání musí ustoupit, nesmí projevit nedostatek účasti s prací muže a nesmí se poddat nespokojenosti, nebo touze po domově; všechny tyto přirozené pocity musí zapudit. Má neúnavně sledovat smysl svého života i když jí to není příjemné a její cit i povaha se tomu vzpírají. Všechno třeba ochotně a radostně obětovat pro dobro duší.

Ženy Božích poslů by měly vést obětavý a modlitební život. Některé by měly možná raději náboženství bez křížů, které od nich nevyžaduje sebezapření a úsilí. Místo, aby samy o sobě statečně spoléhaly na sílu Boží a nesly svou osobní zodpovědnost, jsou v každém směru i svým duchovním životem závislé na druhých. Jak mnoho by mohly vykonat, jak by mohly

prospěh jiným, jakou oporou být svým mužům, jaká odměna by je na konci očekávala, když by v dědinné důvěře spoléhali na Boha a následovali život Kristův jenž jest ten živý vinný kmen! Jako hudba zněla by jim slova: „Aj služebníče věrný a pravý, vejdi v radost Pána svého!“ A tisícero násobně by odměnily jejich útrapy a námahu, kterou vynaložili k získání drahocenných duší.

1T 451-543

Jdou-li ženatí mužové do práce a přenechají ženě starost a péči o děti, spočívá na ni stejně velký a důležitý úkol, jako na muži. Muž pracuje na misijním poli, žena se má věnovat vnitřní misi a její obtíže a starosti jsou často větší než mužovy. Matka má svaté a důležité poslání, totiž utvářet charakter svých dětí, vychovávat je k užitečnému životu zde na zemi a připravovat je pro budoucí život nesmrtelný.

Manžel sklízí na misijním poli lidské uznání, zatím co jeho žena pracující doma není oceněna; pracuje-li však pro dobro své rodiny a snaží se při tom působit na povahu svých dětí podle nebeského vzoru, bude její jméno zaznamenáno andělem, který zapisuje naše skutky jako jméno největšího misionáře světa.

Žena služebníka Božího může být svému muži velkou pomocí a ulehčit mu jeho břímě, jestliže je jejich vlastní duše naplněna láskou Boží. Umí své děti vyučovat Slovu Božím, vede šetrně a s pečlivostí svou domácnost, učí i děti šetrnosti a omezování svých potřeb.

Služebník Kristův ve svém domově

Bůh předpokládá, že učitel Bible prožívá ve svém domově pravdy, které učí. Skutky jsou mocnější než slova. Každodenní zbožný život silně působí. Trpělivost, vytrvalost a láska učiní na srdce větší dojem, než jaký může dosáhnout kázání.

Kazatele obklopují povinnosti ze všech stran, ale ty nejpřednější náleží dětem. Jeho veřejná práce by jej neměla zaměstnat natolik, aby zanedbal nutné poučení svých dětí. Snad pohlíží na své domácí povinnosti jako na méněcenné, ve skutečnosti jsou však základem blaha jednotlivců a celku. Z velké části závisí blaho mužů a žen, právě tak jako úspěch církve na vliv domova. Na správném plnění denních povinností se zakládá také věčné blaho. Svět nepotřebuje ani tak velkých duchů, jako spíše dobrých mužů, kteří jsou svým rodinám ku požehnání.

Není omluvy pro kazatele, který pro ostatní práci přehlíží své osobní závazky. Nejpřednější má být pro něho duchovní blaho jeho rodiny. V den velikého soudu se Bůh otáže, co učinil, aby ty, kterým dal život, získal pro Krista. Dobro ostatním prokázané nezahradí jeho provinění před Bohem, že zanedbal své vlastní děti.

V rodině kazatelově má panovat jednomyslnost, která je účinným zdrojem praktické zbožnosti. Jestliže služebník evangelia se svou manželkou zastávají věrně povinnosti ve svém domově, svědomitě vychovávají, radí i vedou, budou též schopnějšími pracovníky ve sboru a rozmnoží počet nástrojů, kteří povedou dílo Boží mimo rodinný kruh. Členové rodiny se stanou členy rodiny Boží s dalekosáhlým vlivem působit k dobrému. Služebník Boží, který naopak své děti nevzdělává a neučí poslušnosti, brzy shledá, že je vliv jeho kázání špatnými způsoby jeho dětí podkopáván. Ten, který neumí udržet pořádek ve vlastní rodině, nebude ani církvi Boží dobrým služebníkem, aby ji uchránil před sváry a hádkami.

Zdvořilost v domově

Jsme stále v nebezpečí, že v životě nevěnujeme malým věcem patřičnou pozornost. Služebník Kristův nemá nikdy opomíjet mluvit přátelsky a povzbudivě ve své rodině. Milý bratře v Kristu, nejsi doma nevlídný, nezdvořilý, nebo dokonce hrubý? Pak přestupuješ přikázání Boží, třeba je tvůj úřad sebevětší. Můžeš co nejopravdověji kázat druhým a přece nedosáhneš vytčeného cíle dokud se láska Kristova neprojeví ve tvém rodinném životě.

Nedomnívej se, že muž, který sestoupil s kazatelny a pak mluví tvrdě, jízlivě, nebo žertuje a vtipkuje, je zástupcem Kristovým. Není v něm lásky Boží, jeho srdce je plné sebelásky a sebevědomí a dokazuje tak, že si necení správně svatých věcí. Kristus není s ním, proto není nositelem svatého poselství pravdy pro tento čas.

Často jsou děti Božích poselů nejvíce opomíjeny, protože je otec málo kdy s nimi a je ponecháno jim samým, aby se zabavily a zaměstnaly. Má-li kazatel syny, nemá je zcela přenechat péči matčině. Je to pro ni příliš obtížné. Má si získat jako přítel jejich důvěru, snažit se je odvrátit od špatné společnosti a zaměstnat je něčím užitečným. Vidí-li otec, že se matka těžko ovládá, má převzít větší část tíhy na sebe a učinit všechno, co je v jeho moci, aby své syny vedl k Bohu.

Žena kazatelova nesmí zapomenout, je-li matkou, že její misijní pole je její domácnost, kde má působit s neúnavnou horlivostí a s plným vědomím, že výsledky její práce sahají na věčnost. Nejsou snad duše jejich dětí právě tak cenné, jako duše pohanů? A proto potřebují její laskavé péče. Je zodpovědná ukázat světu sílu a přednosti náboženské výchovy. Musí být vedena zásadami a ne citem. Musí pracovat s vědomím, že Bůh je jejich pomocníkem. Nic jí nesmí odvést od její misijní práce.

Matka, která je úzce spojena s Kristem, má vliv nedozírné ceny. Její laskavá služba učiní z domova pravý Bethel. Kristus je jí nápomocen, a mění vodu obyčejného života v nebeské víno. Její děti budou prospívat a budou jí jak v tomto, tak v budoucím životě ku požehnání a cti.

„Pasiž ovce mé“

Krátce před svým nanebevstoupením pravil Kristus Petrovi: „Pasiž ovce mé.“ Jan 21,15 a tato výzva platí pro každého služebníka evangelia. Když Kristus řekl svým učedníkům: „Nechte dítek jíti ke mně a nebraňte jim, nebo takových jest království Boží,“ Mar.10,14, mluvil ke svým učedníkům všech věků.

Veliké dílo pravdy bylo velmi poškozeno nedostatečnou pozorností pro duchovní potřeby mládeže. Poslové evangelia mají být úzce a důvěrně spjati s dětmi svého sboru. Mnohým je to obtížné, ale tato jejich nedbalost je s hlediska nebe hříchem. Mezi námi je mnoho mladých mužů a dívek, jimž není naše učení pravdy neznámé, kteří však ještě přesto nepocítili na svých srdcích moc milosti Boží. Kterak můžeme my, kteří si říkáme služebníci Boží den po dni a týden po týdnu, zůstat lhostejní k jejich stavu? Necháme-li je bez varování umřít v jejich hříších, bude jejich krev vyžadována s rukou nesvědomitých strážců.

Proč se má pohlížet na práci pro mládež v našem okolí jako na misijní činnost největšího významu? Právě mládež vyžaduje nejvíce něžnosti, nejopatrnější prozíravosti a nejopravdovější prosby a nebeskou moudrost. Zvláště mladí lidé jsou cílem satanových útoků; ale srdce přetékané láskou Kristovou plné vlídné a pozorné účasti, získá si jejich důvěru a ochrání je před mnohými nástrahami nepřátel.

Mládež potřebuje více než občasné pozornosti, nebo jednou za čas slovní povzbuzení; je zapotřebí obětavě a pečlivě se o ni starat a modlit. Pouze laskavé a soucitné srdce je schopné získat mladé lidi, kteří jsou zdánlivě lehkomyšní a lhostejní. Každý vyžaduje jiné pomoci. Bůh zachází s každým jednotlivcem podle jeho temperamentu a povahy a my musíme pracovat s Ním. Často některé duše, které my přehlížíme, protože soudíme podle vnějšího zdání, mají v sobě ty největší předpoklady stát se posly Kristovými a tak odměnit všechnu pro ně vynaloženou námahu. Zacházení s mládeží je úkol, zasluhující bedlivého studia. Je nutné vyprositi si k tomu moudrost na modlitbách.

Kázání pro děti

Při každé vhodné příležitosti má být dětem vyprávěno o lásce Ježíšově, každé kázání má pro ně obsahovat něco zvláštního. Služebník Boží může získat trvalé přátelství těchto mladých. Nesmí zanedbat žádné příležitosti k výkladu Slova Božího. Bude jim to lepší ochranou před útoky satana, než si dovedeme představit. Jsou-li děti včas obeznámeny s pravdami Slova Božího, budou ochráněny od bezbožnosti a schopny odporovat nepříteli slovy: „Psáno jest.“

Učitelé dětí a mládeže se mají vystříhat dlouhých výkladů. Stručná a vhodná slova jsou nejpůsobivější. Je-li potřeba delšího vysvětlování, máme tak činit krátce a více krát. Tu a tam vhodně pronesené zajímavé poznámky jsou úspěšnější než mnoho poučení najednou. Dlouhé řeči unavují mladou mysl. Přílišné mluvení vzbuzuje dokonce odpor k duchovnímu vyučování právě tak, jako přeplněný žaludek má menší chuť a má odpor k přijímání potravy. Naše učební látka pro sbor a zvláště pro mládež má být rozdělena tak, aby následovalo pravidlo za pravidlem, kde něco, tam něco. Dítky musíme vést k nebi jemně a ne násilím.

Sdílení citu s mládeží

Musíme se snažit vniknout do nitra mládeže a podílet se s nimi na jejich radostech, starostech, bojích i vítězstvích. Ježíš nezůstal v nebi vzdálen od ztrápených hříšných, ale přišel na tento svět, aby zkusil slabost, utrpení a pokušení padlého lidského pokolení. Snížil se až k nám, aby nás mohl pozvednout. Také v naší práci pro mládež musíme jít za ní a hledat ji, abychom ji pomohli. Jsou-li mladí učedníci přemáháni pokušením, nemají se k nim zkušenější chovat bezohledně, ani lhostejně sledovat jejich zápas. Pamatujte, že i vy jste často slabí překonávat pokušení. Buďte proto trpěliví k těmto ovcím stáda tak jak si vy přejete, aby jiní byli k nám. Bůh nás už tak stvořil, že i ten nejsilnější touží po účasti. Oč více ji tedy potřebují děti? Už pouhý soucitný pohled často upokojí nejistotu dítěte a posílí je v pokušení.

Ježíš praví ke každému poutníku: „Dej mi synu můj srdce své.“ Přísl.23,26. „Navraťte se synové vzpurní a uzdravím odvrácení vaše.“ Jer.3,22. Mládež nemůže být opravdově šťastná bez lásky Kristovy, který s něžnou účastí očekává vyznání zbloudilého, aby mohl přijmout i jeho lítost. Touží po projevu vděčnosti tak jako matka očekává uznání v úsměvu svého milovaného dítěte. Hospodin nás učí nazývat ho Otcem; tím chce, abychom pochopili jak opravdově a vroucně nás volá Jeho srdce v našich trampotách a pokušeních. „Jakož se slitovává otec nad dětmi, tak se slitovává Hospodin nad těmi, kteří se Ho bojí.“ Žalm 103,13. Spíše se matka zapomene nad svým nemluvnátkem, než Bůh nad námi.

Mládež se má účastnit práce ve sboru

Naše zodpovědnost za mládež nekončí v žádném případě tím, že své srdce odevzdá Bohu. Musí se svou účastí podílet na díle Božím a vědět, že i pro ni má Bůh úkol ve svém království. Nestačí mladým lidem ukázat co všechno má být vykonáno, ale vybídnout je, aby si úsek práce převzali. Musí být poučeni o tom, jak pro Pána pracovat; musí se vychovávat vést a cvičit jak nejlepším způsobem získávat duše pro Krista. Učte je tiše a nenápadně pomoci jejich mladým přátelům. Plánovitě rozdělte různá odvětví misijní práce, které se mohou účastnit, poučte je a pomozte jim. Tak se naučíte pracovat pro Pána.

Nedomnívejte se, a že získáte mládež, když je vezmete na misijní přednášky s únavným dlouhým kázáním. Uvažujte, jak byste je mohli podnítit pro misijní činnost. Měli by vám týdně referovat o tom, jaké zkušenosti učinili v práci pro Spasitele a jaký byl jejich úspěch. Budou-li takové zprávy přednášeny na misijním shromáždění, nebude nudné, ani jednotvárné, ale pestré a upoutá zájem posluchačů.

Naše sbory potřebují mladé, ukázněné, a nadané talenty. Mládež chce něčemu věnovat svou přebytečnou sílu. Nebude-li tato správně podchycena, bude jí použito takovým způsobem, že poruší vlastní duchovní život a uškodí svému okolí.

Srdce vedoucího musí být úzce spojeno se srdci jeho svěřenců. Musí počítat s tím, že na ně doléhají mnohá pokušení. Jen zřídka poznáme, jak špatné rysy charakteru mladí lidé zdědí a jak často jsou v pokušení následkem těchto charakterových vad.

Bdělá péče, kterou je pastýřův pomocník povinen vůči svému stádcí, je velmi krásně znázorněna obrazem dobrého pastýře. Pastýř kráčí vpředu, zatím co shromážděné stádo ho v patách následuje. V náručí nese bezbranné jehňátko, jehož matka jde důvěřivě vedle něho. Izaiáš praví o Kristově činnosti: "Do náruče svého shromáždí jehňátko a v klíně svém je ponese." Iz.40,11. Ovce potřebují vedle denní potravy ještě ustavičnou ochranu, něžnou péči. Když jedna zbloudí, musí se hledat. Tento krásný výjev nám znázorňuje laskavou službu toho, do jehož péče a ochrany je svěřeno Kristovo stádo.

Milí bratři v Kristu, otevřete si cestu k mladým lidem, kteří jsou vystaveni pokušení. Vyjděte jim vstříc v jejich osobních těžkostech. Zlo je láká na všech stranách. Zkuste je získat pro věci, které jim pomohou k ušlechtlejšímu životu. Nechovejte se k nim povýšeně. Přiveďte je do svého domova, pozvěte je ke svým rodinným pobožnostem. Pamatujte na výzvu Boží, zjasnit a zpříjemnit si stezku k nebi.

Máme mládež nabádat k tomu, aby si vzájemně pomáhala, neboť tak získá zkušenosti, které ji větší měrou umožní stát se posvěcenými služebníky Božími. Tisíce srdcí může být získáno nejjednodušším, nejprostším způsobem. Ti nejoddanější a světem uznávaní mužové a ženy jsou často osvěženi těmi nejjednoduššími slovy, když vycházejí se srdce Boha milujícího. Upřímná a poctivá slova dítky Božího, prostě řečená, otevrou cestu k srdci, jež bylo dlouho uzavřeno.

6T 115

Timoteus znal od dětství Písma svatá a tato znalost mu poskytovala jistou ochranu před okolními zlými vlivy, pokušením, radovánkami a sebeuspokojováním k plnění povinností. Takový ochranný prostředek potřebují všechny naše děti, a rodiče právě tak jako služebníci Boží by si měli vzít za povinnost dobře děti vyučovat ve Slově Božím.

4T 398

Modlitba za nemocné

Uzdravování je to nejpodstatnější evangelium. Spasitel si přeje, aby jeho služebníci povzbuzovali nemocné, sklíčené a trpící v Jeho moci. Služebníci jsou průduchy Jeho milosti, jimiž si Bůh přeje vylévat svou uzdravující Moc. Jejich povinností je přinášet nemocné a trpící v oběti víry ke Spasiteli. Mají být tak úzce spjati se svým Pánem a svým životem jasně svědčítí o Jeho pravdě, aby je mohl použít jako požehnaný a uzdravující prostředek pro tělesně a duševně choré.

Je naší předností modliti se s nemocnými a pomáhat jim a utužovat svazek víry. Boží andělé jsou na blízku těm, kteří tímto způsobem slouží trpícímu lidstvu. Obrátí-li se nemocný na posvěceného posla Božího a pokusí-li se tento přiklonit jeho pozornost k věcem Božím, vykoná dílo, které ob stojí před celou věčností. Přistoupí-li k nemocnému s potěšitelnou nadějí, kterou získal vírou v Krista a přijetím Božích zaslíbení obohatí své zkušenosti duchovní silou.

Někteří lidé trpící tělesnými bolestmi následkem ustavičného přestupování, když se jejich svědomí ozve, ustrašeně volají: „Bože, buď milostiv mně hříšnému, učiň mne dítkem svým.“ Tehdy je vhodná doba, aby služebník Kristův v nezločné víře řekl: „Pro kajícího je naděje; každá duše, která touží po pomoci a přijetí najde v Kristu vysvobození a pokoj.“ Kdo laskavě a něžně přináší trpícím duším evangelium, jehož nadějně poselství tolik potřebují, stává se nástrojem toho, který dal sebe samého za lidstvo. Mluví-li posilující, vhodná slova a

modlí se s nemocným, používá ho Ježíš za svůj nástroj. Lidskými ústy mluví Bůh. Srdce je ovládnuto. Lidství se spojilo s Božstvím.

Služebník evangelia by měl ze zkušenosti vědět, že utišující milost Kristova přináší zdravý pokoj a pravou radost. Měl by znát Krista jako toho, který k sobě zve unavené a obtížené, aby jim daroval pokoj. Nesmí nikdy zapomenout, že ustavičná přítomnost milujícího Spasitele obklopuje každý Bohem vyvolený nástroj a uděluje mu duchovní požehnání. Toto vědomí propůjčí jeho víře životní sílu a jeho prosbám opravdovost.

Pak může těm, kteří ho prosí o pomoc přinést životodárnou sílu pravdy Boží, vyprávět jim o zázracích Kristových, upoutat smysly nemocných na Velkého Lékaře, jenž jest jak světlo a život, tak i útěcha pokoj. Může jim říci, aby nezoufali, že je Spasitel miluje a že si mohou být jisti Jeho láskou, milostí i pomocnou silou, jestliže se mu odevzdají. Musí je naléhavě prosit, aby přestali na zaslíbeních Božích a tak poznali, že Ten, který tato zaslíbení dal je náš nejlepší a největší Přítel. Vynasnaží-li se obrátit jejich smysl k nebi, pozná, že myšlenka na něžný soucit Velkého Pomocníka, který umí správně přiložit léčivý balzám, dodává nemocnému pocit ulehčení a klidu.

Božský Pomocník je přítomen v pokoji nemocného, slyší každé slovo modlitby, kterou k Němu vysílá prostá, upřímná víra. Jeho dnešní učedníci by se měli právě tak opravdově modlit za nemocné jako učedníci z dřívějších dob. Pak se též dostaví uzdravení, neboť: „Modlitba víry uzdraví nemocného.“ Jak. 5,15

Slovo Boží obsahuje určité rady, jak se máme modlit, zvláště za uzdravení nemocných. Avšak úkon takové modlitby je velice slavnostní a nemá být prováděn bez pečlivé přípravy. V mnoha případech, kdy prosíme o uzdravení nemocných, je to, co nazýváme vírou, pouze opovázlivostí.

Mnozí lidé si přivodí nemoc vlastní nestřídmostí. Nežili v souladu se zákony přírody aneb se zásadami přísné čistoty. Jiní nedbali zdravotních požadavků v jídle, v pití, odívání, nebo při práci. Často je někde vášň příčinou duševní a tělesné slabosti. Jestliže se takové osoby budou těšit požehnanému zdraví, budou mnozí bezohledně pokračovat na této cestě přestupníků přírodního a mravního zákona Božího. Kdyby se rozhodli prosit Boha o uzdravení a On je vyslyšel, budou pak svobodně pokračovati ve svých zdraví škodlivých zvycích, a neomezeně užívat své převrácené chutě. Kdyby Bůh učinil zázrak aby takovým lidem navrátil zdraví, podpořil by tím hřích.

Je nezbytné poučovat lidi, kteří se na Boha dívají jako na lékaře svých chorob, dokud se nenaučí odložit nezdravé zvyky. Aby dosáhli Jeho požehnání a vyslyšení modliteb, musí se odvrátit od zlého a činit dobré. Musí žít ve zdravém prostředí a správným způsobem. Musí žít v souladu se Zákonem Božím jak přírodním, tak mravním.

Vyznání hříchů

Přeje-li si někdo, aby se modlili za jeho uzdravení, mělo by mu být ujasněno, že přestoupení Božího Zákona ať přírodního, či mravního je hřích a že ten, který chce dosáhnout nebeského požehnání musí své hříchy vyznat a zanechat.

Písmo nás pobízí: „Vyznávejte se pak jedni druhým z hříchů svých a modlete se jedni za druhé, abyste uzdraveni byli.“ Jak.5,16. Tomu, který prosí, aby se za něj modlilo, je třeba připomenout následující: „My nemůžeme vidět do tvého srdce, ani neznáme tajemství tvého života; to znáš jen ty a Bůh. Jestliže svých hříchů lituješ, je tvou povinností je vyznat.

Osobní hříchy mají být vyznány Kristu, jako jediném prostředníku mezi Bohem a člověkem; neboť: „Pakli by kdo zhřešil, přímluvce máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého.“ 1.Jan 2,1. Každý hřích je přestoupení proti Bohu a musí mu být skrze Krista vyznán. Bezpráví, které jsme učinili svému bližnímu, máme odčinit. Když se ten, který chce být uzdraven proviní pomluvou, nebo rozséváním sváru v rodině, v sousedství, nebo v církvi,

způsobil-li odcizení a rozkol, přivedl svým špatným chováním jiné ke hříchu, mají být tyto věci vyznány Bohu a tomu, jemuž bylo ublíženo. Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrnýť jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy a očistil nás od všeliké nepravosti.“
1.Jan 1,9

Je-li bezprávní odčiněno, předkládejme Pánu potřeby nemocného v tiché víře, jak nám vnikne Jeho Duch. On zná každou duši zejména a o každého pečuje jako by nebyl na zemi nikdo jiný, za něhož Jeho milý Syn zemřel. Tato velká a neměnitelná Boží láska by měla každého nemocného posílit v důvěře k Němu a potěšit. Zabývat se sebou samým zeslabuje a není příjemné. Jestliže se pozvednou se sklíčenosti a trudnomyslnosti, budou mít větší vyhlídku na uzdravení: „Neboť oči Hospodina patří na ty, kteří očekávají milosrdenství Jeho.“
Žalm 33,18

Odevzdání se do vůle Boží

Při modlitbě za nemocné máme pamatovat na to, že „Nevíme zač bychom se měli modlit, jak by náleželo.“ Řím.8,26. Nevíme, zdali žádané požehnání bude nebo nebude k dobrému. Naše modlitby mají mít asi tento obsah: „Pane ty znáš každé tajemství duše, ty znáš i tyto lidi. Ježíš, jejich přímlovce dal za ně svůj život; Jeho láska k nim je větší, než vůbec může být naše. Je-li to tedy ke tvé cti a ku spáse nemocných, prosíme tě ve jménu Ježíše, aby byli uzdraveni. Není-li to tvá vůle, tedy Tě prosíme, abys je těšil svou milostí a tvá přítomnost, aby je podpírala v jejich utrpení.“

Bůh zná už na počátku konec a zná srdce všech lidí. Jsou mu zjevena všechna tajemství duše. Ví dobře, zda ti, za něž jsou vysílány modlitby, jsou nebo nejsou schopni obstát ve zkouškách, které na ně přijdou. Zůstanou-li živí. On ví, bude-li jejich život pro ně a pro svět požehnáním, nebo kletbou. Proto máme v upřímnosti svých proseb říci: „Ne však má, ale tvá vůle se staň.“ Luk.22,42. Ježíš se těmito pokornými slovy podroboval moudrosti a vůli Boží, když se v zahradě Getsemanské modlil: „Otče, je-li možno, odejmi tento kalich ode mne.“ Mat.26,39. A jestliže byla vhodná pro Něho, jako Syna Božího, čím vhodnější jsou na rtech smrtelného, pozemského člověka.

Zásadní cesta velí předkládat svá přání našemu vševědoucímu nebeskému Otci a v plné odevzdanosti Mu všechno svěřit. My víme, že nás Bůh slyší, prosíme-li podle Jeho vůle. Ale není správné naléhat na Něho nepokornými prosbami: Naše modlitba nemá vyznět jako rozkaz, ale jako prosba. Jsou případy, kdy Bůh rozdílně působí svou božskou mocí k vrácení zdraví. Ale ne všichni jsou uzdraveni. Mnozí s Ježíšem odpočinou v pokoji. Janovi bylo na ostrově Patmos přikázáno napsati: „Blahoslavení jsou od této chvíle mrtví, kteří v Pánu umírají. Duch zajisté dí jim, aby odpočinuli od prací svých, neboť skutkové jejich je následují.“ Zjev. 14,13. Z toho vidíme, že osoby, které nejsou uzdraveny, nesmíme obviňovat z nedostatku víry.

My všichni si přejeme bezprostřední a okamžité vyslyšení modliteb a jsme téměř zklamání, když se opozdí, nebo se dostaví jiným způsobem, než jak jsme očekávali. Ale Bůh pro svou moudrost a dobrotu neplní naše přání tehdy a tak jak my to chceme. Chce pro nás učinit více dobrého, než všechna naše přání obsahují. A jelikož můžeme důvěřovat Jeho milosti a lásce, nemáme prosit podle své vůle, ale poznávat Jeho vůli, úmysl a plnit jej. Naše přání a tužby by měli splynout s Jeho vůlí.

Zkušenosti, kterými prochází naše víra nás zdokonalují. Z toho se pozná, je-li naše víra opravdová a upřímná, spoléhá-li na Slovo Boží, nebo závislá na okolnostech a proto nejistá a kolísavá. Víra se sílí cvičením. Musíme se trpělivě zdokonalovat a pamatovat, že vzácná zaslíbení Písma platí pro těch, kteří očekávají na Pána.

Ne všichni rozumí těmto zásadám. Mnozí, kteří hledají uzdravující milost Páně myslí, že jejich modlitby musí být bezodkladně a bezprostředně vyslyšeny, jinak ztrácí víru. Toto

máme moudře objasnit těm, kteří jsou zeslabeni nemocí, aby jednali opatrně. Nemají opomíjet povinnosti vůči svým přátelům, kteří je mohou zanechat, nebo zanedbávat přirozené prostředky k navrácení zdraví.

Zde je nebezpečí omylu. Třebaže věří, že je modlitba uzdraví, obávají se někteří činit něco, co by se mohlo vykládat jako nedostatek víry. Mají se však uchopit každé příležitosti tak, jak by to činili, kdyby očekávali smrt. Nemají se též obávat mluvit slova povzbuzení a rady ke svým milým, která jim chtějí říci v hodině rozloučení.

Lék

Hledá-li duše uzdravení v modlitbě, nemá odmítat léky, které jsou potřebné pro jeho stav. Používat takovéto prostředky, které bůh propůjčil přírodě ke zmírnění bolesti a jeho pomoc k opětovnému uzdravení, neznamena zapřít víru. Rovněž tak nezapíráme víru, jestliže s Bohem konáme všechno, co je zdraví nejprospěšnější. Bůh nám dal poznat zákony života. Záleží na nás, abychom toto poznání ocenili. Máme použít každý prostředek, který nám může zdraví navrátit a přijmout každou možnou výhodu, pokud je to v souhlase se zákony přírody. Když se modlíme za uzdravení nemocných, můžeme pracovat s tím větší horlivostí, a děkovat Bohu, že máme přednost působit s Ním. Jeho požehnání můžeme spatřovat v prostředcích které nám opatřil.

Slovo Boží schvaluje používání léků. Ezechiáš, král Izraelský byl nemocen a prorok Boží mu přinesl poselství, že zemře. Volal k Pánu a Pán vyslyšel svého služebníka a oznámil Mu, že k jeho životu připočte patnáct let. Slovo Boží by stačilo Ezechiáše okamžitě uzdravit, byl mu však dán zvláštní příkaz: „Vezměte hrudu suchých fíků, kterouž vzavše, přiložili na vřed i uzdraven jest.“ Iz. 38,21.

V jednom případě pomazal Ježíš oči slepého blátem a řekl mu: „Jdi, umej se v rybníce Siloe. On šel a umyl se, i přišel, vida.“ Jan 9,7. Velký Lékař by mohl uzdravovat svou mocí, ale Ježíš používá jednoduchých, přírodních prostředků. Třebaže žádné léky nepředepsal, schválil jednoduché prostředky přírody.

Když jsme se modlili za uzdravení nemocného, neztrácejme víru v Boha, ať už se stane cokoliv. Ztratíme-li své milé, přijměme ten hořký kalich s vděčností, že nám jej podává ruka Otcova. Je-li jim zdraví vráceno, nemáme zapomínat, že uzdravený má nové povinnosti ke svému Stvořiteli. Když bylo uzdraveno deset malomocných, pouze jediný se navrátil k Ježíši, aby mu vzdal čest. Kéž by se žádný z nás nepodobal oněm devíti, jejichž srdce zůstalo nedotčeno milosrdenstvím Božím. „Všeliké dání dobré a každý dar dokonalý shůry jest sestupující od Otce světél, u něhož není proměnění, ani pro obrácení se jinam zastínění.“ Jak. 1,17 - MH 227-233 -

Učení se štědrosti

Když služebník evangelia shromáždí tu a tam skupiny věřících, nikdy by v nově přichozích neměl vzbudit dojem, že Bůh od nich nevyžaduje, aby plánovitou pomocí přispívali dílu Božím a podporovali je svou osobní činností a dary. Často přísluší ti, kteří pravdu přijímají k chudině toho světa; to je však neopravňuje k zanedbání povinností, které jim ukládá přijetí vzácného světla. Chudoba jim nemá zabraňovat ukládat poklady v nebi. Co očekávají od požehnání, to platí i pro ně. Budou-li v malém věrni, budou jim svěřeny poklady nebeské. Pán hledí na pohnutku, a ne na velikost a obsah daru.

Všichni mají vědět, že máme pro svého Mistra učinit, co je v našich silách a oplácet mu stejnou měrou jakou nám požehnal. On vyžaduje jako své právoplatné vlastnictví desátý díl z příjmů, ať velkého nebo malého, a kdo jej zdržuje, dopouští se vůči Němu krádeže a nemůže očekávat, že žehnající ruka Boží bude s ním. Ve sborech složených většinou z chudých bratrů

a sester mají být zásadní pravidla štědrosti objasněna a radostně přijata. Bůh dokáže splnit co slíbil. Má po ruce nevyčerpatelné prostředky, kterých použije k naplnění své vůle. Vidí-li, že jsou desátky věrně odevzdávány, použije ve své moudré prozívatelnosti mnohé možnosti, aby je zmnohonásobil. Kdo respektuje Boží nařízení v malém, které má k dispozici, sklídí stejnou odměnu s tím, kdo dával s hojností.

Totéž platí i pro ty, kteří své schopnosti radostně používají pro dílo Boží, zatím co ti, kteří jim svěřené dary nezužítávají, utrpí stejnou ztrátu, jakoby to málo bylo hodně. Muž, který měl jenom jednu hřivnu a zakopal ji, byl ztracen.

Boží zavedení desátek je krásné pro svou jednoduchost a správnost; všichni je mohou směle vírou pochopit, neboť je Božího původu. Je v něm spojena jednoduchost s užitečností a nevyžaduje velké učení v pochopení a provádění. Všichni se tak podílejí na rozšíření spasitelného díla. Muži, ženy i děti mohou být pokladníky Páně a jako nástrojové díla přispívají k tomu, aby mohly být splněny všechny požadavky vůči pokladně....

Tímto opatřením se uskutečňují velké věci. Uvědomí-li si to bez výjimky všichni, pak bude každý horlivý a věrný pokladník na straně Boží a nebude nedostatku v prostředcích potřebných pro veliké dílo zvěstování posledního varovného poselství světa. 3T 388-389

Podporování evangelia

Hospodin učinil zvěstování evangelia závislé na práci a dobrovolných darech svého lidu. Kdo zvěstuje padlému světu poselství milosti, má také poukázat lidem na povinnost podporovat dílo Boží svými prostředky. Má je poučit, že díl jejich příjmu náleží Bohu a má být svědomitě zasvěcený Jeho dílu. Toto učení musí doložit ustanovením, příkladem, a musí dbát toho, aby jeho důležitost svým chováním nezlehčil.

To, co je podle Písma právem Bohu odděleno, je majetkem evangelia a více nám nepatří. Je zločin, vzít něco z pokladnice Boží a použít toho pro sebe, nebo jiným světským příležitostí. Mnozí se provinili tím, že odcizili Božímu oltáři to, co bylo zvlášť posvěceno. Všichni by měli takovou věc vidět v pravém světle. Kéž by nikdo ani za těžkých okolností nevezal zpeněžit určených pro Boží věc, aby je použil pro sebe, a při tom své svědomí uklidnil tím, že je později vrátí. Mnohem lépe je menší svá vydání, aby odpovídala příjmům, omezit své potřeby a žít podle svých prostředků, než použít Božích peněz pro světský účel.

Použití desátek

Bůh dal zvláštní návod pro použití desátek. Nechce, aby Jeho dílo zůstalo pozadu nedostatkem prostředků. Abychom nejednali libovolně, plně nám objasnil tento bod naší povinností. Díl, který si Bůh pro sebe vyhradil, nemá být použit k jinému účelu, než od Něho určenému. Žádný nemůže bez výčitky desátky svobodně zdržovat, nebo nakládat s nimi podle vlastního uznání. Nemá jich být použito v nutnosti, nebo podle vlastního mínění, nebo snad k něčemu, co se zdá být dílem Božím.

Služebník evangelia by měl být nařízením a příkladem učít lid považovat lid za svatý. Nesmí se domnívat, že jej může podle svého uvážení zdržet, nebo použít, proto, že je kazatel. Desátek mu nepatří. Nesmí se odvážit disponovat s něčím, co není jeho. Ani nemá uplatňovat svůj vliv na provádění nějakého plánu, který neodpovídá správnému použití desátek a Bohu věnovaných darů. Tyto peníze musí být podle Božího určení vloženy do pokladnice a používány jako svaté k Jeho službě.

Bůh si přeje, aby všichni šafáři přesně dbali tohoto Božího nařízení. Nemají křížit Boží plány libovolným milosrdenstvím, nebo dary, kdy a jak uznají za vhodné, podle lidského

mínění. To je velmi ubohá moudrost, chtít zlepšovat Boží plán a nalézt pomoc v nouzi, při tom tu i onde příležitostně zdůraznit svůj dobrý úmysl a tím hatit Boží nařízení. Bůh žádá všechny, aby svůj vliv uplatnili pro Jeho zřízení. Oznamil svůj plán a všichni, kteří s Ním chtějí pracovat, musí tento plán plnit a ne se pokoušet jej zlepšovat.

Hospodin dal Mojžíšovi poučení pro Izraele: „Ty také přikaz synům Izraelským, ať nanesou oleje olivového čistého, vytlačeného k osvětlení, aby lampy vždycky rozsvěcovány byly.“ 2.Mojž. 27,20. V tomto opatření se mělo pokračovat, aby dům Boží byl vždycky správně vybaven tím, co bylo potřebné k službám Božím. Lid Boží dnešní doby uvážil, že modlitebna je vlastnictvím Božím a musí být tudíž svědomitě opatrována; avšak nesmí se k tomu účelu použít peněz z desátků.

Bylo mi dáno velmi zřetelné a určité poselství pro náš lid. Mám říci lidem, že se dopouštějí velkého omylu, když používají desátky k různým věcem, které jsou samy o sobě dobré, ale nesplňují účel, pro nějž Bůh desátky určil. Kdo tímto způsobem desátky užívá, uchyluje se od Božího řízení. Bůh bude tyto skutky soudit.

Někteří tvrdí, že se desátků smí použít pro školní účely. Jiný myslí, že jimi smí být podporovány kolportáže. Ale to je velký omyl, jestliže se desátky odejmou účelu, jemuž jsou určeny, k vydržování kazatelů. Dnes by mělo stát sto dobrých a schopných pracovníků evangelia na místě jednoho.

Svatý závazek

Desátek je svatý a Bůh jej určil pro sebe. Má být uložen do Pokladny, aby služebníky evangelia podporoval v jejich činnosti. Dlouho byl Bůh olupován, neboť se našli lidé, kteří nepoznali, že desátek vyžaduje Bůh pro sebe. Někteří se stali nespokojenými a řekli: „Nebudu už déle platit desátky, protože vedení díla nejedná správně.“ Chceš-li okrádat Boha, protože věříš, že vedení díla je špatné? Předlož svou žalobu prostě a otevřeně v pravém duchu příslušným osobám. Podej prosbu, aby se věci uspořádaly; ale nevzdaluje se od díla Božího, nezpronevř se, když druzí nejednají správně.

Přečti si bedlivě Malachiáše 3.kapitolu a dozvíš se, co tam Bůh praví o desátcích. Postaví-li se naše sbory na stranu Slova Božího a budou věrně odvádět desátky do obilnice Páně, odváží se více pracovníků ke službě evangelia. Mnozí ustoupí, když slyší o prázdné pokladně. Ta má být vždy bohatě zásobená a také bude, jestliže nebudou sobecká srdce a ruce zadržovat desátky, nebo je používat k jiným účelům díla.

Prostředky, které si Bůh vyhradil nesmí být libovolně použity. Desátek je Páně a ty, kteří jej jinak upotřebí, potrestá Bůh ztrátou nebeského pokladu, leda že by toho litovali. Nezdržujte déle dílo používání desátků k jiným účelům, než k Bohu určeným. O jiná odvětví díla má být postaráno; musí být vydržována, ale ne z desátků. Bůh se nezměnil; desátek má stále sloužit k vydržování služebníků Božích. Získávání nové půdy vyžaduje více kazatelů než jich máme a k tomu musíme mít prostředky v pokladně.

Ti, kteří vycházejí jako poslové Kristovi, nesou slavnostní zodpovědnost, která bývá neobyčejně zanedbávána. Jedni rádi káží, avšak nepřináší sboru žádnou osobní práci. A přece je velmi nutné, aby členové byli poučeni o svých závazcích a povinnostech k Bohu, zvláště o desátkovém zřízení. Naši kazatelé těžce nesou, když jsou nepřesně za svou službu placeni; pamatují však také na to, že v pokladně Boží musí býti zásoba, která by stačila na opatření poslů evangelia? Zanedbávají-li svou plnou povinnost poučít lid, aby věrně odváděl Pánu, co je Jeho, dojde k nedostatečné zásobě a dílo Boží nemůže pokračovat.

Strážce stáda má svědomitě plnit tuto povinnost. Chce-li tuto povinnost přenechat raději někomu jinému, protože mu není příjemné, pak není věrným služebníkem. Musí se přečíst Slovo Boží u Malachiáše, kde žaluje na lid, že Ho okrádá o desátky. Velký Bůh jasně praví: „Proto jste zlořečení.“ Mal.3,9. Jak může, kdo káže Slovo, zanedbat svou povinnost, poučít a

varovat lidi, když vidí, že se uchylují na cestu, která s sebou přináší takové zlořečení? Každý člen církve musí být poučen o věrném a čestném odvádění desátků. Mal.3,10. 9T 246-251

Vliv výživy na zdraví

Mužové, na nichž spočívají důležité odpovědnosti, mají být z těch, kdož bdí nad duchovním blahem, nejvíce nadáni jemnocitem a rychlým chápáním. Musí se více než jiní zdržovat v jídle. Hojná a nákladná jídla nemají vůbec přijít na jejich stůl.

Každý den se mužové na zodpovědných místech setkávají s poznatky, jejichž následky mají velký význam. Často musí rychle přemýšlet a to dokáží jen takoví, kteří žijí v přísné střídmosti. Rozum čerpá při správném zacházení z tělesných i duševních sil. Není-li přetížen, přibývá s každou novou námahou i nová síla. Často je práce těch, kteří konají důležité plány a závažná rozhodnutí špatně ovlivněna nesprávnou dietou. Zkažený žaludek způsobuje vrtkavost a často podrážděnost, tvrdost a nespravedlnost. Mnohý úmysl, který by znamenal požehnání pro svět, je odložen; mnohá nespravedlivá, násilná, ano i krutá opatření musíme přičíst chorobným stavům, jako následkům špatné životosprávy.

Následující rada platí všem, kteří mají sedavé, nebo převážně duševní zaměstnání; mají-li dostatek mravní odvahy a sebeovládání, ať ji vyzkoušejí. Ke každému jídlu jezte jen dva, nebo tři jednoduché chody a nikdy nevezměte více než je třeba k utišení hladu. Dbejte přitom na dostatek pohybu, a uvidíte, zda z toho nebudete mít užitek. MH 309-310

Někteří poslové Boží nejsou ve výživě dost přesní. Snědí mnoho různých pokrmů najednou. Některé jsou reformátory pouze podle jména. Neřídí se podle dietních pravidel, snědí mnoho ovoce a ořechů mezi časem a zatěžují tím zaživací ústrojí.

Nemoudrým stravováním jsou smysly některých ochromeny, takže jsou líní a ospalí. Kazatelé vyhlížející nezdravě následkem sobeckého ukájení svých chutí jsou špatným doporučením pro zdravotní reformu.

Jsmo-li přemoženi prací, je mnohem lépe při příležitosti celé jídlo vynechat a dopřát přírodě času k zotavení. Služebníci evangelia mohou svým příkladem učinit více, pro zdravotní reformu, než kázáním. Když jim požívační přátelé dělají laskominy, jsou silně pokoušeni uchýlit se od svých zásad, ale když odmítnou lahůdky, kořeněná jídla, čaj a kávu, osvědčí se jako věrní zdravotní reformátoři.

Uspokojováním chutí k jídlu se zatemňuje a vážne myšlení a otupuje duševní vnímavost. Duchovní a mravní síly některých našich kazatelů jsou zeslabeny nesprávným jídlom a nedostatkem tělesného pohybu. Kdo spotřebuje mnoho potravy, nemá se tomu poddávat, ale má se cvičit v omezování a zachovat si požehnání činných svalů a nezatíženého mozku. Přejídání zmalátnuje celou bytost, neboť síla z ostatních orgánů se soustřeďuje na práci žaludku.

Služebníci Boží mají učit zdravotní reformě

Služebníci evangelia mají být obeznámeni se zdravotní reformou....Mají znát zákony těla, jimiž je ovlivněno zdraví duše i ducha.

Je nesčíslně těch, kteří vědí jen velmi málo o obdivuhodném těle, které jim Bůh dal a o péči, kterou mu mají věnovat; mnohem důležitější je pro ně zaměstnávat se jinými věcmi. Zde je právě pro kazatele, zaujmouti k této věci správný postoj; mnoho získají. Životní zásady mají uplatňovat ve svém vlastním životě a svých rodinách a tak uskutečňovat správný základ pro zdravý a střízlivý život. Pak také mohou správně mluvit i o tom bodu a více lidem objasnit zdravotní reformu. Žijí-li sami podle světla, pak mohou přinést cenné poselství právě tam, kde takové svědectví potřebují.

Kazatelé se mohou podílet na cenných pozhnáních a bohatých zkušenostech, jestliže zdravotní otázku spojí se svou činností ve sboru. Tato práce bývá opomíjena a mnozí přicházejí do záhuby z nedostatku nutného světla, které měli a museli mít, aby dříve přerušili své sobecké uspokojování.

Představitelé církve musí nahlédnout, že nejvyšší čas zaujmout vůči této otázce správný postoj. Kazatelé a učitelé musí druhým předávat světlo, které sami obdrželi. V každém odvětví je nutné jejich úsilí. Bůh jim pomůže a posílí své služebníky, budou-li pevně stát a neodstoupí od pravdy a spravedlnosti a ovládnou své choutky...

Světlo, které Bůh v tomto problému učinil svým Slovem, je jasné, a lidé budou na různý způsob zkoušeni, zdali jej dbají. Každý sbor a každá rodina má být poučena o křesťanské střídmosti. Všichni mají vědět, jak musí jíst a pít, aby si zachovali zdraví. Stojíme uprostřed závěrečných scén tohoto světa a v řadách světitelů soboty má být jednomyslně pracováno. Kdo se straní velikého díla poučovat lidi v této otázce, nekráčí cestou Velikého Lékaře....

Evangelium a lékařská misie musí pokračovat současně. Evangelium musí být spojeno se zásadami právě zdravotní reformy. Křesťanství se musí uplatňovat v denním životě. Musí dojít k vážné a základní reformaci. Pravdivé biblické náboženství je zdrojem lásky k padlému lidstvu. Lid Boží musí kráčet přímým směrem, aby pohnul srdci těch, kteří hledají pravdu a kteří touží v této nesmírně vážné době správně jednat. Musíme lidem předložit zásady zdravotní reformy a učinit všechno, co je v našich silách, abychom muže i ženy přesvědčili o nutnosti tyto zásady přijmout a uplatnit v životě. 6T 376-379

Jak máme předvádět zásady zdravotní reformy

Hospodin si přeje, aby naši kazatelé, lékaři a členové církve byli opatrní a nepřemlouvali ty, kteří o naši víře ještě nic nevědí, k okamžité změně stravy, a tak nestavěli před předčasnou zkoušku. Oceňujte výše zdravotní reformy a nechte Pána působit na upřímná srdce. Budou slyšet a uvěří. Pán také nechce, aby Jeho poslové přednášeli vzácné pravdy zdravého způsobu života tak, aby vzbudili pohoršení. Nepoložte kámen úrazu do cesty těm, kteří se dosud nacházejí na temné stezce nevědomosti. Chcete-li kde nějakou věc vychválit, učiníte dobře, když nemluvíte příliš nadšeně, abyste neodvrátili těch, kteří přišli naslouchat; předvádějte jim zásady střídmosti co nejpoutavěji.

Nesmíme postupovat svým způsobem. Vstoupí-li služebníci Kristovi na novou půdu, aby založili sbor, nesmí působit těžkosti tím, že kladou otázku životosprávy na nejpřednější místo. Musíme dbát toho, aby nebyli přepjatými, nebo tím si připraví do cesty další překážky. Nežeňte lidi, ale je ved'te.

Tam, kde je hlášána pravda, má být také dáno poučení o správné přípravě zdravých pokrmů. Bůh chce, aby byl lid všude poučen schopnými učiteli, jak nejužitečněji spotřebovat dary příslušné krajiny Tak se mohou chudí naučit zdravě žít.

Služebník Kristův a fyzické zaměstnání

Třebaže apoštol Pavel starostlivě dbal o to, aby na víru obrácených zvěstoval čisté učení Písma správným podepřením díla Božího a třebaže si osoboval „moc zanechat tělesných Prací“, 1.Kor.9,6 k získání obživy ve světském zaměstnání, přesto někdy, během své kazatelské činnosti, pracoval ve velkých střediscích civilizace, aby se uživil

Z Tessalonky je nám podávána první zpráva, že tam Pavel zatím co zvěstoval Slovo, vlastníma rukama pracoval. Ve svém listě věřícím sborům připomíná, že by jim také „mohl

být na obtíž“ a dodává: „Neboť pamatujete bratří, na práci naší i stávání. Ve dne i v noci zajisté pracovavše, proto abychom žádného z vás neobtěžovali, kázali jsme u vás evangelium Boží.“ 2.Tess.2,6,9. Ve svém druhém listě jim opět píše, že on a jeho spolupracovníci „u nikoho nejedli darmo chleba, ale s prací a těžkostí dělali ve dne v noci, aby žádnému z vás nebyli k obtížení. Ne jako bychom neměli k tomu práva, ale abychom se vám za příklad vydali, abyste nás následovali...“

Když Pavel poprvé navštívil Korint, nalézal se mezi lidem, který posuzoval nedůvěřivě pohnutky cizinců. Přímoušští Řekové byli chytří obchodníci. Byli tak vycvičení v obchodních tricích, že se domnívali, že zbožnost a výdělek, ať už čestným, nebo nečestným způsobem, je vhodným ziskem. Pavel znal jejich povahové vlastnosti a nechtěl jim poskytnout žádnou příležitost k domněnce, že jim zvěstoval evangelium, aby se obohatil. Mohl právem vyžadovat od svých korintských posluchačů podporu, ale nepoužil toho práva, aby jeho užitek a úspěch jako kazatele nemohl být snížen neoprávněným podezřením, že hlásal evangelium pro zisk. Hleděl nedat podnět k falešné představě, která by mohla zničit sílu jeho poselství.

Brzy po svém příchodu do Korintu nalezl Pavel „jednoho Žida jménem Akvila, jenž byl rodem z Pontu, kterýž nedávno byl přišel z Vlach i s Priscilou, manželkou svou.“ Tito byli „téhož řemesla“ jako on sám. Rozkaz císaře Klaudia vypověděl všechny Židy z Říma. Vyhoštěný Akvila s Priscilou přišli do Korintu, kde si zřídili obchod na výrobu stanů. Pavel se na ně přeptal a když zjistil, že jsou bohabojní a že se snaží vyvarovat se zhoubným vlivům okolí, „bydlil u nich a pracoval.... a učil ve škole každou sobotu a k získání přivodil Židy i Řeky.“ Skut.18,2-4

Za dlouhou dobu svého kazatelského úřadu v Efezu, kde po tři roky rozvíjel v celé tamnější krajině čilé evangelizační hnutí, vrátil se Pavel opět k svému řemeslu. V Efezu, tak jako v Korintu se Pavel těšil z přítomnosti Akvily a Priscily, kteří ho doprovázeli při návratu do Asie ku konci jeho druhé misijní cesty.

Jsou někteří, kteří neschvalují Pavlovou řemeslnickou činnost, neboť říkají, že se to nesrovnává s povoláním kazatele evangelia. Proč by měl Pavel, kazatel nejvyšší úrovně, spojovat mechanickou práci s kázáním Slova Božího? Nezasloužila jeho práce odměny? Proč měl trávit čas zhotovováním stanů, když jej podle vší pravděpodobnosti mohl lépe využít?

A přece se Pavel na takto použitý čas neřídí jako na ztracená. Zatím, co pracoval s Akvilou, zůstával ve spojení s Velikým Učitelem a nepromeškal žádné příležitosti vydávat o Spasiteli svědectví a pomáhat potřebným. Jeho duch neustále toužil po duchovním poznání. Svě spolupracovníky poučoval o duchovních věcech a byl jim zároveň příkladem pilnosti a důkladnosti. Byl rychlý, schopný pracovník, v práci nelenivý, duchem vroucí, sloužící Pánu. Řím.12,11. Za své řemeslné práce přišel do styku s třídou lidí, k nimž by se jinak nedostal. Ukázal svým společníkům, že zručnost v každodenním umění je dar Boží, který nám propůjčuje v podobě nadání, abychom je rozumě a správně užívali. Učil také, že Bůh má být ctěn i v konání denního života. Jeho prací ztvrdlé ruce neubíraly na síle vzletným slovům kazatele křesťanství....

Jestliže se kazatelé domnívají, že pro věc Kristovu trpí nesnáze a strádání, ať v duchu navštíví Pavlovo pracoviště. Mohou si pomyslet“ Tento Bohem vyvolený se zabývá plachtovinou, aby si vydělal na chléb, kterýsi svou apoštolskou činností plným právem zasloužil.

Práce je požehnáním, ne zlořečenstvím. Lenivost je nepřítelkyně zbožnosti a zarmucuje Ducha Božího. Stojatá voda rybníka je zdraví škodlivá, ale proud čisté, tekoucí vody přináší do krajiny zdraví a radost. Pavel věděl, že ti, kteří zanedbávají tělesnou práci brzy slábnou. Přál si poučit mladé kazatele o tom, že tělesná práce při níž se cvičí svaly a šlachy, je posílí k překonávání námahy a strádání, které je čekají na půdě evangelia. A sám poznal, že by se jeho učení nedostávalo síly a života, kdyby své tělo správně neotužoval.....

Ne všichni, kteří se cítí být povolání ke kazatelskému úřadu, mají v tom být podporováni, aby se svou rodinou připadli církvi na obtíž trvalým peněžitým zaopatřením. Je zde nebezpečí, že někteří s omezenými zkušenostmi budou lichocením a nerozumným jednáním svedeni k tomu, opatřit si dostatečný příjem nezávisle na námaze z jejich strany. Prostředky, které jsou posvěceny pro rozšiřování díla Božího, nemají být spotřebovány muži, kteří chtějí jen kázat, aby si zaopatřili plat a tak podle své libovůle pohodlně žili.

Mladí lidé, kteří se rozhodnou pěstovat své nadání v kazatelském úřadě, naleznou v příkladě Pavlově za jeho pobytu v Tessalonice, Korintu, Efezu a jiných městech bohaté poučení. Třebaže byl obratným řemeslníkem a povolán Bohem k zvláštnímu úkolu, nikdy se nad svou prací necítil povýšen, a přes to, že byl někdy unaven, přinesl oběť pro práci, kterou miloval. „Až do toho času“, píše Korintským, „lačníme a žízníme, nahotu trpíme, i poličkování býváme i místa nemáme a pracujeme, dělajíce rukama vlastníma; uhánění jsouce, dobr

ořečíme; protivenství trpíce, mile snášíme.“ 1.Kor. 4,11-12

Pavel, největší učitel z lidí, miloval ty nejmenší povinnosti právě tak, jako ty největší. Jestliže toho vyžadovaly okolnosti v jeho službě pro Mistra, ochotně se ujal svého řemesla. Jinak byl však hotov odložit svou světskou činnost stranou, měl-li odporovat nepřítelům evangelia, nebo když se naskytl zvláštní příležitost získat duše pro Krista. Jeho horlivost a píle kárají nečinnost a lásku k pohodlí.

AA 340-355

Tím, že kazatelé nedbají na rovnoměrné zatížení všech tělesných orgánů, přepínají některé, zatím co druhé nečinností zeslabují. Je-li práce přenechána výhradně některému orgánu, nebo jiným svalům, jsou tyto přetíženy a také slábnou.

Každý smysl a každý sval je určen k zvláštnímu úkolu, ale všechny musí býti stejnoměrně cvičeny, aby sed mohly správně vyvíjet a udržovat svou životní sílu. Každý orgán má v živém organismu svou funkci. Každá součást stroje musí být živou, činnou a pracující součástí. Všichni jsou na sobě závislí a všichni musí být činní, aby se mohli správně vyvíjet.

3T 310

Naše povinnost vůči zdraví

Je mi hluboce líto, když vidím tak mnohé kazatele, tak zesláblé, tak mnohé nemocné, tak mnohé, kteří předčasně končí svou pozemskou pouť – muže, kteří nesli tíhu odpovědnosti v díle Božím, jejichž srdce zcela náleželo jejich práci. Poznání, že dílo, které tolik milovali musí zanechat, bylo pro ně bolestivější, než utrpení, nemoci, nebo sama myšlenka na blízkou smrt.

Náš nebeský Otec nerad souží, nebo zarmucuje lidské syny. Není původcem nemocí a smrti, ale pramenem života. Chtěl by, aby lidé žili, byli poslušní životních a zdravotních zákonů, aby mohli žít.

Všichni, kdož přijímají přítomnou pravdu, a jsou jí posvěceni, mají velkou touhu projevit pravdu ve svém životě a povaze. Mají nevroucnější přání, aby i jiní spatřili světlo a z něho se radovali. Vychází-li bdělý strážce, aby se slzami a modlitbou zaséval vzácné símě, doléhá břemeno práce často těžce na jeho ducha i srdce. Nemůže vydržet ustavičné napětí, čímž je co nejloubeji otřesena též jeho duše, aniž byla předčasně opotřebována. Každá přednáška vyžaduje síly a schopnosti; čas od času musí být také vynášeny nové klenoty z pokladnice Slova Božího, aby byla s posluchači sdílena životní síla. Bůh si vás nepřeje vidět vyčerpané, aby vaše únava postrádala životního osvěžení.

Kdo ustavičně pracuje duševně, ať už kázáním, nebo studováním, potřebuje klid a změnu. Opravdový myslitel neustále namáhá mozek a při tom často zanedbává cviky těla; následkem toho jsou tělesné síly zeslabovány a duchovní úsilí omezeno. Nedokáže pak vykonat dílo, které by mohl, kdyby rozumně pracoval.

Budou-li kazatelé moudře pracovat a dopřejí duchu i tělu co mu patří, nebudou tak snadno podléhat nemocem. Kdyby všichni služebníci evangelia měli možnost věnovat denně několik hodin práci na vzduchu a mohli se při ní cítit volně, přineslo by jim to požehnání a mohli by pak úspěšněji vykonávat povinnosti svého zaměstnání. Nemají-li čas úplně odpočívat, mohou během své práce rukama plánovat, modlit se a tak duševně i tělesně osvěženi jít zase za svou prací.

Někteří se domnívají, že musí každý den pracovat na nějaké práci, k níž by mohl přizvat i jiné, ale tím, že o to usilují sami, je často jejich výkon slabý a nedostatečný. Musí mít chvíle klidu, kdy jsou zcela oprostěni od myšlenkového vypětí. To však nenahradí denní tělesné cvičení.

Moji bratři, uděláte-li si čas k obdělávání zahrádek, čímž získáte nutný pohyb a uchováte své tělo schopné činného výkonu, pracujete na Božím díle právě tak, jako by jste přednášeli. Bůh je náš Otec; On nás miluje a nechce, aby někdo z Jeho služebníků škodil svému tělu.

Jiná příčina špatného zdraví a pracovní neschopnosti je špatné trávení. Je nemožné, aby mozek správně pracoval, jestliže je trávicí ústrojí přetíženo. Mnozí ve velkém spěchu snědí různé druhy jídel, které se v žaludku nesnesou a tím zmatou mozkovou činnost. Zanechte nezdravých pokrmů a nepřejídejte se ani zdravými.

Mnozí se neřídí ani zdravotním zákonem a jí každou chvíli. Tím se kalí duch. Jak mohou být ctění muži Bohem osvíceni, když svými zvyky nevěšmavě opomíjejí světlo, které jim Bůh o těchto věcech světil?

Bratři, není na čase, abyste přestali být v tomto bodě k sobě shovívaví? „Zdaliž nevíte, že ti, kteří o závod běží, všichni zajisté běží, ale jeden běže základ! Tak běžte, abyste základu dosáhli. A všeliký, kterýž bojuje, ve všem jest zdrženlivý. A oni zajisté, aby porušitelnou korunu vzali, jsou zdrženliví, ale vy neporušitelnou. Protož já tak bojuji, ne jako v nejistotu, tak bojuji bojují, ne jako vít rozrážeje, ale podmaňuji tělo své a v službu podrobuji, abych snad jiným káže, sám nebyl nešlechtná.“

Nedostačující strava

Nesmíte myslet, že je vaší povinností stravovat se chudě. Zkoumejte sami, co byste měli jíst, a která strava je vašemu tělu nejprospěšnější a pak se zařídte podle svého rozumu a svědomí. Odložte během jídla všechny starosti a naléhavé myšlenky. Nespěchejte, ale jezte pomalu s jasnou myslí a srdce vděčícím Bohu za všechna jeho požehnání. Po jídle nezačněte hned duševně pracovat. Pohybujte se mírně a nechte žaludek v klidu zažívat.

Toto nejsou věci malicherné a bezvýznamné. Musíme si jich všimnout, mají-li být rozličná odvětví díla prováděna ve zdravé síle a správném souladu. Povaha a prospěch díla závisí mnohonásobně na zdravotním stavu služebníka Božího. Často už vládla ve výborném, nebo jiném poradním shromáždění špatná nálada, zaviněná žaludečními poruchami přítomných. I některé kázání je nejasné pro takovýto stav kazatele.

Zdraví je neocenitelné požehnání, které je v užší souvislosti se svědomím a náboženstvím, než si myslíme. Každý kazatel musí vědět, má-li být věrným ochráncem stáda, že musí všechny své síly co nejlépe uchovávat, aby byl schopný služebníka.

Poslové Boží mají použít svých znalostí o životním a zdravotním zákoně, číst nejlepší spisovatele pojednávající o tomto předmětu a věrně následovat toho, co jim jejich rozum označí za pravdu.

Pán mi ukázal, že praktický vliv zdravotní reformy pomůže mnoha a mnoha lidem dostat se z tělesné, duševní i mravní bídy. Bude se konat zdravotní přednášky; počet tiskovin se rozhojní. Lidé příznivě přijmou zásady zdravotní reformy a mnozí.... půjdou krůček po krůčku vpřed a přijmou zvláštní pravdy pro tuto dobu. 6T 378-379

Nebezpečí přepracování

Když se apoštolé navrátili ze své první misijní cesty, řekl jim Spasitel: „Pojďte vy sami obzvláště na pusté místo a odpočňte maličko.“ Mar.6,31. Věnovali se celou duší práci pro lid a to vyčerpalo jejich tělesné i duševní síly. Bylo jejich povinností si odpočinout.

Kristova soucitná slova platí jeho dnešním pracovníkům právě tak, jako tehdy jeho učedníkům. „Pojďte vy obzvláště..... a odpočňte maličko.“, řekl unaveným a mdlým. Není moudré být stále pod nátlakem práce a vypětí. Zvláště tehdy ne, jedná-li se o duchovní službu lidem, neboť se tím zanedbává osobní posvěcení a přetěžují se síly ducha, duše i těla. Od Kristových služebníků je požadováno sebezapírání, a oběti musí býti přinášeny; ale Bůh chce, aby se seznámili se zákony zdraví a rozumně pro Něho pracovali, aby si zachovali život, který jim dal.

Třebaže Ježíš mohl vykonat zázrak a propůjčit svým učedníkům k tomu moc, odkázal svým zesláblým učedníkům jít do krajiny a odpočinout si. Když řekl, že žeň je velká a dělníků málo, nenutil své učedníky k neustálé práci, ale pravil: „Protož prostě Pána žně, ať vypudí dělníky na žeň svou.“ Mat.9,38 Pán každému vyměřil schopnosti a přidělil práci a nechce, aby jedni byli zodpovědnostmi přetížení a druzí pro duše nic nedělali.

Služebníci Kristovi nemají být ke svému zdraví lhostejní. Nemají pracovat až do vyčerpání a pak být neschopni dalších výkonů. Práce dvou dnů nesmí být nahromaděna v jednom dni. Nakonec se ukáže, že ti, kteří svědomitě a moudře pracují, vykonají stejně jako Ti, kteří své tělesné i duševní síly vypotřebují a nemají zásobu pro čas nouze.

Dílo Boží se šíří do celého světa a vyžaduje každé jiskřičky naší schopnosti a síly. Nebezpečí je proto blízké, že dělníci, vidící tak velkou žeň překračují své síly; ale Pán toho neřádá. Když Jeho služebníci vykonají to nejlepší, smějí říci: „Žeň je sice velká a dělníků málo, ale Bůh ví „jaké je slepení naše; v paměti mám, že prach jsme.“ Žalm 103,14.

Nestřídmost v jídle a pití, nestřídmost v práci, nestřídmost najdeme téměř všude a ve všem. Lidé, kteří s velkým vypětím vykonávají určitou práci k přesně stanovenému času a neustanou v ní, ani když jejich vlastní rozum jim říká, že by si měli odpočinout, nikdy takto nezmězí. Spotřebují síly, které budou později potřebovat. Je-li zvyšován nárok na jejich síly, kterými neopatrně mrhají, nakonec jim selžou. Tělesná síla se ztratí a duševní bude nepotřebná. Nadejde čas jejich bídy, zatím co pomocné prostředky budou vyčerpány.

Každý den přináší své zodpovědnosti a povinnosti, ale práce zítřejší se nesmí sdružovat s prací dnešní. Bůh je milostivý, soucitný a moudrých ve svých požadavcích. Neřádá od nás nic, co by vedlo ke ztrátě tělesného zdraví a k zeslabení duševních sil. Nechce, abychom pracovali pod nátlakem a s přepínáním, až by došlo k vyčerpání a nervovému ochabnutí.

Vyvolení dělníci Boží mají následovat volání, ustoupit maličko stranou a odpočinout si. Již mnohý cenný život byl obětován, že tato výzva zůstala nepovšimnuta. Někteří mohli ještě dnes být mezi námi a přispívat k věci království Božího ve vlasti, nebo mimo ni, kdyby byli v pravý čas uznali nutnost odpočinku. Takoví dělníci viděli, že žeň potřebuje pracovníků a cítili, že musí jít za každou cenu ku předu. Když se v nich příroda vzpírala, nejen že toho nedbali, ale zdvojnásobili své úsilí. A Bůh je uložil do hrobu, kde odpočívají, dokud nezazní zvuk posledního troubení, aby je povolal se spravedlivými k nesmrtelnosti.

Je-li služebník evangelia přemáhán tělesně i duševně tíhou starostí a námahy, má se vzdálit a trochu si odpočinout, ne aby užíval pohodlí, ale aby se posílil k dalším povinnostem. Máme bdělého nepřítel, který je nám stále v patách, připraven každou slabost obrátit ve svůj

prospěch. Je-li duch přetížen a tělo bezmocné, jsou pak jeho palčivá pokušení, kterými útočí na duši, tím účinnější. Služebník Boží musí hospodařit se svými silami a je-li po práci unaven, má ji zanechat a posilovat se v Ježíši.

Nepravím toto k těm, kteří jsou obvykle unaveni, a kteří se domnívají, že nesou větší břemeno než ostatní. Kdo nepracuje, nepotřebuje také odpočívat. Všude se vyskytují takoví, kteří se šetří a při tom zdaleka nenesou svůj podíl na zodpovědnosti. Mohou mluvit o velkých a tíživých břemenech, ale nevědí, co to znamená je nést. Jejich práce přináší jen nepatrný užitek.

Těm, kteří jsou zemdleni službou pro Něho, náleží láskyplná slova Kristova, ne těm, kteří vždy hleděli šetřit sami sebe. I dnes jsou ti, kteří na sebe zapomínají, uplatňují své schopnosti největší měrou, kteří litují, že nemohou vykonat více, jejich horlivost převyšuje jejich síly; k takovým Spasitel praví: „Pojďte vy sami obzvláště...., a odpočiňte maličko.“

Na všech, kteří jsou poddáni výchově Boží musí být zjevné, že jejich jednání není v souhlase se světem, jeho zvyky a mravy, a každý musí z vlastní zkušenosti poznat vůli Boží. Bůh nám přikazuje: „Upokojtež se a vězte, že já jsem Bůh.“ Žalm 46,11. Jenom v tom je možno nalézt pravý odpočinek. A to je správná příprava k veškeré práci pro Pána. Ve shonu nesnází a pod nátlakem nesmírných dějů života bude duše takto osvěžená, obklopena atmosférou světla a pokoje, jejich život bude vydávat příjemnou vůni a zjevovat Boží moc, která ovládne lidská srdce.

DA 363

Pomoc ve službě evangelia

„Kdo jest moudrý, porozuměj těmto věcem,
a rozumný poznej je.“ Oz.14,9

Studování Bible

Kazatelé, kteří chtějí úspěšně působiti ke spáse duší, musí nejprve pilně studovati Bibli. Jakož i býti muži modlitby. Jest hříšné, chtít jiné ve Slově Božím vyučovat a přitom zanedbávat vlastní studium. Nejsou to mocné pravdy, které jsou jim svěřeny? Tak musí kazatelé také s nimi obratně zacházeti a jejich význam předváděti jasně a dojemně. Více než všichni lidé na zemi, musí zvěstovat přítomné pravdy, rozuměti své Bibli a býti seznámeni se základními důkazy víry. Ten, kdo Slovo života důkladně nezná, nemá právo vésti jiné na cestu ke království Božímu.

Bible je pravidlo našeho učení a víry. Není nic vhodnějšího k obživení ducha a posílení rozumu, než studium Slova Božího. Není knihy, která povznáší myšlenky, nebo posiluje mysl tak velice, jako Bible se svými nádhernými zušlechťujícími pravdami. Kdyby Slovo Boží bylo bádáno pravým způsobem, dosáhli by lidé takové duchovní výše, ušlechtilé povahy a rozhodnosti, jaká se dnes zřídka najde.

Žalmista praví: „V srdci mém skládám řeč Tvou, abych nehřešil proti Tobě.“ Žalm 119,11 Pavel píše Timoteovi: „Všeliké písmo od Boha jest vdechnuté a užitečné k učení, k trestání, k napravování, k správě, kteráž náleží k spravedlnosti.“ A „aby byl dokonalý člověk Boží ke všelikému skutku dobrému hotový.“ 2.Tim.3,16-17

Život Boží, který dává světu život, jest v Jeho Slově. Svým Slovem uzdravoval Ježíš nemocné a vyháněl ďáblů. Svým Slovem utišoval bouři, křísil mrtvé a lid osvěcoval, že Jeho řeč byla mocná. On mluvil Slovo Boží tak, jak jej mluvil všem pisatelům Starého Zákona. Celá Bible je zjevení Kristovo. Je to jediný pramen naší síly.

Toto Slovo nikterak nepotlačuje činnost, ba naopak, otvírá svědomitému badateli cesty k úspěšnosti. Nenechává člověka v nevědomosti, bez účelu, nýbrž představuje mu ten nejvyšší

ze všech cílů; získávání duší pro Ježíše. Ono nám dává svíci do rukou, která osvětluje cestu k nebi. Ono mluví o nevyčerpatelných bohatstvích a nezměrných pokladech

Slovo Boží jest měřítko charakteru, Jím nám Bůh předal všechny pravdy nutné k našemu spasení. Tisíce čerpaly z tohoto pramene vodu života a přece zásoba není menší. Tisíce vzaly si za vzor Pána a byli proměněny v Jeho obraz pohlížením na Něho; ale tím ještě nebyly vyčerpány tyto velké a svaté věci. Ještě mnoho tisíců lidí mohou si vzít za úlohu vybádati toto tajemství spasení.

Když služebník evangelia pozoruje život Kristův a ponořuje se v povahu Jeho misie, otevře se mu při každém novém studování vždy něco krásnějšího a poutavějšího. Tento předmět je nevyčerpatelný. Studování o vtělení Kristově, jeho smírcí oběti a úloze prostředníka bude zaměstnávat myšlenky pilného badatele po všechny časy. Když spatří ta nespočetná léta nebeská zvolá: „A v pravdě veliké jest tajemství pobožnosti.“ 1.Tim.3,16

Mluvíme o prvním a druhém andělském poselství. Dokud jsme však spokojeni z omezování poznání, nebudeme schopni získati jasné porozumění pravdy. Kdo si Slova Božího vysoce váží, musí si vzít čas ke studování Bible a zkoušení svého vlastního srdce. Zanedbá-li to, nebude moci sloužiti toužícím duším. Pilný, pokorný žák, který s vážnou modlitbou bádá pravdu tak, jak je v Kristu Ježíši, jistě bude odměněn. Nehledá pouze ve spisech lidských spisovatelů, nýbrž u pramene moudrosti a poznání a pod vedením svatých mocností přijímá jasné porozumění pravdy.

Pravda neproniká silou nebo mocí lidského nástroje do srdce, „ale duchem mým, praví Hospodin zástupů.“ Ezech.4,6. Ne život, ani výmluvnost kazatele propůjčuje jeho službě úspěch. Pavel sázel, Apollo zaléval, ale Bůh dává vzrůst. Důvěrné seznámení se se Slovem Božím a podrobení se vůli Boží zajišťuje kazateli úspěch v jeho práci.

Srdce, které Slovo Boží přijme, není jako louže vody, která se vypaří, nebo jako prasklá nádoba, která ztratí svůj obsah. Je jako horská bystřina, která se skládá z nevysychajících pramenů. Jejich chladná, občerstvující voda bublá od skály ke skále a občerstvuje unavené, žíznivé a obtížené duše.

Hluboké seznámení se s biblickými pravdami přináší učiteli pravdy vlastnosti, které jej činí zástupcem Kristovým; duch, kterým učil Spasitel, dá jeho ponaučováním a modlitbám sílu a určitost. Jeho svědectví nebude suché, bez života, nebude přinášet vždy vypracovaná kázání, neboť jeho duch je otevřen ustavičnému osvětování Duchem svatého.

Kdo jí mé tělo a pije mou krev“, praví Ježíš, „má život věčný.“ Jan 6,54 „Jakož mne poslal ten živý Otec a já živ jsem skrze Otce, tak kdož jí mne i on živ bude skrze mne.“ V.57 „Duch jest, kterýž obživuje....slova, kteráž já mluvím vám, Duch jsou a život jsou.“ Jan 6,63, Když služebníci Boží porozumí významu těchto slov, najdou se začátky věčného v kazatelském úřadě. Jednotvárná, nudná kázání přestanou. Základní pravdy evangelia budou přednášeny v novém světle a všichni posluchači pocítí nové poznání pravdy, jasnosti a síly. Ti, kteří mají přednost naslouchati takovýmto kázáním, pocítí povznášející sílu nového života, jestliže nechají na sebe působit vliv Duchu svatého. Roznítí se v nich oheň lásky Boží a bude v nich vzbuzena schopnost k poznání krásy a vysokosti pravdy.

Kazatel, který učiní Slovo Boží svým ustavičným průvodcem, bude stále přinášeti pravdy v nové kráse. Duch Boží na něm spočine. Bůh bude působiti skrze něho, aby jiným pomáhal. Duch svatý naplní srdce a mysl nadějí, odvahou a představami biblických událostí a vše to bude kazatel sdělovat těm, kteří jím budou vyučováni.

V Bibli máme Boží neomylné rady. Její učení v životě prožívané, činí lidi schopné ke všem povinnostem. Ono je hlasem Božím, který každý den promlouvá k duším.... Je to dílo Duchu svatého, aby zatemnělý rozum byl osvěcen, sobecké, kamenné srdce bylo obměkčeno; podmanění vzbouřeného zločince a vychvácení jeho ze zkažených vlivů světa. Kristova modlitba za učedníky byla: „Posvětiž jich v pravdě své, slovo tvé pravda jest.“ Jan 17,17.

Moc Ducha, jenž jest Slovo Boží, proniká do srdce hříšníka a rozděluje je. Jestliže učení pravdy je opakováno, aniž by řečník sám pocítil svatý vliv na své duši, tak nepřichází skrze ně síla na posluchače, nýbrž je zavrhováno jako blud a řečník sám bude zodpovídati za ztrátu duší.“

4T 441

Modlitby v komůrce

Modlitba v rodinném kruhu i veřejná modlitba jsou velmi účinné na pravém místě. Ale to, co udržuje duchovní život, je skryté obcování s Bohem. Když byl Mojžíš na hoře s Bohem, viděl obraz překrásné svatyně, která měla být přibýtkem Jeho slávy. Na hoře – sami s Bohem – tajemném to místě spojení – máme přemýšlet o vznešenosti vysokého cíle pro lidství. Tímto způsobem budeme schopni vzdělávat náš charakter natolik, aby mohlo být na nás splněno zaslíbení: „Přebývatí bude v nich a procházeti se a bude jejich Bohem a oni budou mým lidem.“ 2.Kor.6,16

Zatím, co jsme denně zaměstnaní svou prací, máme své duše v modlitbě pozvednout k Bohu. Tyto tiché modlitby stoupají jako příjemní vůně vzhůru k trůnu milosti a nepřítel jest zahanben. Křesťan, jehož srdce se na tento způsob drží Boha, nemůže být přemožen. Jeho pokoj nemůže rušit ani zlá lest. Všechna zaslíbení Slova Božího, všechna moc Jeho Božské milosti, veškerá pomoc nejvyššího, a Jeho prostředky, jsou nasazeny k jeho osvobození. Tímto způsobem chodil Enoch s Bohem a Bůh byl s ním, přítomná to pomoc v každé nouzi.

Kristovi služebníci musí bdít a modlit se. Oni smí s radostí přistupovati k trůnu milosti a svaté ruce pozvedati k Bohu „Bez hněvu a pochybnosti.“ Oni smí u víře prositi svého nebeského Otce, aby věděli, jak pracovati a zacházeti s dušema.

Modlitba je dýchání duše. Je to tajemství síly vnitřního života. Jiný prostředek milosti nemůže toto místo zaujmouti; ona ochraňuje zdraví duše. Modlitba přináší srdce do přímého spojení s pramenem života a sílí šlachy a svaly křesťanské zkušenosti. Zanedbává se modlitba, nebo je konána ve spěchu, tu a tam, jak je právě příležitost, ztrácí člověk svou oporu v Boha. Životní síla, duchovní schopnosti se ztrácí a náboženské zkušenosti se nedostává zdraví a síly.

Jen u oltáře Božího můžeme zapálit své svíce svatým ohněm. Jenom toto světlo nám ukáže nicotnost a nedokonalost lidského umění a dá nám jasné porozumění dokonalosti a čistoty Kristovy. Jen když se díváme na Ježíše přejeme si mu být podobnými, jen když poznáme Jeho spravedlnost, hladovíme a žízníme po tom, abychom měli jí a jen když se vážně modlíme dá nám Bůh žádosti srdce našeho.

Boží poslové musí dlouho prodlévat u Boha, chtějí-li mít úspěch v práci. Svého času slyšela jistá stará paní, jak sousedé mluví o příčinách úspěchu svého kazatele. Zmiňovali se o jeho darech, jako příjemné mluvě a jeho chování. Ne, pravila stará paní, „Já vám povím, čím to je. Váš kazatel je velmi spřátelen s Všemohoucím.“

Budou-li lidé tak oddáni Bohu, jako byl Eliáš a vlastnili tutěž víru, kterou měl on, pak se Bůh zjeví právě tak, jako tehdy. Budou-li jejich prosby takové, jako byly modlitby Jákobovy k Bohu, tedy uvidíte tytéž výsledky. Moc Boží sestoupí na lidi, jako výsledek modlitby vyslaná s vírou.

Jelikož život Ježíšův byl životem stálého důvěrování skrze nepřetržité spojení s Bohem zpřímá udržovaný, byla Jeho služba pro nebesa také vždy úspěšná, nikdy však kolísavou. Jsa obklopen nebezpečím a stále pronásledován předními národa, věděl Kristus, že jako člověk se musí posilovat modlitbou, aby mohl být lidem k pozhnutí, musel se stýkati s Bohem, aby od Něho přijal potřebnou sílu, vytrvalost a statečnost.

Náš Spasitel miloval samotou hor, kde se mohl stýkati se svým Otcem. Přes den působil ze vši vážností pro záchranu hynoucích duší, uzdravoval nemocné, potěšoval zkroušené, křísil mrtvé a přinášel zklíčeným odvahu s nadějí. Byl-li Jeho denní úkol vykonán, odcházel

každého večeru z rušného místa, aby se v modlitbě poklonil před svým Otcem. Často strávil celou noc na modlitbách, avšak po takovéto době, prožité ve společnosti s Bohem, vstupoval do nového dne občerstven a posílněn pro povinnosti a těžkosti, které byli před Ním.

Bývají kazatelé Kristovi satanem pokoušeni a tvrdě utlačováni? Tak se vedlo i Jemu, ačkoli hříchu neznal. Obracel se v dobách nutnosti na svého Otce. Ačkoli byl sám zdrojem síly a požehnání a dovedl uzdravovati nemocné, mrtvým vrátiti život, bouři utišiti, často se hlasitě v slzách modlíval. Prosil za své učedníky i za sebe samého a tím způsobem ukázal, že je roven lidské bytosti. Byl mocným modlitebníkem. Jako kníže života, Bohem obdařen silou, zvítězil.

Kazatelé, kteří jsou vskutku Ježíšovými zástupci, mají být muži modliteb. S vážností a vírou, která se nenechá odmítnouti. Budou Boha prositi, aby je pro svou službu sílil a vyzbrojil a jejich ústa dotekem žhavého uhlíku posvětil, aby dovedli lidem mluvit Slova Boží.

Modlití se, to znamená vylíti své srdce před Bohem jako před svým dobrým přítelem. Oko víry vidí Boha velmi blízko a prosící může obdržeti cenné důkazy Boží lásky a péče na sobě. Modlitba, kterou se modlil Natanael Hospodinu, vycházela z upřímného srdce, byla Místrem vyslyšena a zodpovězena. Hospodin vidí do každého srdce, a „modlitby upřímných líbí se jemu.“ Přisl.15,8. Nemešká, aby vyslechl ty, kteří své srdce vylili, kteří sebesamého nevyvyšují, avšak cítí svou slabost a nehodnost.

Modlitby jsou velmi důležité a to modlitby vážné, vroucí, opravdové, jako byly Davidovy, když volal: "Jakož jelen řve, dychtě po tekutých vodách, tak duše má řve k tobě, o Bože.“ Žalm 42,2. „Aj jak velice toužím po rozkázáních tvých. Toužím po spasení tvém.“ Žalm 119,40,174. „Náramně touží, až řve duše má po síncích Hospodinových, srdce mé i tělo mé pléše k Bohu živému.“ Žalm 84,3.

Nejúspěšnější v učení a kázání jsou ti, kteří s pokorou spoléhají na Boha a toužebně hledí na Jeho vedení a milost. „Bud' bdělým, modli se a pracuj“, to jest heslo křesťana. Život opravdového křesťana je život stálých modliteb. Ví, že světlo a síla jednoho dne nepostačí pro těžkosti a boje dne následujícího. Satan mění neustále své pokušení. Každý den býváme postaveni do jiného prostředí a v těch nových nás očekávajících poměrech býváme často obklopeni neznámým nebezpečím s novým, neočekávaným nepřátelstvím pronásledování. Pouze skrze sílu a milost dosažené a nebo můžeme doufat, že pokušením odoláme a obklopující nás povinnosti splníme.

Je překrásné, že se můžeme účinně modlití a že jako nedůstojný, bloudící smrtelník vlastníme tuto přednost, smět předkládati své prosby Bohu. Může-li si člověk větší přednost přát, než býti spojen s věčným Bohem? Slabý a hříšný, jak jest, přece má tu přednost mluvití se svým Stvořitelem. Můžeme vyslovovati slova, která dosahují až k trůnu vládce celého vesmíru, můžeme obcovati s Ježíšem, a zatím, co jdeme svými cestami, praví nám, že jest po pravici naší. Viz Žalm 16,8

Naše srdce mohou pěstovati společenství s Bohem, můžeme kráčet v doprovodu Ježíše Krista. Po dobu našich denních povinností můžeme zašeptati naše přání, která jsou lidskému uchu neslyšitelná a z těchto ani slovíčko nezanikne, ani se neztratí v tichu. Nic neudusí žádost duše. Povznese se nad rušné ulice, nad hluk strojů. Jest to Bůh, ke kterému hovoříme a naše modlitba je slyšena.

Modlete se tedy, prostě a bude vám dáno. Prostě o pokoru, moudrost, zmužilost a rostoucí víru. Každá upřímná modlitba bývá vyslyšena, třeba ne na způsob, jak jsme si přáli, neb v očekávané době, avšak na způsob a v době, aby to posloužilo k našemu dobrému. Modlitby pronesené v osamělosti v mdlobě a těžkostech nevyslychá Bůh vždy jak bychom si přáli, avšak, aby to posloužilo k našemu spasení.

Víra

Největší vítězství dosažené pro věc Boží nejsou následkem dlouhého dokazování, poučných pomůcek, mocných vlivů, neb množství peněz; bývají získávána v komůrce Boží, když lidé ve vážném boji víry se uchopí silně ruky Všemohoucího.

Opravdová víra a opravdová modlitba –jakou sílu vlastní obě! Jsou jako dvě paže, kterými lidský modlitebník uchopí tu moc nekonečné lásky. Víra znamená spoléhat

Na Boha, vědět, že nás miluje a přeje si naše nejlepší. Proto nám naše víra nedovolí, abychom si volili vlastní cesty, nýbrž cesty Boží a přijímá místo naší nevědomosti Jeho moudrost, místo naší hříšnosti Jeho spravedlnost. Náš život, my samotní Mu stejně náležíme, avšak víra uznává toto vlastnické právo a zúčastňuje se Jeho požehnání. Pravda, upřímnost a čistota jsou nám představeny jako požehnání tajemství úspěchu v životě. Víra nás uvádí do jejich vlastnictví. Každá dobrá pohnutka, nebo každá vážná snaha, jest darem Božím; víra přijímá od Boha život, který jedině může přinést vzrůst a statečnost.

„Naše víra, to jest vítězství, které přemáhá svět.“ 1. Jan 5,4. Vírou hledíme přes přítomnost plnou trampot a těžkostí k té velké budoucnosti, kde nám budou doposud nesrozumitelné věci objasněny. Víra vidí Ježíše jako našeho prostředníka po pravici Boží. Ve víře spatřujeme příbytky, které odešel Kristus připravit těm, kteří Ho milují. Víra vidí již roucho a korunu vítězů a slyší zpěv spasených.

Dokonalá víra, odevzdání se Bohu, dětinná důvěra v zaslíbení Boží, měla by náležeti ke zkušenostem každého kazatele. Jedině pak bude schopen objasniti pochybujícím a nedůvěřujícím pravou víru.

Víra není žádný pocit. Je to „nadějných věcí podstata.“ Žid. 11,1. Opravdová víra není nikterak spřízněná se smělostí. Ten, kdo víru vlastní, je jist před opovážlivostí, neboť ona jest satanovým protějškem víry.

Víra se domáhá Božích zaslíbení a přináší ovoce skrze poslušnost. Smělost si činí rovněž nárok na zaslíbení, avšak používá jich tak, jako to činil satan, aby omluvila přestoupení. Víra by byla přivedla naše první rodiče k tomu, důvěřovati lásce Boží, a býti poslušnými Jeho rozkazům. Smělost pak dala podnět k tomu, Jeho přikázání přestoupit v domnění, že velká láska Boží je od následků hříchu zachována. To není žádná víra, která požaduje přízeň nebes bez toho, že by splnila podmínky na které se milost poskytuje. Opravdová víra má svůj základ na zaslíbeních Božích a opatřeních Písma svatého.

Je bezúčelné, mluvíme-li o náboženství pouze příležitostně, nebo modlíme-li se bez opravdové živé víry. Marná je víra v Ježíše pro toho; který Ho přijímá pouze jako Spasitele světa, takové duši nemůže nikdy přinést spasení. Víra, která má být postačující ku spasení, není souhlas s pravdou pouhým rozumem; kdo očekává úplné poznání dříve, než se vycvičí ve víře, nemůže obdržeti požehnání Boží.

Není postačující, věříme-li jen část o Kristu, avšak musíme Mu cele uvěřiti. Víra je nám pouze tak prospěšná, když Ho přijímáme jako našeho osobního Spasitele, jako toho, který své zásluhy připočítává vám. Mnozí mluví o víře, jako o mínění. Avšak víra, která nás může spasiti, jest postupem, skrze který ti, kteří přijímají Krista vstupují v smlouvu s Bohem. Opravdová víra je život. Živá víra znamená příbytek na síle, na důvěře, čímž se duše stává vítěznou mocností.

Nevěra a nejistota

Víra běže Boha za slovo a neprosí o to, aby rozuměla významu přicházejících těžkých poměrů. Mnozí však mají pouze malou víru. Jsou stále bázlivými a starostlivými. Každého dne užívají bohatství Jeho opatření, avšak přehlíží tato požehnání. Těžkosti, se kterými se setkávají, je odlučují od Boha, místo aby je k Němu přiváděly blíže a probouzí v nich nepokoj a mrzutost.

Měli příčinu býti tak nevěřícími? Ježíš jest jejich přítelem. Celé nebe má účastenství na jejich zduření a jejich strach a obava zarmocňují ducha svatého. Nemáme věřiti proto, že vidíme, nebo cítíme, že nás Bůh slyší. Máme celem důvěřovati Jeho zalíbením. Přicházíme-li k Němu vírou, pak máme jistotu, že každá prosba jde k srdci Ježíše Krista. Jestliže jsme prosili o Jeho požehnání, pak musíme věřiti, že ho obdržíme a Bohu děkovati, že Ho vlastníme, a plniti naše povinnosti a důvěru, abychom požehnání obdrželi, kdy nám toho je nejvíce zapotřebí. Jestliže jsme se tomu neučili, pak máme jistotu, že naše modlitby budou vyslyšeny. Bůh chce pro nás učiniti vše „v hojnější míře, než my prosíme“ podle bohatství slávy své a podle působení mocnosti síly Jeho.“ Efez.3,20.

Život křesťana bývá často plný nebezpečí a zdá se být těžké plniti své povinnosti. Obrazotvornost nám často maluje blízkost neštěstí, posléze poddanství a smrt. Slovo Boží nám však praví jasně: „Jděte vpřed!“ Uposlechněme této výzvy, i když naše zraky nemohou proniknouti temnotou. Překážky, které se nám staví v cestu, nikdy neustoupí před bázlivým a pochybujícím duchem. Kdo chce odložit poslouchání do té doby, až každá nejistota zmizí a žádné nebezpečí před nezdarem neb porážkou již nehrozí, ten nebude již nikdy poslouchat. Víra hledí přes všechny těžkosti; uchopí se toho neviditelného, ano všemohoucnosti a proto nemůže býti zmatena. Věřiti znamená uchopiti se ruky Kristovy a opravdovosti v každém čase potřeby.

Služebníci Boží potřebují pevnou víru. I když se staví vše proti, přec je zde světlo, které prozařuje i těmi nejtemnějšími hodinami. Síla těch, kteří u víře milují svého Boha a Jemu slouží, bude každodenně obnovena. Jest jim dán k dispozici rozum Otce věčnosti, aby při plnění Jeho přání nebloudili. Kéž by každý služebník Boží si zachoval svou počáteční důvěru až do konce a myslil vždy na to, že světlo Boží pravdy má svítit uprostřed temnoty, která zahaluje naši zem.

Ve službě Boží nesmíme zmalomyslněti. Víra služebníka Boha zasvěceného ob stojí při každé zkoušce. Bůh může a je také ochoten udělit svým služebníkům všechnu sílu, která jest jim zapotřebí a obdariti je moudrostí, kterou vyžadují různé potřeby. Chce těm, kteří v Něho důvěřují, učiniti daleko víc, než naplniti jejich přání.

Ježíš nás nevyzývá, abychom Ho následovali, aby nás pak opustil. Posvětime-li svůj život Jeho službám, nemůžeme přijíti již nikdy do takového postavení, pro které by Bůh neměl připraveno opatření. Ať jsou okolnosti jakékoliv, máme spolehlivého vůdce, i když se poměry zdají být sebeobtěžnějšími; máme spolehlivého vůdce, i když se nás zmocní zklamání, smutek, nebo osamělost, máme s námi cítícího přítele. Ani tehdy, dopustí-li se kdo z nevědomosti poklesku, Ježíš neopustí. Jeho jasný hlas praví zřetelně: „Já jsem ta cesta, pravda i život.“ Jan 14,6. „On vytrhne nuzného, volajícího k sobě a nátisk trpícího, kterýž nemá spomocníka.“ Žalm 72,12

„Člověka zajisté spoléhajícího na tě Bože, ostříháš v pokoji, v pokoji pravím, neboť v tebe doufá.“ Iz.26,3. Rámě Všemohoucího jest nám nakloněno, aby nás vedlo dál a dál. „Jděte vpřed“; tak praví Pán, „chci vám seslat pomoc. Prosíte k oslavě jména mého a obdržíte.“

Kdo očekává váš neúspěch, má zvěděti, že má slova slavnostně zvítězí. „Všechno, zač byste koli prosili modléce se, věřte, vezmete.“ Mat. 21,22

Bůh nenechá tento svět nikdy bez mužů, kteří by nedovedli rozeznati dobré od zlého a spravedlnost od nespravedlnosti; určil si muže, kteří by v dobách zlých dovedli zaujmouti v bojových řadách přední místo.

Statečnost

Boží služebníci by se neměli nechat zmalomyslniti těžkostmi a protivěstím. Zvěstovatelé trojandělského poselství musí vzdor pomluvám a lži statečně vytrvati na svých místech, bojovati ten dobrý boj víry a nepříteli odolati ze zbraní, kterou použil Pán Ježíš:

„Psáno jest.“ V té veliké krizi, kterou budou muset brzo projít, setkají se Boží služebníci s toutéž tvrdostí, ukrutnou a neoblomnou nenávisť, se kterou se setkal Ježíš a apoštolé.

Všichni, kteří chtějí v dobách zlých sloužiti Bohu věrně podle předpisu svědomí, musí vlastnit statečnost, stálost a známost o Bohu a Jeho Slově, neboť věrní Boží budou pronásledováni jejich úmysly odpírány, jejich nejlepší snahy nesprávně vykládány a jejich jména jako špatná zavržena.

Satan použije všech svých sil, aby svedl a ovlivnil srdce, zatemnil rozum a aby zjevil zlo jako dobré, a dobro jako zlo. Čím větší a čistší bude víra dítěte Božího, čím pevnější jejich rozhodnutí býti Bohu poslušnými, tím horlivěji se bude satan snažiti roznítiti zlost těch, kteří zatím co tvrdí, že jsou spravedlivými, avšak Zákon Boží Pošlapávají. Jest zapotřebí nejpevnější důvěry, hrdinného předsevzetí k zachování víry, která byla dána svatým.

Zvěstovatelé kříže musí být vyzbrojeni bdělostí a modlitbou a u víře a statečně ve jménu Ježíše Krista působíce, jíti kupředu. Musí spoléhati na svého vůdce, neb čeká nás doba velmi svízelná. Soudy Boží prochází zemí; nehoda za nehodu následuje rychle za sebou, brzo se Bůh postaví na svém místě, aby seslal hrozná zemětřesení a bezbožníky za jejich bezbožnost potrestal. Pak se zastane svého lidu a vezme ho pod svou ochranu, ukryje pod svá křídla, aby ho ochránil od každé křivdy.

Statečnost v Bohu

Po uplynutí významného období roku 1844 shromáždil se počet bratří a sester. Všichni byli velmi smutní, neboť zklamání bylo hořké. Tu vystoupil muž, který zvolal: „Bratři, buďte stateční v Bohu!“ Toto opakoval tak dlouho, až se každý obličej vyjasnil a každý hlas počal velebiti Boha.

Dnes volám já ke každému služebníku Božimu: „Statečnost v Bohu!“ Od roku 1844 jsem zvěstovala přítomnou pravdu a dnes je mi tato pravda milejší než kdy dříve.

Někteří hledí stále na to pochybné a zmalomyslnující a bývají proto přemoženi nesmělostí. Zapomínají, že celá nebesa čekají na to, učiniti je požehnáním tomuto světu a že Pán Ježíš je nevysychajícím pramenem, kde může každý lidský tvor načerpat sílu a statečnost. Nemáme žádnou příčinu, abychom byli zmalomyslněnými, nebo bázlivými. Zde se nedočkáme té doby, kdy stín satanův již nezkříží naši stezku. Tím způsobem se snaží, aby Světlo slunka spravedlnosti zatemnil. Avšak naše víra by měla tímto stínem vždy proniknouti.

Bůh si přeje radostné spolupracovníky, kteří by se dovolili vzepříti protivícím se silám, aby nebyli zmalomyslněni. Hospodin vás vede. Můžeme jíti zmužile vpřed s jistotou, že je s námi, tak jako byl v létech minulých, kdy jsme byli v slabosti, avšak v síle Ducha svatého působili.

Andělé sloužili Spasiteli, avšak to Jeho život nikterak neusnadnilo a neučinilo Ho prostým pokušením. Byl zkušěn „ve všem nám podobně, kromě hříchu.“ Žid. 4,15. Zdali by měli kazatelé, když vykonávají Místrem jim svěřenou službu zmalomyslněti proto, že se jim staví v cestu těžkosti a odpor? Zda by měli svou důvěru odvrhnouti pro to, jelikož jejich práce nepřináší vždy úspěch, který si přejí viděti? Opravdový služebník Boží s ohledem na práci před ním ležící, i když je sebeobtěžnější, nikdy nezmalomyslní. Zaleknutí před těžkostmi, bédování nad obtížemi, činí služebníky Boží slabými a nezpůsobivými.

Když ti, kteří stojí v nejpřednějších řadách bojiště uvidí, že proti nim připravuje satan zvláštní boj, poznají svou potřebu síly Boží a budou v Jeho moci působiti. Nebudou sebe vyvyšovati pro získané vítězství, avšak budou o to více spoléhati na Všemohoucího. Z jejich vítězství srdce bude prýštit hluboký a vroucí vděk Bohu, a budou radostnými, vzdor bázní, která se jich zmocňuje pod nátlakem nepřitele.

Doba důvěrování a předností

Žijeme nyní v době slavnostní přednosti a svaté důvěry. Zachovávají-li služebníci Boží věrně to, co jim bylo svěřeno, bude jejich odplata veliká, až Mistr řekne: „Vydej počet z vladařství svého.“ Luk.16,2. Působení s vážností, tvoření nezištného, trpělivého, vytrvalého snažení, to vše bude bohatě odměněno. Ježíš řekne takovým služebníkům, že je již nebude více nazývat služebníky, avšak přátely. Viz Jan 15,15. Hospodin nehledí se zalíbením na naši práci pro její velikost, avšak pro naši věrnost, která se ve všech věcech cvičí. Bůh nebere v úvahu výsledky, kterých dosáhneme, ale pohnutky, které nám daly podnět k činu. Cení dobrotu a věrnost mnohem výše, než cokoli jiného.

Prosím hlasatele evangelia, aby neztráceli nikdy odvahu a nikdy nehleděli na nejzatrzelejšího hříšníka jako na takového, který by již nemohl dosáhnouti milosti Boží. Zdánlivě beznadějný může posléze přijmouti pravdu z lásky k ní. Ten, který řídí srdce lidské jako potůčky, může i nejsobečtější, hříchem zatvrzelou duši přivést ke Kristu. Zdali existuje něco, co by bylo Bohu nemožné učiniti? Slovo mé praví: „nenavráti se ke mně prázdné, ale učiní to, k čemu je posílám.“ Iz.55,11

Služebníci Boží, kteří se snaží proniknout do nových krajín, shledávají často, že potřebují naléhavě lepších pomůcek. Jejich nedostatky jim činí v práci překážky. Přesto by však neměla klesati jejich víra a odvaha. Často jsou nuceni vyčerpati své pomůcky až do nejkrajnějšího. Někdy se zdá, jako by již nemohli dál kupředu. Budou-li se modliti a pracovati s vírou, nenechá je Bůh bez své pomoci, ale sešle jim prostředky k urychlení jejich práce. Povstanou sice těžkosti a poslové Boží se budou tázati, jak vykonáme to, co se má státi. Někdy budou viděti budoucnost příliš temnou; budou-li však předkládati Bohu jeho zaslíbení a děkovati mu za to, co se již naplnilo, otevře se jim cesta a budou posilněni pro povinnosti ležící před nimi.

Pouze málo pochopí význam Lukášových slov, že Pavel, když uzřel bratří svých, „poděkoval Bohu a počal býti dobré mysli.“ Skut. 28,15 Uprostřed plačícího zástupu věřících, kteří projevovali svůj opravdový soucit, a kteří se nestyděli za pouta apoštolova, velebili Bohu velkým hlasem. Mračna smutku, která zastřela jeho mysl, byla samé utrpení, žal a zklamání. Přece se však cítil v této hodině bohatě odměněným. S pevnějším krokem a veselého srdce pokračoval ve své cestě. Nechtěl si ztěžovat na minulost, ani se báti budoucnosti. Věděl, že směl vysvoboditi lidské duše z nekonečného, hrozného otroctví a nová radost ho naplnila v jeho utrpení, které snášel pro Krista. AA 449

Jak Bůh vychovává své služebníky

Hospodin učí své služebníky, aby byli připraveni naznačená jim místa doplniti. Prál si vyučiti je tak, aby mohli vykonávati dobrou službu. Někteří by rádi zaujali vedoucí místa; jest jim zapotřebí plnit posvěcování v podřízenosti. Bůh způsobí v jejich životě změnu. Postaví je třeba před povinnosti, které by si sami nezvolili. Jsou-li povolní a nechají se vésti, obdrží milost a sílu, tyto povinnosti podřízenosti vykonati. Tímto způsobem se stávají způsobilými pro místa, kde je učiní jejich vyškolené schopnosti velmi užitečnými.

Jiné si Bůh vychovává tím, že musí prožiti zklamání a zdánlivý neúspěch. Přeje si, aby se učili přemáhati těžkosti. Vštěpovaná jim odhodlanost použití každý neúspěch k užitečnému. Často se lidé modlí a pláčejí pro těžkosti a překážky, které se jim staví v cestu. Zachovávají-li si však svou počáteční důvěru až do konce, pak Bůh jejich cesty vyrovná. Mezi tím, co bojují proti zdánlivě nepřeklenutelným těžkostem, bude dosaženo úspěchu a s ním přichází největší radost.

Jednotvárný život není pro duchovní růst žádoucí. Někteří mohou dosáhnouti nejvyššího stanoviska duchovního tvoření pouze změnami obvyklého pořádku. Vidí-li Bůh ve

své prozřetelnosti, že je třeba změn k dosažení úspěchu, ve zdokonalení charakteru, přeruší klidný, životní běh. Vidí-li, že některému služebníku nezbyvá čas, aby s N m byl úžeji spojen, odloučí ho od jeho přátel a známých, aby mu to umožnil. Když připravoval Eliáše pro jeho proměnění, nechal ho jít z místa na místo, aby se prorok nemohl nikde klidně usadit, a neutrpěla jeho duchovní síla. Bůh si přeje, aby Eliášův vliv byl silou, která by pomohla mnohým duším získati hlubší a užitečnější zkušenosti.

Mnozí se nedovedou spokojiti sloužití Bohu radostně na tom místě, na kterém byli ostaveni, neb vykonávají bez nářku a bědování práce, které vložil v jejich ruce. Je sice správné haníme-li způsob, jakým vykonáváme své povinnosti, avšak nesmíme s povinností samotnou býti nespokojeni, protože bychom raději vykonávali něco jiného. Bůh ve své prozřetelnosti staví člověka často před povinností, které mají způsobiti na jejich nemocnou mysl, jako lékařství. Hledí je tímto způsobem přivesti k poznání, aby dali stranou svou zříštnou volbu, které když by se povolilo, by je učinila neschopnými pro práci s Bohem jím svěřenou. Přijmou-li tuto službu a budou-li jí věrně konati, bude jejich mysl uzdravena. Odeprou-li jí však, zůstanou na pospas nespokojenosti, se sebou a s ostatními.

Kéž by všichni, kteří si nemohou dopřáti klidu, jelikož jsou neustále na cestách a musí stavěti každé noci svůj stan jinde, pomysleli na to, že je vede Hospodin a že je to jeho cesta, aby jim pomohl vyvinouti charakter. Ve všech životních změnách, které budou od nich požadovány, musí být Bůh, na kterém jsou závislí, uznán jako jejich průvodce a Vůdce.

Udělejte si čas pro společenství s Bohem

O služebnících Božích mi byla dána obzvláštní poučení. Bůh si nepřeje, aby hleděli zbohatnout. Neměli by se zabývati světským podnikáním, neboť se tím stávají neschopnými věnovati své nejlepší síly duchovním věcem. Musí však mít postačující příjem, ze kterého by mohli sebe i své rodiny vydržovati. Neměli by být ani příliš zaneprázdněni úředními záležitostmi tak, že by nemohli svému sboru i rodině věnovati náležitou pozornost, neb jejich nejcennější povinností jest vychovati své děti pro Pána.

Jest zásadně nesprávné, zatěžovati kazatele neustále obchodními záležitostmi, posílati ho z místa na místo a zváti na výborové schůze, které trvají až pozdě do noci. Toto ho unavuje a odnímá mu odvalu. Musí míti čas k odpočinku, aby se mohl ze Slova Božího sytiti chlebem života. Musí míti čas, aby se mohl napít z pramene vody živé, občerstvující doušky posílení.

Kazatelé a učitelé si musí uvědomit, že jsou před Bohem zodpovědní spravovati svůj úřad podle svých krajních schopností a nejlepších sil. Nesmí přijmout žádné povinnosti, které by odporovaly Bohem jim daným.

Vstoupí-li kazatel, nebo učitel za kazatelnu neb do třídy obtížen finančními zodpovědnostmi, a s unaveným mozkiem, neb přepracovanými nervy, co může pakli jiného očekávati než že bývá používán obyčejný oheň místo svatého, Bohem samotným zapáleného? Roztržitá podání přináší posluchačům zklamání a řečníku žal. Neměl čas, aby hledal Hospodina, neměl čas prositi ho s vírou o posvěcení Ducha svatého.....

Bal mi dán rozkaz, abych svým spolupracovníkům řekla: Chcete-li míti podíl na bohatství nebes, musíte pěstovati v skrytě společenství s Bohem; nebudete-li to činiti, bude vaši duši chyběti Duch svatý, tak jako chyběl déšť a rosa horám Gelboe. Jak můžete ve vši práci očekávati sílu, když pospícháte od jedné věci k druhé, když máte tolik práce, že vám nezbyvá čas, abyste si promluvili se svým Bohem?

Příčina toho, že mívají naši kazatelé často nudné a unavující přednášky, je to tím, že dovolí různým věcem světského původu zaujmouti jejich čas a pozornost. Neporosteme-li neustále v milosti, bude se nám nedostávati pro různé příležitosti vhodných slov.

Promlouvejte s vaším vlastním srdcem a pak mějte obecnství s Bohem, jinak bude vaše námaha marná, protože byla vykonávána v nesvatém spěchu a zmatku.

Kazatelé a učitelé, neboť jest vaše služba naplněna libou vůní bohaté duchovní milosti; Nečiňte něčím neobyčejným tím, že ji spojujete s nízkými věcmi. Jděte vpřed vzhůru. „Očist'ujte se od všeliké poskvrny těla i ducha, konajíce posvěcení své v bázní Boží.“ 2.Kor.7,1

Musíme být denně znovuzrozeni. Budou-li naše modlitby opravdové, budou mít také větší účinek. Naše důvěra by měla býti stále větší a růsti, neboť Duch Boží chce být stále s námi, chce nás očistiti a posvětit a učiniti upřímnými a libě vonícími, jako cedry na Libánu.

7T 250-252

Naše největší potřeba

„Budete mi svědkové.“ Sk.1,8. Tato slova Ježíšova neztratila na své síle. Náš Spasitel hledá v dnešní době náboženské formality věrné svědky. Jak málo jest však těch, i mezi zdánlivými posly Kristovými, kteří jsou připraveni, aby vydali věrné a osobní svědectví o svém Mistru. Mnozí vypráví o tom, co ti staří, dobří mužové za starodávna vše učinili, k čemu se odvážili, co vše vytrpěli i radostí zažili. Krásnými slovy líčí sílu evangelia, která učinilo druhé schopné k tomu, co živě připravují jiné křesťany za svědky Ježíše Krista, zdá se, že nemohou uvést žádnou vlastní, povzbuzující časovou zkušenost.

Kazatelé Kristovi, co můžete sami o sobě říci? Jaké duševní boje jste prodělali, které byly k vašemu dobrému, k spáse druhých a k oslavě Boží? Vy, kteří předstíráte, že zvěstujete světu poslední slavnostní poselství Boží milosti, jaká jest vaše zkušenost v poznání pravdy a jak působila na vaše srdce? Svědčí náš charakter o Ježíšovi? Poznali jste ten zušlechťující posvátný vliv pravdy, jaký jest v Kristu? Co jste viděli, co jste okusili ze síly Kristovy? Takové svědky, žádá Bůh, a pro jejich nedostatek trpí naše sbory.

Bez živé víry v Krista, jako osobního Spasitele, jest nemožné, aby se vaše víra stala v tomto pochybujícím světě znatelnou. Chcete-li vyrvatí ze dravého proudu hříšníky, nesmí vaše nohy stát na kluzké půdě.

Jest nám neustále zapotřebí zakoušeti nové zjevení Krista, denně. Můžeme dosáhnouti vysokých a svatých cílů. Neustálý pokrok v poznání a ctnostech, toť jest Boží úmysl s námi. Jeho zákon jest ozvěnou Jeho vlastního hlasu, který praví ke všem následujícím slova poznání: „Vstupujte výše, buďte svatí, posvěcujte se.“

Den ode dne můžeme víc a více růsti v dokonalý křesťanský charakter.

Všichni, kteří pracují ve službách Božích, potřebují vyšších a hlubších, větších zkušeností, než jak mnozí učinili doposud. Mnozí, kteří jsou již členy velké Boží rodiny, nevědí co znamená dívatí se na jasnost Kristovu a býti proměňování od jasnosti k jasnosti. Mnozí mají pouhou představu o dokonalosti Kristově a jejich srdce jsou povznešená radostí. Touží po větším a hlubším poznání spasitelné lásky; kéž by takoví každou tužbu své duše předkládali Bohu.

Duch svatý působí na ty, kteří ho nechají na sebe působiti, přeškoluje ty, kteří se přeškoliti nechají a promění ty, kteří se dají přetvořiti. Vychovávejte se sami v duchovním smýšlení a v svatém obcování. Viděli jste teprve první paprsky vycházející Hospodinovy jasnosti. Poznáte-li Ho lépe, pak užití, že „stezka spravedlivých jest jako světlo, kteréž se rozmáhá a svítí, až se ukáže pravý den.“ Přísl.4,18

Zkouška sebe samého

V chování kazatelů nalézáme velmi mnoho, v čem by se mohli polepšiti. Mnozí vidí a cítí své nedostatky a zdá se, že jsou přes to v nevědomosti o vlivu, který od nich vychází. Jsou

si sice vědomi svého nedostatečného počínání, nepřemýšlí však dále o tom, a proto zůstávají nezměněni.

Služebníci Kristovi musí pečlivě uvážiti skutky každého dne a míti o nich přehled s tím úmyslem, seznámiti se lépe s vlastními životními zvyky. Kdyby pečlivě zkoumali všechny překážky jejich denního života, poznali by lépe pohnutky a zásady, vedoucí je k tomu. Tento denní pohled zpět na naše počínání, abychom zvěděli, zdali svědomí to schvaluje či odsuzuje, jest pro všechny velmi důležitým, kteří touží po dosažení dokonalého charakteru Kristova. Mnohé skutky, které jsou považovány za dobré a chvalitebné, nebo kritiky hodné, budou posuzovány dle přesného prošetření.

Mnozí sklídí pochvalu za ctnosti, které vůbec nevlastní. Zpytatel srdcí však uvažuje o všech pohnutkách a mnohdy bývají zařazeny jako skutky ze sobectví, prýšticí z nízkého pokrytectví a to těch, kterým platilo od lidí největší uznání. Každý skutek našeho života, zda dobrý a pochvaly hodný, nebo oprávněný k pohanění bude Zpytatelem srdcí posuzován podle příčiny pohnutky.

Někteří zameškávají podívati se do zrcadla, které odkrývá chyby charakteru. Proto trvá deformity a hřích dále a ostatním se stává viditelným, když mu dotyční sami nerozumí. Ošklivý hřích sobectví se zjevuje u některých, kteří předstírají, že se zasvětili službě Boží. Kdyby svůj charakter porovnali s Božími požadavky, obzvláště podle velikého měřítka Jeho zákona, pak by poznali při vážném a upřímném zkoumání, že mají velmi velké nedostatky. Někteří však nejsou ochotni pohleděti do dálky nebo hloubky, aby poznali zkaženost svého vlastního srdce. V mnohém směru mají velké nedostatky, avšak zůstávají v úmyslné nevědomosti své viny.

Ten, kdo rozumí správně svému charakteru, kdo pozná hřích, který si ho dovede nejsnadněji podmaniti a pokušení, která ho přivádí často k pádu, nemel by se jim zbytečně vystavovati, nebo vybízeti k odporu tím, že by vystupoval na nepřátelskou půdu. Volá-li ho povinnost tam, kde jsou nepříznivé poměry, obdrží jistě od Boha zvláštní pomoc, a proto může směle vykročiti, jsa dokonale vyzbrojen do boje proti nepříteli.

Poznání sebe samého uchovává mnohé od pádu do pokušení a zabrání mnohé potupné porážce. Abychom poznali sami sebe, musíme svědomitě zkoumati pohnutky a zásady našeho chování a naše skutky porovnat s měřítkem našich povinností zjevených ve Slově Božím.

Sebezdokonalování

Starší a zkušení kazatelé mají jako služebníci Boží považovati za svou povinnost jíti stále vpřed a každý den činiti pokroky, stále se zdokonalovati ve své práci a stále sbíratí čerstvý materiál pro lid. Každé šíření evangelia má být lepší, než předcházející. Každého roku mají vyvíjeti hlubší zbožnost, mírnějšího duha, bohatší duchovní život a důkladnější známost biblických pravd. Čím vážnější a starší bude jejich věk, čím bohatší jejich zkušenosti, tím snadnější mají mít přístup k lidským srdcím, poněvadž je stále více a více znají. 2T 270

Bůh nemůže potřebovati pro své náboženské úřady žádné lenochy; přeje si mít myslící, dobrotivé, laskavé a vážné služebníky. Pečlivé usilování prospívá našim kazatelům. Lenivost je však znamením zvrácenosti. Každý dar rozumu, každá kost našeho těla, každý sval našich údů mají dokazovat naše úsilí. Bůh si přeje, aby všechny naše schopnosti byly používány a nezůstaly nečinně..... Muži, kteří nečinně prospí denně hodiny, neuznají cenu vzácných zlatých okamžiků....

Osoby, které nejsou ještě zvyklé býti pilné a neumí šetrně zacházet s časem, by se měli nechat určitými pravidly přidržeti k přesnosti a rychlosti. Georg Washington mohl vykonati mnoho úřadů, jejichž dbal přesných pořádků a přesností. Každá písemnost měla své datum a místo, a nikdy neztratil chvilku hledáním založeného předmětu.

Mužové Boží musí být pilní v bádání, vážní v nabývání znalostí a nesmí nikdy promrhati vzácné okamžiky. Vytrvalou snahou mohou jako křesťané, jako mužové mající vliv a moc dosáhnouti vysokého stupně. Mnozí však nemohou dosáhnouti nikdy vyššího postavení, ať již za kazatelnou, nebo obchodním podnikáním, a to pro svou nerozhodnost, ospalost a zvyky, které již v mládí přijali. Ve všem co podnikají, se zjevuje nedbalost.

Občas náhlý náraz není dostačující, aby předělal tyto pohodlné a lenivé muže. Toto jest víceméně práce, která vyžaduje vytrvalost v činění dobra. Obchodníci mohou jen tehdy úspěšně působiti, budou-li pravidelně dodržovati dobu vstávání, modlitby, jídla i spánku. Je-li ve světském konání pořádek a spravedlnost, oč potřebnější jest ve službě Boží.

Kolik jasných ranních hodin bývá promrháno v posteli. Tyto senné okamžiky nemohou, jsou-li již jednou za námi, býti vráceny, jsou jednou pro vždy ztraceny. Jak veliká ztráta časuje za jeden rok, promrháme-li denně pouze jednu hodinu. Kéž by si dřímající pomysleli, jak vydají jednou počet z těch ztracených příležitostí.

Využití svých volných okamžiků

Služebníci evangelia by měli věnovat čas čtení, studiu, přemýšlení a modlitbě. Měli by si nastřádati zásobu užitečných znalostí, naučiti se z paměti statě Písma svatého, sledovati předpovědi a uchopiti se ponaučení, které dal Ježíš svým učedníkům. Berte se sebou knihu a čtěte ji při jízdě, nebo čekání na cestách. Vykupujte každý volný okamžik. Tím se před vámi uzavrou dveře mnoha tisíců pokušení....

Mnozí tam, kde mohli dosáhnouti úspěchu, se značně minuli svého cíle. Nenesli tíhu díla, brali všechny věci tak lhostejně, jako by jim stálo k dispozici tisícileté království, kde by mohli působiti pro spásu duší... Dílo Boží nepotřebuje ani tolik kazatelů, jako vážné, vytrvalé služebníky Kristovy. Sám Bůh může měřiti sílu lidského rozumu. Nebylo Jeho úmyslem, aby byl člověk spokojený a zůstal v okruhu své nevědomosti, avšak přál si, aby si přivlastnil všechny přednosti osvíceného, vzdělaného rozumu.

Každý by měl cítiti, že na něm spočívá povinnost dosáhnout vyšší duchovní velikosti. Zatím, co by neměl být nikdo pyšným na dosažení znalosti, je přece předností všech míti to uspokojení, že každým pokrokem se stáváme schopnějšími v žití ke cti a oslavě Boží. Mohou čerpati ze studně nevyčerpatelné a pramene vši moudrosti a známosti.

Žák, který vstoupil do školy Kristovy, může se hnáti za vědomosti bez strachu, že by se ho v té výši, do které stoupá, zmocnily závratě. Zatím, co kráčí vpřed od pravdy k pravdě a získává jasnější a čistší poznání o předivných zákonech vědy a přírody, bývá nadchnut úžasnými projevy lásky Boží k člověku. Vidí rozumným zrakem dokonalost a moudrost Boží, která jest nekonečná. Tím, že se jeho rozum rozšiřuje, proudí proudy čistého světla do jeho duše. Čím více nyní pije s toho pramene poznání, tím čistším a radostnějším ho činí pohroužení se do nekonečnosti Boží, a tím větší se stává jeho tužba po větší moudrosti, kterou by mohl pochopiti tu hlubokost Božství.

Nutnost duchovního vzdělání

My, jako lid, potřebujeme duchovního vzdělání a musíme ho míti, a to přiměřeně požadavkům dnešní doby. Chudoba, nízký původ a nepříznivé okolnosti nemusí překážeti při vzdělání ducha....

Při všech studiích narážíme na těžkosti, avšak nevzdávejme se jich ztracením odvahy. Hleďte a modlete se; postavte se mužně a pevně před každou těžkost; vezměte na pomoc svou vůli a ctnost trpělivostí a pak kopejte hlouběji, až bude před vámi ležeti drahokam pravdy, jednoduchý a krásný, cennější pro námahu, kterou vyžadovalo jeho nalezení. Nezaměstnávejte se pak však pouze tímto bodem, nedovolte, aby zaujal celou vaši mysl a

nevnucujte ho neustále druhým, ale zaměstnávejte se jiným předmětem a prozkoumejte ho pečlivě.

Budete-li si tak počínati, získáte dvě cenná vítězství. Nezákáte pouze užitečně znalost, ale posilíte činnost mysli, svou duchovní sílu. Kéž by nalezený klíč, který zjevil tajemství, zjevil ještě jiné, dosud skryté drahocenné perly pravdy.

Mnozí naši kazatelé podávají svým posluchačům jen velmi málo vysvětlení o našem názorném učení a přec by je ta samotná námaha a píle, která je činí obeznanými s těmito body, učinila způsobilými porozuměti druhým. Proroctví a jiné učení předměty by měly být všemi kazateli důkladně pochopeny. Někteří se omezí i když již káží po celá léta pouze na několik předmětů a jsou příliš liknavými, než aby pilně a pomocí modlitby hledali v Písmě svatém, aby se stali mistry v rozumném biblickém učení a praktickém poučení Ježíše Krista. Všichni by si měli přivlastnit znalosti o pravdivosti Slova Božího, aby mohli všelikého času, když by toho bylo zapotřebí, byli připraveni vzít ze svých zásob nové i staré poklady. Nedostatkem horlivosti a vážného, usilovného snažení byl již mnohý duch zmrzačen a posléze zakrněl. Přišla doba, kdy Bůh řekl. „Jděte vpřed a vzdělávejte své schopnosti, které jsem vám dal.“

Svět jest pln bludu a bajek. Novosti v podobě vzrušujících činoroh se stále množí, aby cele zaujaly mysl člověka. Převrácené teorie, které morálně i duševně porušují, se všude rozšiřují. Dílo Boží potřebuje muže rozumně myslící, v Písmě dobře obeznámené, kteří by zadrželi blížící se potopu. Nesmíme považovati za dobré domýšlivost, omezenost a nestálost, byť by byly i překryté rouškou zbožnosti. Ten, kdo nosí ve svém srdci posvátnou moc pravdy, vykoná přesvědčující dílo. U vědomí, že zástupci bludu nemohou pravdu ničit, ani zničit, může si dovoliti být klidným a ohleduplným.

I mezi kazateli nalézáme mnoho takových, kteří by chtěli dosáhnouti úspěchu bez jakékoli námahy. Jsou ctižádostiví vykonati veliké užitečné dílo, zatím co si neváží svých malých denních povinností, které by je učinily opravdu užitečnými, a služebníky podle pořádku Kristova. Přeji si mít takové postavení, jako ostatní, nenalézají však zalíbení v kázni, vychovávající je k tomu. Tato ctižádost mužů i žen vykonati něco, co by přesahovalo daleko jejich nynější schopnosti bývá příčinou toho, že se dopouští hned z počátku určitých přehmatů. Ve své důstojnosti uražení, zdráhají se vystoupiti na žebřík schod po schodu a přejí si vystupovati s menší námahou.

4T 411-417

Divím se, že při tolika světlých případech o tom, co člověk může být a co může vykonat, nejsme více rozdílní horlivostí usilovat o dobré skutky spravedlnosti. Všichni nemohou být na předních místech. Všichni však mohou vykonat nějaké důležité a zodpovědné dílo, svou vytrvalou věrností mohou vykonat omnoho více dobra, než si dovedou představit.

4T 399

Cena mužů a žen nemá být určena podle způsobu jejich práce, kterou vykonávají. Bývá stanovena tím, který zaplatil za každou duši. Ti, kteří nechají Krista, tu naději slávy přebývají ve svém nitru a jsou Božími spolupracovníky, by měli žít v lásce, prostotě a spravedlnosti.

To srdce, ve kterém přebývá láska Kristova, bude stále zušlechtováno; neboť pramenem života jest láska k Bohu i lidem. Kristus jest křesťanství. Je to sláva k Bohu na výsostech, mír na zemi a pokoj lidem. To znamená úmysl Boží vykonávat.

Opravdový křesťanský život touží vzhůru po dokonalosti mužů a žen v Kristu. Opravdové zušlechtění, skutečné zjemnění myšlenek a zvyků dosáhneme lépe učením se úkolů ve škole Kristově, než skrze největší a nejnamáhavější snahy, způsoby a složená pravidla, není-li srdce pod vlivem Božím.

Následovník Boží, Ježíše Krista, by se měl neustále zdokonalovati ve svých zvycích a mravech v duchu i práci. Toho dosáhneme tím, nebude-li náš zrak obrácen pouze na to vnější, povrchní, ale na Ježíše. Pak nastane změna smýšlení, ducha i charakteru. Křesťan bude

vyškolen ve škole Kristově, aby pěstoval se vši jemností a pokorou dary milosti jeho ducha, připravuje se pro společenství s anděly nebeskými.

Člověk, jehož mysl je osvícena na Slovem Božím musí pociťovat více než kdekoli jiný na světě, že se musí věnovat s větší pílí četbě Písma z plnému studiu věd; neboť předmět jeho naděje a jeho poslání jsou vyšší, nežli kohokoli jiného. Čím těsněji je člověk spojen s pramenem vši moudrosti a umění, tím více může být položeno právě tak intelektuálně jako duševně. Znalost Boha je nejdůležitějším vzděláním a každý poctivý pracovník učiní tuto znalost svým stálým studiem, kterého se mu má dostat. CT 510

Duch svatý

„Ale když přijde ten duch pravdy, obviňovati bude svět z hříchu a ze spravedlnosti a ze soudu?“ Jan 16,13,8.

Kázání Slova Božího bez přítomnosti a pomoci Ducha svatého jest bezúčelná, neboť jenom Duch je jediným účinným učitelem Boží pravdy. Pouze tehdy, vnikne-li do srdce pravda skrze Ducha, probudí svědomí a změni chování. Služebník Boží může Slovo Boží zvěstovati, může být obeznámen se všemi příkázáními a zaslíbeními, přesto by však jeho setba evangelia zůstala bez sklizně, nebylo-li by símě svlaženo rosou s nebe. Bez spolupůsobení Ducha Božího nemůže ani výchova, ani jakékoli přednosti, jak velikými se i zdají býti, zjednat pouze jednu cestu světla ještě dříve, než byla napsána jedna kniha Nového Zákona, neb drženo kázání po nanebevstoupení Ježíše, sestoupil Duch svatý na modlíci se učedníky. Vysvědčením jejich nepřátel bylo: „A aj, neplnili jste Jeruzalém učením svým.“ Skut. 5,28

Boží zaslíbení je podmíněno Boží zaslíbení si kladou podmínky. Ježíš zaslíbil své církvi dar Ducha svatého a toto zaslíbení praví tak jako učedníkům tak i nám, stejně jako ostatní zaslíbení, závisí však na podmínkách.

Jsou mnozí, kteří se domnívají, že Božím zaslíbením věří a domáhají se jich; mluví o Kristu a Duchu svatém, avšak nedosahují stejně žádného požehnání jelikož svou duši nepodřídí vedení a moci Božské síly.

My nemůžeme Ducha svatého použítí, avšak on si může použítí nás. Skrze Ducha působí Bůh ve svém národě „chtění i skutečné činění podle dobře libé vůle své.“ Fil.2,13 Mnozí se nechtějí nechat vésti, chtějí vykonati vše zemi a proto nedosáhnou nebeského daru. Pouze těm, kteří jsou pokornými před Bohem, kteří očekávají na Jeho vedení a milosrdenství, bude dán Duch svatý. Toto zaslíbení, ve víře požadované požehnání, má ve svém společenství všechna ostatní požehnání. Bývá darováno podle milosrdenství Kristova a Ježíš jím chce obdařiti každou duši podle schopností, kterou vlastní.

Udělení Ducha svatého jest udělením života Kristova. Pouze ti, kteří jsou o Bohu na tento způsob poučení, pouze ti, na jejichž srdce působí Duch svatý a v jejichž obrácení se zračí Kristův život, mohou Krista opravdově reprezentovati.

Duch svatý – vychovatelem

Bůh přijímá člověka tak, jakým jest a vychovává si ho pro svou službu, odevzdá-li se Mu. Bývá-li do duše přijat Duch Boží, probudí všechny její schopnosti. Pod vedením Ducha svatého Vyvíjí se ten, kdo se upřímně zasvětil Bohu a bývá posílen k rozumění a plnění Božích požadavků. Slabý, nerozhodný charakter se vyvine v pevný a stálý. Stálá oddanost způsobí mezi Kristem a Jeho učedníky tak úzké spojení, se křesťan stane svému Mistru povahově podobným. Vlastí jasnější a zdravější názory, jeho schopnosti v rozlišování jest

podnikavějším jeho úsudek spravedlivější. Bývá životodárnou silou slunce spravedlnosti oživen takže může přinášeti mnohé ovoce ke cti Boží.

Ježíš zaslíbil, že Duch svatý bude dán těm, kteří bojují za vítězství nad hříchem, aby se tím zjevila síla Božské moci, že lidský nástroj bude vybaven nadpřirozenou silou a nevědomý poučen o tajemstvích království Božího. Jaký užitek bychom měli z toho, že jednorozený Syn Boží se pokořil a snášel pokušení lstivého nepřítele a jako spravedlivý za nespravedlivé zemřel, když by nám nebyl dán Duch svatý, jakožto neustále působící, oživující síla, aby při každém osobním boji uvedl v platnost to, co Vykupitel světa vymohl.

Duch svatý učinil učedníky schopnými Hospodina samého vyvyšovati; řídil péro svatých pisatelů, aby mohly býti zprávy slov a díla Kristova doručeny světu. I dodnes Duch svatý stále působí tím, že obrací pozornost lidí na tu velkou oběť přinesenou na kříži Golgatském; zjevuje světu lásku Boží k člověku a duši přesvědčené o své nepravosti hledí oznámiti zaslíbení Písma svatého.

Duch svatý osvětluje jasnými slunečními paprsky Slunce spravedlnosti zatemněné nitro; srdce lidská nechá vzplanouti skrze probouzející se poznání věčné pravdy; vede duše k dosažitelnému bodu spravedlnosti a odvádí ji od hříchu: způsobuje změnu charakteru tím, že odvádí sklony lidské od věci časných a pomíjejících k věčnému dědictví.

Duch obnovuje, zjemňuje a posvěcuje lidskou bytost a učiní ji schopnou státi se členem královské rodiny a dítkem nebeského krále.

Působení přijetí Ducha svatého

Jestliže jsme se zcela zbavili vlastního „já“ a jsou-li z naší duše vyhnáni všichni falešní bohové, pak toto vakuum, tento prázdný prostor naplní Duch Kristův. Víru má ten, který svou duši osvobodil od všech nepravostí a nečisto, žije v souladu s Duchem a hledí si jeho hnutí; nechává důvěru v sebe; Kristus je mu vším ve všem; přijímá s pokorou pravdy a vzdává Bohu čest slovy: „My pak nepřijali jsme ducha světa, ale Ducha, kterýž jest z Boha, abychom věděli, které věci od Boha darovány jsou nám.“

Ten Duch, který je zjeven, působí také v něm ovoce spravedlnosti. Kristus jest „v něm studnicí vody prýstící se k životu věčnému.“ Jan 4,14 Je to révou pravého vinného kmene a přináší bohaté ovoce ke cti Boží. Jakého druhu jest ovoce, které přináší? „Ovoce pak ducha jest: láska, nikoliv nenávisť; radost, nikoliv nespokojenost a smutek; pokoj, nikoliv podrážděnost, starosti a těžkosti, které jsme si snad způsobili; tichost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost a středmost“. Gal. 5,22-23

Každý, který vlastní tohoto Ducha, je opravdovým Božím spolupracovníkem; nebeské síly působí skrze něho a vychází v duchu onoho poselství, které zvěstuje. Mluví rozumná slova a podle příkladu Kristova vynáší z pokladů srdce svého čisté a svaté pravdy.

Poselství, které máme zvěstovati, není takovým, které bychom se museli bát světu přinést. Jeho obhájci by ho neměli skrývati, nebo jeho původ a úmysl hledět zatajiti. Jako Takoví, kteří Bohu složili svatý slavnostní slib, kteří byli postaveni jako poslové Kristovi a za správce tajemství milosti, jsme povinni zvěstovati úplně usnesení rady Boží.

Máme nechat vystoupiti ty zvláštní pravdy, které nás dělí od tohoto světa a učinily nás tím, čím jsme; neboť ony jsou spojeny s věčným zdarem. Bůh nám dal světlo o událostech, které se nyní dějí a skrze Slovo a Písmo, mám světu zvěstovati pravdu. Avšak jest toto život Kristův v naší duši, ta skrze Ducha svatého udělená, zúčastněná láska Kristova, jest ta síla a moc každého poselství Božího, které vyšlo přes lidské rty.

Blížíme se ke konci

Dnem za dnem ubíhá do věčnosti a přivádí nás blíže ke konci doby milosti. Musíme prosit mnohem více, než kdy jindy, o velkou míru Ducha svatého pro nás a o Jeho posvěcující vliv na Jeho služebníky, aby ti, pro jejichž spásu působí, poznali, že tito poslové byli u Krista a od Něho se učili.

Jest nám zapotřebí duchovního zraku, abychom mohli prohlédnouti úmysly nepřítelovy a jakožto věrní strážní zvěstovati blížící se nebezpečí. Je nám zapotřebí síly shůry, abychom mohli, pokud je to lidskému rozumu možné, rozuměti těm velkým úkolům křesťanství a jejím dalekosáhlým zásadám.

Ten, kdos stojí pod vlivem Ducha Božího, nebude blouznivým, avšak klidným a vážným prostým od přemrštěnosti v myšlenkách, slovech i skutcích. Uprostřed zmatku kalných učení, bude Duch Boží tomu vůdcem a pavézou, který neodporoval důkazům pravdy a utiší každý hlas, který nevychází od toho, který jest pravdou.

Žijeme v posledních dnech, kdy lid přijímá a věří klamným omylům, avšak pravdou pohrdají. Bůh povede k zodpovědnosti jak kazatele, tak i členy církve za svítící jim světlo. Vyzývá nás k pilnému shromažďování perel pravdy a přinášení jich do rámu evangelia, aby jejich lesk božské krásy pronikl do normální temnoty tohoto světa. Toto nemůže být vykonáno bez pomoci Ducha svatého, avšak s ním můžeme vše učiniti. Jsme-li vyzbrojeni Duchem svatým, dosáhneme u víře té nekonečné síly. Nic nepřijde nazmar, co jest Božího. Spasitel světa posílá své poselství, aby byla zahnána temnota bludu. Dílo Ducha svatého jest nesmírně veliká a z tohoto pramene čerpá služebník Boží sílu a způsoblost.

Rozvoj a služba

Křesťanský život znamená mnohem více, než zač jej mnozí pokládají. Nezáleží pouze v přívětivosti, trpělivosti, jemnosti a laskavosti. Tyto ctnosti jsou hlavní, nutná jest však také odvaha, síla energie a vytrvalost. Stezku, kterou nám naznačil Kristus, jest úzká a vyžaduje sebezapírání. Vykročení na tuto stezku a prolézání obtížemi a zmalomyslněním, vyžaduje muže, kteří nesmějí býti slabochy.

Jest zapotřebí mužů se silnými nervy, mužů, kteří nečekají, že se jim cesta urovná sama, a že se jim odstraní každá překážka; mužů, kteří potíže malomyslných a slabých dělníků oživí novou horlivostí; mužů, kterých srdce jest plno křesťanské lásky a jejichž ruce jsou dovedné v konání díla svého Mistra.

Mnozí, kteří se staví do misijní služby, jsou slabí, bez síly, bez energie, snadno pozbyvají odvahy, chybí jim mravnost. Nevlastní oněch charakterových rysů, které půjčují sílu k výkonu ducha a energie, které dávají nadšení. Kdo chce dosáhnouti úspěchu, musí být smělý a nadějný. Měly by se pěstovati nejen trpné, ale i činné ctnosti. Dovedou-li dát jednou odpověď, která utišuje hněv, pak musejí mít odvahu hrdiny odpírati zlému. Vedle křesťanské lásky, která vše trpělivě snáší, potřebují též onu sílu charakteru, která propůjčuje jejich vivu určitou moc.

Někteří nemají pravého charakteru. Jejich plány a úmysly nemají určitého tvaru a podoby. Skýtají ve světě málo praktického užitku. Tato slabost, nerozhodnost a neúčinnost měla by se přemáhati. V opravdovém křesťanském charakteru je určitá nezkrotitelnost, kterou nemohou nízké poměry ani zformovat, ani potlačiti. Musíme míti mravní postoj, ryzost, která se nedá zviklati pochlebováním, lichocením, podplácením neb zastrašováním.

Bůh si přeje, abychom si všímali každé příležitosti, kterou bychom nabyli přípravy k Jeho dílu. Očekává, že použijeme všech svých schopností, abychom plnili Jeho sílu, a že posvátnost a velkou odpovědnost za toto dílo zachováme živě ve svém srdci.

Mnozí, kteří jsou schopni velikých skutků, vykonají málo pro to, jelikož se málo snaží.

Ti sice krácejí životem, jakoby neměli žádného velikého cíle, pro který žijí, žádného velkého stanoviska, které by chtěli dosáti. Příčina toho je nepatrné ocenění, které přikládají sami sobě. Kristus zaplatil za nás nekonečnou cenu přeje si, abychom se hodnotili v poměru k této ceně.

Nespokojte se pouze dosažením nízkého stanoviska. My nejsme, čím bychom mohli, nebo čím bychom dle vůle Boží býti měli. Bůh nám dal rozumové schopnosti, které by neměly zůstat v nečinnosti, neb upotřebeny k pozemským, nízkým snahám, nýbrž měly by se nanejvýš rozvíjet, zušlechťovat, posvěcovat, zjemnit a používat k požadavkům zájmů Jeho říše....

Pamatujte na to, že ať sloužíte v kterémkoliv postavení, dáváte podnět a rozvíjíte charakter. Ať pracujete jakkoliv, pracujte vždy s přesností a pílí. Přemáhejte sklon k vyhledávání snadné práce.

Téhož ducha a tytéž zásady kdo uplatňuje v denní práci, ty bude uplatňovat v celém životě. Ti, kteří si přejí vykonávat určité množství a přejí si dostat určitou odplatu, kteří se chtějí řádně osvědčiti bez namáhavého výcviku, neb vzdělání, ti nejsou těmi, které Bůh povolal, aby pracoval v Jeho díle. Takoví lidé, kteří myslí na to, jak by mohli co nejméně vydati ze svých tělesných, duševních a mravních sil, ti nejsou pracovníky, na které může být vylito hojné požehnání. Jejich příklad působí nakažlivě. Jejich vlastní zájem jest jim vůdčím motivem. Ti, které se musí dozírat a kteří pracují, až se jim poukáže na každou povinnost, ti nepatří k těm, kteří budou jednou zváni věrnými a zbožnými. Jest třeba dělníků, kteří projevují energii, poctivost a pílí, lidi, kteří jsou ochotni udělat vše, co uděláno býti musí.

Mnozí se stávají slabými, protože z obavy před nezdarem se vyhýbají zodpovědností. Takto pozbývají cviku, kterého se nabývá zkušenostmi a kterému jim nemůže poskytnout čtení, studium a všechny ostatní získané přednosti.

Člověk může okolnosti tvořiti, avšak neměl by nikdy připustiti, aby okolnosti tvořily jeho. Měli bychom okolnosti chápati jako prostředek, skrze který můžeme pracovati. Máme je dovést ovládati, ale nedovoliti, aby ovládaly nás.

Silní mužové jsou takoví, kterým se odmlouvá, kteří jsou posmívání a kterým se odporuje. Překážky, které se jim stavějí v cestu, jeví se jim požehnáním, protože to uvádí v činnost jejich energii. Učí se samostatně jednat. Boje a těžkosti vedou k důvěře v Boha a propůjčují onu stálost, která vyvíjí moc.

Kristus nekonal poloviční službu. Neměřil svou práci na hodiny. Jeho duše, Jeho srdce, Jeho čas a síly byly zasvěceny práci pro blaho lidstva. Ve dne pracoval do únavy a za dlouhých nocí skláněl se k modlitbám, kde prosil o milost a vytrvalost, aby mohl konati ještě větší dílo. Silným voláním, se slzami vysílal své prosby vzhůru k Bohu, aby byl schopen utkati se se zchytralým nepřítelem, který na Něho stále lstivě působil; a aby naplnil své dílo k povzbuzení a povznesení lidstva. Privil ke svým služebníkům: „Příklad zajisté dal jsem vám, abyste jako jsem já činil vám i vy též činili“. Jan 13,15

Apoštol Pavel praví: „Láska zajisté Kristova víze nás.“ 2.Kor.5,14 . Toto byla účinkující zásada Jeho požehnání. Toto byl popud K Jeho skutkům. Když jen na okamžik hrozilo ochabnutí na stezce povinností, pak pohled na kříž dal u podnět, aby znovu opásal bedra svého nitra a kráčel stále na cestě sebezapření. Ve svých skutcích pro své bratry spoléhal se mnoho na zjevení nekonečné lásky v oběti Kristově z Jeho podmanivou, ovládající mocí.

Jak vážně a úchvatně zní jeho prosba: „Neboť známe milost Pána našeho Jezukrista, že pro nás učiněn jest chudým, jsa bohatým, abyste vy Jeho chudobou zbohatli.“ Znáte výši, z které se spustil Syn Boží, hloubku pokory, k níž nastoupil stezku sebeobětování a neodvrátil se od ní, dokud neskončil svůj život. Pro Něho nebylo oddechu mezi trůnem nebeským a křížem. Z lásky k lidem vítal každou potupu a trpělivě snášel každou pohanu.

Pavel dává návod: „Ať nehledá jeden každý svých věcí, ale každý také toho, což jest jiných.“ Prosí nás, aby byla při nás tatáž mysl „co i při Kristu Ježíši. Kterýž jest ve způsobu

Božím, nepoložil toho za loupež rovný býti Bohu, ale samého sebe zmařil, způsob služebníka přijav, podobný lidem učiněn. A v způsobu nalezen jako člověk, ponížil se, poslušný byv až do smrti a to smrti kříže.“ Fil.2,4-8

Každý, kdo přijme Krista za svého osobního Spasitele, bude toužiti po té přednosti sloužiti Bohu. Když pochopí, co vše pro něj učinila nebesa, pak naplní se jeho srdce nekonečnou láskou a zbožnou vděčností. Vynasnaží se, aby dokázal svou vděčnost tím, že věnuje své schopnosti službě Boží. Touží po tom, aby ukázal svou lásku ke Kristu a jeho vykoupenému vlastnictví. Dychtí po práci, námaze a oběti.

Opravdový dělník bude pro Boha pracovati co nejlépe, neb tím může velebiti svého Mistra. Bude plniti správně požadavky Boží. Bude dychtiti po tom, aby všechny své schopnosti zdokonalil, každou povinnost vykoná jako před Bohem. Jeho jedinou touhou bude, aby se Kristu dostalo úcty a plných služeb.

Existuje obraz, znázorňující mladého býka mezi pluhem a oltářem s nápisem: „K obojímu připraven.“ Připraven kráčet brázdou, nebo býti obětován na oltáři. Toto jest pravý postoj pravého dítko Božího; jíti tam, kam volá povinnost, sebe sama zapíratí a pro dílo Vykupitele se sám obětovati.

MH 497-502

Nebezpečí

„Toto předkládaje bratřím, budeš dobrý
Služebník Jezukristův.....“ 1.Tom. 4,6

Nebezpečí zavrhnouti světlo

Jest Boží vůle, aby se pravda v Jeho lidu již v tomto životě stále více rozvíjela. Jest jenom jedna cesta, na níž poznání pravdy Boží možno dosáhnout. Slovo Boží bylo nám dáno působením Ducha svatého a také jenom osvícením téhož Ducha můžeme Slovu Božímu rozuměti. Nikdo nezná Božích věcí, jedině Duch Boží, neboť Duch spatřuje všecky věci i hlubokosti Božské. 1.Kor.2,10-11. A Pán Ježíš zaslubuje těm, kteří Ho následují: „Když pak přijde ten Duch pravdy, uvedeť vás ve všelikou pravdu.... Nebo z mého vezme a zvěstuje vám.“ Jan 16,13-14

Petr připomíná svých bratří, aby se rozmáhali v milosti a známosti Pána a Spasitele našeho Ježíše Krista. 2.Petr 3,18. Poroste-li lid Boží v této milosti, pak bude míti také stále jasnější pochopení Jeho slova. Objeví v pravdách Božích nové světlo a novou krásu. To jest patrné v dějinách církve všech dob a tak to zůstane až do konce. Povoluje-li se v duchovním životě následování Pána Ježíše, pak také jsou patrné velké pokroky k dosažení Boží pravdy. Lidé se spokojují s částí světla, jež ze Slova Božího obdrželi, drží se toho, co mají, pevně však zavrhnou vysvětlení a ztrácejí k čerpání odvahu.

Skutečnost, že mezi lidem Božím nebývá sporných otázek, není ještě důkazem, že všichni jsou pevně založeni ve správném učení. Nepovstanou-li při studování žádné otázky, rozdílnost mínění, jež by lid přiměla k samotnému hledání v Bibli, mohlo by se stát, že by takový lpěl jen na ústním podání. Každý má míti plnou jistotu, že vlastní pravdu Boží.

Bylo mi ukázáno, že mnozí, kteří předstírají, jako by znali přítomnou pravdu, vůbec nevědí co vědí. Nemohou podati žádný důkaz pro svoji víru. Necení si díla přítomnosti. Když však přijde doba soužení, pak někteří, i ti, kteří dnes jiným káží, shledají, že pro mnohé věci v těchto zkouškách nemohou dáti žádný dostačující důkaz. Pak teprve poznají svou velkou nevědomost.

Jest také v církvi mnoho těch, kteří se domnívají, že všemu, v co věří, plně rozumí. Avšak když vzniknou sporné otázky, tu poznají vlastní slabost. Když budou od spoluvěřících odděleni a pak v osamocení budou nuceni ukázati svou víru, tu se budou diviti, jak nesprávné bylo jejich mínění o tom, co ve svém domnění přijali jako pravdu. Jest jisté, že se mezi námi vyskytují odklonění od živého Boha a že lidská moudrost se staví na místo moudrosti Boží.

Bůh zatřese svými dítkami; zklamou-li jiné prostředky, pak dopustí na ně kacířství, které je prověje a plevy od pšenice oddělí. Pán vyzývá všech, kteří věří v Jeho Slovo, aby se z dřímoty probudili. Drahocenné světlo odpovídající naší době, se zaskvělo. Jest to biblická pravda, ukazující nám před námi stojící nebezpečí. Toto světlo nás má přinést k pilnému studiu Slova Božího a k nejpečlivější zkoušce našeho postoje k Němu.

Bůh si přeje, aby všechny základy pravdy byly horlivě a pečlivě s modlitbou a postem studovány. Věřící se nemají spokojit jen dohady a nejasným míněním o pravdě. Jejich víra musí být pevně založena na Slově Božím, aby v době zkoušky, když budou mít vydati počet ze své víry, mohli smírností a bázní poukázati na poklad a důvod naděje, která jest v nich.

Uvažte, uvažte, uvažte! Buďte čilí, ano buďte čilí. Co neseme světu, musí nám být živou skutečností. Jest nanejvýš důležité, abychom při obhajování jednotlivých bodů učení, které považujeme za důležité články víry, nepoužívali nikdy důkazů, jež by nebyly jasné a odůvodněné. Kdyby i protivníka umlčely, nedělaly by pravdě žádnou čest. Musíme podati takové důkazy, které nejen protivníka umlčí, ale které snesou i nejpřesnější a nejdůkladnější zkoumání.

Pro ty, kteří se vycvičili k slovním potyčkám, jest blízko nebezpečí, že by Slova Božího nepoužívali poctivě. Utkáme-li se s protivníkem, pak by nemělo být naší pravdu Boží nejvážnější snahou tak předvésti, aby vedla druhého k přesvědčení.

Ať postoupilo vědění někoho jakkoli daleko, nemá si nikdo o sobě myslet, že pokračující a důkladné hledání v Písmě svatém po větším světle není pro něho již nutné. Všichni jako lid Boží, jsme vyzýváni ke zkoumání prorocství. Musíme dávat pozor na každý paprsek světla nám daného ode Pána, jež na modlitbě zpytovati, abychom dosáhli plného světla a tak mohli jím i druhým posloužiti.

Jsou-li dítky Boží o jejich přítomným osvětlením spokojeny, netoužíce po dalším světle, můžeme být jisti, že je Pán podporovati nebude. On si přeje, aby šly stále kupředu a aby přijímaly světlo, jež se stává stále mocnější a pro ně svítí.

Přítomný stav církve není Bohu příjemný. Žije v sebedůvěře a necítí nutnost více pravdy a většího světla hledati. Žijeme v době, kdy satan po pravici i po levici, před námi i za námi je v činnosti a přece jako lid spíme. Bůh chce, aby Jeho hlas byl slyšitelný, který by Jeho lid ke konání vyburcoval.

5T 703-709

Zkoumání nového světla

Naši bratři mají být ochotni každý bod sporné otázky upřímně a čestně zkoumati. Rozšiřuje-li některý bratr bludy, mají být o tom odpovědné osoby uvědoměny. Ukáže-li se však, že učí pravdu, pak se mají postavit na jeho stranu. My všichni máme vědět, co se mezi námi učí, neboť co jest pravda, to potřebujeme.

Také všichni máme před Bohem povinnost věděti, co On nám posílá. Pán nám dal měřítko podle kterého můžeme každé učení zkouseti. Toto máme u proroka Izaiáše 8,20: „K zákonu a svědectví! Pakli nechtí, nechať mluví vedle slova toho, v němž není žádné záře.“ Může-li nové světlo snést tuto zkoušku, pak se nesmíme zdráhati je přijmouti, byť se ono stavělo i proti našim názorům.

Nikdo netvrdil, že bádání některého člověka budou dokonalé, ale to jedno vím, že naše sbory při nedostatku učení o spravedlnosti skrze Pána Ježíše, a podobných pravd by spěly k zániku.

Nezáleží na tom, kým nám bylo světlo přineseno, ale hlavní jest, abychom otevřeli srdce a v pokoře ho přijali. Avšak mnozí toho nečiní. Vyskytne-li se nějaký sporný bod, bývá o tom mnoho, ale jen bez výsledku rokováno. Ó, kéž bychom tak jednali, jako lidé, kteří touží po pravě. Ů,by nás Pán den co den Duchem svatým vedl, aby nás světlo Jeho tváře osvětlovalo, abychom se stali v pravdě žáky ve škole Kristově.

Vynoří-li se nějaké nové učení, jak by nesouhlasilo s našimi názory, tu se máme obrátiti s modlitbou na Slovo Boží a nedati místo satanu v podezírání a předsudcích. Neměli bychom nikdy připustiti k projevu ducha, jenž ovládal farizee a zákoníky proti Kristu, Spasiteli světa. Obžalovali Ho, že mate lid a přáli si, aby jej neobtěžovali, že to působí těžkosti a boje. Pán nám dává světlo, aby se ukázalo, čího ducha jsme, proto neklamejme sami sebe.

V roce 1844, když byla naše pozornost obrácena na něco, čemu jsme nerozuměli, pečovali jsme o to, skloniti se před Bohem a prositi Ho, aby nám pomohl zaujmouti správné stanovisko vůči Němu. Pak teprve jsme byli v stavu dojíti k správnému porozumění a být stejného smýšlení. Nebylo mezi bratry žádného nepřátelství ani škodolibého dohadování. Poznáme-li zlomyslného ducha netrpělivosti, pak se snažme pečlivě mu utíkat.

Musím být založeni v oné víře, v onom světle pravdy, jak jsme ji v tehdejších zkušenostech obdrželi. Tentokráte se nám vkrádal jeden omyl za druhým. Kazatelé a doktoři přinášeli nová učení. My jsme s mnohými modlitbami hledali ve Slově Božím a Duch Boží nás vedl k poznání pravdy. Mnohdy jsme i celé noci probděli ve studování Písma s pokornou prosbou, aby nás Pán sám vedl. Skupinky Bohu oddaných mužů a žen shromažďovaly se k těmto účelům. Potom moc Boží spočinula na mně a já mohla rozpoznati, co je pravda a co blud.

Tím, že byly naše body víry takto budovány, mohli jsme státi na pevném základě. Dospívali jsme pod vedením Ducha svatého bod za bodem k pravdě. Ve viděních mně byla dána vysvětlení. Byly mně zjeveny věci nebeské a ukázána svatyně, takže světlo jasnými paprsky na nás spočinulo.

Já vím, že učení o svatyni, jak jsme to po mnohá léta zvěstovali, jest jistá pravda. Nepřítel však vede mysl člověka na vedlejší cesty. Těžítko, když ti, kteří pravdu znají, si shromažďují texty Písma, aby obhájili své názory, které nejsou založeny na pravdě. Takovýmto způsobem jsou pak slova Písma zneužita. Slovo Boží nám není dáno k dokazování bludů, ale abychom se posilovali v pravdě.

Musíme se naučiti tomu, že jiní mají zrovna tolik práva, jako my. Dostane-li se bratru nového světla v Písmě, pak má otevřeně své stanovisko vysvětliti. Každý pak služebník Boží měl by nestranně ve Slově Božím hledati, zdali by přednesené body mohly býti Písmem otevřeny. „Služebník Boží nemá býti hašteřivý, nýbrž ke každému přátelský, přívětivý, způsobilý k učení, kterýž by v tichosti vyučoval ty, kteří se protiví, zda by jim Bůh někdy dal možnost pokání ku poznání pravdy.“ 2.Tim. 2,24-25

Každý musí kajícně a s pokorou k Bohu patřiti, aby ho Pán mohl vésti, jej řídit a jemu žehnati. Nesmíme to přenechati jiným, aby Slovo Boží za nás zpytovali. Někteří z našich vedoucích bratří se postavili častokrát na opačnou stranu. Kdyby Bůh, když poslal poselství a měl čekat na tyto váhavé bratry, až cestu pro jeho šíření proklestí, pak by se nikdy k lidu nedostalo. Tyto bratry nalezneme ve zmíněném postavení tak dlouho, doku se nestanou ve větší míře účastníky Božské přirozenosti.

V nebi jest zármutek na duchovní slepotou mnohých našich bratří. Naši mladí kazatelé, kteří zaujímají méně důležitá místa, musí se často dosti namáhati, aby se dostali k světlu.

Boží nelibost spočívá na těch, kteří uzavírají cestu, aby jasné světlo nedosáhlo lid. Musí být vykonáno veliké dílo Bůh vidí, že naši vedoucí bratří potřebují větší světlo a spojení s posly, které Bůh posílá k provedení Jeho díla, jež má býti vykonáno. Pán vzbudil posly, vyzbrojil je svým Duchem a řekl: „Volej vším hrdlem, nezadržuj, jako trouba povyš hlasu svého a oznam lidu mému převrácenost jejich a domu Jákobovu hříchy jejich“. Iz.58,1
Ať se nikdo nevystavuje nebezpečí postaviti se mezi lid a poselství s nebe. Toto poselství dojde lidstva a kdyby se každý hlas mezi lidmi neozval, tak bude kamení volati.

Vyzývám každého služebníka Kristova, aby hledal Pána, složil pýchu a touhu po nadvládě a pokorně chodil před Bohem. Chlad srdce a nevíra těch, kteří by měli mít víru, zapříčiňují, že sbory zůstávají tak prázdně slabé.

Varování proti falešným učení

V té době potřebujeme ve věcech království Božího duchovně smýšlející a zásadně stojící muže, mající jasné poznání pravdy. Byla jsem poučena, že id nepotřebuje nové a blouznivé učení, nebo lidské dohady, ale svědectví od mužů, kteří pravdu znají a prožívají. Od takových, kteří tomu slavnému připomenutí Pavla k Timoteovi rozumí a dle toho se řídí: „

Kaž slovo Boží, ponoukej v čas neb ne v čas, tresci, žehři, napomínej ve vši tichosti a učení.“
2.Tim.4,2

Moji bratři, čiňte jisté a rozhodné kroky, mající obuté nohy k nesení evangelia a pokoje. Můžete býti zcela ujištěni, že čistá a nefalšovaná víra neodpuzuje. Bůh žádného nepodněcuje k blouznění nebo puntičkářství. Neholduje takovým věcem. Nenechte svému životnímu dílu takto škoditi.

V epištole ke Kolosenským jest nám zachováno napomenutí proti falešným učení. Apoštol zde vysvětluje, že srdce věřících mají být spojena v lásce, ku poznání tajemství Boha Otce a Ježíše Krista, v němž jsou skryti všichni pokladové moudrosti a známosti. Dále píše ap.Pavel: „A toto pravím, aby vás někdo neoklamal pravdě podobnou řečí..... Protož jakž jste přijali Pána Ježíše, tak v něm chod'te, vkořenění a vzdělání na Něm. Jsouce utvrzeni u víře, rozhojňujte se v ní s diku činěním. Hled'tež, aby vás někdo neobloupil moudrostí světa, uče podle ustanovení lidských, a ne podle Krista, vědouce, že v něm přebývá všechna plnost Božství tělesně. A v něm jste doplněni, kterýž jest hlava všeho knížectva a mocnosti.“ Kol.2,2-10.

Byla jsem pověřena říci našemu lidu: Následujte Krista a nezapomeňte, že On sám zůstává ve všem příkladem. Veškeré myšlenky, které nenajdeme v Jeho učení, můžeme s jistotou zavrhnouti. Obracím se na naše kazatele s prosbou: Hled'te, ať stojíte pevně na půdě věčné pravdy. Buďte opatrní, abyste nenásledovali hned nějakého okamžitého vnuknutí, považující to za působení Ducha svatého, jak to někteří činí. Slovo Boží nás napomíná k stálosti u víře, abychom mohli také každému, kdož by nás požádal poukázati na základ té naděje, kteráž jest v nás.

Odvracení se od přítomných povinností

Nepřítel se snaží odvrátiti mysl našich bratří a sester od díla přípravy, aby mohli obstát v posledních dnech. Ukazuje klamnými důkazy odvésti Boží lid od povinností a nebezpečí přítomné doby. Světlo, které Pán lidu svému dal ve Zjevní Jana, má býti spatřováno jako méněcenné? Před nám stojící události nejsou považovány za tolik důležité, aby se člověk jimi obíral. Takovým způsobem chce nepřítel pravdu nebeského původu zastříti a v náhradu nabízí falešnou vědu. Však takto praví Pán: „Zastavte se na cestách a pohled'te a vyptejte se na stezky staré, která jest cesta dobrá a chod'te po ní.“ Jer.6,16

Nechť se nikdo neopovázá zbořiti základy naší víry, jež byly na modlitbách pečlivým studováním Písma a přímým zjevením Božím položeny. Na tomto základě jsme padesát, nyní již přes sto roků stavěli. Někteří lidé se domnívají, že našli novou cestu, že mají lepší základ, ale to jest podvod. Vždyť „jiného základu nikdo položití nemůže, mimo ten, který položen jest, jenž jest Ježíš Kristus.“ 1.Kor.3,11. Již mnozí si v minulosti předsevzali založití novou víru na nových zásadách. Jak dlouho však jejich stavba obstojí? Mnohých padla a v dalších padne, neboť nestavěli na Kristu – na pravdě.

Již i apoštolé museli odpírati lidským tvrzením a zavrhovali lidské nauky. Proto Pavel, stoje pevně praví: „Jiného základu nikdo položit nemůže, mimo ten, který již položen jest, jenž jest Ježíš Kristus.“ Tak máme i my započatou důvěru v Boží pravdu až do konce zachovati.

V přítomné době nám dává Pán Bůh své mocné Slovo, jimž krok za krokem vede svůj lid k poznání světla přítomné pravdy. Služebníci Boží, jichž rtů se dotkl svatý oheň, zvěstovali Boží poselství, jehož pravost potvrdil sám Bůh.

Znovu obživení přímého svědectví

Pán si přeje, aby svědectví tak jak bylo v minulých letech podáváno, bylo obnoveno a duchovní život probuzen. Duchovní činnost Jeho lidu musí býti oživena. Vyznáním hříchů a trváním na modlitbách obdržíme sílu Duchu svatého, a tak se připravíme na nové Letnice. Pán zaslíbil dáti svého Ducha jako vše přemáhající moc.

Před námi máme dobu plnou nebezpečí, proto každý, kdo poznává pravdu, měl by se vzchopiti a vstaviti sebe cele s tělem, duší i duchem pod vliv Ducha svého. Nepřítel nás stopuje, proto bděme a na strážci budme, obléknouce celou výzbroj Boží. Dbejme rad a pokynů, které nám milý Bůh skrze Ducha prorockého pro přítomnou dobu udílí. Rak budeme uchráněni i od mnohého zklamání. Pán k nám mluví svým Slovem v Písmě svatém a svědectví Ducha svatého, aby nám byla povinnost a postavení jež máme k němu zaujmouti, jasná. Varuje-li nás Pán před něčím, nepřehlížejme toho, neboť jak bychom se omlouvali, kdybychom Boží výstrahy nedbali?

Prosím vás všech, kteří pro Pána pracujete, nepřijímejte nikdy falešné za pravé. Nedopusťte, aby posvěcující Boží pravda byla zaměňována na lidské učení. Kristus čeká, aby v srdcích svých dítek Mohl rozžehnouti a rozníti víru a lásku. Nedopusťte, aby ten lid, který má stát na půdě věčné pravdy, přijímal bludné učení. Pán Bůh chce, abychom stáli pevně v těchto zásadách, které jsou založené na nepopíratelné autoritě Slova Božího.

Slovo Boží – naše ochrana

Naše heslo má býti: „Podle zákona a svědectví.“ Iz.8,20. Kdo podle toho jíti nechce, nesvítí mu Kristus. Bible jest plná cenných pravd. Ona obsahuje počátek i konec všeho poznání. „Písmo svaté jest užitečné k učení, trestání, k napravování, k správě, kteráž náleží k spravedlnosti. Aby byl dokonalý člověk Boží ke všelikému skutku dobrému hotový.“ 2.Tim.3,16-17. Proto také nechť jest Písmo svaté jediným základem našeho studia. Každý může naučením Slova Božího rozuměti.

Kristus vyzývá svůj lid, aby Jeho slovu věřili a v praktický život uváděli. Kdo toto Slovo přijímá a jim se v každém počínání řídí, a podle něho buduje svůj charakter, bude silný v moci Boží a také to bude znatelné, že Jeho víra jest nebeského původu. Nebude blouditi po jiných cestách a nenechá se unášeti jen nějakým citovým vzrušením. Před lidmi a nebeskými anděly bude stále zjevovati ryzí, u víře v Krista ustálenou povahu.

Ve zlaté kadidelnici pravdy Boží, jak nás učí Kristus, máme to, co může duše přesvědčiti a obrátiti. Zvěstujme pravdu v Kristově jednoduchosti jak jí i nám Ježíš kázal a pak síla našeho poselství bude patrná. Neobhajujte žádnou lidskou nauku, nebo důkazy, o kterých se Kristus nezmiňoval a které v Bibli základu nemají. My máme velkolepé a slavné pravdy, jež máme přinést lidu. Výrok Pána Ježíše: „Tak jest psáno“, zůstává zkušebním kamenem naší víry a našeho konání. To musí být také Duši přeloženo.

Vezměte si Slovo Boží za průvodce života, vždyť tak nám mluví Bůh. Lidských nauk jsme okusili dost. Člověk naplněný lidskou vědou nerozumí věcem Božím. Obrátí-li se však a bude Duchem Božím osvícen, pak teprve pozná Božskou moc Slova Božího. Jenom ten, jehož rozum i srdce jsou očištěny posvěcením Ducha Božího, může rozeznávati Boží věci.

Bratři, ve jménu Pána vás prosím, probud'te se ke konání vaší povinnosti. Poddejte svá srdce pod moc Ducha svatého, aby byla citlivá pro Slovo Boží, neb pak budete s mocí zpytovat hlubokosti Božské.

Ó,by milý Bůh přivedl svůj lid pod mocné působení Ducha svatého, aby se probudil a poznal nebezpečí, aby se mohl připravit na události, které zakrátko stihnou zemi.

Nesmíme si myslet, že nám už nemůže být dáno více světla a poznání pravdy. Jest nebezpečí, že bychom se mohli státi v lhostejnosti bezstarostnými. Takový by mohl ztratit posvěcující moc pravdy, a ve svém srdci by se utěšoval myšlenkou, že je „bohatý a žádného nepotřebuje.“ Zjev.3,17

Spasitelné učení

Pavel píše Timoteovi: „Nebo přijde čas, že zdravého učení nebudou trpěti, ale majíce svrablavé uši, podle svých vlastních žádostí shromažďovati sami sobě budou učitele. A odvrátí uši od pravdy a k básněm obrátí. Ale ty ve všem buď bedliv, protiventství snášej, dílo kazatele konej, dokazuj dostatečně toho, že jsi věrný služebník.“ 2.Tim.4,3-5.

Spasitelné učení jest biblická pravda, - pravda, která požaduje opravdovou zbožnost a odevzdání se Bohu, pravda, která Boží lid u víře utvrzuje. Jest velkého významu jak pro toho, kdož ji přijímá, tak i pro učitele spravedlnosti. Kdekoliv jest evangelium kázáno, bude každý služebník Kristův, ať pracuje v kterémkoliv odvětví, nalezen jako posel Páně, věrný, nebo nevěrný.

Opětně píše apoštol Pavel: „Věrná jest tato řeč. Nebo jestliže jsme s Ním zemřeli, tedy také spolu s Ním živi budeme. A trpíme-li, budeme také spolu s Ním kralovati; pak-li ho zapíráme, i On nás zapře. Pakli jsme nevěrní, Onť zůstává věrný; zapřítí sám sebe nemůže. Tyto věci připomínej, a osvědčováním před obličejem Páně, ať se o slova nevadí, což k ničemu není užitečné, ale ku pvrácení posluchačů.“ 2.Tim. 2,11-14

Někteří z těch, kteří za dnů apoštola Pavla slyšeli pravdu, vyzvedali otázky nepatrného významu, přinášeli myšlenky a mínění různých lidí a snažili se myšlenky lidí od velikých pravd evangelia odvésti. Pavel věděl, že služebníci Boží musí býti tak moudří, aby prohlédli úmysly nepřitele a nenechali sebe od pravdy odvrátiti a na zcestí přivésti. Hlavní snahou služebníka Božího musí být Přiváděti duše k Pánu Ježíši a pečovati o jejich obrácení. Proto musí kázati Slovo Boží a sporné otázky zamítati. Apoštol Pavel ve svém dopise k Timoteovi pokračuje:

„Pilně se snažuj sebe Bohu milého dělníka, za nějž by se nebylo proč stydět, kterýž by právě slovo pravdy rozdělval. Nepobožné pak ty křiky daremní zastavuj, neboť velmi rozmnožují bezbožnost.“ 2.Tim.2,15-16

Služebníci Boží stojí dnes v tom samém nebezpečí. Satan stále se snaží odvésti jejich myšlenky jiným směrem, aby pravda ztratila moc své působivosti na srdcích lidu. Jestliže lid spolu s kazatelem pravdu Boží neprožívají a nejsou-li jí posvěceni, stu nepřítel připraví bezcenné a neužitečné otázky, jimiž by se zabývali a zbytečně mysl obtěžovali. Toto pak vede k různým sporům, jež se stále více rozmnožují.

Schopní mužové věnovali mnoho času na modlitbách v hledání ve Slově Božím a přesto nalézáme v Bibli ještě místa, jež nejsou plně probádána. Některým místům Písma svatého budeme správně rozumět až v budoucím životě, kdy nám je sám Pán Ježíš vysvětlí. Takových míst používá rád nepřítel, aby zavedl o ně sporné hádky.

Zbožný, pokorný služebník Boží bude zamítati malicherné hádky o zdánlivých teoretických nesrovnalostech, ale bude svůj čas a svoji sílu věnovati k zvěstování těch velikých a osvědčených pravd, které tomuto světu jsou tak nutné. Bude poukazovati na to veliké vykoupení, jež máme v Kristu Ježíši, blízký příchod Pána Ježíše, na konání vůle Boží, na ospravedlnění skrze víru,nebo tyto předměty poskytují dosti látky k uvažování.

V minulých letech byly mi předkládány k vyřešení blouznivé otázky a doměnky. Jedni zastávají názor, že se věřící musí modlit s otevřenýma očima, druzí zase chtěli uplatňovati ustanovení Starého Zákona, když kněz vstupoval do svatyně, musel své sandály zouti, a tak prý i dnes má každý,

vstupuje-li do modlitebny svoji obuv sundati. Jiní opět vysvětlovali šesté přikázání: „Nezabiješ“ v tom smyslu, že nic, ani hmyz, který člověka obtěžuje, nesmí být zabít. Někteří zase učili, že vykoupení nebudou mít žádné šedé vlasy, jako by to byla věc nějaké důležitosti.

Byla jsem poučena a měla říci, že podobné nauky jsou výplodem lidí, kteří vážné zásady evangelia ještě správně nepochopili. Takovýmto učením snaží se nepřítel pravdy Boží zatemnit.

Ten, kdo přikázání opouští, ty veliké pravdy Boží, a obrací zřetel k věcem nepodstatným, nekáže evangelium, ale mluví marné věci. Ó, by naši kazatelé nemrhali zbytečně čas věcmi neúčinnými. Přijdou-li do rozpaků, který předmět si mají voliti ke své úvaze, ať pozorují řeči Mistra a následují Jeho myšlenky. Předměty, které měl Pán Ježíš za podstatné, jsou právě ty, které i dnes mají býti v paměti uvedeny. Musíme naše posluchače povzbuditi, aby se zaměstnávali věcmi věčné hodnoty.

Jednou ke mně přišel jeden bratr s výzvou, aby se učilo, že země jest plochá. Byla jsem poučena mu říci, aby obrátil zřetel k příkazu Kristově: „Jdouce, učte všecky národy A já s vámi jsem po všecky dny, až do skonání světa.“ Mat. 28,19-20. Máme obrátiti zřetel k příkazu Páně, do ostatních věcí díla stvoření nám nic není. „Pojď a následuj mne. Zaměstnávej se velikými, zkušebními pravdami pro naši dobu a ne věcmi, které nikterak k šíření díla sloužiti nebudou.“

Služebníci Boží by neměli také ztráceti čas hloubáním o poměrech na nové zemi. Jest opovážlivé dohadovati se o věcech, které nám Bůh nezjevil. On nám toho pro naše štěstí a blaho v budoucím životě připravil a my nemáme usilovati vnikati do podrobnosti Jeho plánů s námi. Nedá se také nijak srovnat život v budoucím životě s poměry této země.

Mým bratřím v kazatelském úřadě chtěla bych říci: „Kažte Slovo Boží“. Neklad'te za základ dřevo, seno, nebo strniště vašich vlastních dohadů, které nepřináší užitku. Ve Slově Božím jsou nám zjeveny předměty veliké důležitosti a tyto jsou hodny našeho nejhlubšího přemýšlení. O všech věcech, o kterých Bůh mlčí, nemáme sami pátrati.

Vniknou-li otázky, v kterých nám není jasno, pak uvažujme, co nám praví Písmo. Pakli se toto o zmíněné otázce nevyjadřuje, pak nedopusťme, aby se stala předmětem našich rozmluv. Ti, kteří touží po něčem, nechť usilují získati nový život, který se přijímá znovuzrozením. Ať si své duše posvěť poslušenstvím pravdy a jednají ve shodě s naučením pravdy nám daným samým Kristem.

Na soudu bude položena jediná otázka: „Kráčeli v poslušenství mých přikázání?“ Nejednotnost a malicherné potyčky o nedůležitých bodech nemají žádného dílu ve velkém Božím plánu. Všichni, kteří pravdu učí, mají být mužové zdravého rozumu, kteří své posluchače nepovedou do pole plného trní, aby je tam pak opustili.

Kristova oběť k očištění našich hříchů a ke smíření, jest velikou pravdou, na níž všecky ostatní pravdy závisí. Abychom jí správně rozuměli a byli jí hodní, musí býti každá pravda Slova Božího od první knihy Mojžíšovy až do Zjevení řádně studována ve světle, které září z Golgaty. Předvádím vám vznešený, velkolepý památník milosti znovuzrození, spasení a vykoupení – na kříži vyvýšeného Syna Božího. To má být základem každého kázání našich kazatelů.

Potřebujeme pro tuto dobu muže, kteří nutné potřeby lidí rozumí a umí jejich potřebám sloužiti. Věrný služebník Boží stojí na stráž. Působením Ducha svatého varuje své spoluobčany, ukazuje správnou cestu, radí, povzbuzuje, prosí za ně, aby každý mohl opět k dokonalosti v Kristu Ježíši. Takovýto muž bude v nebesích uznán jako služebník, který chodí ve slépěch svého velikého příkladu Pána Ježíše.

4T 416

Zatím, co se konec očividně přibližuje, bude se nepřítel usilovně nažiti dostati Boží lid do fanatismu. Radoval by se, když by se mu podařilo přivésti Boží lid do fanatismu, do různých extrémů, aby byli považováni za blouznivce. Před tímto nebezpečím měli by se jak kazatelé, tak laikové vyrovnati. Naše úsilí jest učiti muže i ženy, aby stavěli na tom pevném základě, na Kristu a na tom jednoduchém: „Tak praví Pán“.

V roce 1844 setkávali jsme se všude s fanatismem, ale stále mi bylo připomínáno, že velké vzrušení škodí dílu Božím. Kráčejte ve šlépějích Pána Ježíše. Při velkém vzrušení koná nepřítel svoji práci. Mnozí používají takové příležitosti k rozšiřování zvláštních a domýšlivých názorů a tím bývají zavírány dveře spasitelnému učení.

Služebníci Boží nesmí dáti fanatismu, nebo vzrušení průchod. Kazatelé nesmí své shromáždění oznamovati na ten způsob, aby to druhé rozčilovalo. Chtěl-li by Pán Bůh bezbožná města důkladně varovati, dá o tom lidu svému věděti. Toto se však nestane dříve, dokud nebude dána městům příležitost slovo věčného evangelia slyšeti a je přijmouti.

Naše přítomná práce jest, biblické pravdy lidem osvětlovati. Dveře pro přijetí pravd jsou otevřeny a my musíme využít každé příležitosti k získání duší. Tak jako Kristus, máme i my pravdy Boží zvěstovati na různý způsob, též v podobenstvích, nebo obraznou řečí, ale všechno, co by vedlo k fanatismu, zavrhovati.

Lid Boží musí býti veden k samostatnému studiu Slova Božího. Učitelé a pastýři musí poukazovati lidu na tuto silnou pevnost, kam všichni spravedliví spěchají, aby před nepřítelem byli jistí. Ten, kdo vznešené a ušlechtilé pravdy předvádí, musí dokazovati vážného a upřímného ducha, být klidným a jasného rozumu, aby odpůrci byli přivedeni k mlčení.

Vážení badatelé Slova Božího, kteří v pokoře srdce Pána následují, se nikdy neuchýlí od zlatého středu. Sám Spasitel je nám v tom příkladem. Nikdy neztratil sebeovládání a nikdy nepřekročil zákon slušnosti. Věděl, kdy má mluvit, a kdy mlčet. Byl stále pohotový, nemýlil se ve svém úsudku o lidech, nebo o pravdě. Nenechal se klamati zdáním, nikdy nepozvedl otázku, která by nebyla na místě a nikdy nedal odpověď, jež by přesně neodpovídala tázanému bodu. Hádající se kněze umlčel, když pronikl povrchností a dosáhl srdce, probudil svědomí, a rozžehl světlo v duši.

Kdo následuje příkladu Pána Ježíše, nebude blouzniti, bude pěstovati mír, sebeovládání a pokoj, který označoval život Kristův a ten bude v něm patrný.

Sebedůvěra

Mladí mužové, kteří ještě neučinili v pravdě velkých zkušeností, měli by být opatrní před posuzováním starších bratří, jejichž celý život jest spojen s dílem Božím, v němž po dlouhá léta pracovali. Pán Bůh nepovolává k vedení svého díla muže, s nezralým úsudkem, nebo s velkým sebevědomím. Služebník boží musí snášeti různá příkoří, aby dílo Boží bylo přivedeno šťastně k cíli. Ti, kteří neprožili ještě žádných utrpení a nezažili žádných odporů, neb těžkostí, měli by se učiti skromnosti a pokoře a nepovyšovati se, aby nebyli poníženi. Budou zodpovědní za jasné světlo pravdy, které jim svítí.

Viděla jsem, že Pán Bůh nemá zalíbení v těch, kteří reptají proti starším bratřím, kteří na počátku poselství se museli těžce přebíjovati a také museli mnohé těžkosti snášeti. Bůh si váží těch zkušených služebníků Kristových, kteří nesli tíhu evangelia v začátcích, když jich bylo ještě málo a bdí s pečlivostí nad těmi, kteří nesli tíhu evangelia v začátcích, když jich bylo ještě málo a bdí s pečlivostí nad těmi, kteří prokázali svoji věrnost. Pán to nelibě nese, když někdo vyhledává chyby a chtěl by kárat těch, kteří v práci a starosti o dílo Boží již zešedivěli. Vy mladí mužové, vaše kárání a reptání bude v den Boží jistě svědčiti proti vám.

Pokora v mladých kazatelích

Pokud na vás Bůh nevložit ještě žádnou těžkou zodpovědnost, zůstaňte na svých místech a nespolehejte se na svůj vlastní, nezávislý úsudek a neberte na sebe žádné zodpovědnosti, ke kterým jste nedorostli. Musíte se učit bdělosti a pokoře a trvat na modlitbách. Čím úžeji budete spojeni s Bohem, tím jasněji budete pozorovat své slabosti a hrozící nebezpečí. Praktická poznání Zákona Božího, jasné porozumění smírčího díla Kristova povede vás k poznání sama sebe a k poznání příčiny, proč nemůžete v sobě rozvinout dokonalý charakter Kristův

Přehlížíte nutnost státi stále pod vlivem Božím a přece toho jest vám bezpodmínečně zapotřebí, abyste mohli dílo Boží konati. Zůstanete-li k tomu lhostejní a půjdete kupředu v sebedůvěře, jsouce spokojeni sami se sebou, pak se dopustíte velmi velkých chyb. Musíte stále pěstovat pokoru srdce, věduce, že jste ve všem závislí na Pánu. Kdo pocíťuje svou vlastní slabost, upírá svůj zrak k nebesům, odkud sílu a pomoc očekává. V milosti Boží pěstuje pak stále Ducha vděčnosti. Znali dobře svoje slabosti, pak také ví, že jen veliká milost Boží může nad vzpírajícím se srdcem zvítěziti.

Musíte být seznámeni jak se silnými, tak i se slabými místy vaší povahy, tak abyste byli stále na stráži. Nepouštějte se do samotného podnikání, neberte na sebe zodpovědnosti, pro které vás Bůh neurčil. Vaše obcování a vaše činy nesmíte měřiti podle lidského hlediska, nýbrž podle toho, jak je Bible předkládá....

Jste ještě příliš závislí na vašem okolí. Máte-li hodně posluchačů, cítíte se povýšenými a s nadšením mluvíte. Je-li však počet malý, tu vaše odvaha klesá a nemáte potěšení z práce. Jistě zde není něco v pořádku. Vaše důvěra v Boha není dost pevná....

Kristus hledal lidi všude, kdekoliv se s nimi mohl setkat; na veřejných cestách, v obydlí, ve školách i na břehu jezera. Působil celý den, kázal zástupům a uzdravoval nemocné, kteří byli k němu vedeni nebo přeneseni. A když lid odcházel domů, aby si odpočinul a spánkem se posilnil, strávil Pán často celou noc na modlitbách, aby ráno opět pokračoval ve své neúnavné práci pro blaho lidí....

I vy musíte v živé víře, ve vážných modlitbách přijíti do úzkého spojení s Bohem. Každá u víře přednesená modlitba přenáší prosícího přes každou pochybnost a lidskou vášeň. Modlitba dává sílu k dalšímu boji proti moci temnosti a jako vojínům Pána Ježíše k snášení různých bojů a těžkostí.

Zatím, co vy se svými obavami a pochybnostmi se pokoušíte všechno jasně vidět, co se bez víry nedá pochopit, budou vaše těžkosti vždy větší a spletenější. Pojdte k Bohu a přineste Mu v pokoře srdce své potřeby. Poznání Boží jsou nekonečná. On všechno vidí a vše svojí vůlí a svým Slovem řídí a spravuje. Pán slyší vaši prosbu a chce také osvítiti vaše srdce a okolí, vždyť upřímnou modlitbou jest vaše mysl i srdce přiváděna ve spojení s Ním. Snad během doby nebudete mít přímého důkazu, že obličej drahého Vykupitele se v lásce a soucitu nad vámi sklání, ale přece je tomu tak. Snad necítíte přímého doteku, ale On drží svoji ruku v lásce a se slitovávající se něžností nad vámi...

Musíte být stále bdělými, aby vás satan svojí lstivostí nepodvedl, vaši mysl nekazil, a nevedl vás do temnosti. Vaše bdělost měla by se vyznačovat pokornou závislostí na Bohu. Nesmí být vynášena v sebe důvěřivém, pyšném duchu, ale v hlubokém vědomí vaší osobní slabosti a dětské důvěře v Boží zaslíbení.

Dny boje a duševní úzkosti

Ve srovnání s dobou, kdy bylo trojandělské poselství v začátcích, kdy byl počet věřících malý a bylo na nás pohlíženo jako na bludaře, jest nyní příjemné pravdu tohoto poselství zvěstovati. Všichni, kteří dříve nesli zodpovědnost tohoto poselství Božího díla, věděli jaké byly boje, utrpení a úzkosti duše. Dnem i nocí na nich spočívala tíha. Nemysleli

na odpočinek a pohodlí, i když sami byli přepadlí různým utrpením a vysílením. Krátkost času vyžadovalo činnost a dělníků bylo tak málo.

Často, když se těžkosti nahromadily strávili celé noci na vroucích modlitbách, prosíce Pána o pomoc a o světlo v Jeho Slovu. A když jim Pán při pilném studiu Písma osvědčil temné body, tu jim byli, jako když slunce rozraženými zraky opět svítí a srdce jejich byla naplněna radostí a vděčností Pánu. Právě tak, jako toužebné volání po světle, nesla se pak i naše vděčnost k Bohu ve dne i v noci, neb naše srdce přetévalo láskou a vděčností k Pánu.

Pro kazatele v dnešní době jsou učiněny již mnohé přípravy. Podobná strádání, jako v dřívějších letech služebníci evangelia nemusí již prodělávati. Pravda byla vyhledávána jako článek za článkem až poskytovala jasný, v sebe pojící se řetěz. K tomu však bylo potřeba mnoho pečlivého studování, než byla postavena v pravém světle a souladu. Nejráznější a nejhořejší odpor pudil služebníky evangelia k Pánu a Jeho Slovu. Velice cenné jim pak bylo od Boha příslé světlo....

V blížícím se konečném vítězství nebude mít Pán místa pro ty, kteří se v době nebezpečí a nouze drželi zpět, kdy bylo od všech žádáno, aby se s odvahou, silou, a svým vlivem postavili proti nepříteli. Každý, kdo stojí jako věrný voják proti nepravosti a zastává spravedlnost, kde bojuje proti pánům a mocným tohoto světa, proti zlým duchům a armádám, slyší pochvalu svého Mistra: „To dobře služebniče dobrý a věrný.... vejdí v radost Pána svého.“ Mat. 25,23

3T 320-327

Kdo ztrácí se zřetele dokonalou závislost na Bohu, ten jistě padne. My bojujeme s mocnostmi, které jsou silnější, nežli my. Satan se svými houfy dává neustále pozor, kde by nás mohl různými pokušeními přepadnouti. V naší vlastní síle a moudrosti jest nám nemožné satanovi odporovati. Jakmile bychom dali ve svém srdci místo sebedůvěře a sebe povyšování, bylo by jistě přemoženo.

Svět nikdy nepozná dílo, které se koná v skrytě, mezi Bohem a duší, neporozumí člověka, kdy se takovýto i sám sobě oškliví. Ale mnozí ze světa budou schopni tyto duchovní boje poznati.

Kdo učinil bohaté zkušenosti v Božích věcech, jest vzdálen domýšlivosti a sebe povyšování. Čím vznešenější jsou pojmy o slávě a dokonalosti Kristově, tím opovrženější si člověk připadá a cítí se, že i to nejnižší místo ve službě Boží jest příliš čestné pro něho.

Pán si přeje, abychom přišli do Jeho bezprostřední blízkosti. Blížíme se krizi, kde bude zapotřebí více posvěcení, než v kterékoliv době od počátku světa. To se týká každého jednotlivce, kdo jméno Kristovo nese.

Kéž by Bůh osvětlením Ducha svatého učinil služebníky své moudrými, aby ve velkých a důležitých, před námi ležících událostech nenechali na sebe působiti lidské dojmy.

Varovná slova

Kristus řekl svým učedníkům: „Aj, já posílám vás, jako ovce mezi vlky. Protož buďte opatrní jako hadové a sprostní jako holubice-“, Mat. 10,16

Čím víc se blížíme skonání věků, útoky satanovy proti obhájčům pravdy budou vždy prudší a rozhodnější. Jako době Kristově velekněží a knížata podněcovali lid proti Němu, tak i dnes náboženští vůdcové vzbudí nepřátelství a předsudky proti pravdě pro naši dobu. Lidé budou vedeni k násilí a odporu, nač by nebyli ani pomysleli, kdyby domnělými křesťany nebyli naplněni nenávistí proti pravdě.

Jak postupovati proti rozhořčeným útokům

Jakou cestou se mají nyní ubírat zastánci pravdy? Oni mají to nezměnitelné, věčné Slovo Boží a měli by zjevovat, že skutečně mají pravdu Ježíšovu. Jejich slova nesmí být nepřívětivá a ostrá. Při zvěstování pravdy měli by spíše projevovat lásku, tichost a přívětivost Kristovu. Pravda má řezat a nikoli vaše slova. Slovo Boží je jako meč na obě strany ostrý a on si najde cestu k srdci. Kdo ví, že má pravdu, neměl by používáním ostrých a přísných slov dát satanu ani nejmenší příležitost, aby to ve zlém mohl vykládat.

Jakožto církev, měli bychom zde stát jako kdysi Spasitel světa. Když se Kristus hádal se satanem o Mojžíšovo tělo „neodvážil se proti němu vyslovit jediného hanlivého obvinění.“ Juda 9. Přitom však měl dost příčin, aby tak učinil a satan byl zklamán, jelikož se mu nepodařilo vzbudit v Něm odvetného ducha. Byl připraven ve zlém vykládat všecko, co Pán Ježíš učinil. Spasitel se zase varoval, aby nedal ani jedinou příležitost k tomu, aby neopustil přímou cestu pravdy, a nenásledoval omylů, oklik, vytáček a vykrucování satanových.

U proroka Zachariáše čteme, jak satan se postavil s celým zástupem a odporoval modlitbám velekněze Jozueho, jakož i Kristus, který chtěl Jezuemu prokázat jistou přízeň a jak potom řekl Pán satanovi: „Potresciž tě Hospodin, satane, potresciž tě, pravím. Hospodin, kterýž vyvoluje Jeruzalém. Zdaliž tento není jako hlavně vychvácená z ohně?“ Zach. 3,2

Chování Kristovo proti samému nepříteli duší mělo by nám všem být příkladem, že i my ve svém styku s jinými nikdy a proti nikomu nemáme vyslovit hanlivého obvinění. Tím spíše pak nemáme zjevovat ostrost nebo přísnost proti těm, kteří právě tak jako my, učí se poznat pravou cestu.

Ohled vůči jiným

Kdo byl slovem a příkladem vychován v pravdě, měl by se cvičit ve veliké shovívavosti k těm, kteří mimo to, co se dozvěděli z výkladu svých kazatelů nebo od členů svých církví, nemají jiné známosti Písma a ústní podání i bajky přijímají za biblickou pravdu. Je to pro ně novým zjevením a nemohou snést, když hned na začátku je jim předložena celá ta pravda a k tomu ještě v celé přísnosti. Všecko je jim nové a cizí a úplně nepodobné tomu, co dosud slyšeli od svých kazatelů, a proto jsou velmi snadno nakloněni uvěřit tomu, co jim praví jejich kazatelé, že totiž adventisté s.d. jsou bezbožní a nevěří Bibli. Pravda by měla být stále zvěstována tak, jaká je v Ježíši, přikázání za přikázáním, předpis za předpisem, trochu odtud, trochu od onud.

Nezatarasiti cestu

Kdo píše do našich časopisů, neměl by činit nepřívětivé útoky a narážky, které jistotně přinesou škodu, způsobí těžkosti a překážeti nám budou v konání díla, pro získání všech vrstev i katolík-. Naší úlohou je zvěstovat pravdu v lásce a nesměšovat neposvěcené vlastnosti přirozeného srdce s pravdou ani mluvit něco, co by bylo prodchnuto týmž duchem, jakého mají naši nepřátelé. Všecky tvrdé útoky by se nám vrátily dvojnásobnou měrou, jakmile by se moc dostala do rukou těch, kteří by jí použili k naší škodě.

Vždy znovu a znovu jsem obdržela poselství, že nemáme promluvit ani jediného slova a uveřejnit ani jediného řádku, zvláště pak ne ve smyslu urážlivém, pichlavém a osobním – čímž by naši nepřátelé byli popuzeni a jejich vášně by cele vzplanuly, leč jenom tehdy, když by to bylo bezpodmínečně nutné k obhájení pravdy. Naše dílo bude brzy skončeno a brzy nastane doba soužení, jakého nebylo, o níž si nyní dovedeme učinit jen slabou představu.

Pán si přeje, aby Jeho služebníci Jej zastupovali, jako onoho velkého misijního pracovníka. Nerozvážené počínání si způsobí vždy škodu. Denně se musíme učit v Kristově škole, nezbytně potřebné slušnosti pro křesťanský život. Kdo slova lehkovážně a nepozorně mluví, nebo je uveřejňuje ve spisech, které mají být vyslány daleko do světa, nepomyslí, že takové výroky nikdy nemohou být vzaty zpět. Tím osvědčuje, že není schopen, aby mohl být pověřen svatou úlohou, která v této době připadá Kristovým následovníkům. Kdo si zvyká na ostré útoky, pěstuje zvyky, které se při každém opětování zesilují a jichž musí litovat. Pečlivě bychom měli šetřit svých cest i svého ducha a zkoušeti, jakým způsobem konáme dílo, které nám Bůh svěřil a na němž závisí osud lidí. Na nás spočívá největší odpovědnost.

Satan je připraven a plane horlivostí k podněcování všech svých nástrojů a chce je přimět ke spojení se zlými lidmi, aby přivodili rychlé a těžké utrpení všem, kteří věří pravdě. Proto si kníže temnosti pamatuje každé slovo, které naši bratři neprozřetelně vysloví. A ještě se chci tázat: Jak pomohou pomíjitelní lidé se odvážit vyslovit nerozvážná a vyzývavá slova, která musí pohnout mocí pekla proti svatým Božím, když ani archanděl Michal neodvážil se vyslovit odsuzující obvinění; řekl jen „Potresciž tě Pán.“

Nebude nám možné vyhnout se těžkostem a utrpením. Pán Ježíš pravil: „Běda světu pro pohoršení...avšak běda člověku, skrze něhož přichází pohoršení.“ Mat.18,7. Ale právě proto, že pohoršení přijde, měli bychom se vystříhat popouzet přirozené vášně těch, kteří nemilují pravdu a nemluvit nerozumná slova, nebo zjevovat ducha nepřívětivého.

Vzácná pravda musí být předkládána ve své vlastní síle. Svůdné bludy, které se velice rozšířily a chovají svět v zajetí, musí být odhaleny. Satan vynaloží každé úsilí k zaplacení duší do nesprávných úsudků, aby je odvrátil od pravdy a svedl k bajkám a tak je připravil pro mocné dílo podvodů. Jestliže se tyto svedené duše odvrátí od pravdy k bludu, nepromluvejte k nim ani jediného hanlivého slova. Těmto ubohým, zaslepeným duším představte naději jejich nebezpečí a ukažte jim jak bolestně se dotýká Ježíše jejich počínání. Všechno to by se mělo dít soucítěně a něžně. Mnozí, satanem svedení, by mohli správným způsobem práce být znovu z jeho moci vysvobozeni. Nesmíme je však kárat ani soudit. Nesmíme zesměšňovat postavení, v němž jsou bloudící, neboť to nepřispěje k otevření očí slepých, ani k jejich získání pro pravdu.

Jakmile lidé pustí se zřetele vzor Kristův a přestanou se řídit Jeho způsobem učení, budou sebevědomí a odváží se proti satanu postavit s jeho zbraněmi. Nepřítel to však dovede tak zařídit, že jeho zbraně obrátí se proti těm, kteří je používají. Kristus mluvil jen čistá slova pravdy a spravedlnosti.

Potřeboval-li některý lid pokorně chodit před Bohem, pak je to Jeho církve, zástup Jeho vyvolených v tomto pokolení. Máme mnoho příčin, abychom naříkali nad duchovní lenivostí i nad svou neschopností pochopit cenu našich předností a příležitostí. Nemáme se čím chlubit. Svou tvrdostí a nekřesťanskými způsoby zarmocujeme Ježíše a je nám třeba, abychom v Něm byli dokonalí.

Je sice pravda, že je nám přikázáno: „Volej vším hrdlem, nezadržuj, jako trouba povyš hlasu svého a oznam lidu mému převrácenost jejich a domu Jákobovu hříchy jejich.“ Iz.58,1. Toto poselství musí být zvěstováno. A i když musí být zvěstováno, měli bychom se varovat utiskovat, odsuzovat, nebo útočit na ty, kteří nemají takové světlo jako my. Neměli bychom překračovat své hranice a útočit ostře proti katolíkům. Mezi katolíky jsou mnozí velice svědomití křesťané a cele chodí ve světle, které jim svítí. Bůh má i pro ně poselství záchrany. Kdo se naproti tomu těší z velikých předností a vhodných příležitostí, ale přitom zameškal zdokonalit své tělesno, duchovní a duševní schopnosti a žil jenom pro své zalíbení a zdráhal se na sebe vzít svou odpovědnost před Bohem, než ti, kteří sice – co se učení týká – bloudí, ale ve svém životě snaží se činit dobře. Nesudte jiné a nezatrácujte je.

Jestliže dopustíme, aby zjištěné uvažování, falešné usuzování a pomlouvání zavedly nás do převrácenosti srdce i mysle, takže potom nejsme schopni poznat cestu a vůli Boží, pak máme mnohem větší vinu, než zjevný hříšník. Musíme se velice střežit, abychom neodsuzovali nikoho, kdo před Bohem je menší viní, než my. 9T 239-244

Před Bohem není přijímání osob

Náboženství Kristovo pozvedá toho, kdož je přijímá, k vyšším myšlenkám a konání a současně ukazuje, že všichni lidé jsou předmětem Boží lásky, za něž byl Kristus obětován k jejich vykoupení. V Kristu se všichni sjednocují, ať jsou chudí nebo bohatí, nevědomí jako učení, nebo rozdílu tříd, nebo světské hodnosti. Všecky pozemské rozdíly jsou zapomenuty, jestliže patříme na toho, jehož naše hříchy probodly. Sebeobětování, blahosklonnost a bezmezná slitovnost se Toho, který byl v nebesích tak vznešený, zesměšňuje lidskou pýchu, sebeúctu a společenskou postavení. Čisté a neposkvrněné náboženství zjevuje své nebeské zásady, v nichž všecky spojuje v jedno, kteří jsou přijetím pravdy posvěceni. Všichni jsou obětí Pána Ježíše zapojeni v jedno, všichni jsme také závislí na Pánu, který nás v Bohu vykoupil.

Dary

Pán propůjčil lidem dary, aby jich využili a je zhodnotili. Jsou-li někomu svěřeny peníze, mají z nich užitek přinést Kristu. Vlivu plní mužové a ženy mají svého daru využít k dobru. Je-li někdo nadán darem moudrosti, má tento dar složit u kříže Kristova, aby ho mohlo být k Jeho cti použito.

I chudí obdrželi dary, jež jsou možná cennější, než ty prve jmenované. Ku příkladu: ušlechtilost povahy, pokora, ctnost, důvěra v Boha. Trpělivým si počínáním, úplnou závislostí na Bohu, poukazují svému okolí na Pána Ježíše, svého Vykupitele. Oni cítí se svými bližními v jejich chudobě, jejich dům jest otevřen nuzným a utlačovaným a tak jasně ukazují, čím jest jim Pán Ježíš. Touží po slávě nebeské a po nesmrtelnosti.

Lidské bratrství

Všechny druhy darů jsou žádoucí, aby mohlo být mezi lidmi dokonalé bratrství. Církev Kristova se stává z mužů a žen různých tříd, různého založení a postavení. Nebyl Boží úmysl, aby lidská pýcha rozbořila, co Pán ve své moudrosti zařídil – spojení těch různých povah a darů v jeden dokonalý celek. Ve velkém Božím díle nemá nikdo nikoho podceňovat, ať je to nástroj v rukou Božích malý, nebo velký. Všichni mají, i když v různé míře, svůj podíl na rozšíření světla.

Nikdo si nemá činit nárok pro sebe na něco, co do určité míry patří všem, ať vysokým, či nízkým, chudobným, nebo bohatým, učeným i neučeným. Ani jeden paprsek světla nemá být podceňován, a nesmí být vyloučen. Ani jeden záblesk nesmí zůstat nepovšimnut, vždyť všichni jsou pro pravdu a spravedlnost. Blaho různých společenských tříd jest nerozlučitelné, jako celek v sebe vázáno. Jsme spředeni k velkému tkanivu lidstva a nemůžeme beze škody jeden druhému spoluúčast na království Božím odeprít. Chybí-li nám společenské, bratrské cítění, pak ztrácíme ve sboru i zdravý vliv.

Dávání přednosti

Pán Bůh nepěstuje kastovnictví. U Něho není rozlišování tříd. Všechny duše mají stejnou cenu. Práce na záchranu lidských duší je zaměstnání hodné nejvyšší cti bez rozdílu v jaké formě, nebo mezi kterou třídou se to koná, jestli vysokou, nebo nízkou. Každá upřímná, vážná pokání činící duše, třeba vůbec neučená, má před Ním cenu. Pán dává svou vlastní pečeť na lidi a netáže se po jejich hodnosti, bohatství, nebo rozumu, ale hlavně byla-li spojena s Kristem. Neučení, odstrčení, i lidé v otroctví učiní vše, co je od nich požadováno, jen když využijí příležitosti a přednosti, kterou jim Bůh nabízí k přijetí světla. Svět je má za nevědomé, ale Bůh je má za moudré a dobré a jejich jména jsou zapsána v nebesích. Bůh si je připraví, aby nejen v nebi, ale již na zemi žili k Jeho cti a chvále.

Boží výtka spočívá na těch, kteří se vyhýbají těm, jichž jména jsou zapsána v knize života Beránkova, jen proto, že nejsou bohatí, ani učení nebo chtění v tomto světě. Kristus, Král slávy je s těmi, kteří jsou tichého a pokorného srdce, spokojen, ať bylo jejich postavení dle názoru světa sebe nižší.

Výchova k službě

Kolik užitečných a vážných služebníků v díle Božím získalo svoji východu právě uprostřed nejnižšího životního postavení a při svých jednoduchých povinnostech. Mojžíš byl sice budoucím vládcem Egypta, ale Bůh jej nemohl vzít ze dvoru královského a postavit do práce, kterou mu určil. Teprve potom, když se po čtyřiceti letech osvědčil jako věrný pastýř, byl povolán za osvoboditele lidu Izraelského. Gedeon byl povolán z humna, aby se stal nástrojem v rukou Božích k vysvobození lidu útisku Filištínských. Elizeus musel opustit pluh, aby mohl splnit výzvu Boží. Amos, prve nežli mu Bůh svěřil poselství zvěstování, byl rolníkem.

Všichni, kteří se stanou Kristovými spoludělníky, mají mnoho těžké a nepříjemné práce k vykonání. Jejich poučování má se proto konati moudře, odpovídající jejich povaze a zaměstnání.

Pečlivost ve vyučování mládeže

Pán mi vícekrát a v různých dobách ukázal, že ve výchově a v zacházení s mládeží musíme být velmi opatrní. Chceme-li se myslí dítek obírat, pak je žádoucí míti k tomu nejjemnější usuzovací schopnost. Všichni, kteří mají s mládeží co činiti, musí být ve stálém spojení s velikým Učitelem a musí si osvojit Jeho Ducha a Jeho způsob práce. Dítčím má býti dána taková naučení, která by jejich povahu ovlivňovala a působila dobrým vlivem i na další životní dílo.

Mladí lidé musí být poučeni, že evangelium Kristovo netrpí třídní nesnášenlivost, nebo nepřátelské posuzování, což dává podnět k sebe poyšování. Křesťanství nikdy nesnižuje toho, kdož je přijímá. Neučiní ho hrubým, nebo surovým, ani nepřátelským vůči těm, pro něž Kristus zemřel.

Jest také nebezpečí pro mládež, dalo-li se velký důraz na společenské způsoby a jeli mnoho času stráveno vyučováním způsobu chování. Mnohým to nepřináší velkého užitku, neboť dávají pak přednosti jen zevnější věcem, které si vysoko cení. Užitek z toho neodpovídá peněžitému vydáním, ztrátě času a myšlenek, jež mohly být lépe využity. Mladí lidé, kteří jsou k takovéto povinnosti vedeni, prokazují pak málo opravdové pozornosti a citění pro cokoliv, byť to bylo sebekrásnější, neodpovídá-li to jejich vkusu slušnosti.

Vše, co povzbuzuje k pozorování a vyzvedání neušlechtilé kritiky, chyb nebo omylů, jest nepravost. Tímto jest živena nedůvěra a podezření, což jest škodlivé a odporné charakteru Kristovu, kde se takovými věcmi zabývá, vzdaluje se Duchu Kristova.

Nejsprávnější výchova jest ta, která rozvíjí ušlechtilé vlastnosti, povzbuzuje ducha všeobecného přátelství a dává mládeži podnět, o nikom zle nemyslet. Taková výchova přinese ovoce pro věčný život.

Kristův příklad kára oddělování se

Od té doby, co Kristus dlel mezi lidmi, nalézaly se v každé době osoby, které se rády od druhých oddělovaly a tím zjevovaly farizejské přání po převaze, že jsou něco víc. Když se takovým způsobem od lidí vzdalovaly, nemohli jim býti ku požehnání.

V životě Pána Ježíše nenalzáme žádného příkladu pro takové samospravedlivé nadpobožnosti. On miloval, s jinými se zaobíral a všem dobře činil. Jistě by byl z každého mnišského řádku vyloučen pro nedodržování přepisů. Také v každé náboženské společnosti našli by se jedinci, přepjatí členové, kteří by byli hotovi Pána kárati pro Jeho štědré prokazování milosti. Viděli by chybu v tom, že jedl a pil s hříšníky, obžalovali by ho, že se připodobňuje k světu, když se zúčastnil svatby a nemilosrdně by Ho obviňovali, že dovolil svým přátelům, aby k Jeho cti připravili večeři i Jeho učedníkům.

Ale právě při takových příležitostech svými ponaučeními a velkomyslným chováním našel vchod do srdcí těch, které svou přítomností poctil. Dal jim možnost s Ním se seznámiti, aby poznali rozdíl mezi učením a chováním se Jeho a farizeů.

Ti, kteří poznali pravdu evangelia, musí ukázati téhož Ducha šlechetnosti, kterého měl Kristus. Musí následovati Pána ve velkodušném obcování, býti přátelskými a blahovolnými vůči chudým a zvláště musí býti pamětliví toho, že jsou Božími šafáři. Nesmí nic, co mají, ať to jsou pozemské majetky, nebo duševní síly a duchovní dary - považovati za své vlastnictví. To jsou propůjčené dary Boží ke konání Jeho díla. Podobní Ježíši nemají utíkatí ze společnosti lidské, nýbrž je vyhledávati, a to s tím úmyslem, aby jiným sdělovali nebeské dobrodiní, které obdrželi od Boha.

Neoddělujte se. Nevybírejte si jen některé, s nimiž byste se stýkali, a druhých ponechali sami sobě. Vidíte kupříkladu v jednom slabost, v druhém nějakou nerozumnost, to není příčina, abyste se jich stranili. Nemějte zalíbení jenom v těch, které máte skoro za dokonalé.

Právě ty duše, které byste zavrhovali, potřebují vaší spoluúčasti. Nenechte slabou duši, zápasící se svými těžkostmi, a vášněmi srdce, samotnou. Ona potřebuje vaší pomoci a vašich modliteb. Dejte však sami na sebe pozor, abyste nebyli též pokoušeni. Činíte-li to, pak vás Bůh nenechá ve vašich slabostech. Jest možné, že ten, který druhého zatracuje, jest v očích Božích větším hříšníkem, proto nepravte nikdy: „Já jsem zbožnější, než ty“.

Kristus svojí božskou láskou ovinul celé lidské pokolení. Člověku pak udělil ze své Božské síly, aby hříchem zubožené, nemocné a zmalomyslněné duše obživil tak, aby zatoužily po vyšším cíli. Jak velice jest nám potřebí ubíratí z vlastního „já“ a tím více přijímati z Ducha Kristova. Naše srdce potřebuje denně okoušeti moci Boží a přátelského Ducha Kristova, který naše srdce obměkčuje a je si podmaňuje. Kteří o sobě myslí, že jdou spravedliví, měli by to jedině učiniti: Vrhnutí se na tu duchovní skálu a nechati své „já“ se svou vlastní spravedlností rozraziti. Kristus jest mocen nás ve svůj obraz přeměnití, když se mu cele poddáte.

Kráčíme-li ve šlépějích Kristových, pak musíme přistoupiti hodně blízko k těm, kteří naši pomoci potřebují. Musíme Bibli pochopitelně vykládati a předváděti požadavky zákona Božího a Boží lásky. Váhajícím je třeba předčítati zaslíbení, bezstarostnými zatrástí a slabě posilovati.

Stranění se

Nepřestávající psaní a čtení mnohé kazatelé neschopné pro úřad pastýřský. Stráví mnoho času teoretickými studii, zatímco by toho času mělo být využito ku pomoci

potřebným. Vyskytne-li se někdy náboženský zájem a často tyto spisy ani neodpovídají zmíněným požadavkům. Ve zmíněném případě jest povinností kazatele vynaložiti všecko úsilí, aby byl zájem všech obrácen k přítomné pravdě. Myšlenky mají být jasné a bod všeho poznání musí být zaměřen na záchranu duší. Jsou-li zaměstnány jinými věcmi, tu mnohé duše, které by mohly být zachráněny, spějí ke zkáze.

Přijde-li na kazatele pokušení, aby v době, kdy se má věnovati duším, chtěl čas věnovati sobě, svému vlastnímu studiu, pak je dobré, aby se překonal a věnoval čas k záchraně duší. To jest bezesporu jedna z těžších zkoušek, které musí hloubavý duch prodělati.

Povinnosti pastýře bývají často škodlivě promeškány, protože se kazateli nedostává síly, aby náklonnosti ke stranění se a ke studování obětoval. On by měl jít mezi své stáde konati návštěvy v rodinách, tam učiti a s nimi mluvit a se modliti, a tak pamatovati na blaho jejich duše. Všichni, kteří by projevíli přání být seznámeni se zásadami naší víry, neměli by být přehlíženi, ale důkladně v pravě vyučeni.

Jistí kazatelé, když byli pozváni hlavou rodiny, mluvili o všem možném, takže na Slovo Boží nebylo času. Z takové návštěvy kazatele nemá nikdo užitku. Docela přijali pohostinství, aniž by se jim něčím senným ze Slova Božího odměnili.

Duše možno též získati na cestě společenského života, ale někteří kazatelé zase odřeknou návštěvu, poněvadž nemilují způsoby společenského vystupování, a tak ovšem cestu k srdci lidu této třídy nenaleznou.

Kdo se od lidí vzdaluje, nemůže jim pomoci. Schopný lékař musí znát povahu různých nemocí, ale musí mít také přesné poznání o stavbě lidského těla. Musí být přesný v ošetřování pacientů, nebo zanedbání bývá nebezpečné. Zkouší-li tep trpícího a pozoruje-li pečlivě zvláštní úkazy nemoci, tu ho předtím získané vědomosti uschopňují poznati druh nemoci a stanoviti její vhodné léčení, aby se nemoc dále nešířila.

Jako lékař ošetřuje tělesnou nemoc, tak má kazatel sloužiti hříchem nemocné duši. Práce kazatele jest však důležitější, neboť věčný život jest cennější, než krátký život pozemský. Kazatel se setkává s různými povahami u člověka, proto musí být s členy rodiny, kteří jeho učení poslouchají, dobře seznámen, musí znát způsob, jak by je nejlépe ovlivnil k přijmutí evangelia.

Kazatel a obchodník

Kazatelé nemohou vykonávati Bohu libou práci a současně se vměšovati do světského obchodního podnikání. Takovéto dělení různých zájmů zeslabuje jejich duchovní rozeznávací bohactví. Duch i srdce jsou naplněny zemskými věcmi a služba Kristu zaujímá pak podřadné místo. Snaží se dílo Boží přizpůsobiti svým okolnostem, namísto aby své záležitosti přizpůsobili požadavkům díla Božího.

Vysoké povolání kazatele vyžaduje všechny jeho síly. Jeho nejlepší síly patří Bohu. Neměl by se pouštět do žádných spekulací a do jakéhokoliv jiného podniku, který by mohl od Jeho velikého díla odváděti. Apoštol Pavel praví: „Žádný, kdož rytěruje, neplete se v obecné živnosti, aby se svému hejtmanu líbil.“ 2.Tim.2,4. Tímto zdůrazňuje, že kazatel se má zasvětit výhradně dílu Kristovu.

Kazatel, který celý svůj život zasvětil Bohu, nebude se nikdy pouštět do světských obchodů, které by ho pak v jeho svatém povolání zdržovaly. Netouží po zemském bohatství a světské cti, ale jeho jediná snaha jest o Spasiteli vyprávěti, který sám sebe zmařil, aby nám bohatství věčného života zajistil Bohu oddaný kazatel si nepokládá za cíl shromažďovati pozemské poklady, nýbrž obracet pozornost všech, lhostejných i nevěrných na skutečnost věčného života. Snad jest někdy vybízen, aby se zúčastnil na tom, neb onom mnohem

slibujícím podniku. Takovéto pokušení odmítne slovy Pána Ježíše: „Co prospěje člověku, byť všechn svět získal, ale své duši škodu učinil?“ Mar.8,36

Satan to nabízel i Pánu Ježíši,nebo věděl, kdyby toto lákadlo Pán přijal, že svět by nebyl vykoupen. Podobně působí nepřítel až dodnes. Přichází s tímto pokušením pod různými maskami, neboť ví, kteří se nechají oklamat, že se stanou svému zodpovědnému povolání nevěrní.

Není vůle Boží, aby Jeho služebníci toužili po bohatství. O tom píše Pavel Timoteovi: „Kořen všeho zlého jest milování peněz, kterýchž někteří žádostiví byvše, pobloudili od víry a sami se naplnili mnohými bolestmi. Ale ty, ó člověče Boží, takových věcí utíkej, následuj pak spravedlnosti, víry, lásky, trpělivosti, tichosti.“ 1.Tim.6,10-11. Jak příkladem, tak poučením má služebník Kristův prikazovati bohatým tohoto světa, ať nejsou vysokomyslní a nedoufají v nejistém zboží, ale v Bohu živém, který dává hojnost všeho ku požívání, a ať dobře činí a bohatnou v dobrých skutcích, a ať jsou přívětiví a ochotní k udílení, skládajíce sobě základ dobrý k času budoucímu, aby dosáhli věčného života. 1.Tim.6,17-19 AA 365-7

Kazatelé nemohou nésti tíhu díla a současně státi v čele světského podniku,nebo konati jiné obchodní spekulace, jež by připoutávaly mysl jen k věcem pozemským. Takoví duchovní neumí potřeby věcí Boží správně oceniti, a tím také žádné, k cíli vedoucí námahy nekonají. Nedostatek plného posvěcení kazatele zjevjí se brzy v celém jeho pracovním poli. Je-li jeho vlastní stanovisko nízké, pak také nebude moci přiměti druhých, aby se postavili na vyšší.

Obchodní spekulace

Těmi kazateli, kteří slouží Pánu i mamoně, nemůže býti jméno Páně oslaveno. Nesmíme nikoho přemlouvati, aby ukládal peníze do různých akcí, nebo do velkých stavebních míst. Není možné, aby se jejich kapitál zvětšil, případně zdvojnásobil. Naše poselství pro tento čas jest: „Prodávejte statky své a dávejte almužnu. Dělejte sobě pytlíky, kteříž nevětšejí, poklad, který nehyne v nebesích, kamž zloděj dojíti nemůže, aniž mol kazí. Nebo kdež jest poklad váš, tuť bude i srdce vaše.“ Luk. 12,33-34.

Krátce předtím, než Izraelští vstoupili do země kananejské, tu satan se snažil přivésti je k modloslužbě, a tím docíliti jejich zničení. Podobně působí až dodnes. Jsou mladí, nadaní mužové i v církvi, kterých by Pán mohl přijmouti za své služebníky, kdyby tak příliš nelpěli na světském zisku, na získávání budov a pozemků.

Jsou mnozí, kteří pro světský zisk nechtějí se oddati službě Boží a satan takových používá, aby i jiné svedl. Svůdce přichází k lidem s pokušením tak, jako přišel k Pánu Ježíši. Ukazuje jim nádheru světa a vzbuzuje touhu po časných věcech. Mají-li ve svém podnikání trochu úspěchu, jsou žádostiví dalších zisků, ztrácejí lásku k pravdě a jejich duchovní život odumírá. To neuvadlé dědictví a láska k Pánu Ježíši jest prchajícími vyhlídkami tohoto světa jejich zraku zahalena.

Lid se zřídka kdy dostane nad úroveň svého kazatele. Jeho zahleděnost do světa má strašný vliv na ostatní. Jeho poklesky lid používá na omluvu svého milování světa. Lidé utišíjí své svědomí v domnění, že volně mohou milovat věci tohoto života a být lhostejní v duchovních věcech, protože takoví jsou jejich kazatelé. Klamou sami sebe a přáteli se se světem, který podle apoštola Pavla „jest nepřítelkyně Bohu“. Řím.8,7. Kazatelé by měli být příkladem stádu. Měli by projevovat neochvějnou lásku k duším a totéž posvěcení k dílu, které chtějí vidět mezi lidem.

2T 645-646

Přicházíme stále blíž konci času. Musíme pravdu nejen kázati, ale ji v celém svém životě prožívat. Zkoumejte přesně základ vaší naděje a spasení. Zatímco tvrdíte, že jste

rekové pravdy, strážcové na zdech Sionských, nemůže býti váš zájem obrácen na získávání podnikových akcí a pozemků. Není možné současně konati úspěšně svaté dílo vám od Boha svěřené. Tam, kde stojí lidské duše v sázce, kde jsou věčné věci na tom závislé, nemůže zůstat Beze škody, dělí-li se duchovní zájem se zájmy světskými. 5T 530

M E T O D Y P R Á C E

„Mnohý zajisté člověk pracuje
moudře, uměle a spravedlivě.“ Kaz.2,21

Působení ve městě

Při zvěstování poselství ve velkoměstech mohou naši různě obdařeni pracovníci konat dílo na mnohý způsob. Někteří mají pracovat jedním způsobem, jedni zase druhým. Pán chce, aby tato města byla opracována společným úsilím pracovníků s různým obdarováním. Všichni se mají dát Ježíšem usměrnit a nespolehat na lidskou moudrost, aby nebyli svedeni. Jako Boží spolupracovníci měli by usilovat o vzájemný soulad. Často by se měli radit a opravdově, z celého srdce usilovat o spolupráci. Všichni mají očekávat od Ježíše moudrost a nebýt závislí na lidském usměrnění.

Pán dal některým kazatelům schopnost shromáždit a upoutat veliké zástupy. Tato práce si vyžaduje takt a moudrost. V dnešních městech, kde je tolik půvabu a radovánek, pozornost lidu nelze upoutat nějakým obvyklým úsilím. Bohem vyvolení kazatelé budou vidět, že je nutno vynaložit mimořádné úsilí na upoutání pozornosti zástupů a když se jim podaří shromáždit větší zástup lidu, musí zvěstovat poselství tak, aby lid byl probuzen a varován. Musí použít veškeré prostředky, které jen lze použít, aby pravda vynikla jasně a výrazně. Varovné poselství pro tento čas musí být zvěstováno tak zřetelně a rozhodně, že probudí posluchače a roztouží je studovat Písmo.

Ti, kdo konají dílo Páně ve městech, musí vynaložit klidné, vytrvalé, odevzdané úsilí na výchovu lidu. Zatímco musí pracovat se vši vážností, usilovat o probuzení zájmů, musí se současně pečlivě střežit před vším, co zavání současností. V této době výstředností a okázalosti, kdy lidé kvůli úspěchu pokládají za nutné uplatnit všechn svůj lesk, Boží vyvolení poslové mají prokázat, jak zbytečné je utrácet peníze pouze pro efekt. Pracují v prostotě, v pokoře a důstojně; vyhýbají-li se vši divadelnosti, jejich práce bude mít trvalý význam dobra.

Je pravdou, že je třeba vynakládat peníze uváženě, když se mají shromáždění oznamovat a má-li se dílu pomáhat vpřed. Přece však žádný pracovník by se neměl opírat o tyto vnější opory, nýbrž o důvěřivou závislost na Bohu, opravdovou prosbu o pomoc k Němu, a o poslušnost Jeho Slovu. Do Božího díla třeba vnést mnohem více modliteb, mnohem více křesťanství, podobnosti Kristu a mnohem více poslušnosti Boží vůle. Zevnější lesk a pozeňnaná okázalost prostředků nesplní dílo, které musí být vykonáno.

Boží dílo musí mocně spět kupředu. Potřebujeme křest svatého Ducha. Potřebujeme pochopit, že Bůh přidá k řadám svého lidu muže schopné a vlivné, kteří vykonají svůj podíl při zvěstování varovného poselství světu. Všechno ve světě není jen bezzákonost a hříšnost. Bůh má mnoho tisíců těch, kteří nesklonili svá kolena před Bálem. Jsou vlastně na světě bohabojní mužové a ženy v různých upadlých církvích. Kdyby tomu tak nebylo, nemuseli bychom nést poselství: „Padl, padl Babylon, ten veliký Vyjděte z něho lidé můj...“ Zjev.18,2,4. Mnozí z upřímných se touží nadechnout nebeského života. Tito postřehnou evangelium, když je jim zvěstováno v kráse a jednoduchosti Písma....

Zvěstování zásad zdravotní reformy

Jako lid jsme byli pověřeni zvěstováním zásad zdravotní reformy. Někteří se domnívají, že otázka stravování není dostatečně důležitá, aby ji zahrnuly do svého evangelizačního úsilí. Ti se však velice mýlí. Bůh prohlašuje: „Protož buď že jíte, neb pijete, aneb cočkoli činíte, všecko k lávě Boží číňte.“ 1.Kor.10,31. Střídmost v celém svém dosahu má důležité místo v díle spasení.

Ve spojitosti s naší městskou misí měli bychom mít vhodné místnosti, kde ti, u nichž byl probuzen zájem, by se mohli shromažďovat k přednáškám. Tuto nutnou práci nesmíme konat tak chabě, že vzbudí nepříjemný dojem u lidí. Všechno co se koná, mělo by příznivě svědčit o původci pravdy a mělo by náležitě představovat svatost a důležitost pravd třetího andělského poselství.

Úsilí zdravotní reformy je Božím prostředkem k tomu, aby bylo zmenšeno utrpení ve světě a k očištění Jeho církve. Poučte lid, že může být Boží pomocnou rukou, bude-li spolupracovat s Mistrem při upevňování tělesného a duchovního zdraví. Tto práce nese nebeskou pečeť a otevře dveře jiným převzácným pravdám. Je místo pro všechny, kdo se chtějí na tomto úsilí podílet.

Dílo zdravotní reformy mějte v popředí. To je poselství, které vám mám oznámit. Jeho přednost zvěstujte tak jasně, že bude pociťována široká potřeba tohoto díla. Vyloučení každého škodlivého pokrmu a nápoje je ovocem pravého náboženství. Kdo je plně obrácen, vzdá se každého škodlivého zvyku a choutek. Naprostou zdrženlivostí přemůže svoji touhu po choutkách škodlivých zdraví....

Netřeba opomíjet bohatší třídy

Kristovi služebníci by měli pracovat tak věrně pro bohaté v našich městech, jako i pro chudé a ponížené. Je mnoho bohatých mužů, kteří jsou poddajní vlivům a působení evangelijního poselství a když je jim předložena Bible jako jediný vykladač křesťanské víry a usměrňovač života, budou pohnuti Duchem Božím, aby evangelium otevřeli dveře. Projeví živou víru v Boží Slovo a použijí jim svěřené prostředky na přípravu cesty Pánu a urovnání stezky našemu Bohu na pustině.

Po celá léta se nám vtírala nesnadná otázka: Kde vzít dostatek prostředků na podporu milostí, které nám Pán otvírá? Četli jsme jasné příkazy evangelia a misie jak domácí, tak zahraniční, kladli své požadavky. Náznaky, ba skutečná zjevení Boží prozřetelnosti nám jednotně příkazují urychleně vynaložit úsilí a udělat to, co je nutné udělat. Pán chce, aby lidé obdaření prostředky byli obráceni a pomáhali nést zvěst jiným.

On chce, aby ti, kteří mohou pomoci v tomto díle reformy a nápravy, poznali převzácné světlo pravdy a byli proměněni a dovedeni k tomu, aby použili jim svěřené prostředky k Jeho službě. On chce, aby tyto prostředky, které jim svěřil, investovali do dobročinné služby při otvírání cesty evangeliu všem třídám v blízkou i dále.

Nebudou si snad světsky moudří lidé cenit nebes? Ó, jistě; tam najdou klid a pokoj a odpočinutí od vší malicherností, ctižádosti a sobectví. Nadchněte je, aby hledali pokoj, štěstí a radost, které jim Kristus chce dát. Nadchněte je, aby obrátili zřetel a opatřili si ten nejvzácnější dar, který může být dán smrtelnému člověku – roucho Kristovy spravedlnosti. Kristus jim nabízí život – život věčný a nekonečnou slávu. Přijmou-li Krista, získají největší čest, čest, kterou svět nemůže dát, ani vzít. Poznají, že v zachováání Božích přikázání je veliká odměna.

Soucitný Vykupitel napomíná své služebníky pozývat bohaté i chudé k připravené večeři. Jděte na cesty a mezi ploty a svým vytrvalým, rozhodným úsilím přinutěte je vejít. Služebníci evangelia by se měli ujmout těch zámožných lidí a přivádět je k hostině pravdy,

kteřou jim připravil Kristus. Ten, který dal svůj převzácný život za ně říká: „Přiveďte se a posaďte je za můj stůl a já jim budu sloužit.“

Kazatelé Kristovi, neštitě se této třídy. Nepřehlížejte je beznadějně. Pracujte se vši možnou přesvědčivostí a jako ovoce svého věrného úsilí uvidíte v nebeském království muže i ženy, kteří budou korunováni jako vítězové a budou zpívat oslavnou píseň vítězů. Ten První i Poslední říká: „...budou se se mnou procházeti v bílém rouše; neboť jsou hodní.“ Zj. 3,4.

Dosud bylo vynaloženo jen nepatrné úsilí pro získání lidí na zodpovědných místech světa. Mnozí z nich jsou obdařeni ušlechtilými vlastnostmi, mají také prostředky a vliv. Jsou to převzácné dary, které jim Hospodin propůjčil a které mají být umocněny a použity ke službě jiným.

Usilujte i o záchranu bohatých. Nabádejte je, aby vrátili Pánu poklad, který jim svěřil do správy, aby v New Yorku a jiných velkých městech mohla být zřídlena střediska vlivu, z nichž by se biblická pravda šířila ve své prostotě mezi lid. Přesvědčte muže, aby si své poklady ukládali u Božího trůnu tím, že vrátí Pánu, co mohou a to pomůže Jeho pracovníkům konat dobro a spět kupředu k Jeho slávě.

Rozmnožování našich pracovních sil

Síla armády se měří většinou podle údernosti prvních řad. Moudrý generál poučuje své velitele, aby vycvičili každého vojáka pro aktivní službu. U všech se snaží rozvinout největší úsilí. Kdyby měl spoléhat pouze na své velitele, nemusel by nikdy očekávat, že provedou úspěšný útok. On počítá s věrnou a neúnavnou službou každého vojáka své armády. Zodpovědnost spočívá velkou měrou na řadových vojínech.

A tak podobně je to i v armádě knížete Emanuele. Náš Generál, který ještě žádnou bitvu neprohrál, očekává statečnou, věrnou službu od každého, kdo vstoupil pod Jeho prapor. V závěrečném sporu, který nyní probíhá mezi silami dobr a zástupy nepřátele, očekává, že všichni, jak laici, tak i kazatelé, budou mít v tomto úsilí svůj aktivní podíl. Všichni, kdo se stali Jeho vojáky, mají sloužit věrně jako přesní lidé s ostrým smyslem zodpovědnosti, která spočívá na nich jednotlivě.

Vedoucí bratři v církvi by měli vyhlídnout způsoby a prostředky, jimiž by bylo každému člověku církve umožněno zapojení se nějak do Božího díla. V minulosti příliš často bylo toto zanedbáno. Nebylo zde jasné plánování a také ani přesného plnění, čímž by všechny hřivny všech mohly být použity v aktivní službě. Pouze málo je těch, kteří si uvědomují, jak mnoho bylo proto ztraceno.

Vedoucí v Božím díle, jako moudří generálové, mají vypracovat plán pro cestu vpřed. Ve svém plánování mají vynaložit zvláštní průzkum prací, které mohou vykonat laičtí členové pro své přátele a sousedy. Dílo Boží na této zemi nikdy nebude ukončeno, dokud mužové a ženy, představující naše církevní členstvo, se nezapojí do díla a nespojí své úsilí se snahami kazatelů a sborových činovníků....

Turistická a obchodní centra

V dnešní době cestovního ruchu je mnohem více příležitostí ke styku s lidmi všech tříd a mnohých národností, než v době Izraele. Tyto možnosti se ztisícronásobily. Bůh obdivuhodně připravil cestu. Nástroj tisku s jeho mnohonásobnými možnostmi je nám po ruce. Bible a publikace v mnoha jazycích přinášejí nám pravdu na tento čas a jsou nám k dispozici. Možno je rychle rozvést do každé části světa.

Křesťané, kteří žijí ve velkých obchodních a cestovních střediscích, mají zvláštní příležitosti. Věřící v těchto městech mohou pracovat pro Boží dílo v sousedství svých domovů.

Ve světoznámých zdravotních ústavech a centrech turistického ruchu, zaplavených mnoha tisíci, hledajících zdraví a radost, měli by být kazatelé a kolportéři, kteří by dovedli uchvátit pozornost těchto zástupů. Tito pracovníci by neměli promarnit svoji příležitost k obeznamování lidu s poselstvím pro tento čas a měli by pořádat shromáždění, jak se jim naskytne možnost. Pohotově by měli uchopit příležitost promluvit k lidem. Doprovázení mocí svatého Ducha měli by obeznamovat lid s poselstvím Jana Křtitele: „Pokání čiňte, neb se přiblížilo království nebeské.“ Mat. 3,2.

Slovo Boží má být zvěstováno jasně a mocně, aby ti, kdo mají uši k slyšení, mohli pravdu slyšet. Tato evangelium přítomné pravdy posvítí na cestu těm, kteří je neznají. Nemálo jich tuto pravdu přijme a přinese do svých domovů ve všech částech světa.

Máme přinést poslední Boží varování lidem. Jaká by měla být naše vážnost při zkoumání Písma a naše horlivost při šíření světla! Ať každá duše, která přijala Boží osvícení, se snaží toto světlo šířit dál. Ať pracovníci jdou dům od domu a otvírají lidem Písmo, šíří tisk, ať řeknou jiným o světle, které osvítlo jejich vlastní duši. Literatura by měla být promyšleně rozšiřována ve vlaku, na cestě, na lodi, brázdící moře, i poštou....

Mám povinnost našim kazatelům poukázat na nepracovaná místa a všemožně je povzbuzovat, aby umožnili šíření pravdy. V některých městech, kde poselství o druhém příchodu Páně bylo poprvé zvěstováno, musíme se znovu chopit práce, jako by šlo o zcela nové pole. Jak dlouho budou ještě tak neobdělaná pole? Símě by mělo být rozséváno na mnoha, mnoha místech.

9T 109-123

Rady pro působení ve velkoměstech

Existuje veliké množství práce, kterou je třeba vykonat pro zvěstování přítomné pravdy těm, kteří jsou mrtví ve vinách a hříších. Nejúčatnější poselství, budou zvěstovat Bohem vyvolení lidí, poselství, které má varovat lidi a probudit je. A i když někteří budou tímto napomenutím podrážděni a vedeni k odporu proti světlu a důkazům, může nám to být znamením, že přinášíme závažné poselství pro tento čas.

Poselství bude zvěstováno neobvyklým způsobem. Soudy Boží dopadají na zem. I když musíme zřídit městské misie, kde mohou být vychováni kolportéři, bibličtí pracovníci a praktičtí lékařští misionáři, aby zasáhli některé třídy, musíme mít také v našich městech posvěcené evangelisty, skrze které poselství má být nesené tak rozhodně, že probudí srdce....

Přišel čas vynaložit všechno úsilí na těch místech, kde pravda ještě nebyla zvěstována. Jak bude dílo Boží dokonáno? Na každém místě, kam jen přijdeme, máme položit pevný základ pro trvalé dílo Páně. Nemáme být ustrašeni vnějším zdáním, ať je jakkoli překážející. Šiřte dílo podle Božího pokynu. Každé Slovo a Pán svým Svatým Duchem přesvědčí mysl posluchačů. Slovo napomenutí zní: „A oni vyšedše, kázali všudy a Pán jim pomáhal a slov jejich potvrzoval činěním divů.“ Mar.16,20.

Mnozí pracovníci mají sehrát svou úlohu, konat práci dům od domu a dávat biblické hodiny v rodinách. Svůj vzrůst milosti mají projevit podřízenosti vůli Kristově. Tím získají bohatou zkušenost. Když u víře přijímají, věří a poslouchají Kristovo Slovo, účinnost svatého ducha bude zřejmá v jejich životním díle. Opravdové úsilí bude provázet určitá moc. Bude pěstována víra, skrze lásku dělající a očišťující duši. Ovoce Ducha bude zřejmé v životě. ...

Všichni potřebují poučení, které naše misie dávají. Pokračujte ve svém díle v moci téhož ducha, který vedl k jejich zřízení. Otvíráním Písem a modlitbou, vírou vychovejte lid na cestě Páně, a zde bude církev založena na skále, na Ježíši Kristu....

Pracujte dále v pokoře. Nikdy se nevynášejte nad jednoduchost evangelia Kristova. Neokázalostí, nýbrž vyvýšením Krista, hřichy odpouštějícího Vykupitele, budete mít úspěch při získávání duší. Pracujete-li pro Pána v pokoře a skromnosti srdce, On se vám zjeví.

Žádná přestavení

Používáním map, symbolů a pomůcek různého druhu kazatelé mohou vyložit pravdu jasně a srozumitelně. Toto je pomoc a souhlasí to s Božím Slovem; když však pracovník své úsilí učiní tak nákladným, že jiní jsou neschopni opatřit z pokladny dostatečné prostředky na vydržení tohoto úsilí, pak nepracuje podle Božího plánu.

Dílo ve velkých městech má být konáno podle Kristova řádu a ne podle divadelních představení. Ne tato teatrálnost oslaví Boha, nýbrž pravda zvěstovaná v lásce Kristově.

Úvody

Nezbavujte pravdu její důstojnosti a působnosti přílišnou okázalostí, což je spíše podle světa, než podle nebes. I vaši posluchači pochopí, že veřejné přednášky nekonáte proto, abyste jejich mysl okouzlili hudbou a něčím jiným, nýbrž abyste zvěstovali pravdu ve vší její vznešenosti, aby je tato zasáhla probudila z jejich smrtelného spánku sebespokojenosti. Jen holá pravda, která se podobá ostrému, dvojsečnému meči, ta probudí ty, kdo jsou mrtví ve vinách a hříších.

Ten, kdo dal svůj život, aby zachránil muže a ženy od modloslužby, sebespokojenosti, zanechal příklad, který mají následovat všichni, kteří přistoupili k zvěstování evangelia jiným. Boží služebníci v tomto věku mají zvěstovat nejvznešenější pravdy a jejich skutky způsoby a plány musí odpovídat důležitosti jejich poselství. Jestliže zvěstujete toto Slovo Kristovým způsobem, vaši posluchači budou hluboce dojata zvěstovanými pravdami. Budou přesvědčeni, že je to Slovo živého Boha.

Vnější formy bohoslužby

Ve svém úsilí zasáhnout lid, poslové Boží nemají následovat způsoby světa. Shromáždění, které pořádají nemají záviset na světských zpěvech a teatrálních představeních, aby probudily zájem. Jak můžeme očekávat, že ti, kteří nemají žádného zájmu o Slovo Boží, kteří nikdy nechtou Jeho Slovo s upřímnou touhou pochopit jeho pravdy, zazpívají s porozuměním a oduševněle? Jak může být jejich srdce v souladu s obsahem posvátných písní? Jak se může nebeský sbor spojit v hudbě, která je pouhou formou?

Zlo formální bohoslužby nemůže být příliš silně zdůrazněno. Avšak žádná slova nemohou výstižně vyložit hluboké požehnání pravé bohoslužby. Když lidé zpívají oduševněle a s porozuměním, nebeští hudebníci berou své nástroje a připojují se se svými chvalozpěvy. Ten, kdo nás obdařil všemi dary, které nás uschopňují spolupracovat s Bohem, očekává od svých služebníků, že budou pěstovat svůj hlas, aby mohli promluvit a zpívat tak, že všichni tomu porozumí. Nejde nám o hlasitý zpěv, nýbrž o jasnou intonaci, zřetelnou výslovnost a zvláštní důraz. Ať všichni najdou čas k pěstování svého hlasu, aby Boží chvála byla vyzpívána a jasně v mírných tónech a jemně a ne nevlídně a hlučně, což uráží sluch. Zpěv je dar Boží. Použijme ho k Jeho slávě.

Každé shromáždění by mělo mít jistý počet stálých zpěváků. Tento zpěv může být doprovázen hudebními nástroji. Při své práci nemáme pohrdat instrumentální hudbou. Toto úsilí si vyžaduje určité péče chceme-li zpěvem přispět k oslavě Boží. Zpěv má být vždycky záležitostí jen nějaké menšiny. Pokud jen možno, mělo by se do sborového zpěvu zapojit celé shromáždění....

Vaše řeč budiž kladná, nikoliv záporná

Častokrát, když se snažíte vysvětlovat pravdu, vystane protivenství; jestliže však usiluje čelit tomuto protivenství důvody, těžkosti můžete jen rozmnožit a to si nemůžete dovolit. Vždy se držte té základní stránky. Andělé Boží vás pozorují a dovedou ovlivnit ty, proti jejichž odporu nechcete použít nějaký důvod. Nelpěte na negativní stránce důkazů, nýbrž shromážděte ve své mysli pozitivní pravdy a usměrňte je usilovným studiem, opravdovou modlitbou a posvěceným srdcem. Udržujte své lampy hořící a ať z nich vyzařují jasné paprsky, aby lidé, vidouce vaše dobré skutky, mohli oslavovat vašeho Otce, který je v nebesích.

Kdyby Kristus nebyl udržel pozitivní převahu v pokušení na poušti by ztratil všechno, co chtěl získat. Kristova metoda je tím nejlepším způsobem jak čelit našim odpůrcům. Posilujeme jejich důvody, když opakujeme, co oni říkají. Přidržíme se vždy kladných stránek. Může být, že právě ten člověk, který vám odporuje, odnese si domů vaše slova a bude obrácen k rozumové pravdě, která zasáhla jeho chápání.

Častokrát jsem říkala svým bratřím: Vaši protivníci pomluví vaše úsilí a označí je za falešné. Neopakujte jejich tvrzení, nýbrž přidržíte se svého tvrzení, živé pravdy; a andělé Boží otevrou cestu. Máme usilovat o rozmach slavného díla, a to rozumně. Nikdy nebudme podráždění a nedovolme, aby vznikaly nebudme podráždění a nedovolme, aby vznikaly nesprávné dojmy. Kristus to tak nekonal a On je ve všem našim příkladem. V práci, která nám byla svěřena, potřebujeme mnoho nebeské, posvěcená, pokorné moudrosti a mnohem méně vlastního já. Potřebujeme pevně uchopit Boží moc.

Ti, kteří odešli od nás, přijdou do našich shromáždění, aby odvrátili naši pozornost od Božího díla, které nám Bůh svěřil. Nemůžeme si dovolit naslouchat bajkám místo pravdy. Nezastavujte se, abyste se snažili obrátit jednoho, který pomlouvá vaše úsilí, ale mělo by však být zřejmé, že jste inspirována Duchem Ježíše Krista a Boží andělé vloží do vašich úst slova, která zasáhnou srdce odpůrců. Jestliže tito lidé vytrvají na svojí cestě, pak lidé s citlivým postřehem postihnou, že jste na vyšší úrovni. Mluvte tak, aby bylo zřejmé, že Ježíš Kristus mluví ve vás.

9T 137-149

Mnozí mají zvláštní dar zpěvu a jsou chvíle, kdy jediný zpěvník, nebo několik spolu mohou přinést zvláštní poselství. Zřídka by měli zpívat jen někteří. Dar zpěvu je vlivný talent, který podle Boží vůle máme všichni pěstovati a používat k slávě Jeho jména. 7T 115-116

Zdravotně-misijní dílo ve městech

Zdravotně-misijní evangelizační úsilí mělo by jít vpřed lépe a rychleji. Vážná, svědomitá práce záchrany duší má jít kupředu sice skromným, a přece vždy vznešeným způsobem. Kde jsou pracovní síly, mužové a ženy cele obráceni, mužové a ženy se soudným a pronikavě předvídavým pohledem, kteří by vedli? Boží soudnost musí být uplatněna při zaměstnání osob v tomto zvláštním díle – osob, které milují Pána, které chodí před ním ve vši pokoře, které budou dobrými nástroji v Boží ruce pro dosažení cíle, který má Pán na zřeteli – k pozvednutí a záchraně lidí.

Zdravotně-misijní evangelisté budou s to vykonat skvělé průkopnické dílo. Dílo kazatele by mělo plně splynout s dílem zdravotně-misijního evangelisty. Křesťanský lékař by měl pokládat svoji práci za tak vznešenou, jako je práce kazatele. Nese dvojitou odpovědnost, neboť v sobě spojuje kvalifikaci lékaře a zvěstovatele evangelia. Koná důležité, posvátné a velice potřebné dílo.

Lékař a kazatel by si měli uvědomit, že pracují v témže díle. Měli by pracovat v dokonalém souladu. Měli by se spolu radit. Svoji jednotou budou svědčit o tom, že Bůh poslal svého jednorozeného Syna na svět, aby zachránil všechny, kteří uvěří v Něho, jako ve svého osobního Spasitele.

Lékaři, jejichž odborné schopnosti převyšují schopnosti obyčejného lékaře, měli by se zapojit do Božího díla ve velkých městech. Měli by se snažit zasáhnout vyšší třídy... Lékaři, kteří pracují v evangelizačním odvětví, konají dílo takové úrovně, jako jejich spolupracovníci kazatelé. Úsilí, které tito pracovníci vynakládají, nemá být omezováno pouze na nižší třídy. Vyšší třídy byly neobvykle zanedbány. Ve vyšších společenských vrstvách najdeme mnohé, kteří přijmou pravdu, neboť ona je důsledná, neboť nese pečeť vyššího charakteru evangelia. Nemálo schopných lidí, takto získaných pro dílo, vstoupí se vši rozhodností do Božího díla.

Pán vyzývá ty, kdo jsou na odpovědných místech, ty jimž svěřil své převzácné dary, aby použili své hřivny rozumu a prostředků v Jeho službě. Naši pracovníci by měli předložit těmto lidem jasně načrtnutý náš pracovní plán a říci jim, co potřebujeme, abychom pomohli chudým a potřebným postavit toto dílo na pevný základ. Někteří z těchto budou ovlivněni Duchem svatým, aby investovali Pánu prostředky takovým způsobem, který Jeho dílo povede vpřed. Oni splní Jeho záměr tím, že pomohou ve velkých městech vytvořit vlivná střediska. Zajímaví se pracovníci budou přivedeni k rozhodnutí posvětit se pro různá odvětví misijního díla.

Zdravotnictví

Budou zřízeny zdravotní restaurace. S jakou však pečlivostí by se mělo konat toto dílo! Každá zdravotní restaurace by měla být školou. Pracovníci spojení s Pánem by měli ustavičně studovat a experimentovat, aby vylepšili přípravu zdravotních pokrmů. Ve městech toto dílo poučování může jít vpřed ve větším rozsahu, než v malých městech.

Avšak v každém místě, kde je sbor, měli bychom poučovat lid o přípravě jednoduchých zdravotních pokrmů k užítku těch, kteří si přejí žít podle zásad zdravotní reformy. Členové církve by měli mezi lidem svého okolí šířit světlo, které o tom přijímají....

Kuchařské školy mají být zřízeny na mnohých místech. Toto dílo může započít zcela skromně. Když však rozumné kuchařky konají to nejlepší, co dovedou, aby osvětlily jiné, Pán jim dá moudrost a porozumění. Slovo Páně zní: „Nebraňte jim, neboť sám se jim zjevím jako jejich učitel“. On bude spolupracovat s těmi, kteří se řídí Jeho plánem, poučují lid, jak provést reformu stravování přípravou zdravých a levných pokrmů. Chudí budou povzbuzeni, aby přijali zásady zdravotní reformy; bude jim pomoženo stlát se pilnými a na sebe odkázanými.

Bylo mi ukázáno, že schopní mužové a ženy byli Pánem poučeni, jak připravovat zdravé, chutné pokrmy příjemným způsobem. Mnozí z těchto byli mladí, byli však mezi nimi i starší. Byla jsem poučena povzbudit vedení kuchařských škol na všech místech, kde se koná zdravotně-misijní dílo. Každý náznak vedoucí lid k reformě musí jim být vysvětlen. Má se jim dostat co možno nejvíc světla. Poučte je, aby při přípravě pokrmu usilovali o nejlepší výsledky a povzbuďte je, aby řekli jiným, co se sami naučili...

Ze záznamů o zázracích Páně, proměny vody ve víno na svatbě a nasycení zástupů můžeme si vzít velice důležité naučení. Obchod se zdravotními pokrmy je jedním z nástrojů Páně k ukojení určité potřeby. Ten nebeský správce, který pečuje o všechny pokrmy, nenechá svůj lid v nevědomosti ohledně přípravy nejlepších pokrmů pro všechny časy a příležitosti.

7T 110-114

Jen způsob Kristův docílí pravého úspěchu ve získávání lidí. Spasitel jedná s lidmi jako ten, který si přeje jejich lepší. Prokazoval jim spoluúčast, ochotně vyhověl jejich potřebám a získal jejich důvěru. Pán jim přikázal: „Následujte mne“.

Je potřebí přiblížit se lidem osobní námahou. Kdyby se méně často používalo na kázání a více času věnovalo na osobní službu, bylo by docíleno většího úspěchu. Chudým má být pomoženo, o nemocné pečováno, smutný a zarmoucený má být potěšován, nevědomí poučeni a nezkušeným se má dostati rady. Máme plakat s plačícími a radovat se s radujícími. Bude-li

toto dílo provázeno mocí výmluvnosti, silou modlitby a moci lásky Boží, pak nezůstane bez ovoce.

MH 143-144

Misijní škola ve městě

Práce od domu k domu v příbytcích lidských je právě tak důležitá, jako veřejné přednášky. Ve velkých městech jsou určité třídy lidí, které nemohou být dosaženy veřejnými přednáškami. Takoví musejí být vyhledáni tak, jako pastýř hledá svou ztracenou ovci. Je potřeba vynaložit pilnou osobní námahu. Bude-li osobní práce zanedbávána, bude promeškáno mnoho vzácných příležitostí, které, kdyby byly náležitě využity, prospěly by dílu.

Předkládáním pravdy ve velikých shromážděních bude probuzen zájem a je nanejvýš důležité, aby tomuto zájmu bylo vyhověno osobní prací. Všichni, kteří si přejí zkoumat pravdu, musejí být poučeni o nutnosti pilného studia Slova Božího. Někdo jim musí pomoci stavěti na pevném základu. Jak je důležité, aby jim v této kritické náboženské zkušenosti byli nápomocni bibliční pracovníci a moudře je vedli, otevírajíce jim pokladnici Slova Božího.

Dobře organizované dílo ve městech může být nejlépe konáno, když po dobu veřejných přednášek je pořádán kurs pro vzdělání pracovníků. Ve spojitosti s tímto výcvikovým kursem mají zkušení služebníci Kristovi, mající hluboká duchovní porozumění, vyučovati biblické pracovníky a s celým srdcem jednotně spolupůsobiti ve veřejné práci. Přijmou-li pak mužové a ženy pravdu, mají jim vedoucí s mnohými modlitbami ukázati, jak mohou okusiti moc pravdy na svých srdcích. Takováto činnost, je-li moudře vedena, bude světlem, svítícím na temném místě.

Takovéto městské misie jsou nutné k vytvoření základu pro misijní práci, nesmíme však pustiti se zřetele, že osoby stojící v čele, musí s ostražitostí bděti nad každým bludem, aby se všechno dělo ke cti a chvále Boží. V této činnosti musejí být vycvičeni mladí muži a ženy, aby byli schopni působiti pro Mistra. Nejsou-li však pevné povahy a nejeví-li ducha oddanosti, pak budou všechny snahy vycvičiti je pro dílo Boží bezúspěšné. Bez jasného vědomí dovednosti, čestnosti a svatosti pravdy, jakož i vznešenosti díla, nemohou docíliti úspěchu. Totéž platí o starších služebnících Božích; nejsou-li pravdou posvěceni, nemohou těm, kteří jsou svěřeni jejich péči, poskytnouti povznášející a zušlechťující výchovu.

Naše misie musí být prosta všech převrácených zvyků, veškeré hrubosti, nedbalosti, všechno musí být bez úhony. Každý, kdo jest nějak činný v díle, musí být věřícím příkladem. Úzká spojení s Bohem a mnoho skrytých modliteb je zde nutné. Jen tímto způsobem se dosahuje vítězství. Všechno má být zřízeno tak, aby chránilo duši před pádem a pokušením; Každá nesvatá náruživost musí být ovládána mocí posvěceného rozumu a milosti, kterou Bůh poskytuje v bohaté míře.

Zneužije-li muž, který je pokládán za hodna zastávati důležité místo v našem ústavu nebo misii, mu svěřené důvěry a poddá-li se satanu za nástroj nepravosti, aby rozséval zlé semeno, jest nejhorším podvodníkem. Od takové to zkaženosti povahy přijímá mládež nečisté myšlenky, které vedou k životu hanby a hříchu.

Mužové a ženy, kteří stojí v popředí misie, musí žíti v úzkém spojení s Bohem, aby se sami zachovali čistými a rozumnými, jak jednati s mládeží, aby její myšlenky zůstaly čisté a nezkažené. Udělená naučení musí být povznášející a zušlechťující, aby mysl byla stále naplněna čistými, Kristu podobnými myšlenkami. „A každý, kdož má takovou naději v Něm, očisťuje se, jakož i On čistý jest“. 1.Jan 3,3. Jako Bůh je čistý, tak má být i člověk ve své sféře a také bude, jestliže Kristus, ta naděje slávy, bude mít v něm svou podobu; neboť pak bude následovat Krista a vyzařovat Jeho povahu.

Byla-li v některém městě zřízena misie, má náš lid pro ni mít pochopení a dokazovat to praktickou činností. Misijní pracovníci konají těžkou a sebezapíravou práci a nepobírají velký plat, takže jim nikdo nemusí tuto práci nebo finanční výhody závidět. Často je misie podnikána muži a ženami bez finančních prostředků, kteří Boha denně prosí, aby jim dal to potřebné k podpoře díla.

Důkladnost

Na služebnících Kristových spočívá slavnostní odpovědnost, která záleží v důkladném konání jim svěřeného díla. Nezkušené učedníky musejí moudře a opatrně vésti krok za krokem kupředu a nahoru, až je jim každý důležitý bod objasněn. Nic nemá být zamlčeno. Přece nesmějí však býti hned v prvních shromážděních probírány všechny body pravdy, nýbrž pozvolně, opatrně musí učitel, pomazaný pokrm v pravý čas.

Kazatelé nemají pokládati své dílo za skončené, dokud ti, kteří pravdu přijali, nepocítí vliv posvěcující moci a učinili zkušenost obrácení. Pronikne-li Slovo Boží jako ostrý dvousečný meč srdce a vyburcuje svědomí, pak mnozí věří, že to stačí, ale zde dílo teprve začalo. Byly sice učiněny dobré dojmy, ale satan jim bude odporovati, nebudou-li skrze pečlivé, modlitebné úsilí posilování, a proto nesmí pracovníci ustati ve své práci. Radlice pravdy musí ještě hlouběji vniknouti a také vnikne, bude-li vynaložena opravdová snaha upevnit přesvědčení těch, kteří pravdu zpytují.

Příliš často je dílo zanecháno nedokonané a vyzní někdy naprázdno. Kazatel myslí, že když určitý počet lidí přijalo pravdu, musí se ihned obrátiti na nové pole, které je mu někdy bez bližšího šetření přikázáno. To je převrácené. On má započaté dílo dokončiti, neboť zůstane-li nedokončené, vznikne poselství více škody než užitku. Žádné pole neslibuje menší úrodu, než to, které bylo obděláno jen natolik, aby se tím lépe dařilo růstu plevele. Takovou práci je mnoho duší vydáno útoku ďábla a odporu členů jiných společností, které pravdu zavrhnou a budou zahrnány někam, kde už nemohou být získány. Bylo by lépe, kdyby kazatel svou práci vůbec nezačínal, když ji důkladně nedokončí.

Všem nově obráceným má být pravda vštipena, že trvá-li účinek poznání lze dosáhnouti jen vážným zkoumáním. Této zásady mnozí, kteří přijali námi zvěstovanou pravdu, nedbali, neboť v církvích se nepěstuje opravdové studium Slova Božího. Lidé se spoléhají, že kazatel zpytuje místo nich a vysvětlí jim, co Písmo vysvětluje.

Mnozí přijmou pravdu aniž by podle jejich zásad hluboce kopali a když je jí odporováno, zapomněli na důvody a průkaznost jí silící. Byli převedeni k Tomu, aby pravdě věřili, nebyli však plně poučeni, co pravda je a nerostli postupně ve známosti Krista. Příliš často se taková zbožnost zvrhne v pouhou formu; jestliže dotýčný neslyší déle vývody, které je dříve vyburcovaly, duchovně umírají. Nejsou-li důkladně obráceni, nedojde-li v jejich povaze i životě k důkladné změně, nerozrazí-li se bez výhrady o věčnou skálu, neostojí ve zkouškách pokušení. Odejde-li kazatel a novinka zevšední, ztratí pravda svůj půvab a taková duše nebude působit světlejším vlivem než před tím.

Dílo Boží nesmí být konáno hudlářsky a nedbale. Započne-li kazatel práci v novém poli, pak je má důkladně opracovati a nemá být se svým úspěchem spokojen, dokud skrze vážné působení a požehnání nebes nepřivedl Pánu obrácené duše, které mají pravé porozumění pro odpovědnost, pro práci jim určenou. Vyučil-li lid důkladně jemu svěřené duše, dílo nezanikne, odejde-li na nové působiště, nýbrž bude dosti pevně zakořeněno, aby mohlo růsti.

Kazatel nemá právo omeziti svou práci jen na kazatelnu a ponechati své posluchače bez osobní pomoci. Musí se snažit poznávati těžkosti s nimiž lidé v mysli zápasí, musí rozmlouvati s těmi, kteří touží po pravdě, s nimi se modliti a je správně vyučovati tak, aby nakonec „postavil každého člověka dokonalého v Kristu Ježíši.“ Kol.1,28. Jeho biblické

vyučování má být zřetelné a mocné, aby svědomí bylo přesvědčeno. Lidé všeobecně vědí, tak málo o Bibli, že jim musí býti oznámena jasná poučení o povaze hříchu a léku proti němu.

Služebník Kristův nesmí nechat některé jemu nepříjemné body nedotčeny v domnění, že jeho nástupce je může probrat. Stane-li se to, a jeho nástupce probírá požadavky Boží, které má Pán vůči svému lidu, tu někteří odstoupí od pravdy“ „Kazatel, který nám pravdu přinesl, o těchto věcech nemluvil,“ a horší se pro slovo. Někteří nechtějí uznati desátkové zřízení. Odvracejí se a nejdou s těmi, kteří pravdě věří a milují ji. Jsou-li jim vysvětlovány jiné body, pak praví: Tak jsme nebyli vyučeni a zdráhají se jíti dále. Od mnohem lépe by bývalo, kdyby první posel pravdy byl důkladně a věrně vyučil nově obrácené ve všech podstatných bodech, i kdyby za jeho působení bylo méně duší připojeno k církvi. Bůh má jistě větší zalíbení v šesti důkladně obrácených duších, než v šedesáti, kteří tvrdí, že následují pravém a přece nejsou obráceni.

Povinnosti kazatele je poučit všechny, kteří skrze jeho působení pravdu přijali, že desátky patří do pokladnice Boží jako uznání jejich závislosti na Bohu. Nově obráceným má být jasně ukázána povinnost stran toho, co náleží Pánu. Příkázání stran desátku je tak jednoduché, že nemůže být vznesena žádná omluva pro jeho zanedbání. Jestliže kazatel zanedbá vysvětliti tento bod, pak zanedbává velmi důležitý díl své práce.

Dále musejí kazatelé lidem zdůrazniti povinnost, že ve spojení s dílem Božím je nutné bráti i jiná břemena na sebe. Nikdo není zproštěn od povinnosti konání dobra. Lid musí být poučen, že každé odvětví díla Božího potřebuje jejich pomoci a účasti. Veliké misijní pole je před námi otevřeno; tento předmět musí být vždy znovu vysvětlován. Lidé mají pochopit, že nikoliv posluchači, nýbrž činitelé slova život věčný dědině obdrží, že jakožto účastníci milosti Kristovy mají podporovati rozvoj díla ne toliko svými statky, nýbrž se bez výhrady odevzdati Bohu.

Někteří kazatelé se dají lehce od své práce odvésti. Buď zmalomyslní, nebo se dají domácími povinnostmi tak zaměstnat, že nemohou probuzeným potřebám zadost učiniti a pro nedostatek pozornosti je nechat odumřiti. Ztráta, která takto dílu vzniká, nedá se s ní odhadnouti. Jestliže je vynakládána snaha pravdu zvěstovati, pak dotyčný kazatel musí se pokládat za odpovědná podporovati vše, ze všech sil. Zdá-li se mu, že jeho námahy jsou bezúspěšné, má se snažit skrze upřímné modlitby odkrýti, jsou-li takové, jaké mají být. Má se pokorit před Bohem, sebezkušováním u víře si přivlastniti Božská zaslíbení a pokorně pokračovati ve svém úsilí, až si je jist, že svou povinnost vykonal věrně a učinil všechno možné k dosažení žádoucího úspěchu.

Bůh nepřijímá ani tu nejskvělejší službu, když není vlastní já obětováno na oltář jako živá, hořící oběť. Kořen musí být svatý, jinak nemůže tu být žádné zdravé, chutné ovoce, jaké jedině přijímá Bůh... I když světská ctižádost, světské touhy a nejsmělejší plány a záměry lidské povadnou jako trávu, „ti, kteříž jiné vyučují, stkvíti se budou jako blesk oblohy a kteříž k spravedlnosti přivozují mnohé, jako hvězdy na věčné věky“! Dan..12,3 7T 248-249

Jak si počínati, vzniká-li odpor

Naši kazatelé a učitelé mají padlému světu předkládati lásku Boží; proto musí Slovo pravdy plynouti z něžně cítícího srdce a se všemi bloudícími musí býti jednáno s tichostí Kristovou. Jestliže duše, se kterými pracujete, nechápou pravdu ihned, nekárejte je, nekritizujte a nehanobte je. Pamatujte na to, že máte zjevovati Krista v Jeho tichosti, pokoře a lásce.

Musíme počítati, že se setkáme s nevěrou a odporem; pravda musela vždycky s tím bojovat. Na razíte-li na sebe tvrdší odpor, neodsuzujte své protivníky. Možná, že věří, jako

kdysi Pavel, že Bohu konají službu, a proto jim musíme prokazovati trpělivost, tichost a dobrotu.

Nesmíme se dát shrnout pocitem, že musíme snášet těžká břemena a boje, protože zvěstujeme nepopulární pravdy. Myslete na Ježíše a kolik On pro vás vytrpěl a buďte klidní. I když jste uraženi, nebo falešně obžalováni, nežalujte, nereptejte, nedejte, aby se vás zmocnilo vyčítání, nebo nespokojenost. Jděte přímou cestou, „obcování své mezi pohany majíce dobré, aby místo toho, kdež utrhají vám jako zločincům, dobré skutky vaše spatřující, velebili Boha v den navštívení.“ 1.Petr 2,12

Vůči bloudícím chovejte se tiše, nebyli jste i vy před krátkým časem v ténatech svých hříchů? Neměli by jste kvůli trpělivosti, kterou Kristus měl s vámi, jednati jemně a trpělivě s jinými? Bůh nás mnohostranně napomínal, abychom vůči těm, kteří nám odpírají, prokazovali veliké přátelství, abychom žádnou duši zvráceně neovlivnili.

Náš život musí být skryt s Kristem v Bohu. Musíme Krista osobně znát, jen potom Jej můžeme světu správně představit. Modleme se proto ustavičně: „Pane, nauč mne jednati tak, jak by Ježíš jednal na mém místě.“ Ať jsme kdekoliv, musíme vyzařovat světlo v dobrých skutcích k oslavení Božímu. To je veliké, vysoké povolání našeho života.

Moudré odsuzování nepravosti

Pán si nepřeje, aby jeho dítky zatracovaly každou nepravost, i kdyby takové odsouzení bylo spravedlivé. Chce, abychom činili něco lepšího, než metali výtky proti našim odpůrcům, které jenom od pravdy dále odhání. Kristus nepřišel na náš svět, aby postavil dělicí ohrady a lidem neustále vytýkal, že zbloudili. Kdo chce oklamané osvětit, musí se k nim přiblížit a působit pro ně v lásce. Musí se stát středem svatého vlivu.

Při hájení pravdy musíme i s nejzastřkljším odpůrcem zacházeti ohleduplně a pozorně. Někteří nebudou souhlasiti s naším úsilím a pozvání evangelia si nebudou vážit. Jiní pak, s nimiž jsme jednali tak, jako by překročili hranice Boží milosti, budou získáni pro Krista. Nejposlednější dílo ve velkém boji bude osvětlení těch, kteří sice světlo a pravdu nezavrhnou, avšak byli v půlnoční temnotě v nevědomosti působili proti pravdě. Proto jednejte s každým, jako s upřímným člověkem. Nemluvte žádné slovo a nečiňte nic, čím byste v komkoliv utvrdili nevěru.

Pokouší-li se někdo zatáhnouti služebníky Kristovy do slovní potyčky, nebo hádky o politických otázkách, nebo jiných věcech, nemají si všimati přemlouvání ani vyzývání. Podporujte dílo Boží pevně a rozhodně, ale v tichosti Kristově, a tak tiše, jak jen možno. Nesmí být slyšeti žádné lidské vychloubání žádné známky domýšlivosti. Zjevujte, že vás Bůh povolal zvěstovati svaté pravdy; kaďte slovo, buďte pilní, vážní a horliví.

Vliv vašeho učení byl by desateronásobný, kdybyste byli pečliví, ve svých výrazech. Slova, která měla býti vůní života k životu, mohou skrze ducha, který je provází, vůní smrti ke smrti. Myslete na to, že když jen jedné duši zavřete dveře svým duchem, nebo svými slovy, bude vás bráti k odpovědnosti na soudu.

Nepokládejte za svou povinnost, poukazujete-li lidem na svědectví, abyste jim je vtloukli. Při čtení nevkládejte mezi ně svá slova, neboť potom posluchači nemohou rozlišiti Slovo Boží od vašich slov. Varujte se Slovo Boží učiniti pohoršením.

Toužíme, abychom viděli reformu; neporozuměli jsme jí, když dovolíme zlému duchu příliš často, aby do našeho kalichu nakapal žluče, aby takto jiní nahořkli. Skrze naše nerozvážná slova je mysl drážděna a oni se vzpírají.

Každá kázání, které proslovíte, každý článek, který napíšete, může býti správný, avšak skrze jedinou kapku žluče může být pro posluchače nebo čtenáře jedem. Kvůli jediné kapce jedu mohou být všechna vaše dobrá, libá slova přehlížena. Jiný se snad obcerství tímto, neboť

miluje taková tvrdá slova. Následuje vašeho příkladu a mluví stejným způsobem, jako vy. Takto se zlo rozmnožuje.

Chce-li kdo předkládati zásady pravdy, potřebuje svatého oleje, který plyne z obou oliv do srdce a rozlévá se ve slovech, která reformují, ale nepopuzují. Pravda musí být smluvena v lásce, pak Ježíš dá skrze Ducha potřebnou sílu a moc; to jest Jeho dílo. 6T 120-123

Jak se chovati proti námitkám

Náš čas a sílu můžeme lépe používat, než se podrobně zabýváme výmluvami našich protivníků, kteří rádi utrhají na cti a převracejí. Zatímco je mařen drahocenný čas sledováním překrucování a vytáček neupřímných protivníků, hynou duše, které jsou téměř na pokraji přesvědčení pro nedostatek poznání. Dušim je předkládána celá řada nesmyslných vytáček původu satanského, zatímco křičí po chlebe a po pokrmu v pravá čas.

Cvičení odpůrci vymýšlejí takové vytáčky a je nemoudré se jimi zabývat a je dokonce sdělovat těm, kteří nikdy na takové myšlenky by nepřišli, kdybychom je nebyli zveřejnili.

Musíme si přivlastnit Kristův způsob vyučování. Mluvil jasně a prostě, uchopil věc přímo u kořene a učinil ji všem myslím srozumitelnou. Není nejmoudřejší způsob postupovat velmi obsírně a říci o jednom bodu vše, co může být řečeno, když postačí několik důkazů k vysvětlení určité věci a k dosažení praktického účelu, aby protivníci byli přesvědčeni, nebo umlčeni.

Dnes můžeme odstranit každou oporu a ucpat ústa protivníků, takže by nemohli nic odpovědět, ale již zítra přijdou znovu se stejnou věcí. Tak to učiní několikrát, poněvadž pravdu nemilují a nechtějí, aby přišla na světlo, aby jejich temnota a jejich bludy nebyly od nich odňaty.

Kristův učitelský úřad trval jenom tři roky, ale v této krátké době bylo vykonáno veliké dílo. Tak se musí i v těchto posledních dnech mnoho vykonat v krátké době. Zatímco mnozí nevycházejí z příprav, jiní hynou pro nedostatek světla a poznání.

Začnou-li mužové, kteří jsou v zaměstnání, předkládati biblickou pravdu a ji hájiti, zkoumati a vyzdvihovati bláznovství a vrtkavost těch, kteří neupřímně překrucují pravdu Boží v lež pak satan probudí dostatek odpůrců, aby jejich pera byla stále činná, zatímco jiná odvětví díla takovým jednáním trpí. Musíme mít více ducha těch, kteří stavěli zdi Jeruzaléma: „Konáme veliké dílo a nemůžeme estoupiti“. Může-li satan přimět dělníky, aby odpovídali na námitky svých nepřátel a takto je zdržeti od nejdůležitější práce pro tento čas, pak dosáhl svého cíle.

Nevyhledávejte slovní potyčky

Mladí kazatelé mají se vyhýbat slovním potyčkám, neboť ony neposilují duchovní smýšlení nebo pokoru srdce. V některých případech je nevyhnutelné postavit se k otevřenému boji pyšnému vychloubači, který se protíví pravdě Boží, ale obyčejně takové potyčky, ať ústní, nebo písemné, přináší více škody, než užitku. Po takovém veřejném slovním boji spočívá na kazateli větší zodpovědnost udržet zájem. Musí si uvědomit zpětný účinek, který se může dostavit po rozčilující debatě o náboženských otázkách a nedat se zmalomyslniti....

Většinou se vliv takových slovních potyček odráží v našich kazatelích v tom, že vzroste vědomí vlastní vážnosti a sebespokojenosti. Ano, to není všechno. Kazatelé, kteří rádi debatují jsou nezpůsobili pro pastýře stáda. Vycvičili se pro boj s protivníky a mluví kousavé řeči a nemohou se snížit natolik, aby ustaraným, útechy potřebným srdcím byli ku pomoci....

Je-li předkládána nepopulární pravda, která obsahuje těžký kříž, musejí být kazatelé opatrní a každé slovo dobře zvážiti, jak to žádá Bůh. Jejich řeči nesmějí nikdy zranit.

V pokoře a vroucí lásce k duším předkládati pravdu a ponechati, aby ona neranila. – 3T 213-218.

Nemůžeme se vždycky vyhnout veřejným sporům. Někdy je vyvolávají lidé, kteří rádi přihlížejí, když se odpůrci potírají. Jiní si upřímně přejí veřejné vysvětlení, neboť jim záleží na tom, aby slyšeli obě strany. Dá-li se vyhnouti slovnímu boji, pak se to má vždycky stát, neboť všeobecně posilují bojechtivost a zeslabují čistou lásku a svatý pocit, které mají vždycky přebývat v srdci křesťanů, i když se v názorech rozcházejí.

V naší době není žádost po veřejném vysvětlení vždycky důkazem upřímného přání zkoumati pravdu, nýbrž vzniká z lásky k novinkám a senzacím, které jsou obyčejně spojeny s boji. V takových bojích je zřídka kdy oslaven Bůh a nepřispívá to k šíření pravdy. Pravda je příliš slavnostní a příliš důležitá ve svých následcích, než aby její přijetí, nebo zavržení bylo bráno na lehkou váhu. Vyvolávají sporné otázky o pravdě, aby odpůrcům byla ukázána zdatnost bojujících, je velmi nemoudré, neboť tím byla pravda podpořena jen nepatrně.

Odpůrci pravdy ukazují svou dovednost v tom, že překrucují stanovisko obhájců.... Obyčejně se slavnostní pravdy zesměšňují, nebo je postaví před lidem do falešného světla, takže bludem zatemnělé a hříchem zkažené mysli nemohou rozeznati pohnutky a úmysly těchto lstivých mužů, když takovýmto způsobem důležitou pravdu zakrývají a falšují. Kvůli těmto debatérům jest jen zřídka možno postupovati podle správných zásad. Příliš často dochází k prudkým srážkám, člověk se stává osobním a často se obě strany dají strhnouti ke kousavému tupení a vtípkování. Lásky k duším ustupuje před velikou žádostí po vítězství. Častý následek jsou hořké a hluboké předsudky....

Mnozí volí raději temnotu, než světlo, poněvadž jejich skutky jsou zlé. Mnozí by se však těšili z jasnosti písma a pochopili by pravdy, kdyby byla podána jiným způsobem a za jiných okolností, takže by byli měli příležitost sami zkoumati jednotlivé důkazy a porovnávat jedno místo s druhým.

Naši kazatelé jednájí neopatrně, že uveřejňovali lstivé, bludné překroucené názory, které jsou používány úskočnými lidmi, aby tu slavností a svatou pravdu Hospodinovu přikryli a učinili bezmocnou. Tito zákeřní lidé, kteří stále číhají, aby oklamali prosté duše, vynakládají všechnu sílu svého rozumu, aby překrucovali Slovo Boží. Nezkušení a bezelstní jsou jejich podvodem přivedeni ke zkáze. Bylo velikou chybou uveřejňovat všechny důvody, jimiž bojovali proti Pravdě Boží, neboť takto byly všechny třídy opatřeny důvody, na které by mnozí nikdy ani nepomysleli. Někdo bude brán k zodpovědnosti za to nemoudré jednání.

Důkazy proti Písmu Svatému působí svým okouzlujícím vlivem na mysl těch, kteří nejsou poučeni o moci pravdy. Mravní pocit lidstvu je všeobecně hříchem otupen. Sobectví, neupřímnost a různé hříchy, které v té o zvrácené době převládají, znemožnily vnímání věcí věčných, jakže pravda Boží není poznávána. Jsou-li uveřejňovány důkazy našich protivníků, jsou pak pravda a blud v očích lidu postaveny na stejnou úroveň. Bude-li místo toho pravda dost dlouho přinášena v její ryzosti, aby byla viditelná v její vznešenosti a důležitosti, pak budou lidé mocnými důkazy usvědčení a připraveni, aby mohli čeliti klamným důkazům protivníků.

Všichni, kteří pravdu hledají a chtějí poznati vůli Boží, kteří se věrně přidržují světla a svědomitě vykonávají své denní povinnosti, jistě poznají, je-li toto učení z Boha; neboť budou uvedeni ve všelikou pravdu. 3T 424-427

A kdykoliv je již nutné postaviti se proti odpůrci v zájmu šíření pravdy a slávy Boží, s jakou opatrností a s jakou pokorou by měli takový spor vésti. Měli by si zkušováním srdce, vyznáváním hříchů, vážnou modlitbou a častým dalším postem vyprositi, aby jim Bůh zvláště pomáhal, aby dal slavné vítězství, spasitelné vzácné pravdy, aby se blud zjevil ve své pravé ohyzdnosti a aby jeho obhájci byli dokonale zneškodněni....

Nikdy by ses neměl pouštět do diskuse, kde je tolik v sázce, opíraje se o svou schopnost zacházeti se silnými argumenty. Nemůžeš-li jí dobře zachrániti, dej se do sporu, ale

s pevnou důvěrou v Boha a v duchu pokory, v duchu Ježíšově, jenž ti přikázal, aby ses od Něho učil, který je mírný a pokorný srdcem.

1T 624-626

Chybné metody

Je mnoho moudrých mužů, kteří také mají dobrou znalost Písma svatého, jejichž chybné způsoby práce velmi překážejí jejich užitečnosti. Někteří, kteří se věnují dílu zachraňování lidských duší, nedocilují nejlepších výsledků, poněvadž nekonají důkladně tu službu, kterou začali s velkým nadšením. Jiní se drží tvrdohlavě přepjatých domněnek, které chtějí zvláště uplatnit a přitom zameškají své učení přizpůsobit skutečným potřebám lidí. Mnozí nepoznávají nutnost přizpůsobit se okolnostem a lidem vyjítí vstříc. Nestýkají se s nimi, ačkoliv jim chtějí pomoci k dosažení biblického postavení křesťana. Někteří nemají úspěchu, poněvadž zcela spoléhají na sílu důkazů a nevolají vážně k Bohu o moudrost, která by je vedla, o Jeho milost a požehnání pro své námahy.

Kazatelé nesmějí očekávat mnoho od těch, kteří dosud tápou v temnotě bludu; musí však svou práci konati důkladně a spoléhati se na Boha, hledajícím duším přináseti tajuplný, Oživující vliv Ducha Božího s vědomím, že bez něj bude jejich dílo bez úspěchu. Ve svém jednání musejí být trpěliví a moudří a pamatovati na to, jaké různé okolnosti přispívaly k rozvoji jednotlivých rysů povahy lidí. Musejí se přísně varovati, aby vlastní já nevstoupilo do popředí a Ježíš zůstal bez povšimnutí.

Někteří kazatelé nevykazují žádný úspěch, neboť se plně nevěnují dílu v době, kdy velmi mnoho závisí na trvalém a spořádaném působení. Nejsou věrnými služebníky a nevěnují se práci mimo kazatelny. Zanedbávají povinnost jít od domu k domu a pracovati rozumně v rodinách. Musejí se cvičiti v pravé křesťanské zdvořilosti, která je činí vlídnými a ohleduplnými vůči jim svěřeným duším, musejí pro ně působiti s pravou vážností a věrností a ukázati jim cestu života.

V kazatelském úřadě jsou mužové, kteří mají zdánlivý úspěch tím, že působí na mysle lidským vlivem. Oni ovládají pocity své vůle, takže své posluchače rozpláčí a za několik okamžiků rozesmějí. Takovýmto způsobem jsou mnozí pohnuti Krista vyznati a někteří mají zato, že došlo k velikému probuzení; přijde-li však zkouška, pak dílo neostojí. Pocity byly probuzeny a mnozí jsou strženi proudem, který se zdá ubírat k nebi, avšak v přívalu pokušení jsou hnáni zpět jako dřevo. Kazatel sám sebe podvedl a své posluchače svedl.

Kazatelé musí býti na stráži, aby Boží úmysly nemařili vlastními plány. Mnozí se vydávají v nebezpečí snižování díla Božího tím, že své působení omezili na určitá místa, aniž by prokazovali zvláštní účast a zájem o celou věc v jejich jednotlivých odvětvích.

Jiní zaměří své myšlenky na jeden předmět a jiné, právě tak důležité otázky ponechají bez povšimnutí. Jsou to jednostranní lidé. Všechnu svou sílu soustředí na předmět, kterým se právě zabývají. Toto zamilované téma ovládá jejich myšlenky a všechn jejich zájem a všechno ostatní musí ustoupiti. Používají všechno, co se použítí dá jako důkaz tak dlouho, až poslouchání je unavující.

Někteří kazatelé se domnívají, že k docílení úspěchů a k dosažení velikého shromáždění je potřebí vnější okázalosti a divadelního způsobu přednášení pravdy. To znamená používání vlastního ohně, místo svatého od samého Boha zapáleného ohně. Takové jednání nepřispívá ke chvále Boží. Jeho dílo nemá být dokonáno vzrušující reklamou a velikým nákladem, nýbrž Kristovým způsobem. „Ne silou, ani mocí, ale Duchem mým, praví Hospodin zástupů.“ Zach. 4,6. Je to jednoduchá nezdobená pravda, která působí jako ostrý dvousečný meč a duše mrtvé ve vinách a hříších probouzí k duchovnímu životu. Lidé poznají evangelium, bude-li jim přineseno způsobem, který souhlasí s Božím úmyslem.

Dílo střídmosti

Mezi všemi těmi, kteří se počítají k přátelům střídmosti, měli by adventisté sedmého dne státi v první řadě. Již před léty veliké světlo osvítilo zásady pravé reformy a jsme Bohu odpovědni, aby světlo také svítilo jiným. Před léty jsme pokládali rozšíření zásad střídmosti za jednu z nejdůležitějších povinností. Ještě dnes tomu tak má být. Naše školy a sanatoria musí zjevovati sílu milosti Kristovy a přetvořiti celou bytost – tělo, duši i ducha. Naše léčebné a vzdělávací ústavy mají být středisky každé pravé reformy.

V této době musíme jevit rozhodnou pozornost spolkům střídmosti křesťanských žen. Žádný, kdo tvrdí, že má podíl na díle Božím, nesmí nechat bez povšimnutí veliký cíl spolků střídmosti. Bylo by dobře, kdybychom členy takových křesťanských ženských spolků pozvali k našim velikým výročním shromážděním, aby měli činnou účast. Pomohlo by jim seznámiti se takto se základy naší víry a nám by to otevřelo cestu spojití se s nimi ve věci střídmosti. Učiníme-li to, poznáme, že otázka střídmosti znamená mnohem více, než se mnohý z nás domnívá.

V některých směrech jsou vedoucí takovýchto ženských spolků daleko před našimi vedoucími. Pán má mezi nimi vzácné duše, které nám mohou být velikou pomocí v našich snahách o upevnění a rozšíření hnutí střídmosti. Výchovu, kterou náš lid získal skrze poznání biblické pravdy, a požadavků Božího zákona, uschopní naše cesty, aby s úspěchem sdělovaly šlechetným obhájkyňím křesťanské střídmosti, co slouží k jejich duchovní spáse. Takto se docílí jednoty a účasti, kde v minulosti byly někdy předpojatosti a nedorozumění. Udivovala mě někdy lhostejnost některých našich vedoucích vůči těmto ženským spolkům. Nemůžeme konati žádné lepší dílo, než s nimi spolupracovati s tím předpokladem, že se tak může dít, aniž bychom se něčeho z našich svatých věcí vzdali.

V otázce střídmosti máme více práce, než jen konání veřejných přednášek. Naše zásady musejí být předkládány v brožurách a časopisech. Musíme použítí každého prostředku, abychom náš lid probudili k jeho povinnosti, aby vešli ve styk s těmi, kteří pravdu neznají. Úspěch docílený v misijním díle se rovná našim sebeobětavým námahám. Bůh sám ví, kolik jsme mohli uskutečnit, kdybychom se jako lid byli před ním pokořili a pravdu o střídmosti jasně a veřejně zvěstovali.

Správné použití nám Bohem propůjčených darů

Náš Stvořitel rozdal svou štědrú rukou lidstvu své poklady. Kdybychom všechny tyto dary Prozřetelnosti byli moudře a střídme použili, pak by chudoba, nemoc a bída skoro vymizely ze země. Žel, že téměř všude vidíme, jak se následkem zlomyslnosti lidské Boží požehnání změnilo ve zlořečenství.

Žádná třída snad nemá větší vinu na zneužívání vzácných darů Božích, než ta, která používá produkty země k výrobě opojných nápojů. Výživné obilí, zdravé krásné plody jsou proměňovány v nápoje, které zatemňují smysly a mozek pobuňují. Následkem používání těchto jedů je tisíce rodin oloupeno o pohodlí a dokonce o životní potřeby; násilí a zločiny se množí, nemoci a smrt připravují desetitisícům pijáků předčasný hrob.

Toto zhoubné dílo stojí pod ochranou zákonů země. Za poměrně malý obnos obdrží mužové povolení k podávání nápojů svým bližním, které je olupují o všechno, co život zde zpřijemňuje a poskytuje naději na život budoucí. Ani zákonodárci, ani hostinští nejsou v nevědomosti, pokud jde o následky jejich práce. V restauraci, v letní zahradě a výčepu dává otrok své chutě peníze za věci, které ničí rozum, zdraví a štěstí. Hostinský naplní svou kapsu penězi, které měly opatřit obživu a ošacení rodině ubohého opilce.

To je nejhorší druh lupičství. Přesto však vysoce postavení mužové ve státě a církvi schvalují povolení čepovati. ...Tímto způsobem je lidská společnost kažená, donucovací pracovní vězení se plní žebráky a zločinci a popravčí jsou zaměstnáváni. Bída však nekončí

opilcem a nešťastnou rodinou, denně jsou zvyšovány, je ohrožována mravnost mladých lidí, vše, že člověk má dokonce i život v nebezpečí. Sebe živější obraz nestačí vylicit skutečnost; žádné lidské pero nemůže popsat hrůzy nestřídmosti.....

Příčina mravního ochromení

Jak mohou křesťanští mužové a ženy trpěti takovéto zlo? Mravní úpadek lidí má svou příčinu. Naše zákony podporují zlo, které podkopává jejich vlastní základy. Mnozí si stěžují na stávající nepravost, sami však se pokládají za nezodpovědné na této věci. Avšak nemí tomu tak. Každá osoba vyvíjí určitý vliv na své okolí....

Můžeme se spojit s přáteli myšlenky střídmosti a pustiti se do boje, můžeme se pokusiti zadržeti povodeň zla, která svět znemravňuje; jaký užitek však mají tyto snahy, když prodej opojných nápojů je zákonem podporován? Musí kletba nestřídmosti naši zem stále zatemňovati? Musí každým rokem přicházeti jako ničivý oheň na tisíce rodin?

Mluvíme o následcích, třeseme se před nimi a uvažujeme, co můžeme učiniti k zabránění hrůzy, ale příliš často trpíme její příčinu, nebo dokonce schvalujeme. Zástupci střídmosti zanedbávají svou povinnost, když učením a příkladem, hlasem i pérem nepřispějí k plné střídmosti. Nesmíme očekávati, že Bůh učiní zázrak, aby se tato reforma uskutečnila a takto nás zbavila námahy. Sami musíme s tímto obrovským nepřítelem bojovati a naším heslem musí býti: „Žádný mír a ustoupení, dokud není vítězství“.....

Co může být učiněno k zabránění rozmáhajícího se zla? Musí být vydány zákony zakazující prodej a používání opojných nápojů a přísně prováděny. Nesmí být opomenuta žádná námaha přivesti nestřídmost k střídmosti a ctnosti. Aby kletba pijáctví byla z naší země vyhoštěna, musí se stát ještě něco více. Musí být odstraněna žádost po opojných nápojích a pak nastane konec prodeji a potřebě. Toto dílo spočívá ve veliké míře na rodičích. Sami musejí být svou přísnou střídmostí dětem příkladem a vychovávat je v bázni Boží k sebezapření a k sebeovládání. Mládenci, kteří byli takto vychováni, budou mravně silní k odpírání pokušením pití a ovládání této vášně. Budou pevní proti bláznovství a nestřídmosti, které kazí lidskou společnost.

Blaho národa spočívá na ctnosti a moudrosti jeho občanů. K dosažení tohoto požehnání je bezpodmínečná přísná střídmost. Dějiny bývalých říší nám skýtají mnoho výstražných naučení. Přepych, sebeuspokojování a nestřídmost připravují cestu k pádu. RH 8.11.1881

Náboženská svoboda

Zásada, proti níž uředníci tak beze strachu vystoupili, když v odpověď Na přísný zákaz, aby nemluvili více ve jménu Ježíšově, prohlásili: „Jestli to spravedlivé před obličejem Božím, abychom vás více poslouchali než Boha, suďte.“ Sk.4,19, jest toutéž, kterou obránci evangelia ve dnech reformace se snažili vytýčiti. Když se německá knížata sešla na sněm ve Špýru roku 1529, byl předložen císařův výnos, který omezoval náboženskou svobodu a zakazoval každé další šíření reformačních nauk. Zdálo se, že naděje světa bude potlačena. Přijmou knížata tento výnos? Budou připraveny o světlo evangelia tisíce lidí, nacházejících se dosud v temnotě? Svět se mohl dočkat obrovských následků. Přívrženci reformované víry se poradili a jejich jednohlasné rozhodnutí znělo: „Zavrhneme tento výnos; v záležitostech svědomí nemá většina žádnou moc.“

Této zásady se musíme pevně držeti dnes. Korouhev pravdy a náboženské svobody, kterou zakladatelé evangelické církve a Boží svědkové minulých století vysoko vyzdvihli, byla v tomto posledním boji svěřena do našich rukou. Odpovědnost za tento veliký dar spočívá na těch, které Bůh obdařil poznáním Jeho Slova. Toto Slovo musíme přijmouti za nejvyšší autoritu. Lidskou vrchnost musíme uznávat za Boží zřízení a prokazovat jí

poslušnost, pokud se pohybuje v mezích svého práva. Jsou-li však její požadavky v rozporu s požadavky Božími, musíme Boha poslouchati více než lidí. Slovo Boží musí být uznáno nad každé lidské zřízení. „Takto praví Hospodin“, nesmí býti odsunuto stranou slovem „takto praví církev“ nebo „takto praví svět.“ Koruna Kristova musí být vyvýšena nad diadémy zemských mocnářů.

Není po nás požadováno, abychom vrchnost vyzývali. Naše slova, ať psaná nebo mluvená, musí být pečlivě uvážena, jinak by se nám mohlo říci, že se stavíme proti zákonu a pořádku. Nemáme nic mluvit, ani činit, co by nám zbytečně uzavřelo cestu. Musíme pokračovati ve jménu Kristově a zastávati se nám svěřených pravd. Když nám lidé zakáží toto dílo konati, pak můžeme říci jako apoštolé: „Jest-li to spravedlivé před obličejem Božím, abychom vás více poslouchali než Boha, suďte. Neboť my nemůžeme nemluvit toho, co jsme viděli a slyšeli.“

AA 68-69

Lutherovo pero bylo mocí a jeho spisy, které byly rozšířeny daleko široko, hýbaly světem. Tytéž prostředky, avšak se stonásobným ulehčením, máme i nyní k dispozici. Bible a spisy, které zvěstují pravdu pro přítomnou dobu v mnoha jazycích, jsou po ruce a mohou být rychle rozšířeny po celém světě. Máme lidem oznámit poslední výstražné poselství Boží. Jak vážně bychom měli zpytovat Bibli, jak veliká by měla být naše horlivost rozšířiti světlo. 6T 403

Naše postavení vůči politice

Učitelům a vedoucím našich škol.

Všichni, jimž je svěřeno vedení našich ústavů a škol, mají se pečlivě chrániti, aby jejich slova a smýšlení nesvedly žáky na falešnou stezku. Těm, kteří v našich školách, nebo sborech vyučují, není dovoleno projevovati své předsudky proti státníkům nebo politickým opatřením, neboť ovlivňují mysle jiných a dávají podnět k tomu, aby každý zastával svůj oblíbený názor. I mezi těmi, kteří praví, že věří přítomné pravdě, jsou někteří, kteří se nechají pohnout k tomu, aby projevovali své pocity a to, co v politice upřednostňují.

Pán chce, aby Jeho lid politické otázky přecházel. V těchto věcech je mlčení nejvýřečnější. Kristus povolává své následovníky, aby byli jedno v čistých zásadách evangelia, které jsou jasně zjeveny ve Slově Božím. Nemůžeme s jistotou dát náš hlas kterékoliv politické straně; neboť nevíme, pro koho hlasujeme. Nemůžeme také s jistotou brát účast na kterémkoliv politickém plánu. Nemůžeme působit k libosti těch, kteří používají svého vlivu, aby potlačili náboženskou svobodu a chtějí působit nátlakem a nutit své bližní, aby zachovávali neděli jako den odpočinku. První den týdne není dnem, který má být ctěn, je falešnou sobotou a členové nebeské rodiny nemohou míti společenství s lidmi, kteří tento den vyvyšují a zákon Boží přestupují, pošlapávají jeho sobotu. Nemohou proto hlasovat, aby takoví lidé zastávali úřady; učiní-li tak, stávají se spoluúčastníky na hříších, které na svém místě spáchali.

Nikterak však nesmíme vydávati zásady v sázku tím, že se odevzdáme mínění a předsudkům, které jsme snad měli, než jsme se připojili k lidu Božímu. Dali jsme se přijmout do vojska Božího a nemáme proto bojovati na straně nepřítelů, nýbrž na straně Kristově, kde můžeme v pocitech, jednání, duchu a společenství tvořiti spojený celek. Upřímní křesťané jsou ratolesti na pravém kmeni a přinášejí stejné ovoce jako On, budou jednati v souhlasu a křesťanském společenství a nebudou nositi žádný politický odznak, nýbrž znamení Kristovo.

Co tedy máme činiti? Zanechat politické otázky. „Netáhněte jha s nevěřícími. Nebo jaký je spolek spravedlnosti s nepravostí? A jaké obcování světla s temností? A jaká srovnání

Krista s Beliálem? Aneb jaký díl věrného s nevěrným?“ 2.Kor.6,14-15 Co mohou tyto obě strany mít společného? Mezi nimi nemůže obstát žádné společenství a spojení.

Slovo „společenství“ znamená bráti podíl, být podílníkem. Bůh používá tento mocný obraz, aby ukázal, že mezi lidmi světa a těmi, kteří usilují o spravedlnost Kristovu, nemá být žádné spojení. Co mají společného pravda, spravedlnost a světlo s temnotou? Naprosto nic. Světlo znázorňuje spravedlnost, temnota nepravost. Křesťané přišli z temnoty do světla. Oblékli Krista nosí odznak pravdy a poslušnosti. Jsou ovládáni vznešenými, svatými zásadami, které Kristus zastával za svého života na zemi....

Učitelé ve škole nebo ve sboru vyznačující se horlivostí v politice mají být své práce a své odpovědnosti ihned zproštěni; neboť Pán nebude s nimi působiti. Desátek nemá být použit, aby byl placen někdo, kdo vede řeči o politických otázkách. Učitel, kazatel, nebo vedoucí v našich řadách, který je pouze touhou projevovati své mínění o politických otázkách, má se obrátiti k pravdě nebo své práce zanechati. Jeho vliv musí svědčiti, že je spoludělníkem Božím, když získává duše pro Krista; jinak mu musí být odňato pověření; neboť když se nezmění, natropí mnoho škody....

„Oddělte se“

Vyzývám své bratry, kteří jsou zaměstnaní ve školství, aby své cesty změnili. Dopouštíte se chyby, jestliže se nějakým způsobem spojíte s nějakou politickou stranou a odevzdáváte svůj hlas s ní nebo proti ní. Ti, kteří působí v některém odvětví díla Božího jako vychovatelé a pracovníci, nemají v politickém světě svádět žádné bitvy. Jejich občanské právo je nebi; Pán je povolává, aby byli lidem odděleným a svatým. Nechce míti v církvi svých věřících žádné rozštěpení. Jeho lid má mít vlastnosti smíření.

Je věcí věřících, aby si činili nepřátele v politickém světě? Ó, nikoliv, mají zde státi jako poddaní říše Kristovy, pod korouhví na níž je nápis: „Příkázání Boží a víra Ježíše Krista“. Mají nésti tíhu zvláštního díla a nésti zvláštní poselství. Každý z nás má osobní odpovědnost, která musí být zjevena před vesmírem, před anděly i před lidmi. Bůh nežádám abychom náš vliv uplatňovali spojením se se světlem a zabýváním se politickými otázkami, nýbrž aby každý osobně stále jako část velikého celku s Kristem, naší hlavou. Kristus je náš Kníže a jako jeho poddaní musíme vykonati Bohem nám přidělené dílo....

Může vzniknouti otázka: Nemáme míti vůbec žádné spojení se světlem? Slovo Boží má být naším vůdcem. Každé spojení s bezbožnými nebo nevěřícími, které nás činí jim rovné, je Slovem Božím zapovězené. Máme od nich vyjítí a oddělití se. V každém případě se nesmíme a nimi spojovat v jejich pracovních plánech. Přes to však nemáme vésti odloučený život, nýbrž prokazovati lidem světa tolik dobra, kolik můžeme.

Kristus nám i v tom ukázal příklad. Když byl pozván, aby stoloval s celnými, hříšníky, neodepřel, neboť tuto třídu nemohl dosáhnouti jiným způsobem. Ale při každé příležitosti vedl rozhovor tak, že jim předkládal věci věčné. On nás napomíná: „Tak svět’ světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré a chválí Otce vašeho, kterýž jest v nebesích.“ Mat.5,16

V otázce střídmosti zaujměte stanovisko bez váhání, buďte skálopevní; nebud’te spoluúčastníky hříchů cizích.... Veliká vinice musí býtí opracována. Zatím, co křesťané pracují mezi nevěřícími, neměli by se stavět na úroveň světsky smýšlejících lidí. Nesmějí svůj čas vyplňovati politickými řečmi, neboť tím je nepříteli dána příležitost vplížiti se a vyvolati různosti v názorech a nejednotu. Kazatelé, kteří chtějí vystupovat jako politikové, mají odevzdati své pověření, neboť takovou práci nesvěřil Bůh ani velkým, ani malým svého lidu.

Bůh žádá, aby všichni, kteří slouží slovem a učením vydali jasný hlas. Všichni, kteří Krista přijali, kazatelé, nebo laikové, mají povstati a svítiti, neboť před námi jsou veliká nebezpečí. Satan pohybuje silami zemskými a celý svět je ve zmatku. Bůh žádá svůj lid, aby korouhev s třetím poselstvím anděla vyvýšil...

Dítky Boží se musí vzdáliti od politiky a spojení s nevěřícími a své úsilí nesměšovati s úsilím světa. Dokáže svou smlouvu se mnou, praví Kristus, tím, že jako mé vyvolené dědictví, jako lid se vyznačujete horlivostí v dobrých skutcích. Nezáčastňujte se politických sporů; oddělte se od světa a buďte opatrní, abyste do sboru, do školy nevnesli názory, které by mohli způsobiti hádky, nebo nepořádek. Hašteřivost je jed, který je přijímán do těla lidmi sobeckými. Bůh chce, aby Jeho služebníci jevíli jasné porozumění, ušlechtilou důstojnost, aby jejich vliv mohl potvrzovati moc pravdy.

Křesťanský život nemá být životem svévolným, který se opírá o pocity. Pravý křesťanský vliv, je-li použit ke konání Bohem určeného díla je cenná síla, která nesmí být slučována s politikou, nebo smlouvami s nevěřícími. Bůh má být v každém bodě přitažlivostí, a každá mysl, která je pod vlivem Ducha svatého, má v Něm dokonalou plnost. MS 16.6.1899

„Žádný nežije sám sobě.“ Řím.14.7. Kéž by všichni, kteří se rádi zúčastňují politiky, mysleli na to, že každé jednání zanechává vliv na ostatní. Zaměstnávají-li se kazatelé, nebo lidé na odpovědných místech podobnými věcmi, nejsou s to soustřediti myšlení na věci, které mají být lidem vštípené. Vlivem satanových pokušení vyvolali okolnosti, o jejichž následcích mají sotva tušení. Jedna myšlenka, jedno slovo, jeden čin přijatý do mysli velké většiny přinese vzácné ovoce, nesou-li Boží pečeť; jsou-li však vnuknuty od satana, vyrazí kořen nenávisti a mnozí budou poskvrněni. Kéž by proto šafáři milosti Boží v každém odvětví služby dbali o to, aby nespojovali obecné se svatým.

Znovu a znovu byl Kristus žádán, aby řešil právní a politické otázky. Odmítl však zasahovat do pozemských záležitostí.... Kristus stál v našem světě jako hlava velikého duchovního království, které přišel zde zřídit – království spravedlnosti. Jeho učení objasnilo ušlechtilé, posvěcující zásady, které ovládají toto království. Ukázal, že spravedlnost, milost a láska jsou vládnoucí síly v království Božím. 9T 218

Působení pro Židy

V době, kdy Jeruzalém byl zbořen a chrám ležel v sutinách, bylo mnoho tisíců Židů prodáno za otroky do pohanských zemí. Byly rozptýleni mezi národy, jako trosky lodí po pustém břehu. Tisíc osmset let putovali světem z jedné země do druhé a nikdy se jim nedostalo přednosti uznání za národ. Pohanění, nenávidění a pronásledování po celá staletí s jediným dědictvím – utrpením.

Přes tento hrozný ortel, který byl vysloven nad Židy jako národem, v době zavržení Ježíše z Nazaretu, bylo mezi nimi v každém století mnoho šlechtných mužů a žen, kteří v bázni Boží s tichostí trpěli. Bůh potěšoval jejich srdce v souženích a hleděl na jejich hrozně postavení pln soucitu. On slyšel rvoucí modlitby těch, kteří Jej celým srdcem hledali a s úzkostí lkali o pravé porozumění Jeho slova. Mnozí poznali v pokorném Nazaretském, kterého jejich předkové zavrhli a na kříž přibíli pravého Mesiáše. Když pochopili význam jim známých proroctví, která byla dlouho zatemněna tradicí a falešným výkladem, byla jejich srdce naplněna díky vůči Bohu za nevýslovný dar, který dává v každé lidské bytosti, která Krista přijímá za svého osobního Spasitele.

Na tuto třídu se vztahují slova proroka Izaiáše, kde je psáno, že „ostatkové spasení budou.“ Iz.10,20-22. Ode dnů Pavlových, až do naší doby měl Duch Boží v patrnosti jak Židy, tak i pohany. „Neboť u Boha není přijímání osob,“ praví Pavel. Řím.2,11, SK.10,34. Apoštol se pokládal za „dlužníka Řeků i jiných národů“, jakož i Židů, přece nikdy neztratil ze zřetele rozhodné přednosti Židů „předně“, že jest jim svěřen zákon Boží. Řím 3,2 O evangeliu apoštol pravil: „Moc zajisté Boží jest ke spasení každému věřícímu, i Židu předně, i

Řeku. Nebo spravedlnost Boží zjevuje se v něm z víry u víru, jakož psáno jest: „Spravedlivý pak z víry živ bude“. Řím.1,16-17,. O tomto evangeliu Kristově, které je stejně účinné pro Židy, jako pro pohany, prohlásil Pavel ve svém listu k Římanům, že se za ně nestydí.

Bude-li evangelium předloženo Židům v Jeho plnosti, mnozí přijmou Krista, jako Mesiáše. Mezi křesťanskými kazateli jest jen málo těch, kteří se cítí povoláni pracovat mezi Židy, avšak k nim právě jako ke všem ostatním, kteří dosud byli zanedbáváni, musí proniknout poselství o smilování a naději v Kristu.

V posledním zvěstování evangelia, kdy musí být vykonáno zvláštní dílo pro dosud zanedbané třídy, očekává Bůh od svých poslů, že budou projevovat zvláštní porozumění pro Židovský lid, který nalézáme ve všech dílech světa. Jako ranní červánky; nového stvoření, jako vzkříšení duše, bude se Židům zdát, když uvidí, jak spisy Starého Zákona spojeny s knihami Nového Zákona osvětlují věčnou radu Boží. Když najdou Krista nové smlouvy na stránkách Nového Zákona a poznání, jak jasně Nový Zákon vysvětluje Starý, pak dřímající síly se probudí a oni poznají Krista u víře a mnozí Ho přijmou za svého Vykupitele. Na nich se naplní následující slova: „Kteříž pak koliv přijali Jež, dal jim moc syny Božími býti, těm, kteří věří ve jméno Jeho.“ Jan 1,12

Mezi Židy je mnoho těch, kteří jako Saul Tarsenský jsou mocní v Písmě, ti budou podivuhodnou mocí zvěstovati nezměnitelnost Zákona Božího. Bůh Izraelský toto učiní v našich dnech. Jeho ruka není ukrácena, aby nemohla pomoci. Když Jeho služebníci u víře pracují pro ty, kteří byli dlouho zanedbáni a opovrženi, bude Jeho spása zřejmá.

„Protož takto dí o domu Jákobovu Hospodin, kterýž vykoupil Abrahama: Nebude již zahanben Jákob, aniž více tvář jeho zbledne, nebo když uzří syny své, dílo rukou mých uprostřed sebe, an posvěcují jména mého, tedy posvěcovati budou Svatého Jákobova, a k bázni Boha Izraelského sloužiti, aby bloudící duchem nebyli rozumnosti a reptáci neučili se umění.“ Iz.29,22-24

AA 379-382

Důležitost stanového shromáždění

Stanové shromáždění je jednou z nejdůležitějších pracovních možností v našem díle. Je to jedna z nejdůležitějších metod obracení pozornosti lidu a umožnění přístupu evangelia ke všem třídám lidí...

Pakli, že jsou naše stanovená shromáždění vedena, jak vedena být mají, pak budou skutečně šířiteli světla ve světě. Měli bychom je uskutečňovat ve velkých i menších městech, kde poselství dosud ještě nebylo zvěstováno. Mělo by trvat 2-3 týdny. Někdy je dobře mít stanová shromáždění po několik po sobě jdoucích údobích na témže místě; zpravidla však místo shromáždění po několik po sobě jdoucích údobích na témže místě; zpravidla však místo shromáždění by se mělo rok od roku měnit. Místo, abychom připravovali obří shromáždění na několika málo místech, mnohem lépe by bylo mít menší shromáždění na více místech. Takto se bude dílo ustavičně šířit do nových polí....

Tím, že stanová shromáždění byla na odlehklých místech, a také, že byla rok co rok na témže místě, došlo k některým chybám. Dělal se to z toho důvodu, aby se ušetřila vydání a námaha; avšak šetřit bychom měli v jiných směrech. Obzvláště v nových polích nedostatek prostředků často znesnadňuje úhradu stanového shromáždění. Měli bychom pečlivě šetřit a navrhnout nenákladné plány; nebo tímto způsobem může být mnoho ušetřeno. Dílo však přitom nesmí být ochromeno. Tento zvěstování pravdy lidem je podle vůle našeho Boha. Má-li se pracovat v zájmu duší a pravda má být zvěstována těm, kteří ji neznají, pak šetření nesmí být překážkou tomuto dílu.....

Návštěva

Když jsme jednou připravovali stanové shromáždění nedaleko jistého velkého města, kde náš lid byl jen málo znám, zdálo se mi jedné noci o tom, že jsem ve společnosti, která se sešla k poradě o tom, jak pracovat před shromážděním. Navrhovalo se vyvinout veliké úsilí a vynaložit mnoho prostředků na rozšíření oznámení a tiskovin. Kvůli tomu byla učiněna opatření, když v tom ten Moudrý Rádce řekl: Postavte stany, začněte shromáždění, pak oznamte; a úspěch bude větší. Mluvená pravda živým kazatelem bude mít větší vliv, než totéž, uveřejněné v tisku. Obojí však spojeno může vykonat ještě víc.

„To není nejlepší metoda rok co rok pracovat stejně. Změňte způsob. Když dáváte čas a příležitost, satan je připraven umocnit své síly a on vynaloží všechno úsilí, aby zničil každou duši.

Nevyvolávejte protivenství dřív, než lid měl příležitost slyšet pravdu a poznat, čemu se protiví. Šetřete své prostředky, abyste mohli vykonat mocnější dílo po shromáždění, než předtím. Může-li nějaká tiskárna pomoci po čas shromáždění ve vydávání brožur, pozvánek a jiných tiskovin k rozdávání, skvěle to poslouží.“

Při některých našich stanových shromážděních měly být zorganizovány mocné skupiny pracovníků, kteří by vyšli do měst a předměstí rozšiřovat literaturu a pozývat lid do shromáždění. Takovým způsobem by byly opatřeny stovky lidí, jako pravidelní návštěvníci po čas druhé poloviny shromáždění, které by jinak mohlo být pokládáno za bezvýznamné. Musíme učinit všechna náležitá opatření, abychom lidem přinesli světlo...

Ti, kteří se zajímali museli čelit chytristice a falešným obviněním populárních kazatelů, a nevěděli při tom jakým způsobem na tato obvinění odpovědět. Pravda zvěstována živým kazatelem měla by být zveřejněna jak je jen možné v ucelené podobě a rozšířena. Pokud možno, měly by být důležité přednášky našich stanových shromáždění zveřejněny v tisku. Tak pravda, která byla dána pro vymezený počet, může najít přístup k mnoha myslím. A tam, kde pravda byla falešně představena, lid bude mít příležitost poznat, co kazatel řekl...

Obchodní záležitosti

Pokud možno, naše stanová shromáždění měla by být cele věnována duchovním zájmům. Neměla by to být příležitost k obchodním záležitostem. Pracovníci se zde scházejí ze všech částí pole a zdá se to být příznivou příležitostí pro obchodní jednání, související s různými odvětvími díla a pro výchovu pracovníků v různých odvětvích.

Všechny tyto zájmy jsou důležité, avšak když se probírají při stanovém shromáždění, jen málo příležitostí zůstává pro praktický vliv pravdy na duši. Kazatelé jsou rozptylováni od své povinnosti budovat dítky Boží v nejsvětější víře a stanové shromáždění nedochází svého cíle, pro který bylo postaveno.

Je mnoho shromáždění, v nichž větší počet lidí nemá žádného zájmu; a jestliže je mohli všechna navštívit, odešli unavení, místo aby byli osvěženi a požehnáni. Mnozí jsou zklamáni. Když se nesplnilo jejich očekávání najít pomoc ve stanovém shromáždění. Ti, kteří přišli pro osvětlení a sílu, vracejí se do svých domovů jen málo povzbuzeni k práci ve svých rodinách a sborech, než před návštěvou shromáždění.

Obchodní záležitosti by měli vybavovat ti, kteří byli pro tento úsek ustanoveni. Pokud možno, měly by být lidu předkládány při jiné příležitosti, než je stanové shromáždění. Poučení o kolportáži, o práci sobotní školy a o podrobnostech traktátní a misijní práce, mělo by se podávat ve sborech anebo shromážděních za tím účelem zvolených. Totéž platí o kurzech vaření. I když tyto jsou na pravém místě, neměla by zabírat čas v našich stanových shromážděních.

Předsedové konferencí a kazatelé by se měli věnovat duchovním zájmům lidu a měli by proto být omluveni od mechanické práce, související s tímto shromážděním. Kazatelé by měli být hotovi sloužit jako učitelé a poradci v stanové práci, kdykoliv si to dílo vyžaduje;

neměli by však být přetěžováni. Měli by se cítit osvěženi a měli by mít radostnou mysl, protože toto je podstatně důležité pro blaho všech shromáždění. Měli by mluvit slova radosti a povzbuzení a rozsévat semeno duchovní práce do půdy upřímných srdcí....

Výchova mladých pracovníků

Ti, co se připravují pro práci v kterémkoliv odvětví díla, měli by zužitkovat každou příležitost k této práci v stanovém shromáždění. Kdekoliv je stanové shromáždění, mladí lidé, jimž se dostalo zdravotní výchovy, měli by si to pokládat za svoji povinnost přispět svým podílem. Měli by být povzbuzeni nejen pracovat ve zdravotním odvětví, nýbrž také promluvit o bodech přítomné pravdy a vysvětlit, proč jsme adventisty s.d. Jestliže se těmto mladým lidem poskytne příležitost spolupracovat se staršími kazateli, obdrží mnohou pomoc a požehnání....

Stanové shromáždění náležitě vedeno je školou, kde se kazatelé, starší sboru a diakoni mohou naučit důsledněji pracovat pro Krista. Mělo by to být školou, kde by se členům sborů, starším i mladým lidem poskytla příležitost důkladněji se cestě Hospodinově vyučit. Mělo by být místo, kde věřící mohou obdržet vzdělání, které jim pomůže pomáhat jiným....

Jednou v noci před důležitým shromážděním zdálo se mi v nočních hodinách, že se nacházím ve shromáždění bratří a naslouchám slovům Všemohoucího. Řekl: „Mnoho duší navštíví shromáždění, které při vši upřímnosti nevědí o pravdách, které budou zvěstovány. Budou naslouchat a zajímat se, protože Kristus je přitahuje; svědomí jim říká, že to, co slyší, je pravdou, protože základem toho je Písmo. V jednání s těmito dušemi nutno vynaložit největší péči.

Ať jsou jim předloženy ty části poselství, které by bylo možno pochopit a přijmout. I když se to může zdát divné a úžasné, mnozí s radostí uznají, že nové světlo osvítilo Boží Slovo; kdyby však nové pravdy byly předloženy v takovém velikém rozsahu, že by je lidé nemohli postihnout, někteří by odešli a nikdy víc by nepřišli. Někteří ve svém úsilí zvěstovat poselství jiným by je překroutili. Někteří by tak nesprávně vysvětlovali Písma, že by zmátli myšlení jiných.

Ti, kteří budou studovat způsob Kristova učení a sami se budou snažit jít Jeho cestou, upoutají a udrží mnohé, jako Kristus ve své době upoutal lid. V každém shromáždění bude také satan, aby vrhal svůj pekelný stín mezi Boha a člověka, aby zachytil každý paprsek světla, který může osvítit duši. Když však bude pravda zdůrazněna lidem ve své praktické povaze, proto, že je milujete, duše budou přesvědčeny pod vlivem svatého Ducha.

Vyzbrojte se pokorou, prostě, aby vám Boží andělé přišli na pomoc a ovlivnili mysl; neboť ne vy používáte Ducha Svatého, nýbrž Duch Svatý musí použít vás. Jedině Duch Svatý dodává pravdě její působnost. Lidem předkládejte vždy praktickou pravdu.

Neupřednostňujte ty rysy poselství, které odsuzují zvyky a způsoby lidu, pokud nebudou mít příležitost poznat, že věříme v Krista, že věříme v Jeho Božství a Jeho preexistenci. Zdůrazňujme svědectví Vykupitele světa. On říká: „Já, Ježíš, poslal jsem anděla svého, aby vám svědčil o těchto věcech v církvích.“ Zj.22,16

Kde je to jen možné, po každé důležité přednášce měla by následovat biblická hodina. Zde mohou být zopakovány některé body, mohou se klást otázky a utvrdit správné myšlenky. Více času by mělo být věnováno trpělivému vzdělávání lidu, poskytování příležitosti vyjádřit vlastní myšlenky. Lidé potřebují poučení, příklad za příkladem, radu za radou.

Měla by se stanovit zvláštní shromáždění pro zájemce o zvěstovanou pravdu, kteří potřebují poučení. Do těchto shromáždění by se měli pozvat lidi a všichni věřící i nevěřící by měli mít příležitost klást otázky o těch bodech, jimž plně neporozuměli. Dejte všem příležitost promluvit o svých těžkostech, neboť je budou mít. Ve všech kázáních a ve všech biblických

hodinách lid musí postihnout, že v každém bodě víry a učení, které obhajujeme, podáváme jasné „takto praví Pán“.

Tímto způsobem vyučoval Kristus. Mluvil-li k lidu, lid se také ptal na význam toho, co řekl. Pokorným duším, hledajícím světlo, pohotově vysvětlil svá slovy. Kristus však nepodporoval kriticismus, nebo uštěpačnou všetečnost a neměli bychom to ani my podporovat. Když se lidé snaží vyprovokovat diskusi o sporných bodech učení, řekněte jim, že shromáždění nebylo určeno za tím účelem. Zodpovíte-li jednu otázku, přesvědčte se, zda posluchači uznají, že je zodpovězena. Nezanedbejte žádnou otázku, čím byste jim naznačili nutnost ptát se znovu. Postupujte opatrně krok za krokem a poznáte, kolik jste získali.

6T 31-69

Méně kázání, více učení

Při našich stanových shromážděních bychom neměli všechno břímě kázání a výkladu Písma vložit na jednoho nebo dva pracovníky. Někdy se dosáhne větší úspěch tím, že se veliké shromáždění rozdělí do skupin. Učitel pravdy se tak může dostat do bližšího styku, než ve velkém shromáždění.

V našich stanových shromážděních bývá mnohem více kázání, než by mělo být. Toto je poněkud únavné pro kazatele a v důsledku toho je opomíjeno mnohé, co si vyžaduje pozornost. Mnoho nepatrných věcí, které otvírají dveře vážným zlům, přechází se bez povšimnutí. Kazatel je připravován o tělesnou sílu a olupován o čas, který potřebuje pro uvažování a modlitbu, aby udržel vlastní duši v lásce Boží. A když je tolik přednášek, jedna po druhé, lidé nemají čas strávit to, co slyší. Mysl je poněkud zmatena a přednášky jim připadají nudné a únavné.

Měli bychom méně kázat a více poučovat. Jsou lidé, kteří chtějí více určitého světla, než se jim dostane z poselství kázání. Někteří potřebují více času na to, aby pochopili zvěstované body, než jiní. Kdyby pravda byla trochu jasněji zvěstována postihli by ji a rozhodli by se pro ni, a to by bylo jako hřebík upevněný na jistém místě.

Bylo mi ukázáno, že naše stanová shromáždění mají posílit zájem a úspěch. Viděla jsem, že čím víc se blížíme ke konci, v těchto shromážděních bude méně kázání a více biblického uvažování. Budou zde malé skupinky, po celém tábořišti s Biblí v rukou, pod vedením různých jednotlivců při volném studiu Písma.

Této metodě Kristus učil své učedníky. Když se veliké zástupy shromáždily kolem Spasitele, poučil učedníky i celý zástup. Po kázání pak učedníci šli mezi lid a připomínali jim Kristova slova. Posluchači si často nesprávně vykládali Kristova slova a učedníci jim měli připomenout, co říká Písmo a co jim Kristus kázal říci jiným.

6T 87-88

Veliký Učitel přiváděl své posluchače do styku s přírodou, aby mohli naslouchat hlasu, který mluví ve všech stvořených věcech; a když jejich srdce zněznělo a jejich mysl začala vnímat, pomáhal jim vykládat duchovní učení těch scén, na něž jejich oči hleděly. Podobností, jimiž tak rád vysvětloval pravdu, ukazují, jak otevřený byl Jeho Duch vlivům přírody a jak ochotně sbíral duchovní naučení z prostředí každodenního života. Nebeští ptáci, polní lilie, rozsévač, pastýř stáda – tímto Kristus ilustroval nesmrtelné pravdy. Obrazy čerpal také z každodenních událostí života, ze skutečností a zkušeností, známých posluchačů – kvas, skrytý poklad, perla, síť, ztracený peníz, marnotratný syn, dům na skále a na písku. V Jeho naučení bylo něco pro každou mysl a každé srdce.

COL 102

Setba a sklizeň

„Jiný jest, kdo rozsévá a jiný, kterýž žne“. Jan 4,3. Spasitel promluvil tato slova, když chtěl své učedníky oddělit a vyslat do práce. Ježíš rozséval símě pravdy v celém Judstvu a

předkládal plán vykoupení jasně a zřetelně, neboť Jeho rty nebyly nikdy unavené zvěstovat pravdu. Zemské dílo velikého Učitele mělo se brzy skončiti; Jeho učedníci Jej měli následovat, měli žít, co On zasel, aby se spolu mohli těžiti rozsévač i žnec.

Pán dnes potřebuje ve svém velikém poli rozsévače i žence. Kéž by všichni, kteří jdou do síla, někteří rozsévati a jiní žnouti, myslili na to, aby si nikdy nepřipisovali čest z dosaženého úspěchu v práci. Už před nimi byli činní Boží vyvolení nástrojové, kteří připravili půdu k zasetí semene a k pokosení žně. „Já jsem vás poslal žít, o čemž jste vy nepracovali. Jiní pracovali a vy jste v jejich práci vešli,“ řekl Ježíš. Jan 4,38

„Kdož pak žne, odplatu béře a shromáždí užitky k životu věčnému, aby i ten, kdož rozsíval, radoval se spolu, i kdo žne.“ Jan 4,36. Čtete tato slova pozorně; zpytujte jejich význam, neboť vám ukazují Boží plán. Ti, kteří rozsévají símě zvěstováním rozhodujících pravd v malých i velkých shromážděních s mnohou námahou, nesklízají vždy úrodu. Služebníci Páně zakoušejí někdy tvrdý odpor ve své práci a jejich dílu je překáženo. Mohou činiti své nejlepší s upřímnými snahami, ale odpor bude ohnivější a divočejší. Někteří posluchači mohou být pravdou přesvědčeni, ale před vzrůstajícím odporem váhají a nemají odvahu přiznati se k svému přesvědčení.

Život služebníků evangelia může být ohrožen těmi, kteří jsou satanem vedeni; pak jest jejich předností následovati příkladu svého Pána a jíti na jiné místo. „Nezchodíte měst Izraelských“, pravil Ježíš, „až přijde Syn člověka“. Mat. 10,23. Ať poslové pravdy jdou do jiného pole, tam může býti příznivější příležitost k práci a oni mohou úspěšně rozsévati símě pravdy a žnouti úrodu. Zprávy o jejich úspěchu se dostanou na místo, kde práce nevypadala jinak silně a příští posel pravdy bude už příznivěji přijat.

Símě zaseté s těžkostmi a sklíčeností projeví svou sílu. Nepohodlí, starost, ztráta vlastnictví, změna v Boží Prozřetelnosti vyvolají v paměti slova, promluvená služebníky Božími před léty s živou jasností. Zaseté símě vzejde a přinese ovoce.

Bůh potřebuje moudré muže a ženy, kteří jdou vážně, aby vykonali jim svěřené dílo. Pán je použije za své nástroje k obrácení duší. Někteří budou síti a jiní budou sklízeti žně zasetého semene. Kéž by každý vykonal, co jest v jeho silách, aby své dary vzdělal a Bůh jej mohl použít za rozsévače, nebo žence.

Důležité zodpovědnosti

„Vyhledává se...., aby každý věrný nalezen byl.“

1.Kor. 4,2

Předsedové

Výňatek z kázání na Generální konferenci r. 1883

Pánu se zalíbilo ukázati mi mnohé o povolání a práci našich kazatelů, zvláště těch, kteří jsou vyvolení jako předsedové. Volba mužů pro takováto zodpovědná místa má být náležitě konána s obezřetností a vážnou modlitbou o Boží osvícení.

Ti, kteří budou postaveni jako dozorcí stáda, mají býti mužové dobré pověsti, muži, kteří dosvědčují, že nemají jenom známost Písma svatého, ale také učinili zkušenosti u víře a v trpělivosti, aby v tichosti poučovati mohli takové, kteří Pravdě odpírají. Musí to být zkušený, poctivý mužové, žádní nováčci, nadaní zpytatelé slova, schopní jiné učiti a schopní vynášeti nové i staré věci z pokladnice Boží; mužové, kteří v povaze, slovech i chování jsou ctí pro věc Božího království, kteří pravdu učí, pravdu prožívají a rostou v plnou postavu věku Kristova. To vyžaduje rozvinutí a posílení každé schopnosti skrze cvičení, aby jako služebníci Kristovi byli schopni nésti i větší zodpovědnosti s rostoucím dílem Božím.

Pán přijal Jidáše i Petra do kruhu svých učedníků ne proto, že byli chybního charakteru, nýbrž že nehleděl na jejich chyby. On jim chtěl dát příležitost učiti se v Jeho škole

tichosti a pokory srdce, aby se mohli státí Jeho spoludělníky. Kdyby tyto příležitosti byli vykoupili, byli ochotni se učití, hotovi uznat své chyby a ve světle vznešeného předobrazu stali se tím, co Kristus od nich žádal, pak by byli posloužili církvi k velikému požehnání.

Tak jedná Pán Ježíš ještě dnes s člověkem. Někteří budou pověřeni slavnostními a svatými úlohami přesto, že jsou nedokonalí v povaze a budou-li vyvoleni pro zvláštní dílo, pak se nemají domnívati, že jejich vlastní moudrost jest dostačující a že pro ně není nutné přijímati radu, kárání, nebo ponaučení. Domníváte-li se tak, moji bratři, pak se odlučujete od Pramene vaší síly a stojíte ve velikém nebezpečí. Mohli byste být ponecháni vaší domnělé obratnosti, a tak jako Jidáš to učinil, i vy zradili byste svého Pána.

Stavení na lidské radě

Některá z našich misijních polí jsou chudá na křesťanské zkušenosti proto, že jejich vedoucí mužové a pracovníci – také i členové, kteří následují jejich příkladu – patří mnohem více na pochvalu lidí, než na Boží zalíbení. Oni patřili na pomoc a radu lidskou, než na pomoc Boží, učinili si z lidí nosiče svých břemen a přijímali lidskou moudrost právě tam a tehdy, kdy se měli výhradně spoléhat na Hospodina. Jenže příliš často ti, u kterých hledali radu, potřebovali sami nutnou pomoc, neboť jejich život nebyl správný před Bohem. Předsedové se stali slabými a nezdatnými, protože v člověku hledali sílu. Důvěra v lidskou moudrost neulehčuje vzrůst v milosti a poznání Krista.

Moji bratři, když ve vašich polích vzniknou těžkosti tak, že nutno případy musí být vyřízeny, snažte se tomu zabránit, aby tmavé mraky nevnikly až do generální konference. Předseda generální konference nemá být zatěžován záležitostmi jednotlivých sdružení, jak se to v minulosti často stávalo. Nemůžete-li sami odstraniti s vašimi spolupracovníky těžkosti, které se do vašich sdružení vplížily, jak potom chcete očekávat, aby to jeden člověk učinil za všechna pole? Proč chcete všechny vaše stížnosti a ztracenou odvahu uvrhnouti na přetíženého předsedu generální konference? On nemůže povaze věcí tak dobře rozumět jako vy, kteří jste na místě. Nevidíte, že mu nakládáte příliš těžká břemena, jestliže se vyhýbáte zodpovědnosti nesení kříže a břemen, mnohému přemýšlení a vážnými modlitbami a očekáváte od předsedy generální konference, že vaši práci vykoná a vám z vašich těžkostí pomůže? Nejste i vy zrovna tak dobře rozumem a schopnostmi vyzbrojeni jako on? Nesmíte proto zanedbávat žádnou práci v díle Božím, jelikož vyžaduje vážnou a těžkou námahu.

Opakuji: Nevkládejte vaše břemena na předsedu generální konference. Neočekávejte od něj, že vaši práci uvede do pořádku. Rozhodněte se nésti sami svá břemena skrze Krista, který vám k tomu udělí sílu.

Předseda generální konference, který chodí v radě Boží, nebude povzbuzovati své bratry k tomu, aby na něj patřili jako na nejvyššího rádce ve svých povinnostech, nýbrž jim poukáže na jediný nejvyšší zdroj, který je prost lidských omylů. Odepře si státi se rozumem a svědomím jiných....

Dotyčný, jemuž je prokazována taková nepatřící důvěra, jest vystaven velkým pokušením. Satan, bude-li mu to možné, dovede ho tam, že bude důvěřovat sám sobě, aby lidské chyby dílo poškrvnily. Také se ocitá v nebezpečí, že své bratry, kteří jsou na něm závislí, povede tak, aby v nich vzbudil vědomí, že každý postup v díle musí mu být přednesen. Tím ponese dílo pečeť člověka a nikoliv Boží.

Učí-li se však všichni spoléhati jen na Boha, pak budou odvrácena mnohá nebezpečí od toho, který stojí v popředí, a když zbloudí a jeho úsudek kolísá pod lidským vlivem, anebo podlehne pokušení, pak může být od svých bratří napomenut a může mu být pomoheno. Ten, kdo se učí obracet se k Bohu o pomoc a radu, získá pro sebe nejcennější zkušenost.

Chtějí-li úředníci pole úspěšně nésti naložená jim břemena, musí se modliti, věřiti a Bohu důvěřovati, aby je použil za své nástroje a tak byly udrženy sbory v práci schopném

pořádku. Je to jejich část vinice, kterou mají vzdělávati. Ve službách pro Mistra musí býti projeveno více osobní zodpovědnosti, uvažování, plánování a duchovní síly. Tím se ostří pochopení a postřeh pro to co činit a jak vše zařídit.

Moji bratři, budete muset bojovat s těžkostmi, nositi břemena, udíleti rady, plánovati plány, a je prováděti a nepohnutě spoléhat na Boží pomoc. Modlete se a pracujte a jako žáci v Kristově škole učte se od Ježíše.

Pán nám dal zaslíbení: „Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádej ji od Boha, který všechněm dává ochotně a neomlouvá; i budeť jemu dána“. Jak.1,5. Podle nařízení Božího mají všichni ti, kteří nesou zodpovědnosti, raditi se často vespolek a prosti vážně o moudrost, kterou Pán sám udělití může. Méně mluvejte; mnoho cenného času jde nazmar řeční, které žádného světla neposkytují. Spojte se v postu a v modlitbě o tu moudrost, kterou Bůh zaslíbil každému dát. Přednášejte Bohu své těžkosti, řekněte mu to tak, jako to Mojžíš učinil: „Nemá-liť předcházeti tvář tvá, nevyvozuji nás odtud.“ 2.Mojž.33,15. Ano, prostě ještě více, prostě s Mojžíšem: „Ukaž mi, prosím, slávu svou.“ V.18. Co jest tato sláva? Boží povaha, kterou Mojžíš zvěstoval.

Mějte živou víru v Boha a jazyk váš necht' zvěstuje Jeho chválu. Sejdete-li se, zahloubete se v duchu Boží bázně, do rozjímání věčných skutečností. Tímto způsobem budete si vzájemně pomáhati k duchovnímu smýšlení. Je-li vaše vůle v souladu s Boží, budete také i vy vzájemně jednotní; Ježíš vám bude státi po boku jako Rádce.

Enoch chodil s Bohem. Tak může každý služebník Kristův s Ním choditi. Můžete říci se Žalmistou: „Představuji sobě Hospodina před obličej svůj vždycky a když je mi po pravici, nikoli se nepohnu.“ Žalm 16,8. Cítíte-li, že sami ze sebe nic nedokážete, pak budete v Ježíši uspokojeni. Očekáváte-li radu a moudrost od lidí, kteří jsou jako i vy smrtelní a omezení, pak obdržíte jen lidskou pomoc; obrátíte-li se však o pomoc a moudrost k Bohu, nezahanbí vaši víru.

Předsedové menších polí mají téhož Boha jako má předseda generální konference a mohou sami jíti k prameni moudrosti, místo aby se spoléhali na člověku, který své světlo musí čerpati na člověka, který své světlo musí čerpati z téhož pramene.

Může se tvrdit, že Bůh dává zvláštní světlo těm, kteří mají nésti důležité zodpovědnosti. To jest pravda; a jestliže pokorně před Ním chodí, pomůže jim v jejich práci. Pán bude i vám pomocí ve vaší práci, budete-li Ho touž cestou hledati. Naložil-li vám Pán ve své prozřetelnosti důležitou zodpovědnost, vyzbrojí vás k nesení těchto břemen, budete-li jej u víře o sílu prositi. Důvěřujte Jemu a spolehněte se na Jeho radu, pak vás neoponechá vašemu omezenému úsudku, abyste nedokonale plánovali a dělali určité přehmaty.

Nečiňte si žádného člověka zpovědníkem

Každý potřebuje praktické zkušenosti, aby sám spoléhal na Hospodina. Nečiňte si člověka vašim zpovědníkem, otevřete Bohu své srdce, řekněte Mu každé tajemství života. Přineste Mu vaše těžkosti velké i malé a On vám ukáže pravé východisko. Pán sám ví, kde se vám pomoci nedostává.

Dostane-li se vám po těžkostech Boží pomoci, když Jeho Duch viditelný pro vás pracuje, jak drahocenné zkušenosti jste tím získali! Obdrželi jste víru a lásku, zlato, které vám věrný Svědek doporučuje, abyste si je od Něj koupili. Naučíte se přicházeti se všemi těžkostmi k Bohu a tím, že pochopíte cenná ponaučení víry, budete je i jiným udílet. Na tento způsob můžete i jiné stále vésti k věčným zkušenostem.

Předseda pole vychovává svým postojem jemu podřízené kazatele, kteří mohou sbory tak ponaučiti, že nebude nutné volati předsedu z práce, aby uspořádal těžkosti a rozštěpení ve sboru. Vykonnají-li úředníci pole jako věrní služebníci své povinnosti, které jim nebe určilo, pak se dílo v našich jednotách nezaplete do trapných rozpaků, jak se doposud dělo; služebníci

Kristovi se stanou takovým způsobem muži, kteří budou moci nésti zodpovědnosti a v těžkém poli neklesne jejich odvaha.

Žije jeden, který má moc spasiti všechny, kteří k Němu přichází. Není zaslíbení: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a já vám odpočinutí dám.“ Mat. 11,20 dalekosáhlé a dokonalé? Proč váháme bezprostředně se obrátiti na zdroj naší síly? Neodbočili jsme v tom od Pána? Neměli by naši kazatelé a předsedové poznati, odkud jim pomoc přichází?

Výměna dělníků

Byla mi předložena otázka, zdali je moudré, když předsesda jednoho sdružení je přeložen do druhého i když mnohé jemu svěřené duše se tomu brání.

Pánu se líbilo ujasnit mi tuto věc. Bylo mi ukázáno, že kazatelé nemají pracovati dlouhá léta v jednom poli anebo jeden muž, aby byl dlouhou dobu předsedou jednoho sdružení. Změna v darech poslouží sdružením a sborům k dobrému.

Často nejsou kazatelé ochotni změnit své pracovní pole; kdyby však pochopili příčiny směny, nebránili by se tomu. Někteří dokonce prosili, aby mohli ještě rok zůstat v tomtéž poli a často bylo vyhověno jejich prosbě. Hájí-li se hotovými plány, že učiní větší dílo, než doposud, avšak na konci roku se ukázalo, že poměry se jen zhoršily. Nebyl-li kazatel věrný ve své službě, nelze očekávat, že jeho další pobyt na místě zlepší stav. Sbory si zvyknou na způsoby toho jednoho muže a začínají hleděti na něj, místo na Hospodina. Jeho mínění a plány řídí celé pole.

Možná lidé poznají, že se ve svém úsudku mýlí a to je učí podceňovat kazatelský úřad. Kdyby tito lidé patřili na Boha a spoléhali se na nebeskou moudrost, získali by tím cennou zkušenost a byli by uschopněni aspoň v některých případech nahraditi to, čeho se dozorcí stáda nedostává. Jenže příliš často se nechají věci nepovšimnutě běžet, předsesda je činěn zodpovědným za poměry v příslušných sborech jeho pole, zatímco členové sboru se stanou lhotejnými, vlažnými a nic nepodnikají k zavedení pořádku.

Předsesda může nepocítovat důležitost sebeposvěcení, aby i jiní posvěceni byli. Může se stát nevěrným strážcem, který káže lidem, aby se jim zalíbil. Mnozí jsou silní v některých rysech povahy, v jiných jsou slabší a nedostateční; následkem toho se zjevují v některých rysech povahy, v jiných jsou slabší a nedostateční; následkem toho se zjevují v některých úsecích díla nedostatky. Kdyby takový muž rok co rok zůstal předsedou pole, rozšířily by se jeho slabosti na jemu svěřené sbory. Jeden ze služebníků Kristových může být právě tam silný, kde je jeho bratr slabý, a tak může následkem výměny jejich působišťe doplniti do určité míry nedostatky jeden za druhého.

Kdyby všichni byli naprosto Bohu posvěceni mužové, neobstály by takové nedokonalosti v jejich charakteru; jelikož však pracovníci neodpovídají Boží zásadě tím, že proplétají vlastní já se svou prací, jest nejlepší pro ně i pro sbory, dojde-li často k výměně. Je-li naopak služebník Kristův skrze milost Pána duchovně silný, stává se požeňnáním sborům a také i jiným prospěje svou prací.

Žijeme v dobách zvláštního nebezpečí vnitřních i vnějších nepřátel a přáním Božím jest, abyste na vše dbali, co se týká zvláštního, vám svěřeného díla. Nemusíte nic začínat bez pomoci vašeho nebeského otce; On čeká na vaše volání, abyste mohli říci: „Zde jsem.“ Ježíš praví: „Budete-li mne hledati....dám se vám nalézti.“ Svou sílu, milost a spravedlnost udělí pokornému, který Ho hledá z celého srdce.

Kazatelé a obchodní záležitosti

Byla jsem poučena o tom, jak důležité je, aby naši kazatelé nepřebírali na sebe zodpovědnosti, které by hlavně měli nést hospodáři. V nočním vidění jsem viděla ve shromáždění několika našich bratří, kteří nesli břemeno díla. Byli velice zmateni nad

finančními záležitostmi a radili se, jak co nejuspěšněji vést dílo. Někteří se domnívali, že je nutno omezit stav pracovníků a přece uskutečnit všechna podstatně důležitá rozhodnutí. Jeden z bratří na zodpovědném místě vysvětloval své plány a uvedl, co by chtěl vidět uskutečněno. Někteří jiní předložili návrhy k uvážení. Pak povstal jeden mající důstojnost a moc a udal směrnicu, jimiž bychom se měli řídit. Několika pracovníkům řekl: „Finanční záležitosti nejsou vaším úkolem. Není moudré, abyste se do toho pouštěli. Bůh má pro vás určité úkoly. Jestliže se však pouštíte do toho, k čemu nejste povoláni, pak vaše zvěstování bude naprosto neúspěšné. Toto vás znechutí a znemožní vám dílo, které byste měli konat – dílo, které si vyžaduje pečlivého postřehu a zdravého nesobeckého úsudku.

Ti, kteří jsou zaměstnáni psaním a zvěstováním slova, měli by se méně zúčastňovat výborových zasedání. Většinu méně důležitých záležitostí by měli přenechat lidem s obchodními znalostmi; čímž by se vyhnuli stálému napětí, které zbavuje mysl jejich přirozené síly. Mnohem více pozornosti by měli věnovat zachování tělesného zdraví, neboť zdravá mysl velkou měrou závisí na zdravém děle. Správná doba spánku a odpočinku a dostatek tělesného cviku jsou podstatně důležitými činiteli pro zdraví těla, duše i mysle. Připravování těla o odpočinek a ověření tím, že jeden člověk koná práci za čtyři nebo za tři, i dva vyústí v nenapravitelnou škodu.

Obchodní výchova

Ti, kdo se domnívají, že schopnost člověka pro určité postavení kvalifikuje ho zastat i několik jiných úloh, mohou se dopustit omylu při plánování pokroku díla. Mají tendenci na jednoho vložít takové odpovědnosti, jež by měly být rozděleny mezi několik lidí.

Zkušenost má velikou cenu. Pán chce, aby v Jeho díle pracovali moudří lidé – lidé schopní zastávat důvěryhodná postavení v našich konferencích a institucích. Obzvláště potřebujeme posvěcené ekonomy, lidi, kteří v každém obchodním jednání uplatní zásady pravdy. Ti, kteří mají na starosti finanční záležitosti, neměli by brát na sebe jiné zodpovědnosti a břemena, která nejsou sto unést; ovšem tyto obchodní záležitosti nemají být svěřeny nepovolaným lidem. Ti, jimž bylo svěřeno určité dílo, dopustili se někdy omylu, když dovolili, aby netaktní a neschopní lidé spravovali důležité finanční záležitosti.

Lidé, sběhlí v obchodních záležitostech, měli by rozvinout a zdokonalit své hřivny důkladnějším studiem a cvikem. Měli by být povzbuzeni k dalšímu studiu, aby se rychle mohli naučit správným zásadám a metodám hospodaření. Ani jeden hospodář v nynějším díle nemusí být začátečníkem. Jestliže lidé v některém pracovním odvětví mají zužitkovat své příležitosti k tomu, aby se stali moudřejšími a výkonnějšími, pak jsou to ti, kteří svoji schopnost posvětili dílu k budování království Božího na tomto světě. Z hlediska skutečnosti, že žijeme tak blízko konce dějin této země, měli bychom mnohem důkladněji pracovat, pečlivěji očekávat, bdít, modlit se a pracovat. Člověk by měl usilovat o dokonalost, aby byl ideálním křesťanem dokonalým v Ježíši Kristu.

Důležitost správných zásad

Ti, kteří pracují v hospodářském odvětví, měli by všestranně dbát o to, aby pro nesprávné zásady a metody nedopustili se žádného omylu. Jejich šafaření mělo se podobat Danielově správcovství na babylonském dvoře. Když jeho hospodaření bylo podrobena nejpronikavější kritice, nebyla v nich nalezena žádná chyba. Zpráva o jeho šafaření, ať jakkoli neúplná, obsahuje velice vzácné naučení. Zjevuje skutečnost, že hospodář nemusí být pouze mechanicky smýšlejícím člověkem. Může to být člověk, kterého Bůh poučuje na každém kroku. Daniel, i když byl ministerským předsedou v Babylonském království, přece byl

Božím prorokem, jemuž se dostalo nebeského světla. Jeho život je ilustrací toho, čím se může každý křesťanský hospodář stát....

Dílo Boží v této době potřebuje muže a ženy převzácných a spolehlivých administrativních schopností; muže a ženy, kteří dovedou trpělivě, pronikavě postřehnout potřeby díla v různých polích; ti, kteří mají rozsáhlé schopnosti pro toto dílo; ti, kteří mají teplé laskavé srdce, chladnou hlavu, zdravý smysl a nepředpojatý úsudek; ti kteří mají pevné přesvědčení, jasné porozumění a očištěné, soucitné srdce; ti kteří žijí podle slov: „Vy pak všichni bratři jste“; Mat.23,8. Ti, kteří usilují o povznesení a ozdravení padlého lidstva.

7T 254-255

Péče o pracovníky

Něco se musí udělat pro kazatele a ostatní věrné služebníky, kteří vystaveni nepohodě, nebo přepracování v Jeho díle onemocněli a potřebují odpočinek a osvěžení, kteří pro svůj věk, či ztrátu zdraví nejsou již s to snášet břímě a horko dne. Kazatelé jsou často vysíláni do polí o jejichž škodlivém vlivu na zdraví vědí, avšak nechtějí se vyhýbat těmto na zdraví náročným místům, odvažují se k práci i na těchto místech v naději, že budou tamnějšímu lidu k požehnání. Po nějakém čase to pocítí na zdraví. Zkusí se určitá změna prostředí a práce, avšak marně; co pak mají dělat?

Tito věrní pracovníci, kteří se pro Kristovo dílo vzdali světských zájmů a zvolili si raději chudobu než požitky bohatství, kteří zapomínají na sebe pracovali se vši vážností, aby získali duše pro Krista, kteří se ochotně obětovali pro rozkvět různých ústavů v Božím díle, a pak unavení a nemocní klesli v bitevním poli, zůstali bez pomoci, nesmí být ponecháni v bídě a utrpení, nebo s pocitem, že jsou ubožáky. Stihne-li naše pracovníky nemoc, nebo slabost, pak by je neměla trápit ustaraná otázka. „Co bude nyní s mojí ženou a dětmi, když již nemohu pracovat a starat se o jejich potřeby“? A právě v takových případech bychom se měli postarat o potřeby těchto věrných pracovníků, i těch, kteří jsou na nich závislí.

Velkoryse je postaráno o vysloužilé bojovníky za vlast. Tito lidé nosí jizvy a jiné následky utrpení, které mluví o přežitých válečných útrapách, vysilujících pochodech a nebezpečích a případném věznění. Všechny tyto důkazy věrnosti a obětavosti je opravňují k spravedlivým požadavkům k státu, jemuž pomohli k záchraně a tyto požadavky jsou uznány a odměňovány. Jaká opatření však učinili adventisté s.d. pro Kristovy bojovníky?

Náš lid si patřičně neuvědomil závažnost této otázky, a proto byla zanedbávána. Sborny na to nepamatovaly, a ačkoli světlo Božího Slova osvěcovalo jejich stezku, oni zanedbali tuto nejsvětější povinnost. Pánu se velice nelíbí tato nedbalost k Jeho věrným služebníkům. Náš lid by měl zrovna tak ochotně pomoci těmto lidem v těžkostech, jako ochotně přijímal jejich obětavou službu, když byli zdraví.

Pán nás zavázal, abychom obzvláště pečovali o chudé mezi námi. Avšak tito kazatelé nemají být zařazeni mezi chudé. Oni si odložili poklad v nebi, který nehyne. Sloužili sborům v jejich potřebách a nyní jim mají posloužit sbory.

V podobných případech nemáme říkat: „Zhřejte se a najezte se“ Jak.2,16 a pak nic nepodniknout, aby jim bylo pomoheno. V minulosti tomu tak bylo a adventisté s.d. v tomto ohledu zneuctili své vyznání víry a světu dali příležitost pohanit dílo Boží.

Naše sanatoria jako útočiště pracovníků

Tito pracovníci často potřebují zvláštní péči a ošetření. Naše sanatoria by měla být útočištěm jim a všem našim zasloužilým pracovníkům, potřebujícím odpočinek. Měli bychom se jim postarat o pokoj, kde by měli určitou změnu a klid bez ustavičné ustaranosti, jak zaplatí

tyto výlohy. Když byli učedníci unaveni, Kristus jim řekl: „Pojďte vy sami obzvláště....a odpočňte maličko.“ Mar.6,31. Měli bychom mít určitá opatření, která by nyní zabezpečovala Jeho služebníkům odpočinek a osvěžení sil. Naše sanatoria mají být otevřena našim snaživým kazatelům, kteří vykonali všechno, co bylo v jejich silách, aby opatřili prostředky k vybudování a v vydržení těchto ústavů a kdykoliv jsou odkázáni na pomoc tu poskytnutou, měli by se zde cítit jako doma.

Těmto pracovníkům by se nikdy neměl jejich pobyt a ošetření účtovat za vysokou cenu, ani by se nemělo na ně pohlížet jako na žebráky, ani by jim to neměli dát pocítit ti, jejichž pohostinství požívají. Projev ochoty při poskytování těch vymožeností, které Bůh připravil pro své unavené a přepracované služebníky, Pán pokládá za pravé zdravotně misijní dílo. Boží pracovníci jsou Mu vzácní a přijmeme-li je, měli bychom pamatovat, že v Jeho poslech přijímáme Krista samého. On to požaduje a je zneuctěn a zarmoucen, když se s nimi zachází lhostejně, bez zájmu, nebo sobecky. Boží požehnání nespočine na takovém zacházení s Jeho vyvoleným.

Mezi zdravotnickým bratrstvem nebylo vždy pohotové porozumění pro tyto věci. Někteří na mě nepohlíželi jako by měli. Kež Pán posvěti soudnost správců našich ústavů, aby postřehli o koho by se měli s opravdovým soucitem postarat. To odvětví díla, pro které se tyto práce vyčerpání dělníci namáhali, mělo by projevit, že si cení jejich úsilí a to tím, že jim v čase potřeby pomůže a značnou měrou se podělí o vydání se sanatoriem.

Někteří pracovníci jsou v takové situaci, že si ze svého příjmu mohou odkládat jen málo, a to by měli konat, je-li to možné, pro případ nouze; a právě tyto by měli být uvítáni jako požehnání pro sanatorium. Avšak většina našich pracovníků nese břímě mnohých povinností. Na každém kroku, když je třeba prostředků, jsou vyzváni něco učinit, aby vliv jejich příkladu povzbudil jiné k štědrosti a aby Boží dílo šlo vpřed. Oni pociťují tak mocnou touhu přinést prapor pravdy do nových polí, že mnozí si i vypůjčují prostředky aby pomohli v různých odvětvích. Nedávali neochotně, nýbrž za přednost si pokládali možnost pracovat pro pokrok pravdy. Při takové obětavosti často jim zbude jen velice málo.

Pán má přesný záznam o jejich štědré podpoře díla. On ví, jak dobré dílo vykonali, dílo o němž mladší pracovníci nemají ani ponětí. Ví o všem jejich strádání a sebezapírání, které vytrpěli. Zaznamenal každou okolnost těchto případů. Všechno je zapsáno ve dvou knihách. Tito pracovníci jsou divadlem andělů i světu a jsou příkladem zkoušky upřímnosti našich náboženských zásad. Pán chce, aby náš lid pochopil, že průkopníci tohoto díla zasluhují všechno, co jim naše ústavy mohou poskytnout. Pán chce, aby ti, kteří v Jeho službě zestárlí, používali naši lásku, čest a nejpřímnější úctu.

Pracovníkový fond

Pro pracovníky, kteří již déle nemohou pracovat, měl by být zřízen určitý fond. Nebudeme před Pánem bez viny, nevynaložíme-li v tomto ohledu každé rozumné úsilí a to neodkladně. Někteří mezi námi nebudou vidět nutnost toho; jejich opozice by však neměla mít mezi námi žádný vliv. Ti, kdo se ve svém srdci rozhodují žít i konat spravedlivě, měli by jít vpřed a konat dobré dílo, které Pán chce mít vykonáno. 7T 290-294

Budovy pro shromáždění

Je-li někde probuzena touha po slyšení pravdy Boží, je třeba podchytit zájem. Takové místo má být důkladně opracováno, aby tam mohla být postavena - případně i skromná budova, - jako znamení, památník soboty Hospodinovy a světlo uprostřed mravní temnoty. Takové pomníky musí státi na mnohých místech jako svědkové Boží pravdy. Bůh ve své milosti to tak zařídil, aby služebníci evangelia šli do všech zemí, ke všem národům a jazykům vztyčili korouhev pravdy ve všech dílech obydlí světa.

Tam, kde se utvořila skupina věřících, má být postaven i dům Boží, služebníci Kristovi nemají toto místo dříve opustiti, až by se tak stalo.

Na mnohých místech, kde poselství Boží bylo zvěstováno, žijí ti, jenž pravdu přijali ve skromných poměrech a mohou jen málo přispěti k tomu, aby dům Boží byl postaven. Tím se často zdržuje rozmach díla Božího. Touží-li duše po pravdě, říkávají ji kazatelé a členové jiných společností: „Vždyť nemáte ani modlitebnu – dům Boží; je vás jen malá hrstka a to ještě chudých a neučených, váš kazatel brzy odejde a vzdáte se nových názorů, jež jste přijali.“ Dovedeme si představit, jak velikým pokušením stanou se tato slova těm, kteří poznali zásady naší víry a byli Duchem Božím přesvědčeni o přítomné pravdě?

Často již bylo opakováno, že z malých začátků se může rozvinouti veliké dílo. Projeví-li se při budování království Kristova mezi námi moudrost, posvěcený úsudek a schopné vedení, pak učiníme vše tak, aby ostatní lidé byli přesvědčeni o pevnosti (stálosti) díla Božího. Jednoduché domy Boží musí být zřízeny těm, kteří přijali pravdu, aby měli místo, které by jim z čistým svědomím umožňovalo volati k Bohu.

Dle možností mají být naše modlitebny při posvěcení prosté dluhů. Staví-li se modlitebna mají členové pomáhati. Pod vedením kazatele, kterého podporují radou jiní spolubratři, mají bratři a sestry přiložiti ruce k dílu se slovy: „Potřebujeme dům k službě Boží, musíme jej mít.“ Bůh očekává od svého lidu, že vyvine radostné a jednotné úsilí pro Jeho věc. Stane-li se tak, pak se vrzy pozvedne hlas díků: „Pohleďte, co Hospodin pro nás učinil!“

Jsou případy, kde mladý sbor takovou tíhu na sebe vzíti nemůže, aby sám stavěl dům Boží. Zde by měli pomoci bratři a sestry jiných sborů. V mnohých případech je lépe vypůjčiti si peníze ke stavbě, než vůbec nestavěti. Má-li někdo peníze a může je bez, aneb s malým úrokem půjčiti, učiníme dobře, když tyto peníze přijmeme a dluh postupně splatíme. Opakuji však, že domy Boží mají být při vysvěcení dle možností bez dluhů.

Lavice v našich modlitebnách by se neměli pronajímati. Bohatí nemají být upřednostňováni před chudými. Nesmí se dělat žádný rozdíl. Vy všichni bratři jste.“ Mat. 23, 8.

Naše domy nemají býti stavěny ozdobně, aby sloužily k obdivu; tím dílo Boží neporoste. Šetrnost má svědčiti o našich zásadách. Máme však přitom plánovat, jako kdyby naše dílo mělo dlouho trvati; všechno má být postaveno na pevném základě....

Byl mi ukázán způsob, kdy se sbory zadlužily. Úroky musely být stále placeny. Takové věci nemají, ani by nemusely být. Tam, kde je zjevena moudrost a horlivost pro Boha, jak ji Pán žádá, nastane změna. Dluhy budou zaplacený. Bůh žádá dary od těch, kteří mohou dáti, i ti nejchudší bratři a sestry mohou dáti a něco učiniti. Sebezapření učiní všechny schopnými něčím přispěti. Mladí i staří, rodiče a děti mají potvrditi svou víru skutky. Členové sboru musí být poučeni o nutnosti toho, aby každý svým dílem přispěl. Každý musí učinit to nejlepší. Bůh k tomu ukáže každému cestu, kdo jest ochoten spolupracovati. On nechce, aby Jeho dílo bylo zadržováno dluhy.

Bůh žádá sebeobětování. To podmiňuje nejen blaho finanční, ale i duchovní. Sebezapření a oběti budou působiti záhrady a duchovní život ve sborech bude se vzrůhati....

Každý křesťan si má sám položiti zkušební otázku: „Mám uvnitř mého srdce pravou lásku ke Kristu? Miluji Jeho dům? Neuctím Hospodina tím, když budu věnovat první pozornost Jeho svatému příbytku? Jest má láska k Bohu a mému Spasiteli dost silná, abych sám sebe zapřel? Nemám sám sobě říci, když mi zábavy a zisťnosti říkájí: „Ne, nechci nic vydat pro svoje uspokojení, zatímco dům Boží jest zatížen dluhy?“

Náš Spasitel žádá daleko více, než Mu dáváme. Naše vlastním „já“ by ještě rádo stálo v čele a Pán žádá celé srdce a nedělenou lásku. On nechce být druhým. Neměla by proto Ježíši být věnována první a největší pozornost? Nemá právo žádati od nás znamení v rodinném spoluzítí a ve sborovém životě. Budou-li naše srdce, síly a život cele odevzdány Pánu a budeme-li se ve všem k Němu klonit, učiníme Jej ve všem našem konání První a Nejvyšším. Stojíme-li s Bohem v souladu, pak dáme ve všem přednost k Jeho chvále s slávě i

v darech a obětech. Každý z nás ví, co to znamená býti účastníkem s Ježíšem na Jeho svatém díle.

Dům, v němž se přibližuje Bůh ke svému lidu, bude každému věrnému dítěti Božímu milým a svatým a nezůstane dluhy zatížený. Jinak by to vypadalo jako zapření víry. Každý má být ochoten přinést velkou osobní oběť, aby dům, ve kterém se Bůh blíží k lidu se svým požehnáním, byl zproštěn dluhů.

Dluhy každého domu Božího by mohly být zaplacený, kdyby členové sboru moudře plánovali a vážně se snažili dluhy splatit. V každém případě, kde je dluh zaplacen, má se konati slavnost díky činění jako nové posvěcení domu Božího. 6T 100-104

Byly mi ukázány potřeby modliteben na těch místech, kde se utvořila nová skupina věřících. Viděla jsem služebníky Kristovy, kteří zřizovali jednoduché modlitebny. Mladí věřící pomáhali s ochotnými rukama, a ti, kteří měli peníze, přinesli svoje prostředky. V přízemí byla zařízena vyučovací místnost pro děti a poslán tam učitel. Počet žáků nebyl veliký, ale byl to dobrý počátek. Slyšela jsem zpívati děti i rodiče: „Nebude-li Hospodin stavěti domu, nadarmo usilují ti, kteří stavějí jej. Nebude-li Hospodin ostříhati města, nadarmo bdí strážný.“ „Haleujah! Chval duše má Hospodina! Chváliti budu Hospodina dokud jsem živ, žalmy zpívati Bohu svému, dokud mne stává.“ Žalm 127,1; 146,1-2

Zakládání sborů a stavění budov pro shromažďování a vyučování se šířilo od města k městu a desátek rostl pro vzrůst díla Božího. Nejen na jednom, ale na mnohých místech zakotvilo dílo Boží pevně a Pán pomáhal.

Touto prací budou dosaženy všechny třídy lidí. Působením Ducha Božího budou i takové duše přesvědčené, které jsou ještě nepřipravené na zjevení se Ježíše Krista. Mnozí pak přijdou do našich shromáždění, kteří již léta navštěvovali kostely a obrátí se. Jednoduchost pravdy se dotkne jejich srdcí. Otroci tabáku vzdají se svých model a opilci nápojů opojných. Nedokázali by to, kdyby se u víře neuchopili zaslíbení Božího a odpuštění hříchů.

Pravda Slova Božího dostane se před vznešené i prosté, bohaté i chudé, a kdo poselství přijme, stane se Božím spolupracovníkem s námi; takovým způsobem shromáždí se veliký zástup jednomyslných pracovníků. To jest naše dílo. Nesmí být zanedbáváno při našich velikých shromážděních; je to část našeho misijního díla. Při nasazení naši pracovní síly pro nejnížší a vyvrhely, máme usilovat o to, aby na každém místě byla získána skupina, která by se s námi sjednotila, aby korouhev pravdy byla vysoko pozdvižena jak pro chudé, tak i pro bohaté. Budou-li zakládány sbory, budou se také šířit řady pomocníků, kteří půjdou mezi chudé a vyvržené. Generální konference, Bulletin 1800

Mnozí jinak věřící touží po pomoci, kterou udělit jsou křesťané povinni. Kdyby se dítky Boží vnitřně podílely na osudu svých sousedů, pak by mnozí z nich byli získáni přítomnou pravdou. Nic nebude, nebo nemůže kdy práci tak razit, jako když se lidem pomáhá tam, kde jsou.“ 6T 200

Zkouška Kristových služebníků

Žádný nemá být povzbuzován k tomu, aby šel jako kazatel do pole, jestliže nemá makatelné důkazy, že jej Bůh povolal. Pán nechce tíhu svého stádce vložiti do rukou nezdatných (neschopných) mužů. Ty, které Bůh povolává, musí mít bohaté zkušenosti, musí to být mužové zprubování a osvědčení, se zdravým úsudkem, kteří dokáží kárat hřích v duchu tichosti a mají porozumění pro vedení stádce Kristova. Bůh zná srdce a ví koho si může vyvolit. 1T 209

Kazatelé byli málo zkoušeni a z toho důvodu byly sbory vedeny neobrácenými a neschopnými muži, kteří uspávali členy, místo aby je vzpružovali k větší horlivosti a vážnosti pro dílo království Božího. Jsou kazatelé, kteří přicházejí k modlitebním shromážděním a stále ty bezživotní modlitby se modlí a týden za týdnem, měsíc za měsícem vedou tytéž suché

proslovy. Nepřináší svým posluchačům nic nového a obživujícího, což jest zřetelným důkazem, že nemají účast na Boží povaze. Ježíš nepřebývá skrze víru v jejich srdcích.

Kdo předstírá, že Zákon zachovává a vyučuje jej, přesto však stále přikázání Boží přestupuje, jest jak hříšníkům, tak i věřícím kamenem úrazu. Tento lehkomyšlný způsob zacházení se Zákonem Božím a učením Ježíšovým jest urážkou Boha. Jen tenkrátě můžeme ocenit dalekosáhlé zlo, když budeme důkladně zkouseti každého, který se chce stát učitelem Slova Božího. Muži, na nichž spočívá zodpovědnost, musí být obře spraveni o jeho životě od doby poznání pravdy. Jeho křesťanské zkušenosti, znalosti Písma svatého, postoj k přítomné pravdě, to všechno musí být objasněno. Žádný nemá být přijatý jako služebník pro věc království Božího, dokud nedokázal, že má opravdové a živé zkušenosti v díle Božím.

Všichni, kteří chtějí převzítí svaté dílo, aby svět vyučili ve svatých pravdách, musí být zkoušeni věrnými a opatrnými služebníky Kristovými. Když si pak nashromáždí zkušenosti musí být na opravdových modlitbách představeni Pánu, aby jim Duchem svatým zjevil, zda-li v nich má zalíbení. Apoštol Pavel praví: „Nevkládejte rukou rychle na nižádného.“ 1.Tim.5,22 . V době apoštolské neodvážili se služebníci Boží spoléhati na vlastní úsudek při volbě mužů, kterým měl být svěřen slavnostní a svatý úřad a kteří se měli stát ústy Božími. Zvolili muže podle nejlepšího mínění a představili je Pánu, aby věděli, zda-li se to shoduje s Jeho vůlí, aby mohli vejít do práce, jako Jeho zástupci. To má být učiněno i dnes.

Často se setkáme s muži, kteří se stali předčasně staršími sboru, aniž by k tomu byli schopni. Neumí ovládat správně sami sebe, nepůsobí dobrým vlivem na sbor a sbor má stále těžkosti pro nedostatečnou povahu vedoucího muže. Na takové byly ruce předčasně vkládány.

Mužové Boží mají míti dobrou pověst a být schopni uspokojiti s rozvahou, každou probuzenou touhu po pravdě. Potřebujeme zdatné muže, aby věci Boží, kterou zastupují, byli ctí a nikoli hanbou.

Kazatelé musejí být zvláště zkoušeni, zdali mají správné pochopení přítomné pravdy, aby mohli konati souvislé přednášky o proroctví a o praktických biblických předmětech. Když nejsou schopni jasně podati biblické úvahy, musí ještě zůstatí jako posluchači a žáci. Aby mohli býti učiteli biblických pravd, musí se vši vážností a s modlitbami zpytovati Písmo svaté a dokonale se s ním seznámiti. Toto všechno musí být zkoušeno s opatrností a modlitbou dříve, než se takoví mužové postaví do práce v díle Božím. 4T 406-407

Pavel viděl v Timoteovi muže, který si vážil svatosti kazatelského úřadu, který se nenechal odstrašiti myšlenkou utrpení a pronásledování a který byl také ochoten přijati poučení. Proto se neodvážil apoštol Pavel vzítí na sebe zodpovědnost za Timotea, jako nezkušeného mládence a dáti mu výcvik v práci evangelizační dříve, než si získal plnou jistotu o jeho povaze a minulosti.

Timoteův otec byl Řek a matka židovka. Od dětství znal Písmo svaté,. Zbožnost, kterou viděl v rodinném domově, byla pravá a rozumná. Víra jeho matky a babičky v Slovo Boží má připomínat stále požehnání těch, kteří činí vůli Boží. Slovo Boží bylo těmto dvěma ženám zbožným měřítkem, podle kterého Timotea vychovávali. Duchovní moc, kterou při vyučování od nich obdržel držela ho čistým ve zkouškách a neposkvrněným od špatných vlivů, které ho obklopovaly. Tímto způsobem spolupracovaly jeho vychovatelky s Bohem, aby byl připravený k nesení budoucích zodpovědností.

Pavel viděl, že Timoteus byl věrný, vytrvalý a upřímný a vybral si ho za spolupracovníka i na cestování. Mistr své mládeže byl odměněn tím, že mohl viděti, jak Timoteus, syn jeho péče v úzkém následování velikého apoštola byl spojen....

Pavel miloval svého vlastního syna“ u víře, Timotea. 1.Tim.1,2. Veliký apoštol nechal často vymluviti mladšího tím, že se dotazoval na biblické dějiny a když z místa na místo cestovali, poučoval ho pečlivě, jak bude moci úspěšně pracovat. Pavel a Sílas se nažili po

celou dobu svého společenství s Timoteem prohloubiti ještě ten dojem, který tento měl o svatě, vážné přirozenosti díla kazatele evangelia. AA 203-204

Ve své práci si bral Timoteus od Pavla vždy radu a poučení. Nejednal podle svého náhlého pohnutí, nýbrž cvičil se v rozvaze a klidně uvažoval, táže se při každém kroku: Je to cesta Páně! AA 205

Vysvěcení

„Byli pak v církvi, kteráž byla v Antiochii někteří proroci a učitelé, jako Barnabáš a Šimon, kterýž měl příjmi Černý Lucius Cyrenenský a Manahen....a Saul. A když oni služby Páně konali a postili se, dí Duch svatý: „Oddělte mi Barnabáše a Saule k dílu, k kterémuž jsem je povolal.“ Skut. 13,1-2. Dříve nežli toto apoštolé byli vysláni do pohanského světa jako misionáři, byli za modlitby a postu a vzkládání rukou posvěceni k službě Boží. Tak obdrželi od církve plnou moc, ne tolik učiti pravdě, nýbrž také křtíti a vyzbrojení plnou duchovní autoritou, zřizovati církev.

Křesťanská církev tehdy vstoupila do důležitého časového úseku. Dílo, zvěstovali poselství evangelia mezi pohany, muselo býti nyní vzato s mocí útokem a jako následek toho, měla církev zakusiti posílení velikou žní duší. Apoštolé vyvolení do vedení tohoto díla byli vydáni v podezření, předsudek a žárlivost. Jejich učení o „zboření hradby dělicí na různu“ Ef.2,14., které tak dlouho oddělovaly židovský od pohanského světa, přivedlo je přirozeně do pověsti kacířů a jejich autorita, jako zvěstovatelů evangelia byla mnohými horlivými a věřícími Židy uvedena v pochybnost.

Bůh viděl předem ty obtíže, jež narazí na Jeho služebníky a aby jejich dílo stále povznesené nad veškerou pochybnost, poukázal církvi zjevením, aby byli k úřadu kazatelskému veřejně odděleni. Jejich vysvěcení bylo veřejným uznáním jejich božského povolání, přinésti pohanům radostné poselství o spasení.

Jak Pavel, tak i Barnabáš obdrželi svůj příkaz již sami od Boha a slavnostní vzkládání rukou nepřineslo žádnou novou milost nebo schopnost s sebou. Byl to uznávaný způsob jmenování k propůjčenému úřadu a potvrzení plné moci k tomuto úřadu. Dílu Božímu byla vtisknuta pečeť církve.

Židům byla tato povrchnost plna významu. Když židovský otec žehnal svým dítkám, pokládal své ruce úctyhodně na jejich hlavy. Když bylo zvíře určeno k oběti, kladl kněz svoje ruce na hlavu obětního zvířete. Když církev věřících v Antiochii kladla ruce na Pavla a Barnabáše, prosili tímto úkolem o Boží požehnání na vyvolené apoštoly k tomu zvláštnímu dílu, k němuž byli povoláni.

Později tímto vkládáním rukou bylo činěno veliké zneužití; neoprávněná důležitost byla přisuzována tomuto úkolu, jakoby těm, když tímto způsobem byli vysvěceni, dostalo se síly, která je ihned učinila schopnými k nějaké duchovní službě. A přece oddělení těchto svou apoštolů není zaznamenáno, že by jim pouhým vkládáním rukou byla propůjčena zvláštní síla. Máme pouze prostou právu o jejich vysvěcení a významu, které ono mělo pro jejich budoucí dílo.

Okolnosti, jež byly ve spojení s oddělením Pavla a Barnabáše skrze Ducha svatého k užitečnému a určitému odvětví služby, zjevují jasně, že Pán vyvolenými pomocnými silami působí ve své organizované církvi. Když předtím byl Pavlovi zjeven Boží úmysl o jeho osobě samým Spasitelem, byl ihned na to přiveden ve spojení s nově organisovanou církvi v Damašku. Kromě toho nebyly církve na tomto místě déle ponechány v temnotě a osobních zkušenostech tohoto obráceného farizea. A nyní, poněvadž v onen čas udělený božský rozkaz musel býti vykonán, uložil Duch svatý tím, že znovu dosvědčil, že Pavel je vyvoleným nástrojem ke zvěstování evangelia mezi pohany, aby církev jeho a svého spolupracovníka

vysvětlila. Když vedoucí antiochijské církve „služby Páně konali a postili se, dí Duch svatý: Oddělte mi Barnanáše a Saule k dílu, ke kterémuž jsem jich povolal.“

Bůh učinil svoji církev na zemi nositelkou světla a skrze ni zjevuje své úmysly a svoji vůli. Neudílí žádnému svému služebníku zkušenost, která by byla na zkušenosti církve nezávislá, nebo byla v opaku k ní, aniž udílí jednotlivému člověku známost své vůle o celé církvi, zatímco celá církev, tělo Kristovo, by byla ponechána v temnotě. Ve své prozřetelnosti přivádí své služebníky v úzké spojení s jeho církví, aby byla méně sobě důvěřivá a více důvěřovala jiným, kteří jsou vedeni k pokroku tohoto díla.

Odedávna byli v církvi takoví, kdož usilovali po osobní samostatnosti. Zdálo se jim nemožným poznati, že nezávislost ducha snadno nakloňuje, aby lidský nástroj neplnil sebedůvěrou a více stavěl na svém vlastním úsudku, než na úsudku svých bratří, zvláště na radě těch, jež Bůh povolal k vedení své církve. Bůh vyzbrojil svoji církev zvláštní autoritou a mocí, kterou když někdo nedbá a opovrhne, nemůže býti ospravedlněn, neboť kdo toto činí, pohrdá hlasem Božím.

Všichni, kdož jsou nakloněni považovati svůj vlastní úsudek za rozhodující, jsou ve vážném nebezpečí. Je to dobře promyšlené úsilí satanovo odloučiti takové od jiných, kdož jsou nositelé světla, kterými Bůh způsobil na zemi zbudování a rozšíření svého díla. Nedbatí nebo neváží si těch, jež Bůh povolal nésti odpovědnost vedení ve spojení s pokrokem pravdy, znamená zavrhnouti ty prostředky, jež Bůh zřídil k povzbuzení a posílení své církve.... Každý služebník v díle Páně, který odstraňuje tyto prostředky a domnívá se, že jeho osvětlení je bezprostředně od Boha a nemůže přijíti skrze druhého, přivádí sebe do takového postavení, v němž se vydává v nebezpečí oklamání a svržení od nepřítele. Pán ve své moudrosti učinil opatření, aby úzkým spojením, jež má být udrženo všemi věřícími, byli spojeni křesťan s křesťanem a církev s církví. Tímto způsobem bude lidský nástroj schopen působiti s Bohem. Každá pracovní síla bude poddána Duchu svatému a všichni věřící budou v organizovaném a dobře vedeném úsilí pro spojení, zvěstovati světu radostné poselství milosti Boží.

Apoštol Pavel bral příčinu svého formálního vysvěcení jako počáteční bod svého nového a důležitého období svého životního díla. Od té doby počítal později počátek svého apoštolského úřadu v křesťanských církvích. AA 160-165

Povolání dvanácti tvořilo první krok v organizaci církve, která po nanebevstoupení Kristově své dílo na této zemi vykonala. Zpráva o tomto povolání zní: „I vstoupil na horu a povolal k sobě těch, kterýmž se jemu vidělo i přišli k němu. I ustanovil jich dvanácte, aby s Ním byli a aby je poslal kázat.“ Mar. 3,13-14

Bůh a andělé patří s radostí na tyto výjevy dole. Otec věděl, že od těchto mužů bude vyzařovat nebeské světlo, že vydají-li svědectví o Jeho Synu, budou se jejich slova ozývati od pokolení k pokolení až do konce světa.

Učedníci měli vystoupiti jako svědkové Kristovi a zvěstovati světu, co o něm slyšeli a viděli. Jejich povolání bylo tím nejdůležitějším, k jakému kdy lidské bytosti byly povolány a stálo za Spasitelem samým ve významu. Měli býti spolupracovníky Božími k záchraně lidí. Jako ve Starém Zákoně dvanáct patriarchů zastupovalo lid izraelský, tak stojí dvanáct apoštolů jako zástupci novozákonní církve. AA 18-19

Obchodní shromáždění

Ve všech našich obchodních shromážděních, hodinách zkušenosti a jiných náboženských schůzkách musí nám státi Ježíš po boku a býti naším Vládce a Rádce. Tam, kde je přítomnost Ježíšova poznána, není také náklonnosti k lehkomyšlnosti. Vlastní „já“ nevyunikne; pochopíme důležitost díla, jež musí být vykonáno. Zjeví se taková touha aby, položení plánů bylo vedeno Tím, který je mocný v radě.

Kéž by byly otevřeny naše zraky, abychom spatřili v našem shromáždění anděly Boží a kdybychom mohli toto poznati, netoužili bychom po tom prosazování naše mínění v nejdůležitějších bodech, čímž často pokroku shromáždění a dílo bývá překáženo. Kdyby modlitby byly vroucnější, byly by důležité záležitosti slavnostněji projednávány a potom by byl tón našich obchodních shromáždění jiný, povznesenější. Všichni by získali dojem, že se shromáždili, aby pokládali plány k pokroku díla a že účel všelikého působení je pouze: zachrániti duše.

Vše, co konáme a mluvíme, je zaznamenáno v knihách nebeských. Necht' nejsme nalezeni obviněni, že bychom stavěli Boží dílo na stejný stupeň se světským jednáním. Naše stanovisko musí býti vyšší, náš smysl musí býti obrácen vzhůru.

Jsou téměř někteří, kdož se domnívají, že jejich povinností je zadržovati, když jejich bratři chtějí jíti kupředu. Mají proti všemu, co je navrženo námitky a bojují proti každému plánu, který není od nich navrženo. Tím si berou příležitost vytvořiti bezuzdnou sebedůvěru. Nenaučili se nikdy ve škole Kristově vzácnému a všude důležitému učení tichosti a pokoře a těm, kdo mají silnou svévoli, napadne těžkým, aby svoji vlastní vůli se vzdali a podřídili se úsudku jiných. Pro takové lidi je to těžké býti poddanými a tichými a nechati se přesvědčiti.

V našich obchodních shromážděních je to zvláště důležité nepromarniti žádného vzácného času projednáváním nepatrných záležitostí. Obyčej malicherného kritizování neměl by býti pěstován; neboť zmate mysl a činí tajuplné, nejzřetelnější a nejjednodušší věci. Je-li mezi bratřimi láska, která si váží druhých více, nežli sama sebe, potom vzdá se rád vlastních cest a přání kvůli druhým. Je naší povinností denně a každou hodinu uvažovati, jak můžeme naplniti modlitbu Ježíšovu, aby Jeho učedníci mohli být jedno, jako on a Otec jedno jsou. Máme-li stále na zřeteli tuto modlitbu Spasitelovu, můžeme si z toho vzíti vzácné naučení a chovati se tak, abychom vyhověli Jeho přání.

Vašem obchodním spojení s dílem Božím a nakládání se svatými věcmi můžeme býti dosti opatrnými varovati se před duchem nepoctivosti; nikdy nemělo by Slovo Boží býti překrouceno, abychom prosadili vše, na čem nám zvláště záleží. Čest a pravda musí bez ohledu na sama sebe býti udržena. Veškeré naše myšlenky, slova a jednání musí býti poddaný vůli Kristově.

Lehkomyšlnost nesluší ve shromáždění, kde Boží slavnostní dílo a Slovo tvoří předmět. V modlitbě prosí, aby Ježíš řídil shromáždění, nechal vládnout svoji moudrost, milost a spravedlnost; smí potom býti nastoupena cesta, jež zarmucuje Ducha božího a Jeho působení má odpor?

Mysleme stále na to, že Kristus je v našem středu. Potom bude také nad celým shromážděním vycházejí povznášející, ovládající vliv Ducha Božího. Zjeví se moudrost, „kteráž jest shůry... nejprve zajisté jest čistotná, potom pokojná, plná milosrdenství a ovoce dobrého.“ Jak.3,17. Ve všech plánech a rozhodnutích bude převládati láska, která nehledá svých věcí, nevzpouzí se, neobmýšlí zlého, neraduje z nepravosti, ale spolu raduje se pravdě. Všechno snáší, všemu věří, všeho se naděje, všeho trpělivě čeká.“ 1.K.13,5-7.

Necht' si každý, kdo zasedá v radě, nebo výborovém shromáždění, zapíše do svého srdce tato slova: „Buduji pro časnost i věčnost; jsem zodpovědný před Bohem za pohnutky svého jednání.“ Toto necht' je jeho heslem. Žalmistova prosba ať je jeho modlitbou: „Polož Hospodine stráž ústům mým, ostříhej dveří rtů mých. Nedopouštěj srdci mému uchýliti se ke zlé věci.“ Žalm 141,3-4. 7T 258-259

Přiměřená mzda pro služebníky Kristovy

Ti, kdož jsou ve službě Páně, měli by za svoji práci obdržeti vhodnou mzdu. Dávají svůj veškerý čas, své myšlenky a svoje úsilí do služby Mistrovy a není podle Božího zřízení,

aby jeho mzda nedostačovala k zaopatření jeho rodiny. Kazatel, který podle své schopnosti svoji část vykoná, měl by obdržeti to, co mu náleží.

Mužové, kteří rozhodují, co každý pracovník má obdržeti, musí vážně usilovati o tom, aby ve svém rozhodnutí naplnil vůli Boží. Někteří, kdož spolupůsobí ve zúčtovacím výboru, nemají ani nutný rozhled, ani správný úsudek. Někdy se stává výbor z mužů, kteří nemají žádní správné porozumění o postavení poslů Kristových a vždy znovu svými převrácenými rozhodnutími uvedou do rodin útlak a nedostatky. Svým chováním udělují nepříteli příležitost pokoušeti služebníky Páně a je zmalomyslněti, ano, v některých případech vypuditi je z pole.

Úzkostlivá péče musí býti vynaložena při rozhodování o mzdě pracovníků. K zúčtovacímu výboru měli by být voleni mužové, kteří mají jasnou schopnost pozorování a jsou seznámeni s prací, o níž jde. Musí býti poctiví lidé „bohabojní, muži pravdomluvní, kteříž v nenávisti mají lakomství.“ 2.Mojž.18,21

Kazateli by mělo něco zbyti pro nepředvídané případy; neboť mnoho požadavků o pomoc bude učiněno na jeho peněženku. Často se setká s lidmi, kteří jsou tak chudí, že mají nedostatek oděvu, potravy a přístřeší. Musí pomoci těm velmi potřebným, utišiti jejich hlad a je přioditi; také bude od něho očekáváno, že bude pokračovati v podnikání, pomůže při budování domů pro shromáždění a bude podporovati Boží věc království v jiných zemích.

Boží vyvolený misionář nemá žádného stálého místa, nýbrž musí často se svoji rodinou z jednoho místa na druhé, z jedné země do druhé se stěhovati. Jeho práce je tím podmíněna; ale časté stěhování stojí mnoho výdajů. Také musí, k vůli dobrému vlivu, sebe, svoji manželku a děti rádně a vhodně odívati; jejich osobní zjev, jejich obydlí, jejich okolí – vše musí mluviti pro pravdu, kterou zastupují. Musí býti stále radostní a svěží, aby těm, kdož potřebují pomoci, mohli uděliti svit slunka. Jsou často nuceni pohostiti bratry a sestry, a i když to rádi činí, povstávají tím přece nové výdaje.

Je velikou nespravedlností účetního výboru, zklamati zasloužilého kazatele, který potřebuje plné služné, jež očekával. Pán praví: „Já, zajisté Hospodin, miluji soud a nenávidím loupeže při oběti.“ Iz.61,8. Přeje si, aby jeho lid v poměru ke svým souvěrcům stále zjevoval ducha štědrosti. Rozkaz Boží starému Izraeli v zásadě: „Nezavížeš úst volu mlátícímu.“ 1.Kor.9,9. Viz 5.Mojž.25,4, neměl by býti nikdy odstraněn těmi, kdož nějakým způsobem mají co činiti se mzdou těch, kteří chtějí pomáhati věci Boží na světě, své síly k tomu vydají, mysl lidí odváděti od pozemského k nebeskému. Bůh miluje své služebníky a přeje si, aby lidé dbali jejich práv.

Zsrízení osmihodinové pracovní doby nemůže býti uplatněno v pracovním plánu služebníka Božího. Musí býti připraven ke službě v každý čas. Musí udržeti svoji odvahu a ráznost; neboť chodí-li mdlý a ospalý, nemůže působiti žádným obživujícím vlivem. Zastával-li odpovědné místo, musí býti připraven, aby se zúčastnil výborových shromáždění a porad, aby plánoval pro pokrok díla. Taková práce je pro ducha a tělo těžkou úlohou.

Kazatel, který správně pozná svoji službu, je v každé době připraven pro Boha. Slyší-li s Izaiášem hlas Páně: „Koho pošli? A kdo nám půjde?“, odpoví hned: „Aj, já, pošli mne.“ Iz.6,8 Nemůže říci: „Jsem svým vlastním pánem, mohu naložiti se svým časem, jak mi libo.“ Žádný, kdo svůj život zasvětil dílu Božímu jako služebník, nežije sám sobě. Je to jeho úlohou následovati Ježíše, býti ochotným nástrojem, spolupracovníkem Mistra, den ze dne bráti Ducha Božího, působiti tak, jako Spasitel a nikdy neochabnouti, nebo zmalomyslněti. Je vyvolen od Boha jako věrný nástroj, aby pomáhal dílu misijnímu ve všech zemích a musí dobře nad tím uvažovati, kterou cestu následuje.

Kdo nikdy nenesl břímě takového díla a domnívá se, že služebníci od Boha vyvolení mají lehký čas, měl by pomysli, že Boží stráž má neustále službu. Jejich práce není měřena podle hodin. Jsou-li zprávy zkoušeny a je-li při tom bezprávně jejich služné sobeckými muži slovem nebo škrtnutím péra omezeno, dopouští se veliké nepravosti.

Všichni, kdož zastávají místo správců ve spojení s Boží věcí království, měli by býtí spravedliví a pravdiví a jednati podle správných zásad. Jestliže v době finanční tísně je vhodné služné omeziti, mělo by se tak učiniti oběžníkem, v němž je vyložena pravá příčina a potom měli by býtí tázáni zaměstnaní od sdružení, zda za těchto okolností s menším služným mohou vystačiti. Veškerá dohoda, týkající se těch, kdož jsou ve službě Boží, měla by býtí svatou dohodou mezi člověkem a bližním. Lidé nemají právo nakládati se služebníky Božími jako s bezduchými předměty, jež nemají ani hlasu, ani možnost vyjadřování.

Manželka kazatelova

Kazatel je odměněn za svoji práci a to je správné. Dává-li Pán jak ženě, tak i jemu bříme díla a zasvěti svůj čas a sílu dílu tím, že navštěvuje rodiny a otvírá jim písmo, ačkoli na ni nebyly položeny ruce k vysvěcení, koná dílo, jež náleží k úřadu kazatelskému. Mělo by její dílo býtí považováno za nic?

Mnohokrát manželky, jež rovněž tak oddaně pracují jako jejich manželé a které od Boha jsou uznány jako nutné, zakusily nespravedlnost. Postup zaplacení mužských pracovníků a jejich manželky, jež s nimi sdílí jejich práci, propustiti prázdne je plán, který není podle vůle Boží a bude-li v našich sdruženích uplatněn, snadno zmalomyslní sestry, aby se vzdělaly v tom díle, v němž mají býtí zaměstnány. Bůh je Bohem spravedlnosti a dostávají-li kazatelé služné za svoji službu, měly by jejich manželky, které se rovněž tak nezištně věnují dílu, kromě služného jejich manžela, mítí také zaplacené dokonce i tehdy, když o to nežadají.

Adventisté sedmého dne by neměli práci žen žádným způsobem podceňovati. Vloží-li manželka svoji domácí práci do rukou věrné, rozumné pomocnice, odkáže jí svoje dítky v dobré ochraně, kdežto sama je zaměstnána v díle, potom mělo by sdružení pohlížeti na to, jako spravedlivé, aby jí bylo dáno služné.

Pán má k vykonání dílo jak pro ženy, tak pro muže. Mohou mnoho pro Boha konati, jestliže se chtějí nejdříve ve škole Kristově naučiti vzácné ctnosti, všude důležité – tichosti. Neměli by pouze nésti jméno Kristovo, nýbrž mítí i Jeho Ducha. Musí se chovati tak, jak On se choval a svoji duši od všeho nečistého očistiti. Potom budou moci býtí také užiteční jiným tím, že představí všem postačující lásku Kristovu. 6T 117

Moudré rozdělení prostředků

Členové církve měli by radostně přispěti k výživě služebníků Kristových. Musí se cvičiti v sebezapírání a šetrnosti, aby v žádném dobrém daru nebyli pozadu. Jsme poutníci a cizinci, kteří hledají lepší zemi a každá duše měla by učiniti s Bohem smlouvu při obětech. Čas, kdy bude možné zachrániti duše, je krátký a vše, co není potřebné k nejkrajnějším nutnostem, mělo by býtí Bohu přineseno jako oběť díků.

Povinnosti těch, kdož slouží Slovem a učením, je rovněž zapomenouti na sebe sama. Slavnostní odpovědnost spočívá na těch, kdož přijímají bohaté dary církve a prostředky z pokladnice Boží rozdělují. Musí pečlivě probádati prozřetelnost Boží, aby mohli rozlišovati, kde je nejnnutněji zapotřebí prostředků. Musí býtí spolupracovníky Kristovými, aby Jeho království na zemi zřídili v souladu s modlitbou Spasitelovou: „Přijď království Tvé. Buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi.“ Mat.6,10.

Všude na zemi musí věc Boží naléztí pozornosti. Nová pole musí býtí vzata útokem. Naši bratři musí pomyslití, že to vyžaduje mnoho prostředků a těžké práce, aby dílo pokračovalo v nových polích.

Jsou-li položeny plány k rozšíření věci království v dalekých zemích, musí býtí dbáno povstalých obtíží a poslům musí býtí poskytnuta podpora. Mužové v popředí vedení musí důkladně zkouseti potřeby různých polí, neboť jsou šafáři Boží, kteří mají rozšiřovati pravdy

ve všech dílech země podporovati. Nemají žádné omluvy, jsou-li v nevědomosti o potřebách díla. Musí znáti přednosti a těžkosti každého pole a potom s nesobeckou účastí pracovati k podpoře věci jako celku.

Jestliže ti, kdož spravují prostředky v pokladnici Páně pro potřebu Jeho díla, nezištným způsobem pokusili se získati správné porozumění o stavu věcí, měli by jíti ke trůnu milosti a prositi o jasné poznání a nebeskou moudrost, aby mohli poznati potřeby daleko vzdálených polí, jakož i blízkých. Nebudou Pána marně hledati. Budou-li Ho prositi, aby jim pomohl, dílo v cizích polích podporovati, obdrží požehnání shůry.

Nezištná rovnost měla by býti prokazována pracovním silám doma i venku. Musíme to víc a více poznati, že desátky a dary našeho lidu přinesené do pokladnice Páně k podpoře díla netoliko ve vlastní zemi nýbrž i v cizích zemích mají býti použity. Ti, kdož žijí na místech, kde dílo již dlouho trvá, měli by své domnělé potřeby omeziti, aby dílo mohlo v nových polích pokračovat. V ústavech, již dlouho založených, povstane často dosáhnouti vždy větších předností, avšak Pán praví, že tak nemá být. Peníze v Jeho pokladnici mají být upotřebeny k podpoře díla na všech místech světa.

Místa na vinici Páně, kde bylo vykonáno málo nebo nic, obrátí se v místa, na nichž jsou ústavy, poněvadž rozumí jejich tísní. Kéž by muži v těchto polích, která Boží prozřetelností, již dlouho byla opracována a kde ta věc se pevně zakořenila, omezili svoji ctižádost dále se rozšiřovati. Kéž by nepomýšleli na to vykonati veliké věci a stále více vlastní věci zdokonalovati, zatímco jiné části vinice leží opuštěné a pusté. Je to zjištěná ctižádost, která je podněcuje ještě více žádosti pro pole, které má již mnoho předností, kdežto jiné misijní pole jsou v nedostatku.

Je-li Pán přízniv dílu v některých zemích více, než v druhých, je to proto, aby se tam zjevil duch pravé štědrosti přispěti k žádosti jiných, kteří velmi potřebují pomoci a zajistili opěrný bod a propůjčili jim vážnost. U Boha není přijímání osob nebo míst. Jeho dílo je veliký celek. Jeho pravda má být zvěstována každému národu, každé řeči a jazyku a každému lidu v nových polích; kde lidé přijmou pravdu, musí býti zřízeny domy pro shromáždění, školy a jiné pomocné prostředky. Tiskářské lisy mají býti na mnohých místech uvedeny v činnost.

Dílo Páně v nových územích musí býti pěstěno tak, že může býti úspěšným podnikem. Boží plán musí býti uskutečněn a nikoli náklonnosti těch, kteří té části, kde mají vedení přejí všechny možné přednosti, kdežto jiné části na vinici Páně trpí ve všem nedostatku.

V některých sdruženích považovali za doporučení hodné ušetřiti prostředky a mítk v pokladnici veliký přebytek. Tím není Bůh uctěn. Bylo by lepší, kdyby tímto způsobem nahromaděné prostředky byly moudře použity a podpořily pilné schopné pracovníky v potřebných polích.

Naši bratři ve svém úsilí musí býti šetrnými, opatrně jednati, aby použití prostředků neomezili tam, kde je nutné moudrého upotřebení. Při zakládání škol nebo zdravotních ústavů mělo by býti zakoupeno dostatečně půdy, aby plány, jež Bůh položil pro takové ústavy, mohly býti vykonány. Mělo by býti učiněno opatření v pěstování ovoce a zeleniny, a je-li nějak možné, mělo by býti zakoupeno tolik půdy, aby v sousedství ústavu nemohla býti zřízena žádná budova s pochybnou povahou.

Přihodilo se již, že dílo dosáhlo určitého stupně vývoje, když mužové, kteří oddaně na něm působili, prosili o další pomoc a tato jim byla odmítnuta a nebyly jim poskytnuty přednosti, které by byly učinily jejich práci účinnou. Tím byli zmalomyslněni a Boží věc byla zdržena. Ti, kdož se obávají podniknouti dílo ve velkoměstech, poněvadž je s tím spojena vážná práce a veliká vydání, musí se naučiti pochopit velikost díla Božího, který učinil, když vydal svého Syna, aby zachránil svět. Naše velkoměsta mohou býti opracována, jestliže lidé složí svoji naději v Bohu a budou vážně a nezištně působiti.

Šetrnost v misijním díle

Služebníci Boží musí pracovatí rozumně a skromně, pokorně. Mnozí podnikají příliš a málo skuteční. Naše úsilí musí býti více upoutáno k jednomu bodu. Každý úder musí míti účinek. Rozum musí býti probuzen k poznání nejlepších cest a prostředků k dosažení lidí kolem nás. V úsilí v dále vykonati dílo unikne nám často blízko ležící příležitost. Tímto způsobem ztrácí se čas i prostředky na obou místech.

Naši misijní pracovníci musí se učiti šetřiti. Tu největší nádrž na vodu, až napájena bohatým, živým pramenem, nepostačí potřebě, jestliže má netěsná místa, která nechají odtéci zásobu. Rozhodnutí, zda určité pole vyplatí se většímu úsilí, nesmí býti ponecháno jednotlivému muži. Jestliže pracovníci v jednom poli konají tím způsobem, že způsobí veliké vydání, uzavírají cestu a jiná důležitá pole, která by snad vydání jinak odměnila, nemohou býti vzata útokem. Naši mladší pracovníci musí býti spokojeni, aby šli svoji cestou mezi lidmi pomalu a jistě; pod vedením takových, kteří mají více nashromážděných zkušeností. Mnozí mají příliš vysoké idee. Pokornější způsob a duch působení způsobil by dobré výsledky. Je povzbuzující spatřiti mládež s veškerou horlivostí vstupovati do práce v misijním poli; nesmí býti však ponecháni sami sobě a zatížiti Boží věc dluhy. Všichni by měli usilovati o to, aby moudrým spravováním a vážnou prací dosáhli dosti ke krytí vlastního vydání. Měli by pracovati o to, aby učinili dílo samo sebe udržující a vyučovati lidi, aby počítali se svými vlastními prostředky.

Naši kazatelé by si neměli dovolovati platiti veliké sumy za sály pro shromáždění, nepovažují-li to za nutno pokračovati dále v osobní práci, k ukojení touhy po pravdě. Úspěchy jsou nejisté k ospravedlnění tak rychlého spotřebování prostředků, jsou-li kostely a sály pracovníkům otevřeny a je-li zde touha po slyšení, měli by se chopiti příležitosti a činiti to nejlepší; Není však radno pro mladého muže jednati jako by měl veliké nadání, a proto mohl nakládati s prostředky marnotratně.

Pošleme-li misionáře do ciziny, měli bychom vyvoliti takové, kteří umí šetřiti, kteří nemají žádnou velkou rodinu, kteří jsou pamětliví krátkosti času a velikosti díla, jež musí býti vykonáno a zdržovati se pokud možno ode všeho, jež by mohlo odvrátiti jejich myšlenky od díla. Manželka, je-li oddána Bohu a má-li čas, může státi po boku svému muži a vykonávati rovněž tolik co on. Potřebujeme misionáře, kteří jimi v pravém slova smyslu jsou, kteří odstraní všechny sobecké myšlenky a ponechají dílu Božímu první místo a jsou pamětliví pouze Jeho cti, připraveni každého okamžiku jíti kamkoli je pošle a pracovati na všeliký způsob a rozšířiti poznání pravdy. Potřebujeme v misijních polích muže, jejichž manželky se Boha bojí a milují Její a mohou jim býti pomocí v jejich práci.

Naši pracovníci se musí učiti šetrnosti nikoli pouze ve svém úsilí po rozšiřování pravdy, nýbrž i ve svých domácích vydáních. Jejich rodiny by měly bydlet tam, kde je jejich výživa stojí jak možno nejméně. Dary a odkazy nepřipadají našemu lidu v té míře, jako jiným společnostem, a ti kdož si nezvykli na to, řídit se podle svých prostředků, musí se tomu nyní učiti, nebo hledati jiné zaměstnání. Sobecké zvyky, nebo nedostatek jemnocitu a rozšafnosti manželky a matky, může míti neustále požadavky na pokladnici a přece ona matka může se domnívati, že činí to nejlepší, poněvadž nebyla nikdy naučena omeziti svoje potřeby, nebo potřeby svých dětí a nikdy nebyla od ní vyžadována způsobilost a rozšafnost v domácnosti. Tak může jedna rodina pro svoji výživu spotřebovati dvojnásob toho, co pro druhou rodinu s tím, že počtem členů je potřebné.

Všichni by se měli učiti vésti knihy. Někteří toto zanedbávají jako nepodstatně; je to však nesprávné. Veškerá vydání měla by býti přesně zaznamenána; tomuto musí se ještě více učiti naši kazatelé.

Pánu se nelíbí přítomný nedostatek pořádku a nepřesnost mezi těmi, kteří ve spojení s Jeho dílem opatřují záležitosti. Dokonce v obchodních shromážděních sdružení mohlo by se

ušetřiti mnoho času a mnohým chybám by se mohlo vyhnouti poněkud větším přemýšlením a přesností. Víte, co je nějak ve spojení s dílem Božím, mělo by býti tak dokonalé, jak to jen může učiniti lidský rozum a lidské srdce i ruce.

Jako Boží spolupracovníci musíte úzce jeden s druhým držeti. Učení o lásce a důvěře a vzájemné účtě mělo by býti udíláno nejen od řečnických stolů, nýbrž také jinde. To čemu učíte, musíte prožívat. Pomyslete na to, že nově obrácení pohlíží na vás, jako na vzor.

Někteří, s nimiž pracujete, budou si přát, abyste působili podle jejich způsobů, poněvadž podle jejich mínění je to správné; máte-li však ducha tichosti Kristova, dokažte úctu a laskavost jeden ke druhému, a tak vás Bůh učiní schopnými vykonati práci tak, jak se Jemu líbí. Pracujte na své vlastní duši, až budete sami zcela přemoženi, až Kristus pozná ve vás svůj obraz. To bude nejúčinnější naučení jež budete moci uděliti těm, které vyučujete.

Zvláště ve vnějších polích nemůžete konat dílo bez dobře promyšlených plánů. Zatím, co musíte usilovat, abyste byli v souladu s těmi naučeními v působení, kteří vedoucího, povstanou přece mnohé nepředvídané okolnosti pro něž nemohou dáti žádného poučení. Tu musí něco začít podniknout odvážný čin od těch, kteří jsou na bitevním poli. Jsou obraty, v nichž je nutno rychle jednat.

Je-li započata misie v zahraničním poli, je zvláště důležité učiniti správný začátek. Služebníci Páně musí býti opatrní, aby omezenými plány nepřekáželi dílu. Zatím, co stav pokladnictví vyžaduje šetrnosti, je také šetrnost, která znamená dříve ztrátu, nežli zisk. Toto jsme skutečně zakusili již na některých místech, kde pracovníci pouze na to dbali jak mohli, s co nejmenším vydání vystačili. Za jiného šafaření mohlo by býti více vykonáno a v celku by bylo bývalo z pokladnice ještě méně vzato.

V nových polích pokračoval náš vzrůst pouze pozvolna, poněvadž zvláštní pravdy, které zvěstujeme nejsou lidové. Zachovávaní sedmého dne, soboty, je každému, kdo přijímá pravdu těžkým křížem. Mnozí dokonce když spatřují, že naše učení je založeno na P9smě svatém, zdráhají se je přijmouti, poněvadž nechťejí býti zvláštními, nebo že by poslušností pravdy ztratili svoji výživu. S této příčiny vyžaduje mnoho moudrosti v plánování, jak přinést lidem pravdu.

Na některých místech musí dílo započítí v malém a pomalu pokračovati; služebník Kristův nesmí tam přecházeti. V jiných případech mohou býti učiněna hned na počátku větší a rozhodnější úsilí. V Anglii mohlo býti dílo Boží mnohem dále, když by byli naši bratři na počátku se nepokoušeli tak šetrně pracovati. Kdyby byli pronajali dobré síly, a práci konali tak, aby to také tak vypadlo, že máme veliké pravdy, jež jistě zvítězí, byli by měli lepší úspěch. Bůh si přeje, aby dílo bylo tak započato, že prvý dojem bude co možná nejlepší.

Bud'te pamětliví, abyste udrželi vznešenou povahu misijní práce. Kéž by všichni, kdož jsou spojeni s naší misí, muži jakož i ženy, se tázali: Co jsem? Co mám býti a činiti? Kéž by všichni pomysleli, že nemohou jiným uděliti to co sami nemají; proto neměli by býti spokojeni se svými vlastními, přirozenými cestami a zvyky, nýbrž usilovali o to, aby byli lepšími. Pavel praví: „Jáť ...úsilně chvátaje, k cíli běžím.“ Fil.3,13-14 Chceme-li vytvořiti dokonalou povahu, potom musí nastati neustálá reformace, nepřetržitý postup ku předu.

Pán chce takové lidi, kteří vidí dílo v jeho velikosti, a kteří chápou zásady, které byly do tohoto díla vetkány od jeho počátku. On nechce, aby světský pořádek formoval dílo zcela jinak než jak to svému lidu vyznačil. Dílo musí nést povahu svého Původce. 7T 209

Při budování díla na nových místech šetřme každým možným způsobem. Posbírejme i droby, aby se nic neztratilo. Dílo záchranu duší musí jít vpřed cestou, kterou nám vyznačil Kristus. On říká: „Chce-li kdo za mnou přijíti, zapřít sebe sám a vezmi kříž svůj a následuj mne.“ Mat. 16,24. Pouze poslušností k tomuto slovu můžeme se stát Jeho učedníky. Blížíme se sklonu dějin tohoto světa a dělicí čára mezi Božím dílem musí býti jasně tažena vpřed s mnohem větším sebeobětováním než se to projevovalo dosud. 7T 239-240

Zahraniční pole

Církev Kristova byla založena k misijním účelům. Křesťanská misijní práce pokládá pro církev jasný základ, který má pečeť. „Znáť Pán ty, kteříž jsou jeho.“ 2.Tim.2,19. Oživuje členy horlivostí, zapíratí sama sebe a činiti obětavé úsilí, aby pravdy v cizích zemích zvítězila. Má příznivý vliv na nevěřící; neboť působí-li služebníci Boží pod Jeho vedením spatřují dítky světa velikost pomocných pramenů, jež Bůh stanovil pro ty kdož Jemu slouží. Na nás spočívá slavnostní odpovědnost znázorniti v křesťanské misii zásady Království Božího. Církev jako organizované těleso musí být činnou, aby rozšířila vliv kříže Kristova. Bůh vyzývá muže, kteří jsou ochotní, aby vše opustili a stali se misionáři pro Něho. Této výzvy bylo následováno. V každé době od Kristova života, aby šli až do končin země a přinesli radostné poselství těm, kdož sedí v temnotě. Puzení láskou Kristovou a nouzí ztracených, pustili mužové pohodlí domova, společenství svých přátel, dokonce manželku a dítky, aby šli do daleko vzdálených zemí mezi modloslužebníky a divochy a zvěstovali poselství milosti. Mnozí při tom ztratili svůj život. Jiní však byli vzbuzeni, aby pokračovali v díle Páně. Tímto způsobem je věc Kristova krok za krokem přivedená kupředu a sítě se slzami rozesáté přineslo bohatou žeň. Poznání Boha se rozšířilo a korouhev kříže vyla v pohanských zemích vztyčena.

Nic není vzácnějšího před Bohem jako spatřiti své služebníky vyjítí do pole, v pohledu na žeň, kde na pustých místech země rozsévají sítě pravdy. Nikdo, kromě Krista nerozumí starosti Jeho služebníků, když hledají ztracené. Uděluje jim svého Ducha a jejich úsilím budou duše přivedeny obrátiti se od hříchu ke spravedlnosti.

Po obrácení jediného hříšníka měl by se služebník Boží do krajnosti usilovati. Duši, kterou Bůh stvořil a Kristus vykoupil, má velikou cenu k vůli možnostem, ležícím před ní, kvůli duchovním přednostem, jež jsou jí poskytnuty a jež může míti, bude-li obživena Slovem Božím a jež může míti, bude-li obživena Slovem Božím a nesmrtelnost, kterou může získati v naději přinesené evangeliem. A když Kristus opustil těch devadesát devět, aby hledal jednu zbloudilou ovci, jsme ospravedlněni potom méně činiti? Není to zradou vůči povinnosti nám svěřené? Zanedbáme-li pracovat tak, jako Kristus, jak On přinesl obět’?

Tísni mne velmi potřeby cizích zemí, jak mi bylo ukázáno. Ve všech částech světa otevírají andělé Boží dveře, které až donedávna byly uzavřeny poselství pravdy. Z Indie, Afriky, Číny a mnohých jiných míst zaznívá volání: „Přijďte k nám a pomozte nám.“

Kdo zjeví štědrého, zapírajícího ducha pro vzrůst zahraniční misie, bude také vnitřní misijní dílo podporovati; neboť prospěch domácího díla je závislý kromě Boha z větší části na zpětném působení vlivu evangelizační práce v vzdálených zemích. Tím, že usilujeme o to ukojití potřeby jiných, přivádíme své duše do styku s pramenem veškeré síly. Pán dobře pozoruje misijní horlivost svého lidu pro cizí pole; chtěl by, aby v každém domově, v každé církvi a na všech střediscích díla zjevoval se duch štědrosti v tom, že bude poslána pomoc pro zahraniční pole, kde Boží poslové za mnohých velikých obtíží působí, aby těm, kdož sedí v temnotě, přinesli světlo.

Dary, které přijdou, aby v jednom poli bylo dílo započato, posílí také dílo na jiném místě. Jestliže bude služebník Boží zbaven finanční obtíže, mohou se jeho úsilí dále rozšířiti, a tím, že duše přijdou k pravdě a církve jsou zakládány, nastane také finanční přírůstek. Vzrůstají-li tyto církve, nebudou pouze v stavu dílo ve svých hranicích podporovati, nýbrž také jiným polím posílají pomoc.

Domácí církve musí pomáhati

Členům naší domácí církve mělo by ležeti na srdci dílo v cizích zemích. Jeden americký obchodník, vážný křesťan, zpozoroval v jedné rozmluvě s jedním

spolupracovníkem, že každý den působí 24 hodin pro Krista. „Ve všech obchodních vztazích“, pravil, „pokouším se svého Mistra představit. Jestliže se naskytne příležitost, snažím se o to, získati pro něj duše. Neboť po celý den působím pro Krista a v noci, když spím, mám v Číně muže, který pro Něho pracuje.“

Proč by se členové církve nebo více malých církví nemohli spojit a vydržovati v nějakém zahraničním poli misionáře? Mohou toto činiti, budou-li chtít sami sebe zapřít. Bratři a sestry, nechcete mít podíl na tomto velikém díle? Prosím vás, konejte něco pro Pána a čiňte to nyní. Skrze učitele, kterého svými dary v zahraničním poli vydržíte, mohou být zachráněny duše, aby jako hvězdy zářily v koruně Vykupitelově. Necht' je váš dar sebemenší, bude cenným, nad nímž se Bůh raduje a jej požehná, je-li přínosem ze srdce, které je naplněno láskou Boží.

Když Ježíš řekl o vdově: „Vdova tato chudá více než všichni uvrhla“. Luk. 21,3, byla Jeho slova pravdivá nejen, co se týkalo pohnutek dávkyně, nýbrž také ohledně následků daru. „Dva šarty“, které jsou čtvrtá částka peníze“ Mar. 12,42, obohatila Boží pokladnici mnohem větší sumou peněz, nežli mnohem větší sumy peněz bohatých Židů. Tak jako řeka na počátku svého běhu je malá, ale je širší a hlubší, kde se vlévá do oceánu, tak také vliv onoho malého daru, jak probíhá věky, stále se zvětšuje. Příklad sebeobětavosti chudé vdovy v každé zemi a každém věku působil na srdce mnohých a přinesl dary pokladnici Boží od vysokých a nízkých, bohatých i chudých. Přispěli k tomu, že byla podporována misie, zakládány nemocnice, nasycování hladoví a evangelium kázáno chudým. Mnozí byli požehnáni tímto nesobeckým skutkem. Podobným způsobem je spojeno darování každého daru a vykonání každého činu, pokud se tak děje s touhou upřímnou po cti Boží, s úmyslem Všemohoucího. Jeho následky k dobrému nemůže nikdo změřiti.

Způsob práce pro působení v zahraničních polích

Jakmile vstoupíme do nového pole, mělo by být započaté s dílem výchovy a měla by být udělena poučení, krok za krokem, trošku odtud, trošku od onud... Kázání není tou nejdůležitější prací, nýbrž je to práce domů od domu, dokazování ze Slova, vysvětlování Písma. Misionáři pracovníci, kteří následují způsob postupování Pána Ježíše, získají duše. Vždy znovu musí být zcela závislí na Pánu. Jak krásné zkušenosti shromažďuje učitel, který vyučuje ty, kteří sedí v temnotě! Sám je žákem a když vykládá Písmo jiným, působí Duch svatý na jeho porozumění a na jeho práci a udílí mu chléb pro hladovějící duše.

Misionář přijde se všemi třídami lidu a nejrůznějšími lidmi do styku. Zjistí, že musí použít různých pracovních způsobů, jež vyhovují potřebám lidu. Vědomí jeho vlastní nezpůsobilosti, bude ho puditi k Bohu a Bibli, aby tam obdržel světlo, sílu a známost.

Cesty a prostředky, jimiž mohou být dosaženy duše, nejsou vždy stejné. Misionář musí použít rozum a úsudek. Zkušenost je naučí, kterou nejmoudřejší cestou má se ubírat za stávajících okolností. Často vyžadují mravy a podnebí země přizpůsobené chování, které v žádné jiné zemi nebylo by trpěno. Musí být v tom učiněny změny, je však lépe nepředbíhati náhle.

Nesmí povstati žádné spory a maličkosti. Duch lásky a milosti Kristovy spojí srdce se srdcem jestliže pracovníci otevrou okna svých duší vzhůru a k zemi uzavrou. Mocí pravdy mohou mnohé těžkosti otevřít a dlouholeté spory nastoupením lepší cesty odstranit. Veliké, vznešené povolání „A na zemi pokoj, lidem dobré vůle“ bude mnohem lépe vykonáno, když ti, kteří věří v Krista jsou skutečně spolupracovníky Božími.

Pomoc z nebe

Misionář musí mít pokoj a lásku nebeskou ve svém srdci; neboť v tom spočívá jeho vlastní jistota. Uprostřed těžkostí, pokušení a utrpení musí s oddaností mučenika a odvahou hrdiny pevně držeti ruku, která nikdy nepustí a říci: „Nechci vstoupiti, ani zmalomyslněti.“ Musí být pilným badatelem Bible a mnoho se modlití. Hledáme-li pomoc shůry, nežli mluvíme k druhým, můžeme být ujištěni, že andělé z nebe nás obklopují. Může někdy toužit po lidském účastnictví, avšak ve své osamělosti může nalézt útěchu a povzbuzení ve styku s Bohem a slova Spasitelova jej potěší: „A aj, já s vámi jsem po všecky dny, až do skonání světa.“ Mat.28,20. Od tohoto Božského Průvodce obdrží poučení ve vědě záchrany duší.

Ráznost a sebezapření jsou nutné v misijním poli. Bůh vyzývá muže, kteří chtějí rozšiřovati vítězné volání kříže, kteří chtějí vytrvati za zmalomyslnosti a nedostatku, kteří mají horlivost, rozhodnost a víru, které jsou potřebné v misijním poli. Vytrvalou prací a pevnou důvěrou v Boha Izraelského, mohou působiti energičtí, odvážní mužové divy. Téměř neomezené jsou následky úsilí, jež je doprovázeno osvíceným úsudkem a podporováno vážnou vůlí.

Smíme se radovati, že práce v zahraničních polích je vykonána podle Božího zalíbení. Chceme pozvednouti svého hlasu ve chválení a děkování za úspěšnou práci v cizině. Avšak náš generál, který neučinil žádnou chybu, nám praví: Jděte kupředu. Vstupte na nové území; vztyčte korouhev ve všech zemích. „Povstaniž, zaskvěj se, poněvadž přišlo světlo tvé a sláva Hospodinova vzešla nad tebou.“ Iz.60,1.

Nastal čas, kdy skrze Boží posly bude světu otevřen svitek Písma. Pravda prvního, druhého a třetího andělského poselství musí jíti ku všem národům, jazykům i lidu; musí osvítiti temnotu každého světadílu a rozšířiti se přes mořské ostrovy. Toto dílo nesmí utrpěti žádným odkladem.

Naším heslem musí býti: Kupředu, vždy kupředu! Andělé nebeští půjdou před námi aby nám připravili cestu. Nesmíme se zbaviti břímě o zahraniční pole, dokud nebude celá země osvícena od slávy Páně.

Naše vzájemné vztahy

„Bud'te k sobě vespolek dobrotiví, milosrdní,
odpouštějící sobě vespolek, jakož i Bůh v
Kristu odpustil vám.“ Efez.4,32

Styk s druhými

Každý styk s jinými v životě vyžaduje vykonávání sebeovládání, ohledu a účasti. Jsme tak rozliční v založeních, obyčejích a výchově tak, že i způsob, jak pohlížíme na nějakou věc, je různý. Usuzujeme rozdílně. Naše porozumění pravdě, naše ponětí o vedení života, nejsou stejné ve všech bodech. Není dvou lidí, jejichž zkušenosti jsou stejné v každé jednotlivosti. Zkoušky jednoho nejsou tytéž druhého. Povinnosti, které se zdají jednomu lehké, jsou druhému velmi těžké a zmatené.

Lidská přirozenost je tak slabá, tak nevědomá, tak snadno nakloněná k nedorozumění, že každý ve svém oceňování druhého měl by býti opatrný. Nevíme, jak naše jednání působí na zkušenost druhého. To co pravíme, nebo činíme může pro nás vyhlížeti nepatrně, kdybychom však mohli otevřítí naše zraky, spatřili bychom, že na tom závisí nejdůležitější následky k dobrému, nebo zlému.

Ohledy na nositele břemen

Mnozí nesli tak nepatrná břemena, jejich srdce poznalo tak málo skutečných starostí, zakusili pro druhé tak málo obtíží a těžkostí, že nemohou rozuměti práci pravých nositelů

břemene ve službě Kristově. Jsou rovněž tak málo v stavu vážiti si jejich břemene, jako může porozuměti dítko tísnivým starostem a práci svého otce. Dítko může se diviti úzkosti a obavám otcovým; zají se mu zbytečné. Když však přibýlo let zkušenosti k jeho životu, musí-li sami nésti břemeno, potom pohlížejí na život svého otce v minulosti s porozuměním, co jim bylo kdysi nepochopitelné. Hořká zkušenost přinesla mu pokání.

Dílo mnohého nositele břemene je neporozuměné; jeho práce se neoceňuje, až jej smrt odvolá. Když potom jiní převezmou břímě, které složili a setkávají se s těžkostmi, jež proti nim vystoupí, potom mohou pochopiti, jak byla jeho víra zkoušena i odvaha. Potom často ty chyby, které tak často odsuzovali, zcela ztratí ze zřetele. Zkušenost učí soucitu. Bůh to dopouští, že lidé na odpovědných místech jsou postaveni. Mýlí-li se, má moc to zlepšiti, nebo je odstraniti. Měli bychom býti opatrní a nebrati dílo soudce do svých rukou, které přísluší Bohu....

Spasitel nám přikazuje: „Nesud'te, abyste nebyli souzeni. Nebo kteráž soudem soudíte, týmž budete souzeni, a kterou měrou měříte, bude vám zase odměřeno.“ Mat.7,1-2
Pomyslete na to, že vaše životní správa přijde brzo před zrak Boží. Pomyslete také na to, že řekli: „Protož nemůžeš se vymluviti, ó člověče každý potupující;... Poněvadž totěž činíš, co tupíš.“ Řím.2,1

Shovívání při nepravosti

Nesmíme připustiti, aby náš duch se rozčílil nad skutečnou, nebo domnělou nepravostí, která je nám učiněna. Vlastí já je ten nepřítel, jehož se máme nejvíce obávati. Žádný druh neřesti nemá strašnějších následků na povahu, nežli lidská vášeň, která není pod nadvládou Ducha svatého. Žádné jiné vítězství, jehož dosáhneme není tak vzácné, jako nad vlastním já.

Neměli bychom dopustiti, aby naše pocity byly snadno zranitelné. Žijeme, abychom zachránili duše, nikoli abychom hlídali naše pocity, nebo naši vážnost. Získáme-li lásku k záchraně duší, přestaneme dbáti malých nedorozumění, která tak často v našem spojení mezi sebou povstanou. Cokoliv o nás druzí myslí, nebo nám učiní, nemusí porušiti naši jednotu s Kristem, společenství Ducha. „Nebo jaká jest chvála, byste i snášeli pohlavkování, hřešice? Ale jestliže činíte a bez viny trpíte snášíte, toť jest milé před Bohem.“ 1.Petr 2,20

Neusilujte po odplatě. Odstraňte, pokud je vám to možné všelikou příčinu k nedorozumění. Varujte se všelikého zlého zdání. Čiňte vše, co spočívá ve vaší moci, abyste jiné smířili, aniž byste byli nevěrnými zásadám. „Protož obětoval-li bys dar svůj na oltář a tu bys se rozpomenul, že bratr tvůj má něco proti tobě; nechejž tu daru svého před oltářem a odejdi; prvé smíř se s bratrem svým, a potom přijda obětuj dar svůj.“ Mat.5,23-24

Jsou-li k tobě promluvená netrpělivá slova, neodpovídej nikdy v témže duchu. Pomysli na to, že „odpověď měkká odvrací hněv.“ Přísl.15,1. V mlčení spočívá předivná moc. Slova, která jsou odpověděna hněvivému – mnohdy také ještě v témže rozčilení, slouží často pouze k tomu, učiniti to ještě horší. Vystoupíme-li však proti hněvu mlčením, tichým, ohleduplným způsobem, tedy vše brzo zmizí.

„Uval na Hospodina cestu svou a slož v něm naději, onť zajisté všecko spraví. A vyvede spravedlnost tvou jako světlo a nevinu tvou jako poledne.“ Žalm 37,5-6

„Vsadils člověka na hlavu naši, vešli jsme byli do ohně i do vody, avšak jsi nás uvedl do rozvážení.“ Žalm 66,12

Jsme tak snadno nakloněni hledati u svých bližních účast a potěšení, místo u Ježíše. Bůh ve své milosti a věrnosti často dopouští, že v těch, jimž jsme důvěřovali se klameme, abychom nahlédli, jaké je to bláznovství důvěřovati lidem a tělo bráti za rámě. Důvěřujme zcela pokorně a nesobecky Bohu. On zná zármutek, který cítíme v nejhlubším nitru, který však nemůžeme vysloviti. Zdá-li se vše temné a nevysvětlitelné, pomyslete na slova Kristova: „Co já činím, ty nevíš nyní, ale potom zvíš.“ Jan 13,7

Uvažujte o příhodách Josefa a Daniele. Pán nezabránil záměru lidí, kteří již chtěli ublížiti, nýbrž řídil to tak, že všechny tyto lstivé záměry musely sloužiti k dobrému, kteří uprostřed zkoušek a bojů zachovali svoji víru a věrnost.

Pokud žijeme na světě, budeme se setkávati s odpornými vlivy. Budeme vydáni požadavkům ku zkoušení povahy a jestliže těmto obstojíme v pravém duchu, budou rozvinuty křesťanské ctnosti. Přebývá-li v nás Kristus, budeme trpěliví, přívětiví, shovívaví a radostní i ve zlém a dráždivém. Budeme den ze dne a rok po roce nad sebou vítěziti a vzrůstati v ušlechtilé hrdinství. Toto je ta úloha nám určená; nemůže však býti vykonáno bez pomoci Ježíšovy, bez odhodlané rozhodnosti, pevného úmyslu, neustálé bdělosti a nepřetržité modlitby. Každý musí bojovati svůj osobní boj. Dokonce ani sám Bůh nemůže zušlechtiti naši povahu, nestaneme-li se Jeho spolupracovníky. Ti, kdož se vyhýbají boji, ztratí sílu a radost z vítězství.

Není potřebné, abychom vedli zprávu o našich zkouškách, těžkostech, útrapách a starostech. Všechny tyto věci jsou zapsány v knihách a nebesa budou na to dávatí pozor. Vypočítáváme-li nepříjemné věci, uniknou nám věci při nichž bychom měli prodlívati, kupříkladu milostivá přívětivost Boží, která nás každý okamžik obklopuje, láska, nad níž se andělé podivují, že Bůh svého Syna vydal, aby za nás zemřel. Cítíme-li jako spolupracovníci Kristovi, že znáte větší zkoušky a starosti, nežli jiným jsou uděleny, pomyslete na to, že vás čeká pokoj, který neznají ti, kdož se štítí těchto obtíží. Ve službě Kristově je útěcha a radost. Nechť svět vidí, že život s Ním není žádným omylem.

Necítíte-li se radostní a lehkého srdce, nemluvte o svých pocitech. Nevrhejte žádný stín na život druhých. Chladné náboženství, bez sluneční záře nepřitahuje duše nikdy ke Kristu. Naopak, mnohem více je odpuzuje do sítí, které satan položil pro nohy bloudících. Místo, abyste mysleli na váš zármutek, myslíte na tu moc, na kterou můžete si činiti nárok ve jménu Kristovu. Uchopte ve svém duchu neviditelné věci. Nechte svoje myšlenky upoutány na důkazy veliké lásky Boží pro vás. Víra může strpěti zkoušky, odolati pokušení a vytrvati, ztratíme-li odvahu. Ježíš žije jako náš Přímlovce, vše je naše, co nám zajistí Jeho prostřednictví.

Nevěříte, že si Kristus cení těch, kdož zcela pro Něj žijí? Nevěříte, že navštěvuje ty, kdož podobni nejmilejšímu učedníku ve vyhnanství, jsou pro Jeho vůli na obtížných místech a velikých zkouškách? Bůh nedopustí, aby jeden z Jeho věrných služebníků byl ponechán sám, aby bojoval proti veliké přesile a byl přemožen. Chrání každého jednoho jako vzácný drahokam, jehož život je s Kristem skryt v Něm. O každé takové duši praví: „Učiním tě jako pečetní prsten, neboť jsem tě vyvolil.“ Aggeus 2,24

Potom mluvte o zaslíbení, mluvte o ochotě Ježíšově, požehnání. Nezapomene na nás ani na okamžik. Spočíváme-li v Jeho lásce, vzdor nepříjemným okolnostem, as Ním se odloučíme, propůjčí pocit Jeho přítomnosti hlubokou, klidnou radost. Kristus praví o sobě, že on sám „od sebe nic nečiní; ale jakž mne naučil Otec můj, tak mluvím. A ten, kterýž mne poslal se mnou jest. Neopustil mne samého Otec; nebo což jest Jemu libého, to já činím vždycky...“

Pěstujte ten obyčej, mluvití dobré o druhých. Prodlévejte u dobrých vlastností těch, s nimiž pěstujete styk a spatřujte co nejméně z jejich chyb a nedostatků. Budete-li v pokušení naříkati nad tím, co někdo řekl, nebo udělal, tedy chvalte něco v životě a v povaze těchto osob. Pěstujte vděčnost. Děkujte Bohu za Jeho předivnou lásku, že dal Krista, aby za nás zemřel. Nikdy se nevyplácí přemýšletí nad naším zármutkem. Bůh nás vyzývá, abychom mysleli na Jeho milosrdenství a nesmírnou lásku, abychom byli naplněni díkem.

Vážní služebníci Kristovi nemají žádného času prodlévati u chyb druhých. Nemůžete si to dovoliti, abychom žili z mláta chyb a nedostatků druhých. Pomluva je dvojnásobná kletba, která tíživěji dopadá na mluvícího, nežli na posluchače. Kdo rozsívá símě nejednoty a hádky, bude klidit ve své vlastní duši smrtelné ovoce. Zdání zlého v jiných vyvine právě to zlé v tom,

který po tom vyhlíží. Prodléváme-li u chyb druhých, budeme proměněni v tentýž obraz. Pohlížíme-li však na Ježíše, mluvíme-li o Jeho lásce a dokonalosti povahy, budeme v Jeho obraz proměněni. Uvažováním o vznešeném ideálu, který nám předložil, budeme pozvednuti do Jeho svatého a čistého okolí v samu přítomnost Boží; zůstaneme-li tam, kde od nás vychází světlo, které osvítí všechny, kdož jsou s námi spojeni.

Místo druhé kritizovati a odsuzovati, mluvíte; Musím pečovati o svoje spasení. Budu-li spolupracovati s Ním, který si přeje zachrániti moji duši, musím sám pečlivě dáti pozor na sebe. Musím odstraniti všecko zlé z mého života. Musím se státi v Kristu nové stvoření. Potom mohu povzbuzujícími slovy posílit druhé, kteří bojují proti zlému, místo abychom je zeslabovali.

Jsme příliš lhostejní jeden ke druhému. Příliš často zapomínáme, že naši spolupracovníci potřebují sílu a povzbuzení. Dejte pozor na to, abyste je ujistili svojí účastí a soucitem. Pomozte jim svými modlitbami a necht' to vědí, že toto činíte. MH 483-493

Všichni, kdož předstírají, že jsou dítkami Božími, měli by na to mysliti, že jako misionáři budou přivedeni do styku se všemi druhy lidí. Jsou tu jemní a hrubí, pokorní a pyšní, náboženští a pochybovači, vzdělaní a nevědomí, bohatí a chudí. S těmito různými duchy nemůžeme nakládati stejným způsobem, přece však všichni potřebují lásky a účasti. Naše myšlenky by měly býti vzájemným stykem proměněny a zjemněny. Jsme jeden na druhém závislí a páskou lidského bratrství úzce vzájemně spojeni....

Denním obcováním přichází křesťanství do styku se světem. Každý muž a každá žena, která obdržela Božské osvícení, měli by nechat vyzařovat světlo na temné stezky těch, kdož jsou neobeznámeni s lepší cestou. Síla, která je naším stykem na jiné vykonávána, musí býti Duchem Kristovým posvěcena, použita, aby táhla duše ke Kristu. Kristus by neměl býti v srdci skryt, jako žádostivý poklad, svatý a milovaný, jímž je pouze majitel potěšen. Kristus měl by v nás býti jako studnice vody, která se prýští k životu věčnému a osvěcuje ty, kdož s námi pěstují obecenství.

Různé dary

Pán neurčil pro nějakého muže zvláštní území, na němž by jen měl působiti. To je Jeho plánu na odpor. Chce, aby na každém místě, kde je zvěstována pravda, uplatnili se různé mysli a různé dary, aby působili vlivem na dílo. Samotný muž nemá dostatek moudrosti, aby bez pomoci jiných sledoval zájmy a žádný neměl by se považovati k tomu způsobily. Skutečnost, že jeden muž má schopnosti v jednom směru, není žádným důkazem, že jeho úsudek v jiných věcech je dokonalým a že by moudrost jiného neměla býti spojena s jeho.

Všichni členové, kteří spolupracují, měli by se pokusiti býti v dokonalém porozumění a přece by se nikdo nesměl domnívati, že se tím, nebo s oním nemohl by působiti; poněvadž onen nevidí přesně tak jako on, nebo ve své práci nesleduje právě tentýž plán jako on. Zjeví-li všichni pokorného, povolného ducha, potom nepotřebují povstati žádné těžkosti. Bůh propůjčil různé dary. Tyto jsou cenné na svém správném místě a všichni smějí míti podíl na tom díle, aby připravili lid na brzký příchod Kristův.

Naši kazatelé, stojící v odpovědných místech, jsou mužové, které Bůh přijal. Nic nedělá co bylo dříve, jaké bylo jejich dřívější postavení, jestliže chodili za pluhem, jako tesaři, nebo požívali výchovy vysoké školy. Jestliže je Bůh přijal, potom měl by se míti každý na pozoru, aby je nějak káral. Nemluvte opovržlivě o někom, neboť může být v očích Božích veliký, kdežto ten, kdo se považuje za velikého, snad pro převrácenost srdce, je považován od Boha za nepatrného....

Ani okamžik našeho vzácného času neměli bychom promarniti tím, abychom přimluvili jiné pro naše osobní myšlenky a mínění. Bůh si přeje muže, kteří jako spolupracovníci stojí na tomto velikém díle, vychovati k nejvyššímu výkonu své víry a rozvinutí povahy.

Lidé mají různé dary a někteří jsou způsobilější k jednomu odvětví díla, než jiní. Co nemůže vykonati jeden, může býti jeho spolupracovníkem snadno provedeno. Dílo každého jednotlivě na jeho místě je důležité. Jeden rozum by neměli druhým ovládati. Kdo stojí a domnívá se, že jej nemůže žádný ovlivniti, že má úsudek a schopnosti rozuměti každému odvětví díla, bude zkrácen na milosti Boží. 4T 608-609

Je to věrnost k Bohu a z lásky vykonaná služba, čímž je získáno uznání Boží. Každé působení Ducha svatého, čímž lidé k dobrému a k Bohu jsou vedeni, je zaznamenáno v nebeských knihách a v den Boží budou ti, kdož Jej skrze sebe nechali působit, pochváleni. Budou v radosti Boží souhlasiti, když v Jeho království uvidí ty, k jejichž záchraně byli nástrojem. Bude jim potom dopřáno, míti tam na Jeho díle účast, poněvadž k tomu byli schopni svojí účastí zde na zemi. Čím budeme v nebesích, je pouze odleskem toho, co nyní v povaze a v svaté službě jsme. COL 361

Jednota v rozmanitosti

Bůh má rozličné způsoby práce a různé pracovníky, jimiž svěřuje rozmanité dary. Jeden pracovník může být pohotovým řečníkem, jiný pohotovým spisovatelem, další může mít dar upřímné, opravdové, vroucí modlitby, jiný dar zpěvu, a jště jiný může mít dar jasného vysvětlování Slova Božího. A každý dar může mocně působit v Božím díle, neboť On pracuje s těmi, kdo se namáhají. Jednoho Boha obdarovává moudrým slovem, jiného vědomostmi, dalšímu dává víru, všichni pak mají pracovat od jedním vedením. Rozmanitost darů vede k rozrůznění díla; avšak „tentýž jest Bůh, kterýž působí všecko ve všech.“ 1Kor.12,6

Pán touží, aby se Jeho vyvolení služebníci naučili harmonicky spolupracovat. Některým se může zdát, že protikladnost darů jedněch a druhých pracovníků je příliš veliká, než aby se shodli v harmonické spolupráci. Když však budou pomatovat na rozmanitost myslí, které mají být usměrněny a zasaženy, a že někteří zavrhnou pravdu v podání jednoho pracovníka, aby své srdce otevřeli Boží pravdě v podání jiného pracovníka, pak se přece jen vynasnaží spolupracovat v jednotě. Všechny jejich rozmanité hříbny může usměrňovat tentýž Bůh. Každé slovo, čin a laskavost budou zjeveny; a když každý pracovník zastane své místo věrně, Kristova modlitba o jednotu Jeho následovníků bude splněna a svět pozná, že toto jsou Jeho učedníci.

V laskavém soucitu a důvěře v Boha mají se pracovníci spojit jeden s druhým. Ten, který říká anebo koná něco, co směřuje k rozdělení církve Kristovy, působí proti Božímu záměru. Hádavost a neshoda v církvi, podezírání a nedůvěra zneuctívá Krista. Bůh touží, aby Jeho učedníci pěstovali křesťanskou lásku jedni k druhým. Pravé náboženství spojuje srdce nejen s Kristem, ale také jedněch s druhými v nejušlechtilejší jednotu. Víme-li co toto spojení s Kristem a našimi bratry znamená, příjemný vliv bude provázet naši práci, kamkoliv půjdeme.

Pracovníci ve velkých městech musí vyplnit důležité úkoly a vynaložit každé úsilí, aby měli ty nejlepší výsledky. Mají mluvit o víře a působit takovým vlivem, který zasahuje lid. Nemají omezovat dílo podle vlastních představ. V minulosti náš lid v mnohém ohledu takto počínal a bylo to určitou brzdou úspěšné služby.....

Žádný člověk by se neměl snažit připoutat si jiné, aby je ovládl a přikazovat jim vykonat toto a zakazovat jim vykonat ono, diktovat jim, a počínat si jako velitel nad armádou vojáků. Takto si počínali kněží a zákoníci v době Kristově. To však není správný způsob. Když se pravda dotkla srdcí a mužové a ženy přijali její naučení, má se s nimi zacházet jako s Kristovým vlastnictvím a ne jako s vlastnictvím člověka. Tím, že si připoutáváme mysle

jiných k sobě, odvádíte je od pramene moudrosti a síly. Oni se mají cele spolehnouti na Boha, pouze takto mohou růst v milosti.

Ať je poznání a moudrost člověka jakkoliv velká, není-li usměřován Duchem svatým, je naprosto nevědomý v duchovních věcech. Potřebuje si uvědomit své nebezpečí a svoji nedostatečnost cele spolehnout na Toho, který jedině může zachovat duše svěřené do Jeho péče, který je schopen obohatit je svým Duchem a naplnit je nesobeckou láskou jedněch k druhým a tak je uschopnit nést svědectví o tom, že Bůh poslal svého Syna na svět, aby spasil hříšníka. Ti, kteří jsou opravdu obráceni, semknou se společně v křesťanskou jednotu. V Boží církvi by nemělo být žádné rozdělení, žádná nemoudrá autorita, uplatňující se nad těmi, kteří přijali pravdu. Kristova pokora má být zjevena ve všem, co je řečeno a vykonáno.

Kristus je základem každé církve. Máme Jeho nezměnitelné zaslíbení, že bude přítomen a ochrání své věrné, kteří se nechají vést Jeho radou. Na konci času Kristus má být prvním. On je zdrojem života a síly spravedlnosti. On je vším pro ty, kteří nesou Jeho jho a učí se od Něho, jak být tichými a pokornými.

Povinností a radostí každé služby jest vyvýšit lidem Krista. To je cíl každého opravdového úsilí. Ať se zjeví Kristus a vlastní já ať jest skryte za ním. Pouze takové sebeobětování má cenu.

ST 144-147

Duch nezávislosti

Spřed odchodem z Austrálie a od chvíle, co jsem přišla do této země, byla jsem poučena, že v Americe je třeba vykonat veliké dílo. Ti, kteří byli v tomto díle na počátku, odcházejí. Pouze několik průkopníků díla zůstává mezi námi. Mnoho z těžkých břemen, které kdysi nesli lidé s dlouhou zkušeností, padá nyní na mladší generaci.

Tento přenos zodpovědnosti na pracovníky, jejichž zkušenost je více méně omezena, doprovází některá nebezpečí, před nimiž nutno varovat. Všude ve světě je zápas o prvenství. Duch nezávislosti mezi pracovníky, duch dezorganizace je přímo ve vzduchu, který dýcháme. Každé úsilí o pořádek pokládají někteří za nebezpečné omezení osobní svobody, před čím je třeba být na pozoru a čeho je nutné se obávat, jako papežství. Tyto svedené duše si pokládají za přednost vychloubat se svojí svobodou, myslet a jednat nezávisle. Prohlašují, že nebudou po nikom nic opakovat, že nejsou podřízeni žádnému člověku. Byla jsem poučena, že satan se usiluje svést zvláště takové lidi k domnění, že se to Bohu líbí, když jdou svou vlastní cestou, nezávisle na svých bratrech.

V tomto spočívá vážné nebezpečí pro rozmach našeho díla. Musíme si počínat opatrně, citlivě, souladně s úsudkem bohabojných rádců, neboť jen v tom spočívá naše jednotu a síla. Jinak Bůh nemůže pracovat s námi, skrze nás a pro nás.

Ó jak by satan jásal, kdyby se mu podařilo dostat se mezi tento lid a uvést v nepořádek dílo právě v době, kdy dokonalá organizace je vrcholně důležitá a bude vší silou bojovat proti falešným hnutím a odmítat národy neověřené Božím Slovem! Musíme udržet rovné řady, aby se nezhroutil organizační systém a pořádek, který byl moudře starostlivě budován. Nesmíme povolovat nepořádným vlivům a žvlům toužícím v této době ovládnout dílo.

Někteří obhajovali myšlenku, že v blížícím se času konce, každé dítko Boží bude jednat nezávisle na jakékoliv církevní organizaci. Pán mne však poučil, že v tomto díle není ani řeči o nezávislosti jednoho na druhém. Všechny nebeské hvězdy poslouchají zákon, jedna ovlivňuje druhou při vykonávání Boží vůle a společně poslouchají zákon, který usměřňuje jejich běh. Má-li Boží dílo zdárně a rozhodně jít kupředu, musí se Jeho lid semknout.

Občasná a vrkavá hnutí, která říkají, že jsou křesťanská, jsou dobře vystižena obrazem silných, avšak neuzděných koní. Když jeden táhne vpřed, druhý dozadu a na hlas svého mistra jeden trhne vpřed a druhý se ani nehne. Nebudou-li lidé postupovat souladně ve velikém a slavném díle pro tuto dobu, nastane zmatek. Není dobrým znamením, když se lidé

nechtějí sjednotit se svými bratry a dávají přednost osamělé činnosti. Pracovníci by měli důvěřovat bratřím, kteří dovedou poukázat na každý odklon od správných zásad. Jestliže lidé nesou jeho Kristovo, nemohou se oddělovat; budou táhnout s Kristem.

Někteří pracovníci táhnou vši silou, kterou jim dal Bůh, avšak nenaučili se ještě, že by neměli tahat sami. Místo toho, aby se oddělovali, měli by táhnout toto dílo souladně se svými spolupracovníky. Nebudou-li toto konat, všechno vykonají v nesprávný čas a nesprávným způsobem. Častokrát budou konati proti tomu co Bůh chtěl, aby konali a takto jejich dílo vyjde nazmar.

Vedoucí bratři by se naproti tomu měli vyvarovat každého odsuzování metod jednotlivých pracovníků, které vede Pán k zvláštnímu dílu, které mohou konat jen někteří. Bratři na zodpovědných místech by neměli ukvapeně kritizovat jednání, která nejsou v dokonalém souladu s jejich metodami práce. Nikdy by se neměli domnívat, že každý plán by měl nést počet jejich vlastní osobnosti. Neměli by se bát důvěřovat i jiným metodám. Nebo nedůvěřují-li některému bratru, který v pokoře s posvěcenou horlivostí koná zvláštní dílo, Božím určeným způsobem, zdržují pokrok Božího díla.

Bůh může a chce použít ty, jímž se nedostalo dokonalého vzdělání ve světských školách. Pochybnost o Jeho moci vykonat toto je projevem nedůvěry. Je to omezování všemohoucí moci Toho, kterému není nic nemožné. Kéž by bylo méně této nepatřičné nedůvěřivé opatrnosti! Tato nechová v církvi příliš mnoho nevyužitých sil. Zavírá cesty, takže svatý Duch nemůže použít lidi. Drží v nečinnosti ty, kteří jsou ochotni a rádi by pracovali Kristovým způsobem. Ona znechucuje před vstupem do díla mnohé, kteří by se chtěli stát užitečnými spolupracovníky Božími, kdyby jim byla dána příležitost.

Pro proroka kola v kole zjevení živých tvorů vzájemně spojených zdálo se spleť a nevysvětlitelné. Avšak ruku věčné moudrosti vidět mezi těmito koly a dokonalý pořádek je výsledkem tohoto díla Každé kolo řízené Boží rukou pracuje v dokonalém souladu s jiným kolem. Bylo mi ukázáno, že lidé jsou nakloněni toužit po moci a snaží se ovládat dílo sami. Panovníka Hospodina, tohoto mocného Dělníka, nejraději vynechávají ze svých metod a plánů a nedůvěřují Mu ve všem, co se týká pokroku díla. Ani na chvíli by se neměl někdy nikdo domnívat, že je schopen řídit to, co patří velikému „Jsem“. Bůh ve své prozřetelnosti upravuje cestu tak, aby dílo mohli konat lidé. Ať tedy každý člověk stojí na svém místě při určené povinnosti, aby vykonal svůj podíl pro tuto dobu a věděl, že Bůh je jeho Učitel.

Generální konference

Pán mě častokrát poučil, že žádný lidský úsudek by neměl býti podřízen úsudku, kteréhokoli jiného člověka. Nikdy by se názor jednoho člověka, nebo několika málo lidí neměl pokládat za dostatečně správný a postačující, aby ovládl dílo a mohl rozhodovat o tom, které plány by se měly provést. Když se však uplatňuje úsudek bratří shromážděných ze všech polí při generální konferenci, pak soukromý a nezávislý úsudek se nesmí tvrdošijně prosazovat. Nikdy by si neměl žádný pracovník pokládat za ctnost vytrvale lpět na svém nezávislém stanovisku odpuzujícím rozhodnutím všeobecného celku.

Někdy, když se malá skupina pověřená všeobecným řízením díla snažila ve jménu Generální konference uplatnit nemoudré plány a omezit Boží dílo, řekla jsem, že nemohu déle považovat hlas generální konference představený těmito několika málo jednotlivci za hlas Boží. Tímto však nechci říci, že by se nemělo respektovat rozhodnutí Generální konference, představující shromáždění náležitě volených zástupců ze všech částí světoširého pole. Bůh ustanovil, aby představitelé Jeho církve ze všech částí světa na svém shromáždění při zasedání Generální konference mluvili pravoplatně. Omyl, kterého se mohou někteří dopustit, spočívá v tom, že dávají mysl a úsudek jednoho člověka, nebo malé skupiny lidí za plnou

míru autority a vlivu, jimiž Bůh obdařil svoji církev v úsudku a hlasu Generální konference, shromážděné k plánování, rozmachu a pokroku Jeho díla.

Když je tato moc, kterou Bůh udělil své církvi cele svěřena jednomu člověku a on je pověřen autoritativně rozhodovat nad názory jinými, pak je pravý biblický pořádek pozmeněn. Satanovo úsilí ovládnout mysl takového člověka je nejlstivější a někdy je málem neodolatelná, neboť satan se domnívá, že skrze názor jednoho mohl by polapit mnoho jiných. Dejme této nejvyšší organizované autoritě v církvi to, co jsme ochotni dát jednomu člověku, nebo malé skupince lidí.

9T 257-261

Ohleduplnost k zápasícím

Po celá léta se projevoval nedostatek moudrosti v jednání s lidmi u těch, kteří vzali na sebe a nesou břímě díla Božího v nesnadném pracovním prostředí. Tito lidé častokrát velice přepínají svoje síly. Mají jen málo prostředků k podpoře pokroku tohoto díla a jsou nuceni přinášet oběti, jen aby toto dílo šlo kupředu. Pracují za malou mzdu a co nejpřísněji šetří. Vyzývají lidi k obětování prostředků a sami slouží příkladem štedré obětavosti. Vzdávají Bohu slávu za to, co je vykonáno, a uvědomují si, že On je původcem a dokonavatelem jejich víry a že pouze Jeho moc je uschopňuje k dalšímu pokroku.

Někdy po té, co tito pracovníci nesli břímě horka dne a trpělivým, vytrvalým úsilím vybudovali nějakou školu nebo sanatorium, anebo některý jiný zájem o pokrok díla, bratři se rozhodnou, že někdo jiný může pracovat lépe a že proto má mu být svěřeno dílo, které tito započali. K takovému rozhodnutí dojde bez náležitého uvážení a patřičného ohledu k těm, kteří vykonali tu těžší část díla, kteří se snažili, pracovali, modlili se a do svého úsilí vkládali všechnu svoji sílu a energii.

Tento způsob zacházení s pracovníky se Bohu nelíbí. On vyzývá svůj lid, aby podpíral ruky těch, kteří budují dílo v nových, nesnadných místech, promlouval slova lásky a povzbuzení.

Ve svém zápalu a horlivosti o pokrok díla, mohou se tito pracovníci dopustit chyb. Ve své touze po získání prostředků k podpoře potřebného podnikání mohou něco naplánovat, co dílu velice neprospěje. Když Pán vidí, že tyto plány by je odvrátily od toho, co chce, aby konali, dopustí na ně zklamání a zmaří jejich naděje. Peníze jsou obětovány a je to veliký zármutek pro ty, kteří tak velice doufali, že získají prostředky pro podporu díla.

Zatím, co tito pracovníci napínali každý nerv, aby opatřili prostředky a pomohli dostat se z nouze, někteří z jejich bratří je přehlíželi, kritizovali, podezírali a falešně posuzovali pohnutky těchto těžce obtížených pracovníků, čím učinili jejich dílo ještě těžším. Oslepení sobectvím, tito vyhledávači chyb nepostřehli, že jejich bratři byli dostatečně zarmouceni bez kritiky lidí, kteří nenesli těžká břemena a odpovědnosti. Zklamání je velikou zkouškou, avšak křesťanská láska může obrátit porážku ve vítězství. Zvraty učí opatrnosti. Učme se tím, co musíme protrpět. Takto získáváme zkušenosti.

V jednání s pracovníky, kteří přes všechny své omyly projevili opravdový sebeobětavý zájem o dílo, měli bychom projevit i moudrost. Jejich bratři by měli říci: „Nebudeme situaci ještě zhoršovat tím, že bychom na tvé místo dávali někoho jiného a nedali ti příležitost poznat svůj omyl, nenechati tě ve výhodném postavení a to bez nespravedlivého kritizování.“ Měl by jim býti popřán čas, aby se vzpamatovali, překonali těžkosti, které je obkličují, aby obstáli před anděly i lidmi jako spolehliví pracovníci. Zmýlili se, avšak udělali by to lépe ti, kteří o nich pochybovali a je kritizovali? Udačským farizeům Kristus řekl: „Kdo jest z vás bez hříchu, nejprve hod' na ni kamen.“ Jan 8,7

Mnozí chtějí ukvapeně obnovovat to, co se jim zdá nesprávné. Domnívají se, že by měli býti zvoleni na místo těch, kteří se dopustili chyb. Podcenili to, co tito pracovníci vykonali, zatím co jiní přihlíželi a kritizovali. Svými činy říkají: „Mohu udělat veliké věci. Dovedu

úspěšně šířit dílo.“ Těm, kteří se domnívají, že něco dovedou udělat bez omylů, mám říci: „Nesudte, abyste nebyli souzeni.“ Mat.7,1. V něčem se nemusíte dopustit omylu, v něčem však můžete učinit vážné chyby, které by se velice těžko napravovaly a co by přineslo zmatek do díla. Tyto chyby mohou napáchat více škod, než chyb, již se dopustili vaši bratři.

Byla jsem poučena, že lidé, kteří kladli základy díla a kteří tváří v tvář předsudkům se proboujovávají vpřed, nemají býti stavěni do nepříznivého světla, aby jiní zaujali jejich místo. Existují opravdoví pracovníci, kteří přes všechnu kritiku některých bratří pokračovali v díle, o němž Pán řekl, že má být vykonáno, kdyby nyní byli odstraněni ze svého zodpovědného postavení, vyvolalo by to v nich nespravedlivý dojem a nepříznivě by to působilo na dílo, neboť na provedené změny by se pohlíželo jako na ospravedlnění nesprávné kritiky a existujících předsudků. Pán chce, aby se nic neučinilo, co by nespravedlivě zasáhlo ty, kteří dlouho a se vši opravdovostí pracovali na budování díla jim svěřeného.

Bylo by lépe, kdyby k mnohým změnám nedošlo. Častokráte, když jsou pracovníci znepokojováni, místo abychom je povzbudili, aby zůstali tam kde jsou a usilovali o úspěch ve své práci, bývají posíláni na jiné místo. S sebou však nesou tytéž povahové rysy, které v minulosti mařily jejich dílo. V budoucnosti projeví téhož nekřesťanského ducha; neboť se nenaučili trpělivé, pokorné službě.

Přimlouvám se za jiné řešení. Mezi pracovníky našich konferencí a institucí musí nastat určité změny. Musíme vyhledat a povzbudit pracovité a posvěcené muže, aby se přidali k nositelům břemen jako pomocníci a spolupracovníci. Měla by nastat harmonická jednota nového a starého v duchu bratrské lásky. Žádné změny by se však neměly dít náhle a tak, že by znechutili ty, kteří pracovali vážně a úspěšně, aby přivedli dílo k určitému stupni pokroku. Bůh neposvětlí nic, co znechucuje Jeho věrné služebníky. Zásadami spravedlnosti by se měli řídit ti, jejichž povinností je postarat se o nejúčinnější zařízení pro naše nakladatelství, sanatoria a školy.

Bůh volá pracovníky. Dílo potřebuje pohotové muže, kteří se nechají vést Boží rukou jako skromní žáci a osvědčili se jako Jeho spolupracovníci. Takoví lidé jsou potřební v kazatelské službě a v školské práci. Ti, kteří osvědčili svoji statečnost, měli by jít vpřed a vykonat všechno co mohou v Mistrově službě. Necht' si stanou do řad pracovníků a trpělivým, vytrvalým úsilím dokáží svoji cenu. Plavat se nenaučíme na zemi, nýbrž ve vodě. Ať věrně zastanou to místo, k němuž jsou povoláni aby byli uzpůsobeni nést ještě větší zodpovědnosti. Bůh dává všechny příležitosti, aby se zdokonalili v Jeho službě.

Některé své služebníky Bůh obdařil zvláštními hřivnami a nikdo nemá zanedbat své obdarování. Ani k sebe vyvýšení nemá nikdo používat svých hřiven. Nikdo by se neměl pokládat za povolanejšího než jsou jeho spolublížní, ani se vyvyšovat nad jiné upřímné, opravdové pracovníky. Bůh hledí do srdce. Ten, kdo je nejoddanější do Boží služby, je nejvíce ctěn v nebesích.

Nebesa pozorují ty, kdo mají vlivné postavení, jak plní své povinnosti. Požadavky na ně jako správce měří se rozsahem jejich vlivu. Ve svém zacházení se svými spolublížními měli by být jak otcové – spravedliví, něžní a věrní. Měli by být Kristu podobní v povaze a spojení se svými bratry v nejužší pouta jednoty a obecenství. 7T 277-282

„Shovívaví jedni k druhým“

Často se setkáte s lidmi, kteří jsou tísněni pokušením. Nemůžete vědět, jak satan o ně zápasí. Dávejte pozor, abyste je neznechutili a nepomohli pokušiteli.

Kdykoliv slyšíte, nebo vidíte něco, co nutno napravit, prostě Pána o moudrost a milost, abyste ve snaze jednat věrně nebyli přísní. Je vždy pokořující dát si vytknout chybu. Zbytečnou kritikou nečiňte zkušenost ještě trpčí. Nelaskavá kritika přináší znechucení, zbavuje život radosti a štěstí.

Moji bratři, ať převažuje láska a ne přísnost. Jestliže si chybující člen uvědomuje své poblouzení, dávejte pozor, abyste nepodkopávali jeho sebeúctu. Sřeďte se někoho ranit a urazit, usilujte spíše obvázat a uzdravit.

Žádný člověk není tak citlivý a nemá tak čistou přirozenost, jako náš Spasitel. A jakou trpělivost On k nám projevil. Rok co rok snáší naši slabost a nevědomost, nevděčnost, poblouzení a vrtošivost. Přes všechno naše poblouzení, tvrdost srdce a zanedbávání jeho svatého Slova, Jeho ruka je stále ještě k nám vztažena. On nás vyzývá, abychom se „milovali vespolek; jakož já miloval jsem vás.“ Jan 13,34

Bratři, pokládejte se za misionáře, ne mezi pohany, nýbrž mezi svými spolupracovníky. Vyžaduje si to mnoho času a úsilí přesvědčit jednu duši o zvláštních pravdách pro přítomný čas. A když se duše odvrátí od hříchu ke spravedlnosti, pak se andělé z toho těší. Domníváte se, že tito sloužící duchové, kteří bdí nad každou duší, se z radostí dívají, jak lhostejně se k nim chovají ti, jenž tvrdí, že jsou křesťane? Převládá stranění člověka. Projevuje se nadřizování. Jeden bývá upřednostněn, zatím co se s jinými zachází tvrdě.

Andělé hledí s hrůzou a úžasem na poslání Krista tomuto světu. Obdivují se lásce, která Ho vedla k tomu, aby se obětoval za lidské přestoupení. Jak lehce však lidé zachází s tím, co vydobyl svou krví.

Nemusíme začít se pokoušet o milování jedni druhých. Potřebná je láska Kristova v srdci. Když vlastní já je vnořeno v Kristu, pravá láska se okamžitě probouzí.

Zvítězíme trpělivou shovívavostí. Trpělivost, zapojená do služby, přináší odpočinití duše. Blaho Izraele připravují pokorní, usilovní, věrní pracovníci. Slovo lásky a povzbuzení utiňuje prudkou povahu a svévolné náklonnosti lépe, než všechna vyhledávání chyb a kritika, kterou můžete spustit na bloudící.

Mistrovo poselství musí být zvěstováno Mistrovým Duchem. Naši jedinou bezpečností je ovládnání našich myšlenek a nálad pod kontrolou toho velikého Učitele. Boží andělé udělí v tomto ohledu každému pravému pracovníku bohatou zkušenost. Milost pokory zformuje naše slova do výrazu křesťanské něžnosti. 7T 265-266

Církevní kázeň

Boží lid má v jednání s bloudícími členy pečlivě následovat Spasitelovo naučení z 18.kap. Matoušova evangelia.

Lidé jsou Kristovým vlastnictvím, dobytým za nekonečnou cenu a připoutaným k Němu láskou, kterou k nim projevil Jeho Otec. Jak pozorní bychom proto měli být v jednání s druhými. Lidé nemají žádného práva podezírat své spolubližní ze zlého... Členové církve nemají žádného práva jednat podle svých nápadů a náklonností s bloudícími spolučleny. O bloudících by neměli vyjadřovat ani své předsudky; neboť takovým způsobem vštěpují do myslí jiných lidí kvas zlého. Nepříjemné zprávy o některém bratru nebo sestře ve sboru se šíří Od jednoho ke druhému členu církve. Tak dochází k omylům a nespravedlnosti pro neochotu některých zaříditi se podle návodu Pána Ježíše.

Kristus řekl: „Zhřešil-li by pak proti tobě bratr tvůj, jdi a potresci ho mezi sebou a jím samým.“ Neříkejte o pochybení jiným lidem. Řekne se to jednomu, pak druhému a pak ještě dalšímu; a zpráva čím dál tím víc narůstá, zlo se rozmáhá, až tím trpí celý sbor. Urovnej záležitost „mezi sebou a jím samým.“ To je Boží plán.

„Nevcházej v svár kvapně, tak, abys naposledy něčeho se nedopustil, kdyby tě zahanbil bližní tvůj. Srovnej při svou s bližním tvým a tajné věci jiného nevyjevuj.“ Přísl.25,8-9 Netrp hřích u svého bratra; avšak nevystavuj ho na odív, čím bys jen zvětšil těžkost, tak že by se napomenutí zdálo jako pomsta, snaž se o nápravu cestou naznačenou v Božím Slově.

Nedovol, aby pocit urážky dozrál v zlobu. Nepřipust', aby rána hnisala a propukla v otrávených slovech, což poskvřňuje mysl těch, kteří nenávidí. Nedovol, aby trpké smýšlení i

nadále naplňovalo tvoji i jeho mysl. Jdi k svému bratru v pokoře a upřímně promluv s ním o celé věci.

Ať jde o jakoukoli urážku, nic to nemění na Božím plánu platném pro urovnávání nedorozumění a osobních těžkostí. Jedině promluvení v Duchu Kristově k tomu, který pochybil, často pomůže odstranit těžkosti. Jdi k bloudícímu se srdcem neplněným Kristovou láskou a soucitem a snaž se urovnat celou záležitost. Uvažuj s ním v klidu a tichosti. Ať z tvých rtů nevychází žádná hněvivá slova. Mluv tak, že bude osloven jeho lepší úsudek. Pamatuj na slova: „Věziž že ten, kdož by odvrátil hříšníka od bludné cesty jeho, vysvobodí duši od smrti a přikryje množství hříchu.“ Jak.5,20

Přines svému bratrovi lék, který uzdraví nemoc nespokojenosti. Snaž se mu pomoci. V zájmu pokoje a jednoty sboru pokládej za přednost jakož i povinnost toto vykonat. Pakliže tě poslechne, získal jsi ho za přítele.

Celá nebesa mají zájem o rozhovor mezi tím, který byl poškozen a tím, který je v nepravu. Jestliže bloudící přijímá napomenutí, dané mu v lásce Kristově a uznává svoji chybu, žádá odpuštění od Boha a od svého bratra, nebeský jas naplňuje jeho srdce. Nepřátelství skončilo; přátelství a důvěra byly utvrzeny. Olej lásky odstraňuje bolest způsobenou tímto zlém; duch Boží poutá srdce k srdci a v nebesích zní hudba nad dosaženou jednotou.

Když ti, kteří jsou takto spojeni v Kristově obecenství, se modlí k Bohu a rozhodují se jednat spravedlivě, milovat milosrdenství a chodit pokorně s Bohem, dostane se jim velikého požehnání. Jestliže zarmoutili ostatní, a nyní pokračují v díle pokání, vyznání a nápravy, plně rozhodnutí sloužiti k blahu druhým, toto je naplněním Kristova zákona.

„Jestliže by pak neuposlechl, přijmi k sobě ještě jednoho aneb dva, aby v ústech jednoho nebo tří svědků stálo každé slovo.“ Vezmi s sebou ty, kteří duchovně smýšlejí a promluv si s bloudícím o té nepravosti. Snad povolí jednotným výzvám svých bratří. Bude-li vidět jejich souhlas v této věci, jeho mysl může být osvícena.

„Jestliže by pak neuposlechl“, co udělat potom? Vezme si těchto několik osob z výboru na sebe odpovědnost vyloučení tohoto bloudícího? „Pakli by jich neuposlechl, řekni to církvi.“ Církev nechť rozhoduje o svých členech.

„Jestliže pak i církev neuposlechne, budiž tobě jako pohan a publikán.“ Nebude-li dbát na hlas církve a odmítne všechno úsilí o jeho záchranu, pak na církvi spočívá odpovědnost za jeho vyloučení z obecenství. Jeho jméno má být vymazáno z knihy.

Žádný sborový účastník by neměl radit, žádný výbor by neměl doporučovat, ani žádný sbor hlasovat, aby jméno některého bloudícího bylo ze sborových knih vymazáno, dokud toho Kristovo napomenutí nebylo věrně splněno. Když to bylo učiněno, církev je čistá před Bohem. Zlo pak musí být zjeveno, jako je a musí být odstraněno, aby se zabránilo jeho rozšíření. Zdraví a čistota církve musí být zachována, aby před Bohem stále neposkvřena, oděná v rouchu Kristovy spravedlnosti.

Jestliže bloudící činí pokání a podřídí se Kristově bázni, má být předmětem další péče. A kdyby i nečinil pokání a dokonce by stál mimo sbor, Boží služebníci mají stále povinnost pro něho určité dílo konat. Mají se s větší opravdovostí snažit získat ho k pokání. Ať jakkoli závažné mohlo být jeho přestoupení, pakliže povoluje úsilí Ducha svatého a zanecháváním hříchů dává najevo pokání, má mu být odpuštěno a má být opětovně přijat do sboru. Jeho bratři ho mají povzbudit ke správné cestě a zacházet s ním tak, jako by si sami přáli, aby se s nimi zacházelo, kdyby byli na jeho místě, dáváje pozor na sebe, aby sami neupadli v pokušení.

Kristus pokračoval: „Amen, pravím vám: Cožkoli svážete na zemi, bude svázáno na nebi; a cožkoli rozvázete na zemi, bude rozvázáno i na nebi.“ Mat. 18,18

Tato slova mají svoji platnost pro všechny věky. Církev obdržela moc jednat na místě Kristově. Ona je Božím nástrojem pro zachování pořádku a kázně mezi Jeho lidem. Jí svěřil

Pán moc, urovnávat všechny otázky, tykající se zdu, čistoty a pořádku. Na ní spočívá odpovědnost za vylučování ze svého společenství těch, kteří nejsou hodní, kteří by svým nekřesťanským jednáním zneuctili pravdu. Cokoliv církev koná ve shodě s radami Božího Slova, bude potvrzeno i v nebesích.

Odpuštění hříchů

„Kterýmžkoli odpustili byste hřichy“, pravil Ježíš, „odpouštějíte jim, kterýmžkoli zadrželi byste, zadržánit' jsou.“ Jan 20,23. Kristus zde nedává žádnému volnost, aby soudil někoho; to přísně zapověděl v kázání na hoře, poněvadž tato přednost přísluší jedině Bohu. Klade však na církev v jejím organizovaném stavu odpovědnost za každého jednotlivého člena. Církev má povinnost varovat ty, kdož upadli do hřichu, je poučovat a je-li možné, přivést je zpět.“Tresci, žehňi, napomínej ve vši tichosti a učení“, praví Pán. 2.Tim.4,2.

Berte to přesně s nepravostí. Varujte každou duši, která jest v nebezpečí. Necht' nikdo sám sebe neoklamává. Nazývejte hřích správným jménem. Vysvětlete, co Bůh řekl o lži, přestoupení soboty, krádeži, modloslužbě a každém jiném zlu. „Kterěz kdokoli činí, ... království Božího dědicové nebudou“. Gal.5,21. Setrvají-li v hřichu, potom bude jim rozsudek, ukázaný ze Slova Božího, nad nimi v nebesích vyřčen. Kdo vyvoluje hřích, zapírá Krista. Církev musí ukázati, že neschvaluje takové věci, nebo zneuctívá Krista. Musí říci o hřichu to, co praví Bůh a musí s ním nakládati tak, jak to Bůh předeepsal, potom bude její jednání v nebesích potvrzeno. Kdo pohrdá oprávněnosti církve, pohrdá oprávněnosti Kristovou.

Avšak ten obraz má ještě světlejší stránku. „Kterýmžkoli odpustili byste hřichy, odpouštějíte jim“. Necht' tato myšlenka je u vás trvalou. V působení pro bloudící mějte zrak upřený na Ježíše. Kěz by pastýři starali se věrně o ovce z pastvy Páně, mluvili k bloudícím o odpouštějící milosti Spasitelově a potvrdili, povzbudili hříšníka k pokání k víře v Toho, který může odpustiti. Kěz by mu na základě Slova Božího prohlásili: „Jestliže pak budeme vyznávati hřichy své, věrnýt' jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hřichy a očistil nás od všeliké nepravosti“. 1.Jan 1,9. Všem pokání činícím platí ujištění: „Navrátě se, slituje se nad námi, podmaní nepravosti naše; nýbrž uvržeš do hlubin mořských všecky hřichy naše.“ Mich. 7,19.

Hříšníkova lítost měla by býti přijata od církve s vděčným srdcem, pokání činící, veden z temnoty na světlo víry a spravedlnosti a jeho chvějící se ruku vložiti do láskyplné ruky Ježíšovy. Takové odpuštění hříchů bude v nebesích potvrzeno. DA 805-806

Doslov

„Dále pak bratři moji posilňte se v Pánu
a v moci síly Jeho.“ Ef. 6,10

Síla ke službě

Co dnes v těchto dnech nebezpečí církev potřebuje, je množství pracovníků, kteří podobně jako Pavel vychovali sebe k potřebnosti, kteří mají hlubokou zkušenost ve věcech Božích a jsou naplněni vážností a horlivostí. Je zapotřebí mužů posvěcených a sebe obětujících; mužů, kteří jsou udatní a pravdiví, mužů, v jejichž srdci žije Kristus, ta naděje slávy a kteří se rty dotknutými svatým uhlem káží Slovo. Nedostatkem takových služebníků zemřelo dílo Boží a zkázonosné bludy, podobné smrtelnému jedu, nakažují mravnost a zničí naději větší části lidského pokolení. AA 507

Před Bohem jsou praví mužové a jsou taková zaznamenáni v knihách nebeských, kteří jako Daniel každou schopnost vzdělají takovým způsobem, že tím království Boží co nejlépe může být představeno světu, ve zlém ležící. Pokrok ve vidění je nutný; neboť bude-li toto uvedeno v Boží věci, je vědění mocí k dobrému. Svět potřebuje myslících mužů, kteří se věrně přidržují zásad a kteří v porozumění a rozlišující moci vzrůstají. Tisk potřebuje mužů, kteří k největší přednosti využijí, aby pravda obdržela křídla a spěchala ke každému národu a jazyku.

„Vyjdiž na cesty a mezi ploty a přinuť vjíti, ať se naplní dům můj.“ Lu.14,23. Poslušní těchto slov, musíme jít k pohanům, kteří jsou nám nablízku a k takovým, kdož jsou daleko. „Celní a nevěstky“ musí slyšeti pozvání Spasitelovo. Laskavostí a shovívavostí jeho poslušně stane se pozvání přemáhající mocí, aby pozvedla takové, kteří nejhouběji klesli do hříchu.

Křesťanské pohnutky vyžadují, abychom s určitým úmyslem, neochabující účastí a stále přibývajícím puzením pracovali pro duše, které se usiluje satan zničit. Nic nemělo by utlumiti vážnou, zápasící horlivost pro záchranu spasených.

Pozorujte, jak celým Slovem Božím zjevuje se naléhavý Duch, snažící se přiměti muže a ženy, aby přišli ke Kristu. Musíme se chopiti každé příležitosti, doma i veřejně, každý důkaz přinést, každý základní význam uvést, abychom táhli lidi ke Spasiteli. S veškerou naší mocí musíme je nutiti pohlížeti na Krista a Jeho život sebezapírání a obětí, přijmouti. Musíme ukázati, že od nich očekáváme, že připraví srdci Kristovu radost tím, že použijí každého jednotlivého daru k tomu, aby ctili Jeho jméno. MH 164-165

Bůh nepohlíží na to, jak dlouho jsme v práci, nýbrž s jakou ochotou a věrností konáme dílo. Ve veškeré naší službě požaduje úplné odevzdání vlastního já. Nejmenší povinnost, vykonaná upřímně a nezištně je Bohu milejší, než veliké dílo, nesoucí stopy sobectví. Hledí na to, dbáme-li Duchu Kristova a jak mnoho podobnosti s Kristem zjevujeme ve svém působení. Hledí více na lásku a věrnost, s kterými pracujeme, než na to, jak mnoho vykonáme.

Pouze tehdy, je-li sobectví umrtveno a úsilí po nadvládě zcela potlačeno, naplňuje-li srdce vděčnost a láska, kořenící život, pouze tehdy přebývá Kristus v duši a budeme uznáni jako Boží spolupracovníci. COL 402

Ze všech lidí na světě měli by býti naši pracovníci nejméně sobečtí, nepřátelštější a nejzdvořilejší. V jejich životě měla by se zjevovati opravdová dobrota a nezištné jednání. Pracovník Kristův, který zjevuje nedostatek zdvořilosti, který ukazuje svoji netrpělivost při nevědomosti, nebo údivu druhých, který mluví nerozvážně nebo jedná bezmyšlenkovitě, uzavírá si dveře k srdcím tak, že jich nikdy nedosáhne.

Jako rosa a jemný déšť padají na vyprahlé rostliny, tak mluvit přívětivá slova, snažíte-li se získat lidi z bludu. Plánem Božím je nejprve obměkčiti srdce. Máme pravdu mluvit v lásce a důvěřovati Pánu, že jí propůjčí sílu k přetvoření života. Duch svatý bude působiti na slova, která jsou promluvena k duši v lásce.

Od přirození jsme sebedůvěřiví a tvrdošíjní. Naučíme-li se však tomu učení, jemuž nás Kristus chce naučiti, staneme se účastníky Jeho přirozenosti, žijeme potom Jeho životem. Podivuhodný vzor Kristův, nepřirovnatelná něžnost, kterou působil na city druhých tím, že plakal s plačícími a radoval se s radujícími, musí učiniti hluboký dojem na povahu všech, kteří Jej v upřímnosti následují. Přívětivými slovy a jednáním pokusí se učiniti lehčí stezku unaveným nohám. MH 157 – 158

Největším dílem výchovy není pouze udělení moudrost, nýbrž dáti člověku onu oživující ráznost, která je získána spojením srdce se srdcem a duše s duší. Pouze život může udělit život. Proto jakou přednost poživali ti, kteří po tři léta denně byli spojeni s božským životem, jenž každý den obživoval svět svojí životodárnou mocí! Ze všech průvodců Ježíšových oddal se Jan, milovaný učedník, mocí předivného života. Privil: „Nebo ten život zjeven jest a my

jsme viděli a svědčíme i zvěstujeme vám ten život věčný, který byl u Otce a zjeven jest nám.“ I.Jan 1,2. „A z plnosti Jeho my všichni vzali jsme, a to milost za milost.“ Jan 1,16.

Apoštolé našeho Pána Ježíše neměli na sobě nic, čímž by byli získali čest. Bylo jasné, úspěch své práce připisovali pouze Bohu. Život těchto mužů, povahy jež vytvořili a mocná práce, kterou Bůh skrze ně vykonal, svědčí o tom, co chce konati pro všechny, kdo se nechají obrátiti a jsou poslušní. DA 250

Pokoře předchází čest. Na vysoká místa před lidmi volí si nebesa takového služebníka, který jako Jan Křtitel zaujme nízké postavení před Bohem. Učedník, podobný dítku je v působení pro Boha nejúspěšnější. Nebeské síly mohou působiti s tím, který neusiluje o povýšení sebe, nýbrž o záchranu duší. Ten, kdo cítí co nejhloběji svoji potřebu Boží pomoci, bude o ni prositi a Duch svatý poskytne mu zásvit od Ježíše, který posílí a povznese jeho duši. Odejde z obecnství Ježíšova, aby působil pro ty, kteří hynou ve svých hříších. Je pomazán pro své poslání a bude míti úspěch tam, kde mnohým učeným a moudrým se nedařilo. DA 436

Kdo vybízí lidi k pokání musí pěstovati obecnství s Bohem na modlitbě. Musí se přidržeti Všemohoucího a říci: „Nepustím tě, leč mi požehnáš. Dej mi sílu získati duše pro Krista.“

Pavel praví: !Nebo když mdlím, tehdy sílen jsem“ 2.Kor. 12,10. Poznáme-li plně a docela naši slabost, potom se také naučíme spolehnout na sílu, která není v nás. Nic nepůsobí tak mocným dojmem na srdce, jako stálé vědomí odpovědnosti Bohu. Nic neproniká tak v naše vnitřní pudy našeho nitra, jako vědomí odpouštějící lásky Kristovy. Musíme přijít s Bohem do styku a potom budeme proniknutí Duchem svatým, který nás učiní způsobilými s našimi bližními.

Proto radujte se, že jste skrze Krista spojeni s Bohem, stali jste se členy nebeské rodiny. Budete-li pohlížeti výše než jste sami, budete míti stále vědomí lidské slabosti. Čím méně budete sebe ceniti, tím zřetelněji a plněji pochopíte dokonalost vašeho Spasitele. Čím úžeji se spojíte se zdrojem světla a síly, tím větší světlo bude na vás zářiti, tím větší sílu budete míti v působení pro Boha. DA 493

Nic není potřebnějšího v našem díle, jako praktické výsledky společenství s Bohem. Měli bychom svým každodenním životem zjevovati, že máme klid a pokoj v Spasiteli. Jeho pokoj v srdci bude vyzařovati obličej. Propůjčí hlasu přesvědčující moc. Společenství s Bohem zušlechťí povahu a život. Lidé poznají na nás, jako na prvních učednících, že jsme s Ježíšem bývali. To propůjčí služebníku evangelia moc, kterou mu nemůže poskytnouti nic jiného. Nesmí dopustiti, aby této moci pozbyl.

Musíme vésti dvojí život: život přemýšlení a činnosti, tiché modlitby a vážné práce. Posily, jež se nám dostává společenstvím s Bohem, spojuje vážné úsilí o výchovu ducha k přemýšlení a pečlivostí, někoho připravuje na denní povinnosti a uchovává duchu pokoj za všech okolností, nechť jsou jakkoli obtížné. MH 512

Posvěcenému pracovníku jest podivuhodnou útěchou, když ví, že i Kristus za svého života na zemi denně prosíval svého Otce o nový příliv potřebné milosti a po spojení s Ním vycházel, aby jiným žehnal a posiloval je.

Vizte Syna Božího, jak se na modlitbách sklání před svým Otcem. Ačkoliv jest Synem Božím, přece posiluje svou víru modlitbou a ze svého spojení s nebem čerpá sílu, aby odporoval zlému a napomáhal potřebám lidí. Jako starší bratr našeho pokolení, zná potřeby těch, kteří obklopeni slabostí na světě plnému hříchu a pokušení, přece Mu chtějí sloužit. On ví, že poslové, které chce vyslat, jsou slabí, bloudící lidé; avšak těm, kteří se plně staví do Jeho služeb, slibuje božskou pomoc. Jeho vlastní příklad jest důkazem toho, že opravdové, neustávající, úpěnlivé prosby k Bohu ve víře – víře, která vede k vědomí úplné závislosti na Bohu a jednomyslné oddanosti Jeho dílu – jsou s to opatřiti lidem pomoc Ducha svatého v boji s hříchem.

Každý pracovník, který následuje příkladu Kristova, bude ochoten přijmouti a použít moc, kterou Bůh zaslíbil své církvi, aby uspíšila zraní ke žnám světa. Poslům evangelia, jestliže se před Pánem sklánějí a svůj slib svatosti obnovují znovu, den co den poskytnou přítomnost svého Ducha s jeho obživující silou a oni půjdou plnit své denní povinnost s jistotou, že neviditelná přítomnost Ducha svatého je činí způsobilými, aby byli Božími spolupracovníky. 1.Kor. 3,9. AA 56

Odměna za službu

„Když činíš oběd neb večeři, „ pravil Kristus, „nezov přátel svých, ani bratří svých, ani příbuzných svých, ani sousedů bohatých, aby snad i oni zase nezvali tebe a měl bys odplatu. Ale když činíš hody, povolej chudých, chromých, kulhavých, slepých a blahoslavený budeš. Neboť nemají odkud by odplatili tobě, ale bude tobě odplaceno při vzkříšení spravedlivých.“ Luk. 14,12-14.

V těchto slovech poukazuje Kristus na sobecké zvyky světa a na nezištnou službu, o níž dal příklad ve svém vlastním životě. Za takovou službu nezaslibuje odměnu, pozemský zisk, ani uznání od lidí. Praví: „Ale bude tobě odplaceno při vzkříšení spravedlivých.“ Potom bude zjeveno, co každý jednotlivec získal ve svém životě a každý bude sklízeti to, co rozséval.

Tato myšlenka by měla být povzbuzením pro každého služebníka Božího. V tomto životě se často zdá, že naše působení pro Boha nemá téměř úspěchu. Můžeme se snažiti opravdově a vytrvale, abychom činili dobře a přece se může státi, že nám bude dopřáno viděti, co tím získáme. Může se nám zdáti, jako by všeliké naše úsilí bylo marné. Ale náš Spasitel nás ujišťuje, že naše práce je zapsána v nebesích a že odměna nás nemine. Apoštol Pavel, puzen Duchem svatým, píše: „Činíce však dobře, neoblevujme; nebo časem svým budeme žítí, neustávající.“ Gal.6,9. Ve slovech žalmistových čteme: „Sem i tam chodící lid s pláčem rozsívá símě, ale potom přijde s plesáním, snášeti bude snopy své.“ Žalm 126,6

Ačkoliv konečnou velikou odměnu obdržíme při příchodu Kristovu, bude přece věrná služba Bohu odměněna také již v tomto životě. Služebník Kristův má očekávati, že se setká s odporem a velikými těžkostmi, které jej budou malomyslněti. Může se státi, že neužije ovoce své práce. Přesto jeho působení přináší mu krásnou odměnu. Kdo v nezištné službě se odevzdá Bohu pro své bližní, je spolupracovníkem Pána slávy. Tato myšlenka zpřijemňuje veškerou námahu, vzpružuje vůli a posiluje odvahu, setká-li se se vším, cokoli přijde. Pracují-li takoví služebníci nezištným způsobem, jsou nadšeni myšlenkou, že jsou účastníky utrpení Kristových a předmětem Jeho soucitu, pomáhají rozmnožiti proud Jeho radosti a přináší čest i chválu Jeho vznešenému jménu. Majíce obecenství s Bohem, Kristem a svatými anděly, jsou obklopeni nebeským ovzduším, vánkem, který udělí tělu zdraví, ducha sílu a duši radost.

Všichni, kdo službě Boží zasvětili tělo, duši i ducha, budou vždy znovu vyzbrojeni tělesnou, duchovní i duševní silou. Nevyčerpatelný poklad nebeský je mu k volnému použití. Kristus mu uděluje dchnutí svého Ducha a život ze svého života. Duch svatý rozvíjí své největší síly, aby působil na srdce i mysl.

„Tehdáž se vyrazí jako jitřní záře světlo tvé a zdraví tvé rychle zkvete.“ „Volati budeš a Hospodin vyslyší tě; zavoláš a řekne: 'Teď jsem.'“ „Vzejde v temnostech světlo tvé a mrákota tvá bude jako poledne. Nebo povede tě Hospodin ustavičně a nasytí i v náramné sucho duši tvou a kosti tvé tukem naplní. I budeš jako zahrada svlažená a jako pramen vod, jehož vody nevysychají.“ Iz. 58,8-11

Bůh dal mnohá zaslíbení těm, kteří slouží zarmouceným. Praví: „Blaze tomu, kdo se ujímá nuzného; v den zlý vysvobodí jej Hospodin. Hospodin ho střeže a zachová při životu; blažený bude na zemi, ani ho vydá libosti nepřátel jeho. Hospodin ho na ložci posílí v nemoci jeho; všecko ležení jeho v nemoci jeho promění.“ Žalm 37,3. „Cti Hospodina ze statku svého a z nejpřednějších věcí všech úrod svých a naplněny budou stodoly tvé hojností a lisové

tvoji mstem oplývati budou.“ Přísl. 3,9-10 „Mnohý rozsívá štedře, avšak přibývá mu více; jiný drží nad slušnost, ale k chudobě.“ Přísl.11,24. „kdo se slitovává nad chudým, půjčuje Hospodinu, a kdož svlažuje, také sám bude svlažen.“ Přísl.19,17; 11,25

Ačkoliv služebníci Boží v tomto životě neuzří mnoho ovoce ze své práce, přece mají pevné zaslíbení konečného úspěchu.Jako Spasitel světa viděl se Kristus ustavičně před nezdarem. Zdálo se mu, že získává málo z toho, co by byl rád získal svým úsilím o povznesení a záchranění duší. Satanské síly ustavičně působily, aby Jemu zatarasily cestu. Nedal si však ničím vzítí odvahy. Měl se stále na zřeteli konečný úspěch svého poslání. Věděl, že pravda v boji se zlem konečně zvítězí a proto také svým učedníkům pravil: „Tyto věci mluvím jsem vám, abyste ve mně pokoj měli. Na světě soužení míti budete; ale doufejtež, já jsem přemohl svět.“ Jan 16,33. Život učedníků Kristových má býti jako život Jeho, nepřetržitým řetězem vítězství, ale osvědčí se jimi ve věčnosti.

Kdo působí ve prospěch jiných, pracuje ve společenství s anděly Božími. Těší se z jejich stálého doprovodu a z jejich ustavičné služby. Andělé světla a moci jsou neustále blízko, aby ochraňovali, potěšovali, poučovali a povzbuzovali. Dostane se mu nejlepšího vychování, nejvyššího vzdělání a koná tu nejvznešenější službu, jaká může býti pro lidské bytosti na této zemi.

Náš milosrdný Otec povzbuzuje také často své děti a posiluje jejich víru tím, že již zde dá jim viděti důkazy o moci své milosti na srdcích a životech těch, pro které pracují. „Nejsou zajisté myšlení má jako myšlení vaše, ani cesty mé, jako cesty vaše, praví Hospodin. Ale jakož vyšší jsou nebesa než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a myšlení mé myšlení vaše. Nebo jako prší déšť a sníh s nebe a nenavracuje se tam, ale pájí zemi a činí ji plodivou a úrodnou, takže vydává símě rozsívajícímu, tak bude Slovo mé, kteréž vyjde z úst mých; nenavráti se ke mně prázdno, ale učiní, což se mi líbí a prospěšně vykoná, k čemuž je posílám. Neboť s veselím vyjdete a v pokoji sprovedeni budete. Místo chrastiny vzejde jedlé a místo hloží vyroste myrtus, a bude to Hospodinu k slávě, na znamení věčné, kteréž nebude vyhlazeno.“ Iz. 55,8-13

V přeměnění povahy, v zanechání špatných zvyků, jakož i ve vyvíjení libých ctností ducha svatého Božího, poznáváme naplnění: „Místo chrastiny vzejde jedlé....“Potom uzříme, že z tohoto života „veseliti se bude poušť i pustina a vzkvete jako růže.“ Iz:35,1

Kristu se zalíbilo vyvoliti si takové, jejichž stav je zdánlivě beznadějný, které satan snížil a skrze které působil; ty chce učiniti předměty své milosti. Raduje se z toho, když je může vysvoboditi z jejich utrpení a zachrániti od hněvu, který má přijíti na neposlušné. Svě děti činí nástroji, jichž používá při provádění svého díla a v jeho úspěchu nachází vzácnou odměnu již v tomto životě.

Co však je tato odměna v porovnání s radostí, která jim bude dána v onen veliký den, kdy stržena bude poslední záclona? „Nyní zajisté vidíme v zrcadle a skrze podobnosti, ale tehdyž tváří v tvář.“ 1.Kor. 13,12 Nyní poznáváme pouze částečně, potom však poznáme cele, jak sami poznání budeme.

Odměna služebníků Kristových spočívá v tom, že mohou vejíti v Jeho radost. Tuto radost, kterou sám Ježíš toužebně vyhlíží, vyjádřena je v prosbě k Jeho Otci: „Otče, kteréž jsi mi dal, chci kdež jsem já, aby i oni byli se mnou.“ Jan 17,24

Když Pán Ježíš po svém vzkříšení vstoupil na nebesa, očekávali jej andělé, aby Ho uvítali. Nebeské vojsko toužilo uvítati svého milovaného Velitele, který se k nim vrátil ze zajetí smrti. Když se k nim vrátil a vstupoval branami nebeskými, toužebně Jej obstoupili. On však odmítl. Jeho srdce bylo u skupiny opuštěných, zarmoucených učedníků, které zanechal na hoře Olivetské. Je také nyní se svými zápasícími dětmi na zemi, které mají obstáti v boji se zhoubcem; „Otče, kteréž jsi mi dal, chci kde jsem já, aby i oni byli se mnou.“

Vykoupení Kristovi jsou Jeho drahými kameny, Jeho vzácným a zvláštním pokladem. „Budou jako kamení v koruně.“ Zach.9,16. „Bohatství přeslavného dědictví jeho ve svatých. Ef.1,18. Poněvadž duše jeho pracovala pro duše, „uzří užitek, jímž nasycen bude.“ Iz.53,11

Zdaliž se také nebudou radovati Jeho pracovníci, až jednou uzří ovoce své práce? Obráceným v Tessalonice napsal ap. Pavel: „Nebo která je naše naděje, neb radost, aneb chloubka? Zdali ne vy, před obličejem Pána našeho Jezukrista v příchodu Jeho? Vy zajisté jste sláva naše i radost.“ 1.Tess. 2,19-20. Bratry ve Filipis napomíná opět, aby „byli bez úhony a upřímní,...svěťte jako světla na světě. Slova života zachovávající ku poctivosti mé v den Kristův, že jsem ne nadarmo běžel, ani nadarmo pracoval.“ Fil.2,15-16

Každý podnět od Ducha svatého, který vede člověka ke zbožnosti a Bohu, je zaznamenán v knihách nebeských a každému, kdo se dal za nástroj působení Ducha svatého, bude v den Páně dopřáno spatřiti, co jeho život způsobil...

Bude to překrásné, až se nám odhalí a zjeví, jak účinkoval posvátný vliv a jak vzácné byly jeho výsledky. Jak veliká bude vděčnost, kterou budou projevovati duše při setkání s námi na nivách nebeských, až budou míti porozumění pro onu soucitnou a milou účast na jejich spasení, se kterou se jim vycházelo vstříc. Veškerá chvála, všecka čest i sláva za naše vykoupení bude přinášena Bohu a Beránkovi a přece to nebude na újmu Boží cti, když svoji vděčnost projevíme těm, které On použil za nástroje k zachránění duší, které šly do zahynutí.

Vykoupení se setkají s těmi, jejichž zřetel obrátili na vyvýšeného Spasitele a poznají je. Jako ohlašující rozhovor budou potom míti s každou s těchto duší! Potom bude slyšeti slova: „Byl jsem hříšníkem, bez Boha a bez naděje na světě a tys přišel ke mně a obrátil moji pozornost na toho vzácného Spasitele jako na moji jedinou naději. Uvěřil jsem také v Něho. Litoval jsem svých hříchů a potom jsem mohl přebývati ve společnosti svatých v nebeských místech v Kristu Ježíši.“ Jiný opět řekne: „Byl jsem kdysi pohanem v pohanských zemích. Tys opustil své přátele i svůj domov a přišel jsi, abys mne naučil, jak bych našel Pána Ježíše a věřil v Něho, jako v jediného pravého Boha. Zničil jsem své bůžky a klaněl se Bohu a nyní Jej mohu viděti tváří v tvář. Jsem zachráněn, na věky zachráněn, abych na věky spatřoval toho, jehož miluji. Tehdy jsem ho viděl pouze okem víry, nyní však Jej vidím tak, jaký jest. Nyní mohu svoji vděčnost za Jeho zachraňující milost vyjádřiti také Tomu, který mne miloval a obmyl mne od mých hříchů ve své krvi.“

A nyní budou svoji vděčnost projevovati těm, kteří sytili lačné a odívali nahé. „Když zoufalství jímalo moji duši v poutech nevěry, poslal Pán tebe ke mně, „budou svědčiti jeho rty, „abys mi přinesl slova naděje a útěchy. Tys mi přinesl pokrm pro mé tělo a potom jsi otevřel Boží slovo a přivedl jsi mne k poznání mých potřeb duše. Nakládal jsi se mnou jako s bratrem. Měl jsi se mnou soucit v mých bolestech a pozdvihl si mou ztrápenou a zraněnou duši, takže jsem mohl uchopiti ruku Pána Ježíše, kterou ke mne vztáhl, aby mne zachránil. Trpělivě jsi vyučoval mne, nevědomého, že mám v nebi Otce, který o mne pečuje. Předčítal jsi mi vzácná zaslíbení Slova Božího a vštěpoval jsi mi víru, že On mne zachrání. Když jsem o tom přemýšlel, jakou obět' pro mne přinesl Kristus, bylo mé srdce obměkčeno a zlomeno. Začal jsem hladověti po chlebě života a pravda stala se mi vzácnou, a nyní jsem zde, nyní jsem zachráněn, abych žil v Jeho přítomnosti a velebil Toho, který za mne dal svůj život.“

Jaká radost bude potom, když tito vykoupení potkají a pozdraví ty, kteří je nesli ve svém srdci! Jaké zadostiučinění budou pocit'ovat ti, kteří nežili, aby se líbili sobě, ale aby byli k požehnání nešťastných, kteří tak málo požehnání přijímali! Ti na sobě spatří naplnění zaslíbení: „A blahoslavený budeš, neboť nemají, odkud by odplatili tobě; ale bude tobě odplaceno při vzkříšení spravedlivých. Tehdy rozkoš míti budeš v Hospodinu a uvedu tě na vysoká místa země a způsobil, abys užíval dědictví Jáкова otce svého; nebo ústa Hospodinova mluvila.“ Luk.14,14, Iz 58,14

Obsah

Část I. Povolal nás povoláním svatým

Na místě Kristově
Svatost díla
Pole jest tento svět
Odpovědnost kazatele
Výhled

Část II. Kazatel spravedlnosti

Kristus náš předobraz
Ježíš – učitel
Učení pro naši dobu
Pavel, apoštol pohanů

Část III. Nutná příprava

Mladí mužové, jako služebníci evangelia
Mládež má být nositelem břemene
Vzdělání pro misijní práci
Mladí lidé jako misionáři
Vzdělání hlasu
Snaž se osvědčiti se před Bohem
Kolportáž, jako vzdělání pro úřad kazatelský
Biblické studium vyžadované k dokonalosti
Mladí kazatelé měli by spolupůsobiti se staršími
Nastávající kazatel

Část IV. Schopnost

Zasvěcení
Způsobilstvo
Přívětivost
Mravné chování
Společenský styk
Rozhodnost a rychlost
Sbírání plodů – sen
Podstatné požadavky ke službě

Část V. Kazatel za stolem

„Kaž slovo“
Duším lámati chléb života
Kažte Krista
Spravedlnost z víry

Rada jednomu evangelistovi
Praktické návrhy
Pečlivost vychování a odívání
Veřejné modlitby

Část VI. Pastýřův pomocník

Dobry pastyř
Osobní služba
Úkol pastýřův
Čtení Bible v rodinném kruhu
Cena námahy pro jednotlivce
Dělba práce
Žena služebníka Kristova
Služebník Kristův ve svém domově
„Pasiž ovce mé“
Modlitba za nemocné
Učení se štedrosti
Podporování evangelia
Vliv výživy na zdraví
Služebníci Boží mají učit zdravotní reformě
Jak máme předvádět zásady zdravotní reformy
Služebník Kristův a fyzické zaměstnání
Naše povinnost vůči zdraví
Nebezpečí přepracování

Část VII. Pomoc ve službě evangelia

Studování Bible
Modlitby v komůrce
Víra
Statečnost
Jak Bůh vychovává své služebníky
Udělejte si čas pro společenství s Bohem
Naše největší potřeba
Zkouška sebe samého
Sebezdokonalování
Duch svatý
Rozvoj a služba

Část VIII. Nebezpečí

Nebezpečí, zavrhnouti světlo
Varování proti falešným učením
Spasitelné učení
Fanatismus
Sebedůvěra
Varovná slova
Před Bohem není přijímání osob
Stranění se

Kazatel a obchodník

Část IX. Metody práce

Působení ve městě
Rady pro působení ve velkoměstech
Zdravotní misijní dílo ve městech
Misijní škola ve městě
Důkladnost
Jak si počínati, vzniká-li odpor
Nevyhledávejte slovní potyčky
Chybné metody
Dílo střídmosti
Náboženská svoboda
Naše postavení vůči politice
Působení pro Židy
Důležitost stanového shromáždění
Méně kázání, více učení
Setba a sklizeň

Část X. Důležité zodpovědnosti

Předsedové
Kazatelé a obchodní záležitosti
Péče o pracovníky
Budovy pro shromáždění
Zkouška Kristových služebníků
Vysvěcení
Obchodní shromáždění
Přiměřená mzda pro služebníky Kristovy
Moudré rozdělení prostředků
Šetrnost v misijním díle
Zahraniční pole

Část XI. Naše vzájemné vztahy

Styk s druhými
Různé dary
Jednota v rozmanitosti
Duch nezávislosti
Ohleduplnost k zápasícím
Shovívavost jedni k druhým
Církevní kázeň

Část XII. Doslov

Síla ke službě
Odměna za službu